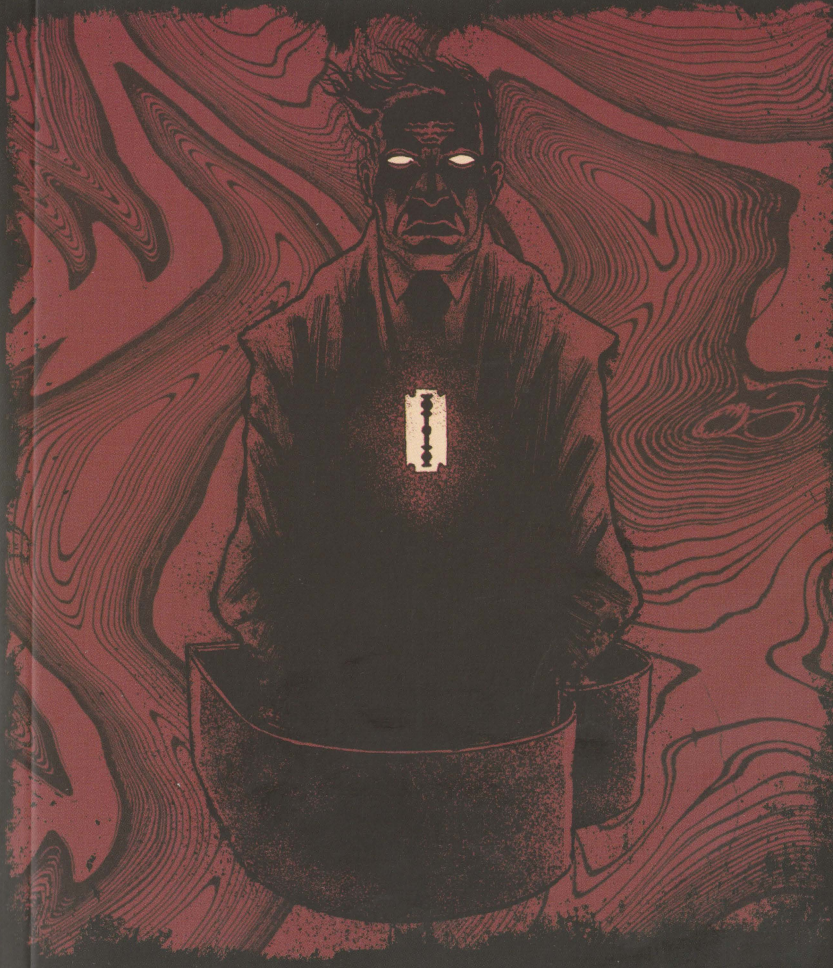

karanlık kitaplık

JOE HILL

kalp şeklindeki kutu

ithaki

Çeviren:
Esat Ören

JOE HILL

ŞE7T4N, İtfaiyeci, Boynuzlar ve *Kalp Şeklindeki Kutu* romanlarının yanı sıra *20th Century Ghosts* ve *Tuhaf Hava* adlı öykü derlemeleriyle 21. yüzyılın en iyi korku yazarlarından biri olan Joe Hill bu eserleriyle hem çoksatanlar listesinde zirvede yer aldı hem de ödüller kazandı. *Locke & Key* adlı çizgi roman serisiyle de Eisner Ödülü'ne layık görülen yazar New Hampshire'da yaşıyor.

İthaki, yazarın eserlerini yayımlamaya devam edecek.

Kalp Şeklindeki Kutu

Joe Hill
Orijinal Adı: *Heart-Shaped Box*

İthaki Yayınları - 2490
Karanlık Kitaplık - 66

Editör: *Ömer Ezer*
Redaksiyon: *Selin Kurugül*
Düzelti: *Eda Ergene*
Kapak İllüstrasyonu: *Yağız Eyiişleyen*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Grafik Uygulama: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Eylül 2023, İstanbul

ISBN: 978-605-265-235-0

Sertifika No: 63989

Türkçe Çeviri © Esat Ören, 2023
© Joe Hill, 2007
© İthaki, 2023

Bu eserin hakları HarperCollins Publishers'ın bir alt markası olan Wiliam Morrow ve AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ithakiyayingrubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

karanlık kitaplık

Joe Hill

Kalp Şeklindeki Kutu

İngilizce aslından çeviren
Esat Ören

İyilerden biri olan babama ithaf ediyorum.

ÖLÜLERİN NASIL KADERLERİ OLABİLİR?
-Alan Moore, *The Voice of the Fire*

SİYAH KÖPEK

1

Jude'un özel bir koleksiyonu vardı.

Stüdyo duvarındaki platin plakları arasında Yedi Cüceler'in çizimleri vardı. Bunları hapishanedeyken John Wayne Gacy çizmiş ve ona göndermişti. Gacy, Disney'in altın dönemini de küçük çocuklara cinsel tacizde bulunmak kadar severdi; neredeyse Jude'un albümlerini sevdiği kadar...

Jude'un elinde on altıncı yüzyılda şeytan kovmak için kafası testereyle kesilen bir köylünün kafatası vardı. Dolmakalem koleksiyonunu da bunun tam ortasındaki deliğe tıkmıştı.

Bir cadı tarafından imzalanmış üç yüz yıllık bir itiraf yazısı da vardı. "Siyah bir köpekle konuştum; ruhumu ona teslim edersem inekleri zehirleyeceğini, atları çıldırtacağını ve çocukları hasta edeceğini söyledi, ben de ona evet dedim ve mememi emdirdim." Kadın yakılarak öldürülmüştü.

Jude'un sahip olduğu başka şeyler arasında on dokuzuncu yüzyıl başlarında bir adamı asmak için kullanılmış kaskatı bir ilmik, Aleister Crowley'in çocukluğundan kalma bir satranç tahtası ve gerçek şiddet, tecavüz ve ölüm sahnelerini içeren bir film de bulunuyordu. Koleksiyonundaki bütün şeyler arasında onu en çok huzursuz edeni bu filmdi. Bunu Los Angeles'ta bazı dizilerde güvenlik görevlisi olarak çalışan bir polis getirmiş ve bu videonun hastalıklı olduğunu söylemişti, hatta bunu büyük bir hevesle dile getirmişti. Jude filmi seyrettikten sonra ona hak verdi. Gerçekten hastalıklıydı. Ayrıca dolaylı yoldan Jude'un evliliğinin sonlanmasını da hızlandırmıştı. Yine de filmi saklamaya devam etti.

Koleksiyonundaki acayip ve ürpertici nesnelerin çoğu hayranlarının göndermiş olduğu hediyelerdi. Koleksiyonu için bir şey satın aldığı çok enderdi; ama asistanı Danny Wooten ona internette bir hayalet satıldığını söyleyip bunu satın almak ister mi, diye sorduğu zaman Jude hiç düşünmedi bile. Bu tıpkı yemek için bir lokantaya gidip spesiyal yemeğin ne olduğunu öğrenince, mönüye bile bakmadan sipariş etmek gibiydi. Bazı dürtüler üzerine düşünmeyi gerektirmezdi.

Danny'nin ofisi Jude'un 110 yıllık, bakımsız çiftlik evinin kuzeydoğusundaki nispeten yeni bir müştemilattaydı. Kliması, OfficeMax mobilyaları ve sütlü kahve rengindeki halısıyla ofisin, evin geri kalanından çok farklı, kişiliksiz bir havası vardı. Paslanmaz çelik çerçeveler içindeki konser afişleri olmasaydı, burası pekâlâ bir diş hekiminin bekleme odası olabilirdi. Posterlerden birinde, arkalarından kanlı sinirler sarkan gözbebekleriyle dolu bir kavanoz vardı. Bu afiş All Eyes On You* turu için tasarlanmıştı.

Bu müştemilat yapıldıktan hemen sonra Jude pişman olmaya başlamıştı. İşleriyle ilgili görüşmek için Piecliff'ten kalkıp kırk dakikalık bir araba yolculuğu ile Poughkeepsie'deki kiralık bir ofise gitmek istememişti ama galiba bu, Danny Wooten'in burada, evinde bulunmasından daha iyi olacaktı. Danny ve Danny'nin iş yeri buraya fazla yakındı. Jude mutfaktayken oradaki telefonların art arda çaldığını duyuyor ve bu sesler onu deli ediyordu. Yıllardır bir albüm kaydetmemişti ve Jerome ile Dizzy (orkestrası da onlarla birlikte) öldüğünden beri hemen hemen hiç iş yapmamıştı ama telefonlar hâlâ çalıp duruyordu. Ondan zaman ayırmasını isteyenler, bitmek bilmeyen yasal ve profesyonel talepler, sözleşmeler, promosyonlar, Judas Coyne Incorporated şirketinin durmaksızın süregelen çalışmaları artık onu boğmaya başlamıştı. Evindeyken kendisi olmak istiyordu, bir ticari marka değil.

Günün büyük bir kısmında, Danny evin diğer odalarına girmiyordu. Kusursuz bir insan değildi ama Jude'un özel alanına saygı duyardı. Yine de Danny, Jude hiç haz etmeden de olsa günde dört

* (İng.) Bütün gözler senin üzerinde. *—çn*

beş kez ofise geldiği zamanlarda istediği gibi davranmayı hak ettiğini düşünüyordu. Ağıla ve köpeklere gitmenin en çabuk yolu ofisten geçmekti. Ön kapıdan çıkıp evin etrafından dolanarak Danny'den kaçabilirdi ama sırf onunla karşılaşmamak için kendi evinden gizlice çıkmak ağırına gidiyordu.

Üstelik Danny'nin daima onu sinirlendirecek bir şey yapması da mümkün değilmiş gibi görünüyordu; ama her seferinde de yapardı. Acilen bakması gereken bir şey yoksa sohbet etmek istiyordu. Danny, Güney Californialıydı ve konuşmaya başladı mı susmak bilmezdi. Hiç tanımadığı insanlara, bağırsaklara çok iyi gelen buğday çiminin yararlarını anlatırdı. Otuz yaşındaydı ama on dört yaşındaymış gibi pizza getiren çocukla PlayStation ve kaykay hakkında sohbet edebilirdi. Klima tamircisine içini döküp kız kardeşinin ergenlik yaşlarındayken aşırı doz eroinle öldüğünü, intihar eden annesinin cesedini kendisinin bulduğunu anlatabiliyordu. Onu mahcup etmek imkânsızdı. Utangaçlık nedir bilmezdi.

Jude, Angus ve Bon'u besledikten sonra Danny'nin ateş sahasını neredeyse yarılamak üzereydi, belki yakalanmadan ofisten geçebileceğini umuyordu; ama o anda Danny, "Hey, Şef, şuna bir baksana," dedi. Danny ilgi istediği zaman hep bu cümleyle başlardı, Jude ise bunun yarım saatlik bir zaman kaybının ayak sesleri olduğunu bildiği için nefret ederdi. Daima doldurulması gereken formlar, bakılması gereken faks mesajları olurdu. O anda Danny ona birisinin bir hayalet sattığını söyleyince, Jude'un ilgisi kabardı. Danny'nin bilgisayar ekranına bakmak için masasına gitti.

Danny bu hayaleti internetteki bir müzayede sitesinde bulmuştu; eBay gibi tanınmış bir site değildi, yeni palazlanmaya başlıyordu. Jude yazıya bakarken Danny bunu yüksek sesle okumaya başladı. Jude fırsat verse onun yiyeceği eti bile dilimlerdi. Adamda daima bir hizmet etme eğilimi vardı, ki Jude bunu bir erkekte iğrenç bulurdu.

"'Üvey babamın hayaletini satın alın,'" diye okudu Danny. "Altı hafta önce yaşlı üvey babam aniden öldü. O sırada bizimle kalıyordu. Kendi evi olmadığı için bir akrabasından diğerine gider, gittiği

yerlerde bir ay kadar kalırdı. Başta onu çok seven kızım olmak üzere, herkes onun ölümüyle şoka uğramıştı. Hiç beklemedik bir şeydi. Son gününe kadar çok hareketli bir adamdı. Hiçbir zaman televizyonun karşısında göremezdiniz onu. Her gün bir bardak portakal suyu içerdi. Ağzındaki bütün dişler kendi dişleriydi.

"Bu boktan bir şaka," dedi Jude.

"Hiç sanmıyorum," dedi Danny ve devam etti. "Cenazesinden iki gün sonra küçük kızım onu kendi yatak odasının tam karşısında bulunan misafir odasında otururken gördü. Kızım onu gördükten sonra artık kendi odasında yalnız kalmak, hatta üst kata bile çıkmak istemedi. Kızıma dedesinin asla ona bir zarar vermeyeceğini söyledim; ama kızım onun gözlerinden korktuğunu söyledi. Gözleri artık siyah çizgiler hâlindeymiş ve bakmamak gerekiyormuş. Kızım o günden beri benim yanımda yatıyor.

"'Önce bunu kızımın kendine anlattığı bir korku hikâyesi olduğunu sandım ama dahası vardı. Misafir odası sürekli soğuktu. Odanın içini kolaçan edince, en soğuk yerin üvey babamın pazar ayinlerinde giydiği takım elbisesinin asılı olduğu gardırop olduğunu fark ettim. O elbiseyle gömülmek isterdi ama cenaze evinde bunu giydirmeye çalıştığımız zaman üzerine hiç uymadığını gördük. İnsanlar öldükten sonra küçülüyorlar. Gövdelerindeki su kuruyor. Üvey babamın en iyi elbisesi ona çok büyük gelmişti; cenaze evi personelinin önerisi üzerine onlardan bir elbise satın aldık. Neden razı oldum, bilmiyorum.

"'Önceki gece uyandım ve üvey babamın üst katta dolaştığını işittim. Odasındaki yatak hep dağınık oluyor, kapısı devamlı açılıp kapanıyordu. Kedi de üst kata çıkmıyordu; bazen merdivenin alt basamağında oturup benim göremediğim bir şeye bakıyordu. Bir süre baktıktan sonra sanki kuyruğuna basılmış gibi acı bir feryat çıkarıp oradan kaçıyordu.

"'Üvey babam hayatı boyunca öte âlemci biri olmuştu ve bence burada bulunmasının nedeni kızıma ölümün bir son olmadığını öğretmekti; ama kızım daha on bir yaşında, onun normal bir hayat sürmesi ve benim yanımda değil, kendi odasında yatması gerekiyor.

Aklıma gelen tek şey üvey babama başka bir ev bulmaya çalışmak; bu dünyada ölümden sonraki hayata inanan pek çok insan var.

"'Üvey babamın hayaletini en yüksek teklifi veren kişiye satacağım. Tabii, bir ruh gerçek anlamda satılamaz ama ona kucak açarsanız evinize gelip sizinle kalacağına inanıyorum. Daha önce dediğim gibi, öldüğünde kendine ait bir yeri yoktu ve bizim yanımızda geçici olarak kalmaktaydı. Bu nedenle, istendiği bir yere gideceğine eminim. Sakın bunun bir dalavere veya eşek şakası olduğunu, paranızı alıp size hiçbir şey göndermeyeceğimi sanmayın. Kazanan teklifçinin eline yatırımının karşılığı olarak somut bir şey geçecek. Size onun pazar ayinlerinde giydiği takım elbiseyi göndereceğim. Ruhu herhangi bir şeye bağlıysa, bu elbise olduğuna inanıyorum.

"'Great Western Tailoring dikimevinde yapılmış, eski moda, çok şık bir elbise. İnce gümüş rengi ince çizgileri, saten astarı... vesaire... vesaire..." Danny okumayı bırakıp ekranı işaret etti. "Ölçülerine bak, Şef. Tam senin ölçülerin. En yüksek teklif seksen dolar. Eğer bir hayalete sahip olmak istiyorsan, yüz dolara senin olabilir."

"Satın alalım," dedi Jude.

"Ciddi misin? Yüz dolar teklif edelim mi?"

Jude gözlerini kısıp ekranda elbise tanımının hemen altındaki bir şeye baktı; üzerinde ARTIK SİZİN OLDU: $1,000 yazan butona . Bunun da altında *Satın al butonuna tıklayın ve müzayedeyi hemen sonlandırın!* Jude parmağını bunun üzerine koyup tıkladı.

"Bunu bin dolar yapıp anlaşmayı kapatalım."

Danny koltuğunda döndü. Sırıtarak kaşlarını kaldırdı. Danny'nin Jack Nicholson'unki gibi kaşları vardı ve bunu çok etkili kullanırdı. Galiba bir açıklama bekliyordu ama Jude herhangi bir açıklama yapabileceğine emin değildi; kendisine bile... O bedelin beşte biri bile etmeyecek eski bir takım elbiseye bin dolar ödemesini açıklayamayacaktı. Daha sonra bunun iyi bir reklam olabileceğini düşündü: *Judas Coyne bir hayalet satın alıyor.* Hayranları böyle haberlere bayılırlardı; ama bu daha sonra olacaktı. O anda, bildiği tek şey o hayaleti satın alan kişi olmaktı.

Jude, Georgia giyinmiş mi diye bakmak için yukarıya çıkmayı

düşündü. Yarım saat önce ona giyinmesini söylemişti ama onu hâlâ yatakta bulacağını tahmin ediyordu. Tahminine göre Georgia aradığı kavgayı çıkarana kadar yatakta kalacaktı. İç çamaşırıyla oturmuş, ayak tırnaklarını siyaha boyuyor olabilirdi veya dizüstü bilgisayarını açmış, Gotik aksesuarlarını karıştırıyor, diline saplayacağı ideal çiviyi arıyordu; sanki daha sapkın bir şeye gerek varmış gibi... Derken aklına internette gezinmek geldi ve aklına bir soru takıldı.

"Sen bu haberi nasıl buldun?" diye sordu Danny'ye başıyla bilgisayarı işaret ederek.

"Bununla ilgili bir e-posta geldi."

"Kimden?"

"Bir müzayede sitesinden. E-postada, 'Daha önce buna benzer şeyler satın aldığınızı fark ettik ve bununla ilgilenebileceğinizi düşündük,' yazıyordu."

"Daha önce buna benzer şeyler satın aldık mı?"

"Sanırım, doğaüstüyle ilgili nesneler."

"Ben bu siteden hiçbir şey satın almadım ki."

"Belki de almışsındır ama hatırlamıyorsundur. Belki ben senin adına bir şey almışımdır."

"Lanet olası LSD. Bir zamanlar çok kuvvetli bir hafızam vardı. Ortaokuldayken satranç kulübündeydim."

"Öyle mi? Bu çok ilginç."

"Ne? Satranç kulübünde olmam mı?"

"Evet. Demek ki, çok inek bir öğrenciymişsin."

"Evet. Ama satranç taşları yerine kesik parmaklar kullanıyordum."

Danny bir kahkaha attı, biraz fazla yüksek sesli ve abartılıydı. Göz kenarlarındaki hayali yaşları sildi. Hıyar oğlu hıyar.

2

Takım elbise cumartesi sabahı erken bir saatte geldi. Jude uyanmıştı, köpekleriyle birlikte dışarıdaydı.

UPS kamyoneti durur durmaz Angus ona doğru atılınca, kayışı Jude'un elinden kurtuldu. Angus park hâlindeki kamyonetin kenarına sıçradı, ağzından köpükler çıkararak pençelerini sürücü tarafındaki kapıya dayadı. Sürücü direksiyondan ayrılmadı; köpeğe Ebola virüsünün yeni bir türüne bakan bir doktor ifadesiyle bakıyordu. Jude kayışı eline geçirdi ve biraz fazla sertçe çekince Angus sırtüstü yere kapaklandı; ama hemen ayağa kalkıp hırlamaya başladı. O sırada Bon da olaya dahil olmuştu ve Jude'un diğer eliyle tuttuğu kayışı geriyordu. Çıkardığı cırtlak sesler Jude'un kulaklarını tırmaladı.

Ağıla ve oradaki kulübelerine çok uzakta oldukları için Jude, bütün direnmelerine rağmen onları ön verandaya kadar sürükledi. Ön kapıdan içeriye sokup kapıyı arkalarından kapattı. İki köpek de gövdelerini kapıya dayayıp çılgınca havladılar. Lanet köpekler.

Jude tekrar garaj yoluna dönüp UPS kamyonetine yaklaşınca, arka kapısı takırdayarak açıldı. İçerideki teslimat görevlisi adam kolunun altında uzun, yassı bir kutuyla aşağıya indi.

"Ozzy Osbourne'un Pomeranian cinsi köpekleri var," dedi. "Bunları televizyonda gördüm. Ev kedilerine benzeyen, şirin, küçük köpekler. Siz de onlar gibi küçük köpekler almayı düşünür müsünüz?"

Jude tek kelime etmeden kutuyu alıp eve girdi.

Kutuyu doğruca mutfağa götürüp tezgâhın üzerine koydu ve kupasına kahve doldurdu. Jude içgüdüsel olarak erken kalkan bir adamdı. Yolculuktayken veya kayıt zamanlarında sabahın beşinde

yatağa girmeye ve gündüz saatlerinin büyük bir kısmını uyuyarak geçirmeye alışkındı ama bütün geceyi uyumadan geçirmek pek onluk değildi. Yolda olduklarında öğleden sonra dörtte uyanır, huysuzdur, başı ağrıyordur, zamanın nasıl geçmiş olduğunu kestiremiyordur. Tanıdığı herkes ona uyanık sahtekârlar, arkadaşlarının yüzlerini takınmış duygusuz uzaylılar gibi görünürdü. Onları gerçek hâlleriyle görebilmesi için doğru düzgün alkol tüketmesi gerekiyordur.

Ne var ki, son kez turneye çıkmasından bu yana üç yıl geçmişti. Evdeyken pek içki istemezdi ve akşam dokuzda yatağa giderdi. Elli dört yaşında, babasının domuz çiftliğinde Justin Cowzynski isimli bir çocuk olduğu günlerdeki yaşam ritmine dönmüştü. Babası olacak o cahil puşt güneş doğduğunda hâlâ yataktaysa onu saçlarından tutup kaldırırdı. Çamurlar, havlayan köpekler, dikenli ter örgüler, külüstür çiftlik evleri, ciyaklayan domuzlarla geçen bir çocukluktu; pek az insan görürdü. Annesi günün büyük bir kısmını yüzünde beyni uyuşturulmuş bir ifadeyle mutfakta geçirirdi; babası dönümlerce domuz bokunu öfkeli kahkahalarla ve yumruklarıyla yöneten bir adamdı.

Jude birkaç saat önce uyanmıştı ama henüz kahvaltı etmemişti; Georgia mutfağa girdiğinde jambon kızartıyordu. Üzerinde sadece siyah bir külot vardı; kollarını *piercing*li memeleri üzerinde kavuşturmuştu, siyah saçları darmadağınıktı. Aslında adı Georgia değildi. Her ne kadar iki yıldır bu adı kullanmış olsa da Morphine de değildi, Marybeth Kimball'dı. Bu o kadar sade ve masum bir isimdi ki Jude'a ilk söylediğinde sanki utanır gibi gülmüştü.

Jude'un birçok Gotik tarz meraklısı sevgilisi olmuştu; bunların kimi striptizci veya falcıydı. Siyah ojeli, haç kolyeleri takan güzel kızlardı. Jude onlara ait oldukları eyalete özgü şeyler söylerdi ama kızlar bundan hoşlanmazlardı; çünkü yaptıkları zombi makyajlarıyla silmeye çalıştıkları kişiyi hatırlatıyordu. Georgia yirmi üç yaşındaydı.

"Lanet olası aptal köpekler," dedi hayvanlardan birini ayağıyla dürterek. Jambonun kokusunu almış olan köpekler Jude'un bacakları etrafında dolanıyorlardı. "Beni uyandırdılar."

"Belki de artık uyanma zamanın gelmişti. Buna hiç düşündün mü?" Georgia hiç saat ondan önce kalkmazdı.

Georgia portakal suyu almak için buzdolabına doğru eğildi. Külotunun kıçının beyaz kenarlarını gerişi Jude'un hoşuna gidiyordu; ama kız karton kutudan portakal suyunu içerken başını çevirdi. Georgia kutuyu tezgâhın üzerinde bıraktı; kutu tekrar buzdolabına konmazsa bozulacaktı.

Jude, Gotik kızları seviyordu. Çevik, atletik, dövmeli gövdeleri ve sapkınlık hevesleriyle onlarla seks yapmak çok hoş olurdu. Ama daha önce bir kez evlenmişti; karısı bir şey içmek için bardak kullanır, işi bittikten sonra bulaşığını kaldırır, sabahları gazete okurdu; Jude onunla yaptığı sohbetleri özlüyordu. Yetişkinlere özgü sohbetlerdi. Striptizci değildi, fala inanmazdı. Yetişkinlere özgü bir birliktelikti.

Georgia, UPS kutusunu bir et bıçağıyla kesip açtı ve bıçağı ucunda bandıyla birlikte tezgâhın üzerinde bıraktı. "Bu nedir?"

Kutunun içinde ikinci bir kutu vardı. Sıkışmıştı ve ikinci kutuyu çıkarmak için Georgia'nın uğraşması gerekti. Büyüktü, parlaktı, siyahtı ve kalp şeklindeydi. Bazen şekerlemeler böyle kutular içinde gönderilirdi ama bu kutu şekerleme için çok fazla büyüktü; üstelik şekerleme kutuları pembe veya sarı olurdu. O hâlde, kadın iç çamaşırı kutusu olmalıydı – ne var ki, Jude daha önce hiç onun için böyle bir şey sipariş etmemişti. Jude'un alnı kırıştı. Kutunun içinde ne olabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu, ama bir yandan da bunu bilmesi gerektiğini düşünüyordu. O kalp şeklindeki kutunun içinde gelmesini beklediği bir şey olmalıydı.

"Bu benim için mi?" diye sordu kız.

Kapağı açıp içindekini çıkardıktan sonra Jude'un görmesi için kaldırdı. Bir takım elbiseydi. Birisi ona bir takım elbise göndermişti. Siyahtı, modası geçmişti, üzerine geçirilen naylon torba yüzünden ayrıntıları belli olmuyordu. Georgia, sanki bu almayı düşündüğü bir elbiseymiş ve Jude'un fikrini almak istermiş gibi, elbiseyi omuzlarına kadar kaldırıp vücudunun önünde tuttu. Aklı karışmış, alnı kırışmıştı. Jude bir an bunun neden geldiğini hatırlamadı.

Tam, neden geldiğini bilmiyorum demek için ağzını açtığı anda, "Ölü adamın elbisesi," dedi.

"Ne?"

"Hayaletin," dedi Jude konuştukça hatırlayarak. "Bir hayalet satın aldım. Bir kadın üvey babasının ona musallat olduğuna inanıyordu. Bu nedenle onun huzursuz ruhunu internette satışa çıkarmıştı. Ben de bin dolar ödeyip bunu satın aldım. Bu, o adamın elbisesi. Kadın bu elbise yüzünden hayaletin ona musallat olduğunu düşünüyor."

"Of, bu çok kıyak be," dedi Georgia. "E, bunu giyecek misin?"

Jude'un tüyleri diken diken oldu. Bir an için bu düşünce ona müstehcen geldi. "Hayır."

Sesindeki soğukluk Georgia'yı şaşırttı ve sırıtarak ona baktı.

Jude, "Üzerime uymaz," dedi. Oysa aslında bu hayalet hayattayken tam onun boyunda ve ölçülerindeydi.

"Belki ben giyerim," dedi Georgia. "Ben de biraz huzursuz bir ruh sayılırım. Ayrıca erkek kıyafetleri içinde çok seksi görünürüm."

Jude bir kez daha tiksinti duydu. Kız bu elbiseyi giymemeliydi. Bunun şakasını yapması bile onu rahatsız etti. Giymesine izin vermeyecekti. O anda, bundan daha itici bir şey düşünemiyordu.

Ki bu da kayda değer bir şeydi, çünkü Jude pek az şeyi itici ve zevksiz bulurdu. Tiksinme duygusuna yabancıydı. Kutsal şeylere saygı duymuyordu; o sayede otuz yıl iyi bir hayat sürmüştü. "Ne yapacağıma karar verene kadar bunu yukarıya götürüp bir yere asacağım."

Georgia onun tepkisini ilginç bularak bir süre ona baktıktan sonra naylon koruyucuyu çekip çıkardı. Ceketin gümüş düğmeleri aydınlıkta parladı. Karga tüyleri kadar siyah olan elbisenin kasvetli bir görünüşü vardı, ama çeyrek dolar büyüklüğündeki o düğmeler kırsal havası veriyordu. Buna bir papyon eklenirse, Johnny Cash'in sahnede giyebileceği bir kıyafet olurdu.

Angus panik hâlinde havlamaya başladı. Elbiseden uzaklaşıp arka ayakları üzerine çöktü ve kuyruğunu topladı.

Georgia güldü. "Bu gerçekten hayaletmiş." Elbiseyi önünde tutarak sağa sola salladı, Angus'un karşısına geçip bir matadorun pe-

leriniymiş gibi hayvanın üzerine doğru salladı. Gırtlağından ucube sesler çıkararak tam önünde durdu; zevkten ölecek gibiydi.

Angus geriye doğru kaçarken mutfak tezgâhının taburelerinden birine çarpıp devirdi. Bon da kulakları kafasına yapışmış hâlde tezgâhın altından bakıyordu. Georgia bir kahkaha daha attı.

"Kes artık be!" dedi Jude.

Georgia ona sapıkça mutlu bir bakış attı; büyüteçle karıncaları yakan bir çocuk gibi görünüyordu. Sonra acı duymuş gibi yüzü buruştu ve haykırdı. Küfrederek sağ elini tutarken elbiseyi tezgâhın üzerine attı.

Başparmağının ucundan bir damla kan damladı ve yere düştü. "Hassiktir," dedi. "Lanet olası iğne."

"Hak ettiğini bulursun," dedi Jude.

Georgia ona öfkeyle bakıp ortaparmağını kaldırdı ve mutfaktan çıktı.

O gittikten sonra Jude portakal suyunu buzdolabına koydu. Bıçağı lavaboya bıraktıktan sonra yerdeki kanı silmek için bir el bezi aldı, o anda gözü elbiseye takıldı ve yapmak üzere olduğu şeyin ne olduğunu unuttu.

Elbiseyi düzeltti, kollarını göğsünün üzerinde katladı, eliyle her yanını yokladı. İğne falan yoktu, kızın eline neyin battığını anlayamadı. Elbiseyi düzgün bir şekilde tekrar kutunun içine yerleştirdi.

Burnuna ekşi bir koku gelince tavaya baktı ve küfrü bastı. Jambon yanmıştı.

3

Jude kutuyu gardırobunun arka kısmına koydu ve artık üzerine düşünmemeye karar verdi.

4

Saat altıda ızgara yapmak için sosis almak amacıyla mutfağa girdiğinde Danny'nin ofisinde birisinin fısıldadığını işitti.

Bu sesi duyunca yerinde hopladı; Danny bir saat önce evine gitmişti, ofis kilitliydi ve boş olması gerekiyordu. Başını eğip kulak verdi ve bu ıslığa benzer sese odaklandı; çok geçmeden işittiği şeyin ne olduğunu anlayınca nabzı yavaşlamaya başladı.

Ofiste kimse yoktu. Radyodan gelen bir konuşma sesiydi yalnızca. Jude bunu anlayabildi. Alçak tonlar yeterince alçak değildi ve ses belli belirsiz düzleşiyordu. Sesler, türlü şekiller akla getirebilir, biçim aldığı hava parçası içinde bir resim çizebilirdi. Bir kuyu içindeki ses nasıl derin ve yankılıysa, bir gardırobun içindeki ses de yankısız ve tokluktan yoksundu. Müzik aynı zamanda geometriydi. Jude'un duyduğu o ses bir kutu içinde tıkılmış gibiydi. Danny radyoyu kapatmayı unutmuştu.

Ofisin kapısını açıp başını içeriye uzattı. Işıklar kapalıydı ve binanın diğer tarafından gelen güneş odayı mavi bir gölgeyle doldurmuştu. Ofisteki stereo müzik seti berbattı; ama yine de evlerdeki çoğu müzik setinden daha iyiydi, su soğutucusunun yanındaki cam bir dolabın içinde duran Onkyo marka bir setti. Göstergeler parlak, tuhaf bir yeşildi; yakut rengindeki bir çizgi radyonun hangi frekansa ayarlanmış olduğunu gösteriyordu. Bu daracık çizgi bir kedinin gözbebeği şeklindeydi ve sanki gözünü kırpmadan, bir yabancı gibi hayranlıkla ofisin içini seyrediyordu.

"...Bu gece hava ne kadar daha soğuyacak?" dedi radyodaki adam. Soluk verirken çıkardığı hırıltıya bakılırsa şişman biri olmalıydı. "Sokak serserilerini donmuş hâlde bulma ihtimalimiz var mı?"

"Evsizler için endişelenmen çok beni çok duygulandırdı," dedi ikinci adam.

WFUM istasyonuydu; burada çalan çoğu grup adlarını ölümcül hastalıklardan (Anthreax) veya çürümeden (Rancid*) alırdı ve diskjokeyleri sürekli apış arası pireleriyle, striptizcilerle, yoksullarla, sakatlarla ve yaşlılarla alay edip dururlardı. Devamlı Jude'un müziğini çalarlardı; Danny de hem ona sadakatinden hem de yağcılığından bu kanalı hep açık tutardı. İşin gerçeği, Jude onun herhangi bir müzik tercihi olup olmadığını ya da sevdiği veya sevmediği şeylerin ne olduğunu bilmiyordu. Radyo onu için sadece bir arka plan sesi, bir duvar kâğıdı gibiydi. Eğer Enya için çalışıyor olsaydı kadının e-postalarını cevaplayıp fakslarını gönderirken memnuniyetle Kelt şarkılarını mırıldanırdı.

Jude radyoyu kapatmak için odanın karşısına yürürken aklına bir şey takıldı ve durdu. Bir saat önce köpekleriyle birlikte dışarıdaydı. Toprak yolun dönemecinde durmuş, havanın serinliğinin tadını çıkarmıştı. Yolun ilerisinde birisi sonbahar yapraklarını yakıyordu; bu dumanın çıkardığı koku da hoşuna gitmişti.

Ofisten çıkan Danny ceketini omzuna atmış, evinin yolunu tutmuştu. Kısa bir süre konuştular; daha doğrusu Danny dırdır ederken Jude köpeklerine bakıp onu dinlememeye çalışmıştı. Danny mükemmel bir sessizliği mutlaka bozardı.

Sessizlik. Danny'nin arkasındaki ofis sessizdi. Jude kargaların gaklayışlarını ve Danny'nin heyecanlı gevezeliğini hatırlayabiliyordu ama arkasındaki ofisten radyo sesinin geldiğini hatırlamıyordu. Oysa oldum olası kulakları çok hassastı. Son otuz yıl boyunca o kulaklar neler çekmişti. Oysa Jude'un davulcusu Kenny Morlix, ilk grubundan hayatta olan son kişi, şiddetli kulak çınlamasından mustaripti. Karısı suratına bağırırken bile onu işitemiyordu.

Jude yine ofise doğru ilerlemeye başladı ama içinde bir huzursuzluk vardı. Tek bir şeyden dolayı değildi. Her şeydendi. Ofisin loşluğu ve müzik setinin öfkeyle bakan kırmızı gözündendi... Bir saat önce, Danny açık duran ofis kapısı önünde ceketinin fermuarını ka-

* (İng.) Kokuşmuş. *–çn*

patırken radyonun açık olmayışıydı... Birisinin az önce ofisten geçmiş olması ve hâlâ yakında bir yerde bulunabileceği, belki de aralık banyo kapısından onu gözetlediği düşüncesiydi. Ona hiç yakışmayan paranoyak bir düşünceydi ama aklından bunlar geçiyordu işte. Setin açma/kapama düğmesine uzandı; artık dinlemiyordu, gözü o kapıdaydı. Eğer birden açılıverirse ne yaparım, diye düşündü.

Hava durumu sunucusu devam ediyordu. "... rüzgâr sıcak havayı güneye savurduğu için burası soğuk ve kuru. Ölüler yaşayanları aşağıya çekiyorlar sanki. Soğuğun içine. Çukurun dibine. Hepiniz öle..."

Jude düğmeye basıp seti susturduğunda söylenenleri henüz idrak edebilmişti. Şaşırarak düğmeye basıp radyoyu açtı. O sesi tekrar duymak, sunucunun neden söz ettiğini anlamak istedi.

Ne ki hava durumu sunucusunun konuşması bitmiş, yerini diskjokey almıştı. "Bu soğuk götümüzü donduracak ama Kurt Cobain cehennemde kavruluyordur. Çaktınız mı?"

Bir gitar tiz, titrek bir sesle çınladı, dinleyenleri delirtmek dışında herhangi bir melodisi ya da amacı olmadan çalıp durdu. Bu, Nirvana'nın "I Hate Myself and I Want to Die"* parçasıydı. Sunucunun bahsettiği şey bu muydu? Ölmekle ilgili bir şey söylemişti. Jude bir kez daha seti kapattı ve oda yine sessizliğe büründü.

Sessizlik uzun sürmedi. Tam arkasındaki çalan telefon Jude'un yüreğini ağzına getirmeye yetti. Bu saatte kim arayabilir, diye merak ederek Danny'nin çalışma masasına baktı. Arayanın kimliğini görmek için masanın arkasına geçti. 985'li bir numaraydı; Doğu Louisiana. Beliren isim: COWZYNSKI, M.

Jude daha telefonu kaldırmadan hattın öbür ucundaki kişinin Cowzynski, M. olmadığını biliyordu. Tıbbi bir mucize gerçekleşmediği takdirde, bu imkânsızdı. Az kalsın telefonu açmayacaktı ama sonra aklına belki Arlene Wade'in, ona Martin'in öldüğü haberini vermek için aramış olabileceği geldi. Ki bu durumda istese de istemese de er ya da geç onunla konuşmak zorunda kalacaktı.

"Alo," dedi.

* (İng.) Kendimden nefret ediyorum ve ölmek istiyorum. *–çn*

"Merhaba, Justin," dedi Arlene. Annesinin görümcesiydi, lisanslı bir doktor asistanıydı ama son on üç ay boyunca tek hastası Jude'un babası olmuştu. Arlene altmış dokuz yaşındaydı ve gırtlaktan gelen, kuş şakıması gibi bir sesi vardı. Bu kadın için o daima Justin Cowzynski olacaktı.

"Nasılsın, Arlene?"

"Her zamanki gibi. Bilirsin işte. Köpekle iyi geçiniyoruz. Çok şişman ve dizleri çok kötü durumda ama seni kendimden veya köpekten bahsetmek için aramadım. Babanla ilgili konuşmak için aradım."

Sanki aramasının başka bir nedeni olabilecekmiş gibi... Hattın ucundan parazit gibi bir ses yankılandı. Jude, Pekin'deki bir radyocu ile telefonda bir röportaj yapmış, hatta Avustralya'daki Brian Johnson'la konuşmuştu ve sanki karşı sokaktan aranıyormuş gibi, bağlantılar son derece temiz ve netti. Fakat her nedense Moore's Corner, Louisiana'dan gelen aramalarda hat cızırtılı ve zayıf oluyordu. Diğer telefonlardan gelen sesler bir gelip bir gidiyor, sadece birkaç saniyeliğine duyulabiliyor, sonra hepten kayboluyordu. Baton Rouge'de yüksek hızlı internet bağlantıları vardı ama Pontchartrain'in kuzeyindeki küçük kasabalarda eğer dünyanın geri kalanıyla yüksek hızlı bir bağlantı kurmak istiyorsanız, arabanıza atlayıp oradan defolup gidecektiniz.

"Son birkaç aydır onu kaşıkla besliyordum. Çiğnemesi gerekmeyen, yumuşak şeylerle. O küçük yıldızları seviyordu. Pastina. Bir de vanilyalı muhallebi. Ölmekte olan bir kişinin öbür tarafa gitmek üzereyken muhallebi istemediğine hiç rastlamadım."

"Buna şaşırdım. Hiçbir zaman tatlı sevmezdi. Emin misin?"

"Ona kim bakıyor?"

"Sen."

"Eh, o hâlde eminim demektir."

"Pekâlâ."

"Seni bu nedenle arıyorum. Artık muhallebi, küçük yıldızlar veya herhangi başka bir şey yemiyor. Ağzına tıktığım her şey onu boğuyor.

Yutkunamıyor. Dün Dr. Newland onu görmeye geldi. Babanın yine bir enfarktüs geçirdiğini düşünüyor."

"Felç." Bu tam olarak bir soru değildi.

"İnsanı yere düşürüp öldüren türden bir felç değil. Yine bunlardan biri olsaydı, hiç kuşkusuz ölürdü. Geçirdiği küçük bir felçti. Böylesi felçler her zaman kendini belli etmiyor. Özellikle de şimdiki gibi olunca; etrafındaki şeyleri izliyor yalnızca. İki aydır kimseye tek kelime etmedi. Bundan böyle de kimseye bir şey söyleyeceğini sanmıyorum."

"Şimdi hastanede mi?"

"Hayır. Burada da bakabiliriz ona, hatta daha iyi bakarız. Ben onunla yaşıyorum, Dr. Newland da her gün geliyor; ama onu hastaneye de gönderebiliriz. Orası daha ucuza gelir. Senin için önemi varsa tabii..."

"Yok. Hastanedeki yatakları iyileşme ihtimali olan insanlar için ayırsınlar."

"Seninle aynı fikirdeyim. Hastanede de pek çok insan ölüyor ve eğer kurtaramazlarsa nedenini düşünmek zorunda kalıyorsun."

"O hâlde, onun bir şey yiyememesi ilgili ne yapacaksın? Şimdi ne olacak?"

Bir sessizlik daha oldu. Jude bu sorunun onu şaşırttığını düşündü. Kadın tekrar konuştuğunda sesinde küçük bir çocuğa acı bir gerçeği açıklıyormuşçasına mantıklı ve özür dileyen bir ton vardı.

"Eh, bu bana değil, sana kalıyor, Justin. Dr. Newland onu bir tüple besleyebilir ve bir süre o şekilde yaşayabilir; eğer istediğin buysa... Ta ki yeni bir felç geçirip nefes almayı unutana kadar... ya da onu kendi hâline gibi bırakabiliriz. Adam seksen beş yaşında, iyileşmesi mümkün değil. Gençliğini yaşayamadan ölmüş olmayacak. Baban da buna hazır. Ya sen?"

Jude buna kırk yıldan fazla bir süredir hazır olduğunu düşündü ama bunu söylemedi. Arada bir bu anı hayal ederdi – hatta isterdi bile denebilirdi—ama şimdi o an gelmişti; midesinin büzüldüğünü fark edince şaşırdı.

"Pekâlâ, Arlene. Tüp falan olmayacak. Sen zamanı geldi diyorsan benim için yeterlidir. Gelişmelerden beni haberdar et, olur mu?"

Ama Arlene'in onunla işi bitmemişti. Sabrı tükenmiş gibi bir nefes verdikten sonra, "Buraya gelecek misin?" diye sordu.

Jude'un aklı karışmıştı. "Neden geleyim ki?"

"Ölmeden önce onu görmek istemiyor musun?"

Hayır. Otuz yıldır babasını görmemiş, onunla aynı odada bulunmamıştı. Jude babası ölmeden önce de sonra da onu görmek istemiyordu. Her ne kadar masraflarını kendisi ödeyecekse de cenaze törenine de katılmayacaktı. Ne hissedeceğinden – veya hissetmeyeceğinden – korkuyordu. Bir kez daha babasıyla yanında bulunmamak için ödemesi gereken her şeyi ödeyecekti. Paranın satın alabileceği en iyi şey buydu: Mesafe.

Ne var ki Arlene'e ne bunu ne de on dört yaşından beri yaşlı adamın ölmesini beklediğini söyleyebilirdi. Bunu yerine, "Orada olsam bile bunu bilecek mi?"

"Neyi bilip neyi bilemeyeceğini kestirmek zor. Odada onun yanında bulunan insanları fark ediyor. Gözleriyle insanların gelişlerini ve gidişlerini takip ediyor ama son zamanlarda pek tepki göstermiyor. İnsanlar vadeleri dolduğunda böyle olurlar."

"Oraya gelemem. Bu hafta imkânsız," diye yalan söyledi Jude. Konuşma bitti sandı ve vedalaşmaya hazırlandı. Derken kendisini bile şaşırtan bir soru sordu; o ana kadar aklında yoktu. "Zor mu olacak?"

"Ölmesi mi? Hayır. Yaşlı bir insan bu aşamaya geldiği zaman beslenme tüplerine bağlanmadan çabucak ölürler. Daha fazla acı çekmezler."

"Bundan emin misin?"

"Neden?" diye sordu Arlene. "Hayal kırıklığına mı uğradın?"

5

Kırk dakika sonra Jude ayaklarını suya sokmak için banyoya girdi. Düztaban, 46 numara olan ayakları ona sürekli acı verirdi. Georgia'yı lavaboya eğilmiş, başparmağını emerken buldu. Üzerinde bir tişört ve kırmızı, küçük kalp şekillerine benzeyen süslü bir pijama altı vardı. Daha yakından bakınca bu küçük kırmızı figürlerin pörsümüş ölü fareler olduğu görülebiliyordu.

Jude onun yanına gidip başparmağını muayene etmek için elini ağzından çekti. Parmağın ucu şişmişti ve iltihaplıydı. İlgilenmedi, kızın elini bırakıp çamaşırlıktan bir havlu aldı.

"O yaraya bir şey sürmelisin," dedi. "Daha beter iltihaplanıp çürümeden... Gözle görünür sakatlıkları olan direk dansçıları çok zor iş bulurlar."

"Hiç hâlden anlayan biri değilsin, puşt herif."

"Öyle birini arıyorsan, git James Taylor'la düzüş."

Georgia dışarıya çıkarken Jude omzunun üzerinden ona baktı. O lafı söylediği anda pişman olmuştu ve keşke geri alabilseydim, diye geçirdi içinden. Ne ki metal çivili bilezikleri, parlak siyah zombi rujlarıyla Georgia gibi kızlar haşinlik isterlerdi. Çok sert olduklarını kendilerine kanıtlamak için her şeye katlanmaya hazırdılar. Bu Gotik kızlar bu nedenle Jude'a gelirlerdi, onlara söylediği şeyler veya muamelesi için değildi. Jude da kimsenin hayal kırıklığıyla evinden gitmesini istemezdi; ama er geç giderlerdi.

Ya da en azından *o* bunu fark etmişti ve bu kızlar ilk başta Jude'un davranışlarının nedenini anlamasalar bile eninde sonunda anlıyorlardı.

6

Köpeklerden biri evin içindeydi.

Jude sabahın üçünde onun koridorda yürüyüşünü, hışırtılı ve gergin hareketlerini, duvara hafifçe çarpışını işitiyordu.

Hava kararmadan az önce onları kafeslerine soktuğunu çok iyi hatırlıyordu ama uyandığı o ilk anlarda bunun üzerinde durmadı. Köpeklerden biri bir şekilde evin içinde girmişti, hepsi buydu işte.

Hâlâ uyku sersemi bir hâlde, bir süre yatakta oturdu. Bir parça mavi ay ışığı sol yanında, karınüstü yatan Georgia'nın üzerine vuruyordu. Uykusunda gevşemiş ve makyajdan arınmış yüzüyle neredeyse masum bir kız gibi görünüyordu. Jude aniden ona karşı bir şefkat duydu; aynı anda da onunla yatakta olduğu için tuhaf bir mahcubiyet...

"Angus?" diye mırıldandı. "Bon?"

Georgia hiç kıpırdamadı. Jude artık koridordan hiçbir şey işitmiyordu. Yataktan çıkınca üzerine vuran nemli soğuk onu şaşırttı. O gün aylardan beri en soğuk gün olmuştu, sonbaharın ilk gerçek günüydü. Dışarısı daha da soğuk olmalıydı. Belki bu yüzden köpekler evin içine girmişlerdi. Belki de ısınabilmek için kafes duvarının altından bir çukur kazıp bir şekilde eve girmişlerdi; ama bu hiç mantıklı değildi. Üşümüşlerse, ısıtmalı ahıra geçebilirlerdi. Koridora göz atmak için kapıya doğru yürürken, önce pencereden dışarıya bakmaya karar verdi.

Köpeklerin ikisi de kafesin açık havadaki kısmında, ahırın yanındaydılar. Angus sinirli hareketlerle sağa sola yürüyordu. Bon bir köşede oturmuştu, gözlerini Jude'un penceresine, Jude'a dimişti.

O karanlıkta gözleri parlak, tuhaf bir yeşildi. Çok hareketsizdi, göz kırpmıyordu ve gerçek bir köpek değil de sanki bir köpek heykeli gibiydi.

Pencereden dışarı baktığında Bon'un doğruca kendisine baktığını görmek Jude'u allak bullak etti. Hayvan kim bilir ne kadar süredir onun pencerede görünmesini beklemişti ama evin içinde başka bir şeyin koridordaki şeylere çarpıp durduğu fikri daha korkutucuydu.

Jude yatak odası kapısının yanındaki güvenlik paneline baktı. Evin içi de dışı da bir dizi hareket detektörüyle denetleniyordu. Köpekler bunları aktive edecek kadar büyük değildiler, ama yetişkin bir insan evin hangi kısmında olursa olsun hemen algılanırdı.

Göstergede sabit bir yeşil ışıkla SİSTEM HAZIR yazısı vardı. Jude bu sistemin bir köpekle, dişleri arasında bir bıçak tutan, dört ayak üzerinde dolanan bir sapık arasındaki farkı ayırt edebilir mi diye merak etti.

Jude'un bir tabancası vardı ama bu, onun özel kayıt stüdyosundaki kasasındaydı. Duvara dayalı Dobro gitarını almak için uzandı. Jude konserlerinde seyircileri etkilemek için gitar parçalamazdı. İlk gitarını, onun müzik hevesini kırmak için babası parçalamıştı. Jude sahnede gösteri amacıyla bunu yapamıyordu; oysa istediği kadar çok gitar satın alabilirdi. Ne ki kendini savunmak için gitarını silah olarak kullanabilirdi. Zaten oldum olası bunları silah gibi kullanmıştı.

Koridorda bir parkenin gıcırdadığını duydu; bunu başka bir gıcırtı ve sanki birisi yerleşiyormuş gibi bir iç geçirişi izledi. Jude'un nabzı fırladı, kapıyı açtı.

Ama koridor boştu. Tavan penceresinden sızan dikdörtgen ışıkların arasından yürüdü. Kapalı olan her kapının önünde durup kulak kesildi ve içine baktı. Bir iskemlenin üzerine bırakılmış bir battaniye bir an için ona bakan yamuk bir cüce gibi göründü. Başka bir odada kapının arkasında uzun boylu bir figür görünce az kalsın gitarını savuracaktı, ama sonra bunun bir ceket askısı olduğunu gördü ve derin bir nefes verdi.

Koridorun sonundaki stüdyosuna gelince tabancayı alsam mı diye düşündü ama almadı. O kadar gergindi ki karanlıkta en küçük bir hareket olsa tetiği çekebilir, her ne kadar gecenin bu saatinde evde olmaları için hiçbir neden yoksa da Danny'nin veya temizlikçi kadının gövdesinde bir delik açabilirdi. Koridora dönüp alt kata indi.

Zemin katı aradı, sadece gölgeler ve sessizlik vardı; bunun onu rahatlatması gerekirdi ama öyle olmadı. Garip bir sessizlikti, bir havai fişeğin patlamasından sonra gelen sessizlik gibiydi. O ürpertici sessizliğin basıncı kulak zarlarını sızlattı.

Bir türlü rahatlayamıyordu ama merdivenlerden aşağı inince, rahatlamış gibi yaptı. Gitarı duvara dayadı ve gürültülü bir soluk verdi.

"Ne halt ediyorsun?" dedi. Artık o kadar gerilmişti ki kendi sesi bile tüylerini ürpertti. O güne kadar hiç kendi kendine konuşmamıştı.

Tekrar üst kata çıkıp koridordan geçti ve yatak odasına doğru yürüdü. O anda gözü antika bir koltukta oturan yaşlı bir adama takıldı. Jude onu görür görmez nabzı telaşla atmaya başladı, yaşlı adamı görmemek için gözlerini yatak odası kapısına çevirdi. Birkaç dakika içinde, Jude yaşlı adamla göz göze gelmemenin, onu görmüş olduğunu belli etmemenin bir hayat memat meselesi olduğunu hissetti. Onu görmedim, dedi Jude içinden. Orada kimse yoktu.

Yaşlı adam başını eğmişti. Şapkası dizinin üzerindeydi. Kısa saçları çiğ gibi parlıyordu. Ceketinin önündeki düğmeler ay ışığıyla ışıldamaktaydı. Jude bakar bakmaz takım elbiseyi tanıdı. Onu en son katlanmış bir hâlde, kalp şeklindeki kutunun içinde gardırobunun arka kısmına koymuştu. Yaşlı adamın gözleri kapalıydı.

Jude nefes almakta zorlanıyordu; koridorun sonundaki yatak odasına doğru yürümeye devam etti. Sol yanındaki antika koltuğun yanından geçerken bacağı yaşlı adamın dizine değince, hayalet başını kaldırdı; ama o sırada Jude ondan uzaklaşmış, neredeyse kapıya varmıştı. Koşmamalıydı. Göz göze gelmedikleri sürece yaşlı adamın onun sırtına bakması önemli değildi. Hem üstelik yaşlı adam falan da yoktu.

Yatak odasına girip kapıyı arkasından kapattıktan sonra doğruca yatağa girdi, hemen vücudu titremeye başlamıştı. Bir yanıyla Georgia'ya sokulmak, onun sıcak vücudunun temasıyla ürpermesinin geçmesini istiyordu; ama kızı uyandırmamak için yatağın kendi tarafında kaldı.

Georgia huzursuzdu, uykusunda mutsuz sesler çıkarıyordu.

7

Jude uyuyabileceğini sanmıyordu ama günün ilk ışıklarında uykuya daldı ve saat dokuza kadar uyudu. Georgia kendi tarafındaydı, küçük eli Jude'un göğsünde, soluğu omzundaydı. Jude yataktan çıkıp koridorda gitti ve alt kata indi.

Dobro bıraktığı yerde duvara dayalı duruyordu. Gitarı görünce kötü hissetti. O gece gördüklerini görmemiş gibi hissetmek istiyor, bunu düşünmemeye çalışıyordu; ama Dobro oradaydı işte.

Pencereden dışarıya bakınca Danny'nin arabasının ahırın yanında park etmiş olduğunu gördü. Danny'ye söyleyecek hiçbir şeyi, onu rahatsız etmek için hiçbir nedeni yoktu; ama birden kendini ofis kapısında buluverdi. Kendini tutamamıştı. Başka bir insanla, uyanık ve mantıklı, kafası günlük saçmalıklarla dolu birisiyle konuşmak arzusu bastırılır gibi değildi.

Danny ofis koltuğuna gömülmüş telefonda konuşuyor, kahkahalar atıyordu. Üzerinde hâlâ o süet ceketi vardı. Jude bunun nedenini sormaya gerek duymadı. Kendisi hâlâ sabahlığı içindeydi. Ofisin içi nemli bir soğukla kaplıydı.

Danny onun kapıdan baktığını görünce göz kırptı; bu onun Hollywood alışkanlığı olan yağcılık tarzıydı. Ne ki, bu sabah Jude'un gözüne batmadı. Derken Danny Jude'un yüzünde bir şey gördü ve kaşları çatıldı. Dudak hareketleriyle, *İyi misin?* diye sordu. Jude cevap vermedi. Bilmiyordu.

Danny telefon konuşmasını bitirip koltuğunu çevirerek Jude'a baktı. "Neler oluyor, Şef? Bok gibi görünüyorsun."

"Hayalet geldi," dedi Jude.

"Aa, öyle mi?" dedi Danny yüzü ışıldayarak. Sonra korkmuş gibi yapıp kendine sarıldı. Başıyla telefonu işaret ederek, "Isıtma tertibatıyla ilgili aramışlardı. Burası bir mezar gibi. Kazanı kontrol etmesi için birazdan birini gönderecekler."

"Onu aramak istiyorum."

"Kimi?"

"Bize hayaleti satan kadını."

Danny bir kaşını indirip diğerini kaldırdı; bu onun hiçbir şey anlamadığını ifade etme tarzıydı. "Ne yani, hayalet geldi mi?"

"Ne sipariş ettiysek o geldi. Kadını aramak istiyorum. Öğrenmek istediğim bir şey var."

Danny'nin bunu sindirmesi birkaç saniyesini aldı. Tekrar bilgisayarına dönüp telefonu aldı, fakat gözlerini Jude'dan ayırmamıştı. "İyi olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Hayır," dedi Jude. "Köpeklere bakmaya gidiyorum. Kadının numarasını bul, tamam mı?"

Üzerinde sabahlığı ve iç çamaşırlarıyla Bon ve Angus'u kafeslerinden çıkarmak için dışarıya çıktı. Hava serin ve pusluydu ama yine de evin nemli soğuğundan daha iyiydi. Angus elini yaladı; onun pütürlü ve sıcak dili o kadar gerçekti ki Jude büyük bir minnet duydu. Islak tüylerinin kokularıyla, oynama hevesleriyle köpeklerini çok seviyor, onlarla beraber olmaktan mutluluk duyuyordu. Hayvanlar birbirlerini kovalarken Jude'un yanından koştular, sonra geri döndüler, Angus Bon'un kuyruğunu ısırmaya çalışıyordu.

Babası aile köpeklerine Jude'dan veya annesinden daha iyi davranırdı. Zamanla Jude da bunu benimsedi ve köpeklere kendisinden bile daha iyi davrandı. Çocukluğunun büyük bir kısmını yatağını köpeklerle paylaşarak geçirmişti; bir yanında biri, diğerinde öbürü, bazen üçüncü bir köpek ayakucunda olurdu. Köpek kokusu kadar ona geçmişini, nereden geldiğini hatırlatan bir şey yoktu. Tekrar eve döndüğünde kendini daha iyi hissediyordu.

Ofis kapısından girdiğinde Danny telefonda konuşmaktaydı. "Çok teşekkür ederim. Bir dakika bekler misiniz, Bay Coyne'u bağlayayım." Bir düğmeye basıp almacı uzattı. "Adı Jessica Price. Florida'da."

Jude almacı alırken kadının tam adını ilk kez duyduğunu fark etti. Hayaleti satın almak için parayı ortaya koyarken bunu hiç merak etmemişti; ama şimdi hata ettiğini, tam adını öğrenmesi gerektiğini anlıyordu.

Alnı kırıştı. Kadının pekâlâ sıradan bir adı vardı ama her nedense Jude'un dikkatini çekmişti. Daha önce işitmiş olduğunu sanmıyordu ama çok kolayca unutulabilecek bir isimdi.

Jude almacı kulağına götürüp başını salladı. Danny bağlantıyı yapmak için düğmeye bastı.

"Jessica. Merhaba. Ben Judas Coyne."

"Elbisenizi nasıl buldunuz, Bay Coyne?" diye sordu kadın. Güneye özgü bir aksanı ve sevimli bir sesi... ve başka bir şey daha vardı. Sanki hafiften alay eder gibi bir tondu.

"Görünüşü nasıl bir adamdı?" diye sordu Jude. Sadede gelmek için bu kadar oyalandığının farkında değildi. "Üvey babanızın?"

"Reese, hayatım," dedi kadın başka birisine hitap ederek. "Reese, lütfen o televizyonu kapatıp dışarıya çıkar mısın?" Geri planda bir kız çocuğunun şikayetçi homurtusu duyuldu. "Çünkü telefonda konuşuyorum." Kız başka bir şey söyledi. "Çünkü özel bir görüşme. Hadi, git şimdi." Sinek kapısı sertçe çarpılarak kapandı. Kadın iç geçirerek, "Ah bu çocuklar," dedikten sonra Jude'a, "Onu gördünüz mü?" diye sordu. "Nasıl göründüğünü siz bana söylesenize. O zaman haklı olup olmadığınızı söylerim."

Kadın onunla dalga geçiyordu. Resmen dalga geçiyordu.

"Onu geri göndereceğim," dedi Jude.

"Elbiseyi mi? Peki. Elbiseyi bana geri gönderin ama hayalet de onunla birlikte gelmeyecektir. Paranızı geri veremem, Bay Coyne."

Danny aklı karışmış bir ifadeyle Jude'a bakıp gülümsüyordu. Jude ne diyeceğini kestiremedi.

Kadın ondan önce konuştu. "Orası soğuk mu? Eminim, soğuktur. Sizinle işi bitmeden daha da soğuyacak."

"Ne istiyorsunuz? Daha çok para mı? Verecek değilim."

"Kendini öldürmek için eve geri döndü, adi herif," dedi Jessica Price; adı tanıdık gelmiyordu ama o kadar da tanımadık değildi.

Kadının sesi aniden bütün şakacılığını kaybetmişti. "Onunla işin bittikten sonra banyo küvetinde damarlarını kesti. Onu üvey babamız buldu. O kız senin için her şeyi yapardı ama sen onu bir çöp torbasıymış gibi bir kenara attın."

Florida.

Florida. Jude bir anda midesinde bir sızı, buz gibi bir ağırlık hissetti. Aynı anda zihni netleşmeye, bitkinliğin ve sebepsiz korkunun izlerini silkeleyebilmeye başlamıştı. O kız onun için hep Florida olmuştu ama aslında adı Anna May McDermott'tu. Tarot bilirdi, avuç falı bakardı. O ve ablası tüm bunları üvey babalarından öğrenmişlerdi. Adamın mesleği hipnotizmacılıktı. Sigara tiryakilerinin, kendilerinden nefret eden, sigarayı ve Twinkies yemeyi bırakmak isteyen şişman kadınların son çaresiydi; ama hafta sonlarında Anna'nın üvey babasının işi su çubuğuyla su bulmaktı. İpnotizmacı sarkacını ve bir altın zincire takılı gümüş usturasını kullanarak insanlara nerede kuyu kazmaları gerektiğini söylerdi. Bu nesneleri hastaları iyileştirmek için gövdelerinin üzerinde sallandırır, kanserlerinin ilerleyişini yavaşlatır, bir ruh çağırma tahtası üzerinde sallandırarak ölülerle konuşurdu; ama ekmek parası hipnotizmadan gelirdi. *Artık gevşeyebilirsin. Gözlerini kapatabilirsin Sadece benim sesimi dinle.*

Jessica Price hâlâ konuşuyordu. "Üvey babam ölmeden önce bana ne yapmam gerektiğini, seninle nasıl temas kuracağımı, elbisesini sana gönderdikten sonra neler olacağını anlattı. Senin hakkından geleceğini söyledi, yeteneksiz adi puşt."

Bu kadın Jessica Price'dı, McDermott değil; çünkü evlenmişti ve şimdi duldu. Jude'un bildiği kadarıyla kocası bir yedek subaydı ve Tikrit'te ölmüştü. Anna bunu anlatmıştı. Anna'nın ablasının evlenince aldığı soyadını söylediğini hatırlamıyordu ama bir keresinde Jessica'nın üvey babası gibi hipnotizma işine girdiğini ve yılda neredeyse yetmiş bin dolar kazandığını söylemişti.

"Neden o elbiseyi satın almam gerekti?" diye sordu Jude. "Neden doğruca bana göndermedin?" Sesi hissettiğinden daha sakin çıkıyordu.

"Para ödemeseydin, hayalet gerçekten sana ait olmazdı. Ödemen gerekiyordu."

"Satın alacağımı nasıl bildin?"

"Sana bir e-posta gönderdim, değil mi? Anna bana senin o sapık koleksiyonundan söz etmişti... O pislik, sapık, kült nesnelerinden..."

"Başka birisi de satın alabilirdi. Başka teklifler..."

"Başka bir teklif olmadı. Sadece sendin. Sen bir teklif verene kadar açık artırma bitmeyecekti. E, aldığın şeyi beğendin mi? Umduğun gibi çıktı mı? Ah, seni çok eğlenceli günler bekliyor. Üvey babamın hayaleti için ödediğin bin doları cenazene çiçek göndermek için harcayacağım. Çok hoş olacak."

Çıkıp gidebilirsin, dedi içinden Jude. Evden çık git. Ölü adamı ve elbisesini bırakıp git. Georgia'yı Los Angeles'e götür. Birkaç valiz hazırla, üç saat sonra bir uçakta olabilirsin. Danny bunu ayarlayabilir. Danny...

Sanki bunları yüksek sesle söylemiş gibi, Jessica Price, "Hadi, gidip bir otele yerleş," dedi. "Gör bakalım ne oluyor. Nereye gidersen git, üvey babam orada olacaktır. Uyandığın zaman onu yatağının ayakucunda bulacaksın." Gülmeye başlamıştı. "Öleceksin ve ölürken onun soğuk eli ağzının üzerinde olacak."

"Anna kendini öldürdüğü zaman seninle birlikte mi yaşıyordu?" dedi Jude hâlâ sükunetini koruyarak.

Suskunluk. Öfkeli kız kardeş nefes nefeseydi ve cevap vermek için biraz beklemek zorunda kalmıştı. Jude geri planda bir su fıskiyesinin ve sokakta bağrışan çocukların seslerini duyabiliyordu.

"Gelebileceği tek yer burasıydı," dedi Jessica. "Bunalımdaydı. Her zaman bunalımdaydı ama sen bunu daha kötüleştirdin. Evden çıkamayacak, birisinden yardım isteyemeyecek kadar kederliydi. Senin yüzünden ölmek istedi."

"Neden benim yüzümden intihar ettiğini düşünüyorsun? Seninle birlikte olmanın keyfiyle o aşamaya gelmiş olabileceği hiç aklına geldi mi? Bütün gün seni dinlemek zorunda kalsaydım, büyük ihtimalle ben de damarlarımı keserdim."

"Öleceksin..." dedi Jessica tükürür gibi.

Jude onun sözünü kesti. "Yani bir replik düşün. Hazır bunun üzerine kafa yorarken sana düşüneceğin başka bir şey söyleyeyim: Ben de birkaç öfkeli insan tanıyorum. Harley motorlara binerler, treylerlerde yaşarlar, kristal metamfetamin pişirirler, çocuklarını taciz ederler ve karılarını vururlar. Sen onlara pislik dersin. Onlar benim hayranlarımdır. Birkaçını bulup sana merhaba demeleri için evine göndermemi ister misin?"

"Sana kimse yardım edemez," dedi Jessica sesi öfkeyle titreyerek. "Sırtındaki o siyah damga sana yardım eden herkese de bulaşacak. Öleceksin ve sana yardım edenler de ölecek." Bunları sanki daha önce provasını yapmış gibi ezberden söylüyordu. "Herkes yanından kaçacak, yoksa onlar da senin gibi yok olacaklar. Tek başına öleceksin, duydun mu? *Tek başına.*"

"O kadar emin olma. Eğer öleceksem, yanımda bir arkadaş isterim," dedi Jude. "Eğer kimseyi bulamazsam, belki sana gelirim." Sonra da telefonu çarparak kapadı.

8

Jude, eli hâlâ üzerinde olan siyah telefona öfkeyle bakarak kalbinin atışını dinledi.

"Patron," dedi Danny. "Vay be. *Patron.*" Neşesiz bir kahkaha attıktan sonra, "Yahu, bu da neydi böyle?"

Jude, zihninden eline telefonu bırakması için bir komut verdi ama eli telefonu bırakmak istemiyordu. Danny'nin bir şey sorduğunun farkındaydı, ama sesi sanki kapalı bir kapının ardından geliyordu ve sanki onunla hiç ilgisi yokmuş gibiydi.

Florida'nın ölmüş olduğu gerçeğini kavramaya başlıyordu. Kendini öldürmüş olduğunu işittiği ilk anda –Jessica'nın suratına çarpar gibi söylediğinde – onu pek etkilememiş, çünkü etkilenmek istememişti; ama şimdi bundan kaçış yoktu. Kızın ölümünü öğrenmek onu çok sarsmıştı.

Yatağını paylaşmış olduğu birinin, Anna'nın ölmüş ve artık toprağın altında oluşuna inanamıyordu. Yirmi altı – hayır, yirmi yedi yaşındaydı. Ayrıldıkları zaman yirmi altıydı. Jude onu gönderdiği zaman. Anna yirmi altı yaşındaydı ama dört yaşındaki bir çocuk gibi sorular sorardı. *Pontchartrain Gölünde sık sık balığa çıkar mısın? Şimdiye kadar sahip olduğun en iyi köpek hangisi? Sence öldüğümüz zaman bize ne olacak?* İnsanı deli edecek sorulardı.

Anna delireceğinden korkardı. Bunalımdaydı. Gotik kızlarınki gibi bunalım değil, klinik düzeydeydi. Birlikte oldukları son birkaç ay içinde iyice kötüleşmişti, uyumuyordu, hiç nedeni olmadan ağlıyordu, giyinmeyi unutuyordu, televizyonu açmadan saatlerce ekran karşısında oturuyor, çaldığı zaman telefonu açıyor, fakat hiçbir şey söylemeden sadece elinde tutuyordu.

Ama bundan önce Jude'un ahırda Mustang'i onardığı yaz günlerini yaşamışlardı. Radyoda John Prine, sıcakta ısınmış samanların tatlı kokusu, Anna'nın bazen sıkıcı, bazen güldüren bazen de erotik sorularıyla dolu öğlen sonraları... Anna'nın dövmeli, buz beyazı vücudu, uzun mesafe koşucularına özgü kemikli dizleriyle sıska kalçaları... Soluğu Jude'un boynunda...

"Hey," dedi Danny. Uzanıp Jude'un bileğini tuttu. Onun bu dokunuşu üzerine Jude'un eli gevşedi ve telefonu bıraktı. "Her şey yolunda mı?"

"Bilmiyorum."

"Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?"

Jude dönüp ona baktı. Danny masasının arkasında ayağa kalkmıştı. Yüzü biraz solmuş, beyaz yanaklarındaki kızıl çilleri göze çarpar olmuştu.

Danny'nin, Jude'un bütün sevgilileriyle olduğu gibi Anna'yla da uyumlu, mesafeli bir arkadaşlığı olmuştu. Kibar, hâlden anlayan, sırlarını güvenle söyleyebilecekleri, içlerini boşaltabilecekleri bir adam rolü oynardı. Jude'un onlara söylemeyeceği şeyleri, onlara anlatan birisi...

Danny üniversite birinci sınıftayken kız kardeşi aşırı eroin dozundan ölmüştü. Bundan altı ay sonra annesi kendini asmış, cesedini bulan da Danny olmuştu. Kadının vücudu kilerdeki tek kirişten sallanıyor, yere bakan ayak parmakları tekmeyle devirdiği taburenin üzerinde küçük daireler çiziyordu. Annesinin ve kız kardeşinin çok yakın aralarla ölmelerinin on dokuz yaşındaki Danny'yi altüst edeceğini anlamak için psikiyatrist olmak gerekmezdi. Her ne kadar siyah ojeler sürmüyor, dudaklarına halkalar takmıyorsa da Jude'a olan çekimi Georgia'dan veya Florida'dan veya diğer kızlardan farklı değildi. Jude onları tıpkı Fareli Köyün Kavalcısı'nın fareleri ve çocukları topladığı gibi kendine çekmişti. Nefret, sapıklık ve acıyla dolu şarkılar besteliyordu ve bu insanlar müziğe kapılıp şarkılarını onunla birlikte söylemelerine izin vermesini umuyorlardı.

Jude, Danny'ye Florida'nın intihar ettiğini söylemek istemedi;

onun yarasını deşmek gibi olacaktı. Danny'nin bunu nasıl karşılayacağını kestiremiyordu.

Ama yine de söyledi. "Anna. Anna McDermott. Bileklerini kesmiş. Az önce konuştuğum kadın onun ablasıydı."

"Florida mı?" Danny arkasına yaslandı. Soluksuz kalmış gibiydi. Ellerini karnına bastırıp öne uzandı, midesine kramp girmiş gibi görünüyordu. "Hassiktir. Of, hassiktir."

Bunu bir sessizlik izledi. Jude ilk kez radyonun açık olduğunu ve oradan bir mırıltı geldiğini fark etti. Çalan şarkıda Trent Reznor çöpten imparatorluğunu bırakmaya hazır olduğunu söylüyordu. Tam o anda Nine Inch Nails grubunu radyoda duymak tuhaftı. Jude Florida'yla Trent Reznor konserinde, sahne arkasında tanışmıştı. Kızın ölüm haberi bir kez daha onu tepeden tırnağa sarstı. *Pontchartrain Gölü'nde sık sık balığa çıkar mısın?* Sonra da bu şaşkınlık hastalıklı bir nefrete dönüştü. Bu kızdan biraz olsun nefret etmemek mümkün görünmüyordu, telefonda onunla konuşup küfretmek istedi ama tabii, bu mümkün değildi; kız ölmüştü.

"Bir not falan bırakmış mı?" diye sordu Danny.

"Bilmiyorum. Ablasından pek bilgi edinemedim. Fark etmişsindir, pek aydınlatıcı bir konuşma olmadı."

Ama Danny dinlemiyordu. "Arada bir onunla margarita içmeye giderdik," dedi. "Çok tatlı bir çocuktu. O soruları... Bir keresinde bana çocukken yağmuru en çok nereden seyretmeyi sevdiğimi sormuştu. Ne biçim soru bu ya? Bana gözlerimi kapatıp yağmur yağdığında yatak odası penceremin dışının nasıl göründüğünü tasvir etmemi istedi. On dakika. Bir sonraki sorusunun ne olacağını tahmin etmek imkânsızdı. Çok yakın dostlardık. Bunu anlayamıyorum. Tamam, bunalımlı olduğunu biliyorum. Bana anlattı; ama öyle olmak istemiyordu. Öyle bir şey yapmayı düşünüyor idiyse, ikimizden birini aramaz mıydı? İkimizden birine onu caydırmak için ikna etme fırsatını vermez miydi?"

"Herhalde bunun istemedi."

Danny birkaç dakikalığına sessizliğe gömüldü. "Ablası... ablası bunun senin suçun olduğunu mu düşünüyor? Eh, bu tamamen

saçmalık." Ama sesi cılızlaşmıştı ve Jude onun bu söylediği şeyden şüphe ettiğini düşündü.

"Bence de."

"Seninle tanışmadan önce de duygusal sorunları olduğunu söylemişti," dedi Danny biraz daha kendinden emin olarak.

"Sanırım, bu ailede sık olan bir şey," dedi Jude.

Danny yine öne uzandı. "Evet. Sana hayaleti Anna'nın ablası sattı, değil mi? Ölü adamın takım elbisesini? Ne biçim iş bu be? İlk başta senin o kadını aramana ne sebep oldu?"

Jude ona önceki gece ne gördüğünü anlatmak istemedi. O anda Florida'nın ölmesi gerçeğiyle cebelleşirken, artık önceki gece *ne* gördüğüne emin olamıyordu. Sabahın üçünde yatak odası kapısının dışında bir yaşlı adamın oturuyor olması şimdi o kadar gerçekçi görünmüyordu.

"Bana gönderdiği o takım elbise sembolik bir ölüm tehdidi. Bizi kandırıp satın almamızı sağladı. Bir nedenle doğruca bana gönderemedi, önce parasını ödemem gerekiyordu. Pek aklı başında biri değil. Her neyse, o elbise buraya geldiği anda bir terslik olduğunu anlamıştım. Siktiri boktan, kalp şeklindeki siyah bir kutu içindeydi. Bu diyeceğim sana biraz paranoya gibi gelebilir ama elbisenin için bir iğne yerleştirilmişti."

"İçinde gizli bir iğne mi vardı? Sana battı mı?"

"Hayır. Ama Georgia'nın eline iyice battı."

"Georgia iyi mi? Sence iğneye bulaştırılmış bir şey var mıydı?"

"Arsenik falan gibi bir şey mi? Hayır. O manyak Jessica'nın o kadar ahmak olduğunu sanmıyorum. Fena hâlde kaçık ama ahmak değil. Beni korkutmak istiyor, hapse girmemi değil. Bana o elbiseyle beraber gelen üvey babasının Anna'ya yaptığım şey için beni cezalandıracağını söyledi. O iğne de muhtemelen o vudu büyüsünün bir parçası. Benim çocukluğum Panhandle yakınlarında geçti. Oradaki insanların birbirinden tuhaf inanışları vardır. Krispy Kreme'deki işine kafanda dikenli bir taçla gitsen bile kimse dönüp bakmaz."

"Polisi aramamı ister misin?" diye sordu Danny. Artık kendini toplamış, özgüveni yerine gelmişti; sesi normal çıkıyordu.

"Hayır."

"Seni öldürmekle tehdit ediyor."

"Kim demiş?"

"Sen. Ben de tanığım. Burada oturduğum yerde her şeyi işittim."

"Ne işittin?"

Danny gözkapaklarını indirip ona bakarak gülümsedi. "Senin söylediğin her şeyi işittim."

Jude da gülümsedi. Danny'de utanma diye bir şey yoktu. Bazen neden ondan haz etmediğini hatırlayamadı. "Bu sorunu o şekilde hâlletmeyeceğim ama benim için bir şey yapabilirsin. Anna evine döndükten sonra bana birkaç mektup göndermişti. Bunları nereye koyduğumu bilmiyorum. Arayabilir misin?"

"Tabii, bulmaya çalışırım." Danny yine ona endişeli gözlerle bakıyordu; her ne kadar yine gülecek hâle gelmişse de rengi hâlâ çok soluktu. "Jude... bu sorunu o şekilde hâlletmeyeceğim derken, ne demek istedin?" Dudaklarını büzdü, kaşları kırıştı. "Telefonu kapatmadan önce söylediğin şeyler. Peşine adam takacağını. Oraya kendin gideceğini. Çok kızmıştın. Seni hiç o kadar öfkeli görmemiştim. Endişe etmemi gerektiren bir şey var mı?"

"Senin mi?" dedi Jude. "Hayır, ama onun var."

9

Jude'un aklına birbiri ardına kötü şeyler geliyordu. Anna kıpkırmızı olmuş banyo suyunda çıplak, çukurlaşmış gözlerle yatıyor, Jessica'nın sesi – *Öleceksin ve ağzının üzerinde üvey babamın soğuk eli olacak,"* telefonda yankılanıyor, yaşlı adam siyah Johnny Cash takım elbisesiyle koridorda oturuyor, Jude yanından geçerken yavaşça başını kaldırıyor...

Kafasının içindeki bu gürültüyü susturması lazımdı; bunu da genellikle elleriyle bir gürültü çıkararak sağlardı. Dobro gitarını stüdyosuna götürdü, denemek için biraz tıngırdattı ve akordunu beğenmedi. Telleri germekte kullanacağı bir kapo aramak için gardırobuna gitti, ama orada bunun yerine içi mermi dolu bir kutu buldu.

Mermiler kalp şeklindeki bir kutu içindeydi; eskiden babasının her Sevgililer Günü'nde veya Anneler Günü'nde annesine verdiği kalp şeklindeki sarı kutulardandı. Martin, Jude'un annesine başka hiçbir şey vermezdi – ne gül ne yüzük ne de şampanya – ama her zaman aynı mağazadan alınmış büyük çikolata kutuları verirdi.

Annesinin tepkisi de hediye gibi hiç değişmezdi. Daima dudakları büzülerek gergin bir gülümseme çıkarırdı. Annesi dişlerinden utanıyordu. Üst dişleri takmaydı. Gerçek olanlarını bir yumruk darbesiyle kaybetmişti. Kadın çikolatayı önce kocasına ikram eder, adam sanki hediyesi üç dolarlık bir kutu çikolata değil de bir elmas kolyeymiş gibi gururla gülümserdi. Çikolata daha sonra Jude'a tutulurdu.

Jude ise daima aynı çikolatayı, içi vişneli olanı seçerdi. Isırdığı zaman ağzına gelen vişne tadını çok seviyordu. Aklında, üzeri çiko-

lata kaplı bir gözbebeği yediğini canlandırırdı. Daha o günlerde bile Jude en korkunç senaryoları hayal etmekten zevk alırdı.

Jude bu kutuyu stüdyo dolabının arkasındaki gitar çantasının altında kablolar, pedallar, adaptörlerin arasında bulmuştu. Bu, herhangi bir gitar çantası değildi, otuz yıl önce Louisiana'dan ayrılırken yanında olan çantaydı. Oysa kırk dolarlık Yamaha çantası çoktan kaybolmuştu. Yamaha'yı 1975'te San Francisco'da sahnede bırakmıştı. O günlerde pek çok şeyi geride bırakıyordu: ailesini, Louisiana'yı, domuzları, yoksulluğu ve doğarken verilmiş olan ismini... Geriye bakarak zaman harcayamazdı.

Çikolata kutusunu kaldırdı, sonra hemen yere attı. Daha açmadan içinde ne olduğunu biliyordu, görür görmez anlamıştı. Kutunun yere düşmesiyle çıkan mermilerin şıngırtısı içinde hiçbir şüpheye yer bırakmıyordu. Bunu görünce dehşetle irkildi; sanki kabloların arasında tüylü bacakları olan şişman bir örümcek eline değmiş gibiydi. Otuz yıldan beri bu mermi kutusunu görmemişti ve onu çocukluk yatağının şiltesi altına sakladığını hatırlıyordu. Louisiana'dan gelirken onu yanına almamıştı ve şimdi burada, eski gitar çantasının arkasında olması mümkün değildi, ama oradaydı işte.

Bir süre kalp şeklindeki sarı kutuya baktıktan sonra kendini zorlayıp onu yerden aldı. Kapağını açınca mermiler yere saçıldı.

Bazı çocukların beysbol kartlarını biriktirdiği gibi, bunları da kendisi toplamıştı; onun ilk koleksiyonuydu. Sekiz yaşındayken, hâlâ Justin Cowzynski olduğu günlerde, yıllar sonra başka biri olacağını hiç düşünmediği günlerde başlamıştı. Bir gün doğu kanadındaki tarlada yürürken ayağının altında bir şeyin kırıldığını işitti. Neye bastığını görmek için eğilip baktı; boş bir pompalı tüfek mermi kovanıydı, muhtemelen babasınındı. Sonbahardı, babası bu mevsimde hindi avına çıkardı. Justin yassılaşmış kovanı kokladı; barut kokusu burun deliklerini kaşındırdı. Nahoş olması gereken bir duyuydu, ama nedense bunu çok hoş buldu. Kovanı cebine attıktan sonra annesinin boş çikolata kutularından birinin içine koydu.

Çok geçmeden bir komşunun garajında bulduğu iki adet 38 kalibrelik mermi, tüfek atış poligonundan iki gümüş kovan ve bir İngi-

liz saldırı tüfeğine ait, orta parmağı uzunluğunda bir mermi... Bunu elde etmek için *Creepy*'nin bir sayısını takas etmişti ama değerdi. Geceleri yatağında bunları inceler, bir erkeğin sevgilisinin parfümünü kokladığı gibi kurşunu koklardı.

Lisedeyken bu İngiliz kurşununu deri bir kayışla boynuna asıyordu; ta ki, okul müdürü buna el koyana kadar... Jude o günlerde neden birisini öldürmenin yolunu bulmamış olduğunu merak etti. Bir okulu kurşun yağmuruna tutacak bütün nitelikleriere sahipti: hormonları, mutsuzluğu, cephanesi... İnsanlar nasıl Columbine Katliamı gibi bir şeyin olabildiğini anlayamıyorlardı. Jude ise neden böyle bir olayın daha sık gerçekleşmediğini merak ediyordu.

Hepsi oradaydı: ezik pompalı tüfek kovanı, gümüş boş mermiler, beş santimlik İngiliz mermisi... Oysa bu orada olmamalıydı, çünkü okul müdürü onu bir daha geri vermemişti. Bu bir uyarıydı. Jude gece yarısı ölü bir adamı, Anna'nın üvey babasını görmüştü ve bu da Jude'a henüz hesaplaşmanın bitmediğini gösterme yoluydu.

Bunu düşünmek bile delilikti. O kutu ve mermiler için onlarca mantıklı açıklama olabilirdi. Jude mantıklı bir adam değildi. Onun için sadece gerçek olan şeyin önemi vardı. Gece vakti ölü bir adam görmüştü. Belki birkaç dakikalığına, Danny'nin güneşli ofisinde dururken, bu yaşanmamış gibi davranabilirdi ama yaşanmıştı işte.

Artık biraz kendini toplamıştı ve mermiler hakkında daha soğukkanlılıkla düşünebiliyordu. Belki de bir uyarıdan daha fazlasıydı. Belki aynı zamanda bir mesajdı. Ölü adam, hayalet, ona silahlanmasını söylüyordu.

Jude masasının altındaki kasada bulunan 44'lüğünü, Super Blackhawk tabancasını aklından geçirdi ama bununla neye ateş edecekti ki? Hayaletin önce kendi kafasının içinde var olduğunu anlıyordu. Belki de hayaletler insanların akıllarına musallat oluyorlardı, mekânlara değil. Eğer buna ateş etmek isterse, namluyu kendi şakağına çevirmesi gerekecekti.

Mermileri annesinin çikolata kutusuna geri koyup kapağını kapadı. Mermilerin ona bir yararı olmayacaktı ama başka tür cephaneleri vardı.

Stüdyonun bir ucundaki rafta doğaüstüyle, esrarengiz olaylarla ilgili kitaplar vardı. Jude müzik kariyerine başladığı sıralarda Black Sabbath grubu çok ünlü olmuştu ve Jude'un menajeri ona bir tavsiyede bulunmuştu: Şeytan Lucifer ile senli benli olduğunu ima ederse, bunun kendisine çok yararı olacaktı. Jude daha önce grup psikolojisi ve kitle hipnotizması alanlarında incelemeler yapmıştı; hayranları olması iyiydi, ama tarikatçılar daha da iyi olurlardı. Okuma listesine Aleister Crowley ve Charles Dexter'i ilave etti ve onları pür dikkatle, kavramların ve önemli noktaların altlarını çizerek okudu.

Daha sonra, ünlü olduktan sonra onun müziğini dinleyen Satanistler, Wiccanlar ve öte âlemciler yanlış bir düşünceyle onun kendileriyle aynı coşkuyu paylaştığını sandılar, oysa Jude'un umurunda değildi. Ona okuyacağı şeyler gönderdiler: otuzlu yıllarda bir Katolik kilisesinin bastırmış olduğu şeytan kovma ayinlerini anlatan bir el kitabı, kaçık bir rahip tarafından beş yüz yıl önce yazılmış sapık ilahiler, yamyamlar için bir yemek kitabı.

Jude mermi kutusunu kitaplarının bulunduğu rafa koyduktan sonra başparmağı tırnağını kitapların ciltleri üzerinde gezdirdi. Stüdyosunun içi soğuktu, kitapları karıştırırken parmakları uyuştuğu için sayfaları çevirmekte zorlanıyordu. Üstelik ne aradığını da bilmiyordu.

Bir süre büyülü hayvanlar, sahiplerine aşkla veya kanla bağlanmış aşırı duygusal ve ölülerle temas kurabilen yaratıklar hakkında bir tez okumaya çalıştı. On sekizinci yüzyıl İngilizcesiyle yazılmış ve hiçbir noktalama işareti olmayan bir metindi. Jude bir paragrafı sökmek için on dakika uğraşıyor, ama tek kelimesini anlayamıyordu. Kitabı bir yana bıraktı.

Başka bir kitapta bir iblis veya nefret dolu bir ruhun sebep olduğu cin çarpmasıyla ilgili bir bölümü okudu. Ürpertici bir çizim vardı; yaşlı bir adam buruşmuş çarşafların içinde yatağında yatıyor, gözleri korkuyla büyümüş, açık ağzından çıplak bir cüce çıkıyor... Ya da daha kötüsü, cüce ağzına girmeye çalışıyordu...

Şöyle bir şey okudu: Kim diğer tarafa bir göz atmak için ölümlülüğün altın kapısını açarsa, bir şeyin oradan çıkmasına neden ola-

biliyordu: özellikle hastalar, yaşlılar ve ölümü çok sevenler büyük tehlike altındaydılar. Bu metin çok iddialı ve aydınlatıcıydı; Jude en iyi yöntemin idrarla yıkanmak olduğu kısma gelene kadar çok heyecanlanmıştı. Jude sapkınlık ve günahkârlık konularında açık fikirliydi ama idrarla yıkanmayı kabul edemezdi. Kitap elinden kayıp düşünce yerden almadığı gibi, bir tekmeyle kenara itti.

Borley papazları, ruh çağırma tahtası kullanarak ruhlarla ahbaplık etmek ve aybaşı kanının simyada kullanılışıyla ilgili yazıları okurken gözleri şaşılaştı ve kitapları fırlatıp atmaya başladı. Her kelimesi saçmalıktı. İblisler, tuhaf yaratıklar ve idrarın büyülü daireleriyle sihirli yararları... Fırlatıp attığı kitaplardan biri masasının üzerindeki lambayı düşürüp parçaladı. Bir başkası çerçeve içindeki platin plağına isabet etti. Çerçeve yere düşünce camı kırıldı. Jude mermi dolu çikolata kutusunu da duvara fırlattı, mermiler tangırdayarak etrafa saçıldı.

Soluk soluğa bir kitabı daha aldı ve tam onu da atmak üzereyken durdu, çünkü elindeki şey kitap değil, etiketsiz, siyah kapaklı bir videoteypti. Bunun ne olduğunu hemen anlamadı, hatırlayana kadar biraz düşünmek zorunda kaldı. Şiddet sahneleriyle dolu olan filmiydi. Kitapların yanında, diğer videolardan ayrı bir yerdeydi. Ne kadar olmuştu, dört yıl mı? O kadar uzun bir zamandır oradaydı ki Jude onu ciltli kitapların arasında fark etmez olmuştu.

Jude bir sabah stüdyosuna girdiğinde karısı Shannon'u bunu seyrederken bulmuştu. New York'a gitmek üzere hazırlanırken yanına alacağı bir gitar arayacaktı. Shannon televizyonun karşısında oturuyor, bir adamın çıplak bir genç kızı başına geçirdiği bir naylon torbayla boğuşunu seyrediyordu. Bu sahneyi seyreden başka adamlar da vardı.

Shannon filmdeki kızın ölümünü tüm dikkatiyle seyrederken kaşları çatıldı. Jude onun öfkesine aldırmazdı ama karısı bu hâldeyken, sakin, sessiz ve içine kapanmış durumdayken temkinli olmayı öğrenmişti.

Neden sonra Shannon, "Bu film gerçek mi?" diye sordu.

"Evet."

"Kız gerçekten ölüyor mu?"

Jude ekrana baktı. Çıplak kız boş bir çuval gibi yerde yatmaktaydı. "Gerçekten öldü. Onun sevgilisini de öldürdüler, değil mi?"

"Oğlan yalvardı."

"Bu filmi bana bir polis verdi. Bu Teksaslı iki oğlan madde bağımlılarıymış, bir içki dükkânını soyup birisini öldürdükten sonra saklanmak için Tijuana'ya gitmişler. Polisler böyle sapık şeyleri saklıyorlar."

"Oğlan kızı öldürmemeleri için yalvardı."

"Çok iğrenç. Neden hâlâ bende kaldığını bilmiyorum."

"Ben de," dedi Shannon. Kalkıp teypi çıkardı, sonra sanki daha önce hiç videoteyp görmemiş gibi, sanki bunun kime ne yararı olabileceğini anlamaya çalışır gibi, uzun uzun baktı.

"İyi misin?" diye sordu Jude.

"Bilmiyorum," dedi Shannon. Dönüp ona baktı. "Ya sen?"

Jude cevap vermeyince, onun yanından geçip odanın karşısına gitti. Kapıya geldiği zaman bandın hâlâ elinde olduğunu fark etti. Bunu rafa bıraktıktan sonra odadan çıktı. Daha sonra temizlikçi kadın bandı kitapların arasına itti. Jude bu hatayı düzeltmeye gerek görmediği gibi, çok geçmeden onun orada olduğunu bile unuttu.

Düşünmek zorunda olduğu başka şeyler vardı. New York'tan döndüğünde evi boş buldu. Gardıropta Shannon'un tarafı boşaltılmıştı. Aşklarının büyük bir hata olduğunu, giderek birbirlerinden koptuklarını bildiren bir not bırakmaya gerek duymamıştı. Shannon kırk altı yaşındaydı, daha önce evlenip boşanmıştı. Ortaokul çocuğu gibi yapmacık tavırları yoktu. Jude'a söyleyecek bir şeyi olunca, telefon ederdi. Ondan bir şey istediğindeyse, avukatı arardı.

Jude şimdi bu teype bakarken, gerçekten neden hâlâ onu sakladığını bilmiyordu – ya da o teypin neden onu bırakmadığını. Eve dönüp Shannon'un ayrılmış olduğunu anladığım an bunu çöpe atmam gerekirdi, diye düşündü. Bu bant ona verildiğinde, neden kabul ettiğini de bilmiyordu. O anda aklına rahatsız edici bir şey geldi: Muhtemel sonuçlarını hiç düşünmeden ona verilen her şeyi almaya pek hevesliydi. Bu nasıl bir belaya yol açmıştı... Anna kendini ona

sunmuş, Jude da bunu almıştı ve Anna artık ölüydü. Jessica McDermott ona ölü adamın takım elbisesini teklif etmişti ve o elbise artık onundu.

Ölü bir adamın elbisesine sahip olmak veya bir Meksika yapımı ölümcül porno videosu almak gibi şeyler aslında Jude'un hiç yapmayacağı şeyler değildi. Sanki bütün o şeyler tıpkı demir tozlarının bir mıknatısa çekilmesi gibi ona doğru çekilmişti ve o da tıpkı mıknatıs gibi bunlara kapılmıştı; ama bu onun çaresiz olduğunu gösterirdi, oysa Jude hiçbir zaman çaresiz olmamıştı. Eğer illaki bir şeyi duvara fırlatacaksa, o şey bu teyp olmalıydı.

Ama düşünerek çok zaman geçirmişti ve stüdyonun soğukluğu onu bitkin bırakmış, yaşını hissettirmişti. Elli dört yaşındaki bir adamın öfkeye kapılarak kitaplarını fırlatmasından daha aptalca veya acizce bir şey düşünemiyordu. En nefret ettiği şey acizlikti. O teypi yere atıp ayağının altında ezmek istedi ama bunun yerine onu tekrar raftaki yerine koydu. Hiç değilse o an bir yetişkin gibi davranması gerektiğine karar verdi.

"Kurtul şundan," dedi Georgia kapı eşiğinden.

10

Jude onun sesini duyunca şaşırdı ve omuzları seğirdi. Dönüp baktı. Georgia doğuştan soluk benizliydi, ama şimdi yüzü tamamen kansızdı, cilalı bir kemiğe benziyordu ve her zamankinden daha çok bir vampiri andırıyordu. Önce bunu makyaj sandı ama sonra yanaklarının nemli olduğunu, siyah saçlarının terle şakaklarına yapışmış olduğunu gördü.

"Hasta mısın?" diye sordu.

"İyiyim," dedi Georgia. "Turp gibiyim. Kurtul şundan."

Jude videoyu raftaki yerine bıraktı. "Neyden kurtulayım?"

"Ölü adamın elbisesinden. Çok kötü kokuyor. Dolaptan çıkarırken nasıl koktuğunu fark etmedin mi?"

"Dolapta değil mi?"

"Hayır, dolapta değil. Uyandığımda yatağın üzerinde duruyordu. Tam yanımdaydı. Onu tekrar dolaba koymayı unuttun mu? Ya da onu dolaptan çıkarmış olduğunu mu unuttun? Yemin ederim, işedikten sonra çükünü tekrar donunun içine sokmayı unutmamana şaşırıyorum. Umarım, yetmişli yıllarda içtiğin esrarlı sigaralar buna değmiştir. Hem, sen bu elbiseyle ne yapıyordun?"

Eğer o elbise dolapta değilse, kendiliğinden dışarıya çıkmıştı. Ne var ki bunu Georgia'ya söylemenin bir yararı yoktu, bu nedenle ortalığı topluyormuş numarası yaptı.

Masanın etrafından dolanıp yere düşen çerçeveli plağı aldı. Plak da üzerindeki cam tabaka gibi kırılmıştı. Çerçeveyi ayırıp yana çevirdi. Kırılan camlar müzikal bir şıngırtı çıkararak çöp sepetine boşaldı. Paralanmış platin albümünün – Happy Little Lynch Mob*

* (İng.) Mutlu Linç Çetesi. –*çn*

– parçalarını toplayıp çöpe attı. Şimdi ne yapsaydı? Aklı başında bir adam gidip o elbiseye bir daha bakardı. Georgia'ya döndü.

"Hadi gel, senin yatman gerek. Çok kötü görünüyorsun. O elbiseyi kaldırıp yatağa yatırayım seni."

Elini Georgia'nın kolu üzerine koydu, ama kız hemen kolunu çekti. "Hayır. O yatak da onun gibi kokuyor. Bütün çarşaflara sinmiş."

Jude, "O hâlde yeni çarşaflar alırız," diyerek yine onun kolunu tuttu. Georgia'yı koridora doğru yönlendirdi. Ölü adam koridorun sonunda, koltukta oturuyordu, bir şey düşünür gibi başını eğmişti. Güneş ışığı bacaklarının olması gereken yere bir örtü gibi vuruyordu. Yanından geçmelerinden sonra bacaklar görünmez oldu. Bacakları yerindeki çotuklar ona bir savaş gazisi görünümü veriyordu. O güneş ışığının altında cilalı siyah mokasenleri vardı; siyah çoraplı ayakları bunların içindeydi. Kalçasıyla ayakkabıları arasında görünen tek şey koltuğun bacaklarıydı.

Jude onu fark eder etmez başını çevirdi; onu görmek, onun burada olduğunu düşünmek istemiyordu. O da hayaleti görmüş mü, diye anlamak için Georgia'ya baktı. Kız Jude'un kolunda, kakülleri gözlerine inmiş hâlde yürürken ayaklarına bakıyordu. İçinden ona baksana, demek geldi; onun da hayaleti görüp görmediğini anlamak istedi, ama konuştuğu takdirde hayalet onu duyup başını kaldırır diye korkuyordu.

Yanından geçerlerken hayaletin onları fark etmeyeceğini düşünmek delilikti, ama Jude çok sessiz olurlarsa, fark edilmeden geçebileceklerini hissediyordu. Ölü adamın gözleri kapalıydı; çenesi göğsüne dayanmıştı, sadece öğlen güneşinde uyuklayan yaşlı bir adamdı. Jude onun bu hâlde kalmasını, hiç kıpırdamamasını, uyanmamasını her şeyden çok istiyordu. İçinden ne olur gözlerini açma, dedi.

Hayalete yaklaştılar ama Georgia hâlâ o tarafa bakmıyordu. Uykulu başını Jude'un omzuna dayamıştı, gözleri kapalıydı. "Bana neden stüdyoyu altüst ettiğini söyleyecek misin? Ayrıca orada bağırıyor muydun? Bağırdığını duydum sanki."

Jude bir daha bakmak istemedi, ama kendini tutamadı. Hayalet aynı pozisyondaydı; başı yana eğilmiş, sanki tatlı bir rüya görüyormuş gibi, hafifçe gülümsüyordu. Ölü adam Georgia'yı duymamış gibiydi. Jude'un aklına dillendiremeyeceği tuhaf bir şey geldi. Hayalet aslında uyumuyordu, sadece bir şeyi dinliyordu. Beni dinliyor, dedi içinden Jude. Belki de varlığının kabul edilmesini bekliyordu. Artık neredeyse onun üzerindeydiler, yanından yürüyüp geçmek üzereydiler. Jude ona dokunmamak için Georgia'ya iyice sokuldu.

"Beni bunlar uyandırdı," dedi Georgia. "O gürültü ve o koku..." Hafifçe öksürüp başını kaldırdı ve yatak odası kapısına baktı. Tam önünden geçtikleri hâlde hayaleti hâlâ fark etmemişti. Birden durdu. "O elbiseyi hâlledene kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Jude onu belinden kavrayıp sıkarak öne doğru itti. Canı yanan Georgia kendini çekmeye çalıştı. "Bu da ne be?"

"Yürümeye devam et," dedi Jude, ama bunu dediği anda ses çıkarmış olduğunu anladı.

Hemen hayalete baktı ve o anda ölü adam da başını kaldırıp gözlerini açtı. Ancak gözlerinin olduğu yerde sadece siyah çizgiler vardı. Sanki küçük bir çocuk keçeli kalemle çizmiş gibiydi. Siyah çizgiler birbirine dolanmış, bir düğüm hâline gelmişti.

Jude, Georgia'nın protestolarına aldırmadan, onu iterek hayaletin yanından geçti. Yatak odası kapısına varınca dönüp baktı.

Hayalet ayağa kalktı, kalkarken bacakları güneş ışığından sıyrılarak yeniden ortaya çıktı; uzun siyah pantolonunun kat yeri belli oluyordu. Ölü adam avucunu yere çevirerek sağ elini yana uzattı ve elinden bir şey düştü. Bir karışlık altın bir zincirin bağlı olduğu bir gümüş kolyeydi; ama hayır, bu bir kolye değil, bir çeşit kıvrık usturaydı. Edgar Allan Poe'nun hikâyesindeki sarkacın oyuncak hâli gibiydi. Altın zincir parmakları arasındaki bir yüzüğe bağlıydı, bu bir nikah yüzüğüydü ve ustura da onun evlendiği şeydi. Hayalet kısa bir an Jude'un buna bakmasına izin verdikten sonra, bileğini hızla döndürdü ve kıvrık ustura eline geliverdi.

Jude inlemek üzereydi. Georgia'yı kapıdan içeriye ittikten sonra kapıyı çarparak kapadı.

Georgia, "Ne yapıyorsun, Jude?" diye bağırdı ve nihayet kendini onun elinden kurtarabildi.

"Kes sesini."

Georgia sol eliyle onun omzuna vurdu, sonra da iltihaplı parmağı olan sağ eliyle sırtına bir yumruk attı. Bu yumruk Jude'dan çok onun canını yaktı. Acı bir inleme sesi çıkardı.

Jude'un eli hâlâ kapının kulpundaydı. Koridora kulak verdi. Sessizdi.

Kapıyı birkaç santim aralayıp baktı; zincire bağlı usturasıyla ölü adamı göreceğini tahmin ediyordu.

Koridorda kimse yoktu.

Önce gözlerini, sonra kapıyı kapattı. Alnını kapıya dayayıp derin bir nefes aldı, bir süre içinde tuttuktan sonra yavaşça verdi. Yüzü ter içindeydi, silmek için elini kaldırdı. Buzlu, sert ve keskin bir şey yanağını sıyırdı. Gözlerini açınca ölü adamın usturasını elinde buldu; mavi-çelik bıçağına fal taşı gibi açılmış gözleri yansıyordu.

Jude haykırarak usturayı fırlattı, sonra yere baktı ama ustura orada yoktu.

11

Kapıdan geri çekildi. Odayı kaygılı soluk alma sesleri kaplamıştı, onun ve Marybeth'in. Georgia o anda Marybeth oluvermişti. Kıza hangi adıyla hitap ettiğini hatırlayamadı.

"Sen kafayı neyle buldun?" diye sordu kız Güneyli aksanıyla.

"Georgia," dedi Jude o anda hatırlayarak. "Hiçbir şeyle. Daha ayık olamazdım."

"Hadi be. Ne kullanıyorsun?" Birden onun o Güneyli aksanı kayboluvermişti. Georgia birkaç yıl New York'ta yaşamış, Güneyli köylü yerine konmamak için aksanını değiştirmeye çalışmıştı.

"Madde kullanmayı yıllar önce bıraktım. Sana söylemiştim."

"Koridorda ne vardı? Sen bir şey gördün. Ne gördün?"

Jude ona öfkeli bir bakış atarak uyardı ama Georgia hiç aldırmadı. Üzerinde pijaması, kolları memelerinin altında kavuşturulmuş hâlde Jude'un önünde dikilmişti. Jude geçmeye kalkışmasına engel olmak için bacaklarını iki yana açmıştı. Ondan kırk kilo daha hafif olan gövdesiyle bunu yapabileceğini sanıyordu.

"Koridorda, koltukta oturan yaşlı bir adam vardı," dedi sonunda. Ona bir şey söylemek zorundaydı ve yalan söylemek için bir neden yoktu. Georgia'nın onun akıl sağlığıyla ilgili fikri umurunda değildi. "Onun yanından yürüyüp geçtik ama sen onu görmedin. Onu görüp göremeyeceğini de bilmiyorum."

"Bu tam bir deli saçması," dedi Georgia.

Jude yatağa doğru bir adım atınca Georgia önünden çekilip sırtını duvara dayadı.

Ölü adamın takım elbisesi düzgün bir şekilde şiltenin üzerine

yerleştirilmişti. Kalp şeklindeki kutu yerdeydi, siyah kapağı hemen yanındaydı ve içinden beyaz kâğıt mendil sarkıyordu. Daha dört adım ötesindeyken elbisenin kokusunu duydu ve irkildi. Kutudan ilk çıktığında böyle kokmuyordu, yoksa bunu fark ederdi. Oysa şimdi fark etmemek mümkün değildi. Çürümeye yüz tutmuş ölü bir şeyin kokusuydu.

"Of, Tanrım," dedi Jude.

Georgia ondan biraz ötede duruyordu, eliyle ağzını ve burnunu kapamıştı. "Biliyorum. O ceplerden birinin içinde bir şey var mı, diye merak ediyordum. Çürümeye yüz tutmuş bir şey. Bayatlamış yemek gibi bir şey."

Jude ağzından nefes alarak ceketin ceplerini yokladı. Çürüme aşamasında olan bir şey bulacağını pek sanmıyordu. Jessica McDermott elbisenin içine ölü bir sıçan koymuş olsaydı, buna hiç şaşırmazdı. Bunun yerine sert, kare şeklinde bir şey eline geldi. Çıkarıp baktı.

Bu Jude'un çok iyi bildiği bir fotoğraftı; Anna'nın birlikte çektirmiş oldukları en sevdiği resimdi. Ayrılırken bunu da yanında götürmüştü. Resmi Ağustos sonlarında, güneşin ön verandayı kızıla boyadığı bir öğlen sonrası Danny çekmişti. Üzerinde eski bir kot ceket olan Jude merdivende çömelmiş, Dobro gitarını bir dizi üzerine koymuştu. Anna ellerini bacakları arasına sıkıştırmış, yanında oturuyordu. Ayaklarının dibinde yayılan köpekler merakla kameraya bakmaktaydılar.

Güzel bir öğlen sonrasıydı, belki de her şey kötüye gitmeye başlamadan önceki en güzel öğlen sonrasıydı, ama şimdi bu fotoğrafa bakmak ona hiç keyif vermiyordu. Birisi keçeli kalemle resmi bozmuş, Jude'un gözlerini siyah mürekkeple örtmüştü.

Georgia birkaç metre ötede durduğu yerde ürkek bir sesle, "Görünüşü nasıldı?" diye sordu. "Koridordaki hayaletin?"

Jude'un arkası ona dönük olduğu için resmi görmedi. Jude görmesini istemiyordu.

Konuşmakta zorlanıyordu. Resimde gözlerinin siyah çizgilerle örtüldüğünü görmek onu çok sarsmıştı. "Yaşlı bir adamdı," dedi sonunda. "Bu takım elbiseyi giyiyordu."

Jude, *Onun da gözleri tıpkı buradaki gibi siyah çizgilerle örtülüydü*, dediğini hayal etti ve resmi ona göstermek için döndü; ama göstermedi.

"Orada öylece oturuyor muydu?" diye sordu Georgia. "Başka hiçbir şey olmadı mı?"

"Ayağa kalkıp bir zincire bağlı bir ustura gösterdi. Küçük, tuhaf bir ustura."

Danny'nin o resmi çektiği gün Anna hâlâ kendindeydi ve Jude onun mutlu olduğunu sanmıştı. Jude o yaz sonu öğlen sonralarının çoğunu Mustang'in altında geçirir, Anna da hep yanında olur, ona bir alet vermesi gerektiğinde o da arabanın altına geçerdi. Resimde Anna'nın çenesinde motor yağı, ellerinde ve dizlerinde toprak vardı. Kaşları kalkmış, ağzı gülecekmiş veya ona bir soru soracakmış gibi açıktı. *Pontchartrain Gölü'nde sık sık balığa çıkar mısın? Bugüne kadar sahip olduğun en güzel köpek hangisi?* Tipik Anna soruları...

Ne var ki ilişkileri bittiğinde ve Jude onu göndereceği zaman Anna bunun nedenini sormamıştı. Bir gece Jude onu otoyol kenarında üzerinde sadece bir tişörtle bulmuştu; yoldan geçen araçlar ona korna çalıyorlardı. Jude onu arabasına sokmuş ve ona yumruk atacakmış gibi elini kaldırmıştı; ama onun yerine parmak kemikleri kanayana kadar direksiyona vurmuştu. Yeter artık be, demiş ve onu hemen sepetleyeceğini söylemişti. Anna ona sensiz ölürüm, demişti. Jude da ona cenazesine çiçek göndereceğini söylemişti.

Anna hiç değilse sözünü tutmuştu. Jude'un ise sözünü tutması için artık çok geçti.

"Benimle dalga mı geçiyorsun, Jude?" diye sordu Georgia. Kokudan rahatsız olmasına rağmen Jude'a doğru yaklaşıyordu. Jude o görmeden resmi ölü adamın ceketinin cebine soktu. "Eğer bu bir şaka falansa, çok boktan bir şaka."

"Şaka değil. Aklımı kaçırıyor olmam mümkün ama o yüzden olduğunu sanmıyorum. Bana bu... elbiseyi... satan şahıs ne yaptığını biliyordu. Onun küçük kız kardeşi, intihar eden bir hayranımdı. Bu kadın, onun ölümü için beni suçluyor. Onunla bir saat önce telefonda konuştum ve bunu kendisi söyledi. Bu konuda uydurmadığıma

emin olduğum tek şey bu. Danny de oradaydı. Kadınla konuşmamı duydu. Kadın benimle ödeşmek istiyor. Bu amaçla bana bir hayalet gönderdi. O hayaleti az önce koridorda gördüm. Onu dün gece de gördüm."

Tekrar kutusuna koymak için elbiseyi katlamaya başladı.

"Onu yaksana," dedi Georgia, Jude'u şaşırtan bir hiddetle. "Götür o lanet elbiseyi ve yak onu."

Jude bir an bunu yapmak için büyük bir dürtü hissetti; üzerine çakmak benzini boca et, garaj yolunda yak... Ama bu dürtüye güvenmiyordu. Geri alınamayacak bir eylem yapmaktan çekiniyordu. Bunun yanında kaç tane köprüyü de yakmış olacağını kim bilebilirdi? Kısa bir an için bu korkunç kokulu elbiseden yararlanabileceğini düşündü ama bu fikrin üzerine düşünemeden fikir aklından çıkıverdi. Çok yorgundu. Bir fikri aklında tutması çok zordu.

Elbiseyi yok etmeme isteği kendisine bile mantıksız, batıl inançlı ve bulanık geliyordu, ama konuşmaya başladığı zaman bunun için pekâlâ akla yatkın bir açıklama buldu. "Onu yakamayız. O bir delil. O kadına bir dava açmaya karar verirsek, avukatım bunu isteyecektir."

Georgia cılız bir kahkaha attı. "Ne? Ölümcül bir ruhun saldırısı mı?"

"Hayır. Belki taciz suçlaması olabilir. Musallat olma. Her ne kadar kaçıkça da olsa, bu bir ölüm tehdidiydi. Bununla ilgili yasalar var."

Elbiseyi katlamayı bitirip kutusunun içine yerleştirdi. Bunu yaparken kokuyu duymamak için başını çevirmiş, ağzından nefes alıyordu.

"Bütün oda kokuyor," dedi Georgia. "Kusacak gibiyim."

Jude yan gözle ona baktı. Georgia dalgın bir şekilde sağ elini göğsüne dayamış, boş bir ifadeyle kalp şeklindeki siyah kutuya bakıyordu. O ana kadar elini gizlemişti. Başparmağı şişmişti ve iğnenin batmış olduğu yer iltihap toplamıştı. Jude'un ona baktığını görünce kederli bir gülümseme çıkardı.

"O parmağın fena hâlde iltihaplanmış," dedi Jude.

"Biliyorum. Üzerine Bactine sürüyorum."

"Bir doktora görünsen iyi olur. Eğer tetanossa Bactine işe yaramaz."

Georgia yaralı parmağının olduğu eli yumruk yaptı. "O elbisedeki gizli iğne battı. Ya bu iğne zehirliyse?"

"Herhalde siyanür falan olsaydı, şimdiye kadar anlardık."

"Anthrax."

"Kadınla konuştum. Kadın çok aptal ve ciddi psikolojik sorunları var, ama bana zehirli bir şey göndermiş olduğunu sanmıyorum. Böyle bir şey yaparsa hapse gireceğini bilir." Georgia'nın bileğini tutup önüne çekti ve başparmağını inceledi. İltihabın etrafındaki alan yumuşaktı ve sanki uzun bir zamandır suyun altında kalmış gibi pörsümüştü. "Hadi, sen şimdi git, televizyonun karşısına geç, ben de Danny'den sana bir doktor randevusu almasını rica edeyim."

Georgia'nın bileğini bıraktı ve başıyla kapıyı işaret etti ama kız yerinden kıpırdamadı.

"Gidip o ölü adam koridorda mı, diye bakar mısın?"

Jude bir an ona baktıktan sonra başını sallayıp kapıya gitti. Bir karış aralayıp dışarıya baktı. Güneş bir bulutun arkasına girmişti ve koridor gölgeler içindeydi. Duvara dayalı koltukta oturan kimse yoktu. Zincire bağlı usturası olan kimse yoktu.

"Koridor temiz."

Georgia sağlam eliyle onun omzuna dokundu. "Bir keresinde bir hayalet görmüştüm. Çocukken."

Jude hiç şaşırmadı. O güne kadar doğaüstüyle teması olduğunu iddia etmeyen, büyücülüğe inanmayan tek bir Gotik kızla bile karşılaşmamıştı.

"Bammy'le yaşıyordum. Büyükannem. Babamın beni evden ilk kovduğu zamandı. Bir öğlen sonrası büyükannemin limonatasından bir bardak içmek için mutfağa gittim. Harika limonata yapardı. Arka pencereden dışarıya baktığımda bahçede küçük bir kız gördüm. Kız karahindiba topluyor, sonra üfleyerek tohumlarını uçuruyordu. Bir yandan da şarkı söylüyordu. Üzerinde çok ucuz bir elbise olan bu kız benden birkaç yaş küçüktü. Pencereyi kaldırıp

'Bahçemizde ne yapıyorsun?' şeklinde olmalı diye sormak istedim. Pencerenin gıcırtısını duyunca başını kaldırıp bana baktı; işte o zaman ölü olduğunu anladım. Gözleri korkunçtu."

"Korkunçtu demekle ne kastediyorsun?" diye sordu Jude. Tüyleri bir anda diken diken oluvermişti.

"Gözleri siyahtı. Hayır, aslında göze hiç benzemiyordu. Daha çok... üstleri örtülmüş gibiydi."

"Örtülmüş gibi," diye tekrarladı Jude.

"Evet. Silinmişti. Siyah boyayla. Sonra kız başını çevirip çitin üzerinden baktı. Bir saniye sonra sıçrayıp bahçenin karşısına yürüdü. Birisiyle konuşur gibi ağzını oynatıyordu ama orada kimse yoktu. Söylediği şeyleri işitemiyordum. Oysa çiçek toplarken şarkı söyleyişini işitebilmiştim ama birisiyle konuşur gibi göründüğünde işitemedim. Bunu hep çok tuhaf bulmuşumdur, nasıl onu sadece şarkı söylerken işitebildiğimi... Sonra sanki önünde görünmez bir insan varmış gibi uzandı ve Bammy'nin çitinin karşı tarafındaki bir adamın elini tuttu.

"Birden çok korktum ve ürperdim, çünkü ona kötü bir şey olacağını hissediyordum. Ona adamın elini bırakmasını söylemek istedim. O adam her kimse, kızın ondan uzaklaşmasını istiyordum. Ne var ki çok korkmuştum ve zor nefes alıyordum. Küçük kız dönüp bir kez daha o örtülü, kederli gözleriyle bana baktıktan sonra yerden havalandı ve çitin üzerinden – yemin ederim ki – süzülerek geçti. Uçuyor gibi değildi. Sanki görünmez eller onu havaya kaldırmıştı. Ayakları havada sallanıyordu. Derken gözden kayboldu. Ter içinde kalmıştım, mutfakta yere oturdum."

Georgia saçmaladığını mı düşünüyor diye Jude'a baktı. Ama Jude devam et, anlamında başını salladı.

"Bammy mutfağa girdi ve 'Evladım, ne oldu?' dedi. Ona gördüğüm şeyi anlatınca altüst oldu ve ağlamaya başladı. O da yere oturdu ve bana inandığını söyledi. Onun ikiz kardeşi Ruth'u görmüştüm.

"Ruth'u biliyordum, Bammy küçükken ölmüştü ama işte o anda Bammy kardeşine gerçekten ne olduğunu anlattı. Ben hep onun bir

araba altında kaldığını falan sanmıştım ama öyle değilmiş. Bir gün, her ikisi de yedi sekiz yaşlarındayken – yıl 1950 olabilir – anneleri öğlen yemeğine gelmeleri için onlara seslenmiş. Bammy gitmiş ama Ruthie hem yemek istemediği için hem de doğuştan isyankâr olduğu için dışarıda kalmış. Bammy ve ailesi içerideyken birisi Ruth'u bahçeden kaçırmış. Bir daha da onu gören olmamış; ama arada bir Bammy'nin evinde bulunanlar Ruth'u çiçek toplayıp şarkı söylerken görmüşler, sonra da orada olmayan birisi kızı kaçırıp götürmüş. Annem Ruth'un hayaletini görmüş, Bammy'nin kocası ve Bammy'nin birkaç arkadaşı ve Bammy de onu görmüş.

"Ruth'u gören herkes de benim gibiydi. Ona gitmemesini, çitin diğer tarafındaki adamdan uzak durmasını söylemek istemişler ama onu gören herkes Ruth'un görünüşünden korkup konuşamamışlar. Bammy'ye göre birisi cesaret edip ses çıkarana kadar bu iş böyle devam edecekmiş. Sanki Ruth'un hayaleti bir çeşit rüyadaymış, devamlı son dakikalarını tekrar ediyormuş ve birisi ona seslenip uyandırana kadar o şekilde kalacakmış."

Georgia susup yutkundu. Başını eğince siyah saçları gözlerini gizledi.

"Ölülerin bize zarar vermek istediklerine inanamıyorum," dedi. "Yardımımıza ihtiyaçları yok mu? Her zaman bizim yardımımıza gerek duymazlar mı? Onu bir daha görürsen, onunla konuşmaya çalış. Ne istediğini öğrenmen iyi olur."

Jude onu nasıl olsa yine göreceğini biliyordu, sadece ne zaman olduğunu kestiremiyordu. Ölü adamın ne istediğini de zaten biliyordu. "Buraya konuşmak için gelmedi," dedi.

12

Jude o anda ne yapması gerektiğine karar veremediği için çay yaptı. Çaydanlığı doldurmak, demliğe çay koymak ve bir kupa bulmak gibi basit, otomatik hareketler hem zihnini açıyor hem de zamanı yavaşlatıyordu. Ocağın başında durup çaydanlığın tıkırtısını dinledi.

Paniklemiş gibi hissetmiyordu, bunu fark etmek onu biraz da olsa tatmin ediyordu. Kaçmak çare değildi, kaçmakla bir şey kazanabileceğini sanmıyordu. Buradan daha iyi nereye gidebilirdi ki? Jessica Price artık ölü adamın ona ait olduğunu ve nereye giderse gitsin, onu takip edeceğini söylemişti. Jude'un gözleri önüne şöyle bir sahne geldi: California'ya giden bir uçağın birinci mevki koltuğunda oturuyor, başını çevirdiğinde gözleri siyah çizgili ölü adamı görüyordu. Titreyerek bu hayali aklından kovdu. Daha mantıklı bir yer düşünene kadar bu ev yine en iyisiydi. Üstelik köpeklerini uçağa bindirmek hep sorun olurdu. Eskiden, turneye çıktığı zamanlarda köpekler hep otobüste onun yanında olurlardı.

Georgia'ya söylediği gibi, polisi veya avukatını aramayı düşünmüyordu. Yasaları bu işe bulaştırmak yapabileceği en kötü iş olacaktı. Belki Jessica Price'a dava açılabilirdi ve bu da Jude'un hoşuna giderdi; ama onunla ödeşmek ölü adamdan kurtulmasını sağlamayacaktı. Bunu biliyordu. Dünya kadar korku filmi seyretmişti.

Hem ayrıca, onu kurtarmaları için polisi aramak Jude'un doğasına aykırıydı. Kendi kimliği, onun yarattığı ilk ve tek en güçlü eseriydi. Bütün diğer başarılarını, yaşamasını değer kılan her şeyi yaratan makineydi. Jude bunu sonuna kadar koruyacaktı.

Jude hayaletlere inanabilirdi ama umacılara değil. O ölü adamla

ilgili gözlerindeki siyah çizgiler ve zincire takılı ustura dışında başka şeyler de olmalıydı. Birden aklına Anna'nın bileklerini neyle kesmiş olduğu sorusu geldi ve mutfağın ne kadar soğuk olduğunu fark etti. Çaydanlıktan çıkan harareti hissetmek için öne uzandı. Anna bileklerini babasının kuyu suyu ararken kullandığı sarkacın ucundaki usturayla kesmiş olmalıydı. Acaba Anna'nın nasıl öldüğüyle ve onun cesedini kanlı küvette bulan, ona babalık yapmış olan o adamla ilgili bilmesi gereken başka neler olabilir, diye düşündü.

Danny, Anna'nın mektuplarını ona vermişti. Jude bunu yapmaya mecbur olsa da o mektupları tekrar okumaktan korkuyordu. Kız kendine ne yapacağını anlatmaya çalışıyordu, ama Jude bunu anlamamıştı. Hayır, daha da kötüydü. Gözlerinin önündeki şeyi bilerek görmezlikten gelmişti.

Anna'nın evinden gönderdiği ilk mektuplarda iyimser bir hava vardı, hayatını bir düzene soktuğunu, geleceğiyle ilgili yetişkinlere özgü kararlar verdiğini anlatıyordu. Mektuplar pahalı, beyaz kâğıtlara güzel bir el yazısıyla yazılmıştı. Konuşmalarında olduğu gibi mektuplarında da yığınla soru olurdu ama hiç değilse bunlara cevap beklemiyordu. Bir ay boyunca iş başvuruları yapmıştı ve Jude'a bir kreşteki iş görüşmesine siyah ruj sürüp motosikletçi postallarıyla gitmenin yanlış olup olmadığını sormuştu. İki yüksekokulu tarif edip hangisinin onun için daha iyi olacağını sormuştu ama Jude bunların palavra olduğunu biliyordu. Anna hiçbir zaman bir kreşte çalışmadı, o mektup dışında bir daha bundan söz etmedi. İlkbahar kayıt dönemi bittiğinde Anna yüksekokulu unutmuş, bir güzellik enstitüsündeki bir işe başvurmuştu.

Anna'nın son mektupları akıl sağlığının ne hâlde olduğunu tüm gerçekleriyle ortaya koyuyordu. Bir defterden yırtılmış kâğıtlara, eğri büğrü bir el yazısıyla yazılmıştı ve zor okunuyordu. Hiç dinlenemediğinden yakınıyordu. Ablası yeni bir apartmanda yaşamaktaydı ve hemen yanlarında bir inşaat yapılıyordu. Anna bütün gün çekiçlerle çivi çakıldığını duyuyor ve bunu bir veba salgını sonu tabut yapan bir marangozun yanında yaşamaya benzetiyordu. Geceleri uyumaya çalışırken yine o çekiç seslerini duyuyordu. Uyumaya ihtiyacı

vardı. Ablası onu uyku terapisi programına yazdırmaya çalışmaktaydı. Anna'nın konuşmak istediği konular vardı ama konuşabileceği kimse yoktu ve kendi kendine konuşmaktan da usanmıştı. Daima bu kadar bitkin olmaya dayanamıyorum, diyordu.

Anna onu araması için Jude'a yalvarmıştı ama Jude onu aramadı. Kızın mutsuzluğu onu yıpratıyordu. Onu bunalımlarından çıkarmak için çok ciddi bir çalışma lazımdı. Birliktelerken bunun için gayret etmişti, fakat ne yapsa yeterli olmamıştı. Anna hâlâ onu rahat bırakmıyordu. Bırak arada bir cevap yazmasını, onları neden okuduğunu bile bilmiyordu. Artık ardı kesilsin, diye dua etmişti. Nihayet artık mektup gelmez olmuştu.

Danny önce o mektupları bulundukları yerden çıkarıp sonra doktordan Georgia'ya randevu alabilirdi. Eh, her şey yolunda gibiydi. Jude kupasına çay doldurdu.

Elinde kupasıyla ofise girdi; Danny masasında değildi. Kapı eşiğinde durup onun varlığını belirtecek bir ses duymak için kulak kesildi. Hiç ses yoktu. Banyoda olabilirdi; ama hayır, banyo kapısı bir gün önce olduğu gibi aralıktı ve içerisinin karanlık olduğu görünüyordu. Belki de öğlen yemeği için çıkmıştı.

Danny'nin otomobili garaj yolunda mı, diye bakmak için pencereye doğru yürürken, durdu ve dönüp Danny'nin masasına gitti. Anna'nın mektupları olabilir diye masanın üzerindeki kâğıtları karıştırdı. Ne var ki Danny bunları bulmuş olsaydı, hemen görülmeyecek bir yere koyardı. Jude mektupları hiçbir yerde bulamayınca, Danny'nin koltuğuna oturup bilgisayarındaki web tarayıcısını başlattı. Niyeti Anna'nın üvey babasını araştırmaktı. Bildiği kadarıyla internette hemen herkes hakkında bir şeyler bulunabiliyordu. Belki ölü adamın da kendisine ait bir MySpace hesabı vardı. Jude bunu düşünürken çirkin bir kahkaha attı.

Ölü adamın ilk adını hatırlamadığı için "McDermott hipnotizma ölü" diye bir girişle aramaya başladı. Arama sonuçlarının en başında geçen yazın *Pensacola News Journal* gazetesindeki ölüm ilanı çıktı. Craddock James McDermott'un ölüm ilanıydı. Evet, ölü adamın adı buydu: Craddock.

Jude bunu tıklayınca resim ortaya çıktı.

Siyah beyaz fotoğraftaki adam, Jude'un üst kat koridorunda iki kere görmüş olduğu adamın gençlik hâliydi. Altmış yaşında, diri bir görünüşü vardı, saçları asker tıraşı gibi kısaydı. Ata benzeyen uzun suratı, geniş ve ince dudaklarıyla Charlton Heston'a benziyordu. Bu fotoğrafta Jude için en çarpıcı olan şey, Craddock'un gözlerinin de herhangi bir adamın gözleri gibi olmasıydı. Karşısındakine özgüvenli ve meydan okuyan bir ifadeyle bakan gözlerdi.

Jude yazıyı okudu. Öğrenmekle, öğretmekle, keşfetmekle ve maceralarla geçen hayatı beyin ambolisi sonucu 10 Ağustos Salı günü üvey kızının Florida, Testament'teki evinde son bulmuştu. Gerçek bir Güneyli olan Craddock James McDermott, Pentecostallı bir rahibin tek çocuğuydu ve Savannah'da, Atlanta'da, Georgia'da ve daha sonra Galveston, Teksas'ta yaşamıştı.

1965 yılında okulu bitirdikten sonra askeriyeye katılmış ve ordunun psikolojik operasyonlar bölümünde görev yapmıştı. Bu dönem sırasında hipnotizmanın esaslarını öğrenmiş ve içindeki yeteneği keşfetmişti. Vietnam'da bir Purple Heart madalyası ve bir Bronz Yıldız kazanmıştı. 1980 yılında bir kütüphaneci olan Paula Joy Williams'la evlenerek daha sonra evlat edineceği iki çocuğun, Jessica ve Anna'nın üvey babası olmuştu. Paula ve Craddock sessiz bir iman, sonsuz güven ve insan ruhunun keşfedilmemiş sınırsız ihtimallerine duydukları hayranlıkla büyük bir aşk yaşamışlardı.

Jude bunu okuyunca alnı kırıştı. "İnsan ruhunun keşfedilmemiş sınırsız ihtimallerine duydukları hayranlıkla..." Bu çok tuhaf bir cümleydi ve bundan hiçbir şey anlayamadı.

Bu ilişki Paula 1986 yılında ölene kadar devam etti. Craddock hayatı boyunca yaklaşık on bin "hastanın" yardımına koşmuştu. Jude bu kelimeyi okuyunca sinirlendi. Craddock hastaların acılarını dindirmek ve zaaflarının üstesinden gelmek isteyenlere yardım etmek için hipnotizma tekniğini kullanmıştı. Daha sonra üvey kızı Jessica McDermott özel danışman olarak bu uygulamayı sürdürdü. Jude yine kızdı. Bu ölüm ilanını herhalde Jessica yazmıştı. Hizmet verdiği yerin telefon numarasını yazmamış olduğuna şaşırdı. Şöyle

bir şey ekleyebilirdi: *Bizi üvey babamın ölüm ilanında okuduğunuzu belirtirseniz ilk seansta yüzde on indirim kazanırsınız!!!*

Craddock'un ispritizma ve kullanılmayan aklın potansiyeline olan ilgisi onu bir çubuk veya bir sarkaçla yer altındaki su kaynaklarını bulma tekniğine yöneltti; ama hayatta kalan evlatlık kızı ve sevdikleri tarafından en iyi hatırlanacak olan şey, kendi hayatlarının yolcusu pek çok hayat insanın kendi gizli gücünü ve özdeğerlerini keşfetmelerine öncülük etmesiydi. "Sesi artık duyulmaz olabilir ama hiçbir zaman unutulmayacaktır."

Anna'nın intiharı hakkında hiçbir şey yoktu.

Jude ölüm ilanını bir kez daha gözden geçirdi. "Psikolojik operasyonlar," "keşfedilmemiş ihtimaller," "kullanılmayan aklın potansiyeli," gibi ifadeler hoşuna gitmemişti. Bir kez daha Craddock'un yüzünü, gözlerindeki soğuk, özgüvenli ifadeyi ve dudaklarındaki neredeyse öfkeli denebilecek gülümsemeyi inceledi. Çok zalim görünüşlü bir puşttu.

Danny'nin bilgisayarı gereksiz ping sesi çıkararak bir e-posta geldiği haberini verdi. Yahu, bu Danny neredeydi be? Jude bilgisayarın saatine bakınca yirmi dakikadır orada oturmuş olduğunu gördü. Danny'nin e-posta sayfasına girince her ikisine gelen mesajları gördü. En son e-posta Jude'a gelmişti.

Gönderenin adresine baktı; birden doğruldu, sanki bir darbe yemeğe hazırlanıyormuş gibi göğüs ve karın kasları sıkıştı. Bir bakıma öyle sayılırdı. E-postanın geldiği adres şuydu: craddockm@box.closet.net*.

Jude e-postayı açıp okumaya başladı.

sevgili jude

gece yarısı birlikte çukura gideceğiz ben ölüyüm sen öleceksin sana yaklaşan herkese ölüm bulaşacak birlikte ölüm çukurunda olacağız ve mezarın toprağı üstümüze boşalacak ve ölüler yaşayanları aşağıya çekecek birisi sana yardım etmeye çalışırsa onu da aşağıya çekip üzerine basacağız kimse yukarıya

* (İng.) craddockm@kutu.dolap.net. *—çn*

tırmanamaz çünkü çukur çok derin ve hızla toprak boşalıyor ve senin sesini duyan herkes judeun öldüğünü bilecek seninle birlikte rüzgârın senin için ağladığı o nihai yere yürüyeceğiz, çukurun kenarında el ele tutuşarak şarkı söyleyip aşağıya düşeceğiz lalala

Jude'un göğsü kızgın iğnelerle dolu havasız bir yer gibiydi. *Psikolojik operasyonlar* diye geçirdi aklından ama sonra içini müthiş bir öfke kapladı; bu, o ana kadar bastırılmış bir öfkeydi. Etrafında küfredebileceği kimse yoktu ve artık herhangi bir şeyi kırmak istemiyordu. Daha önce o sabahın büyük bir kısmını kitaplarını fırlatarak geçirmiş ama daha iyi hissetmemişti. Ancak şimdi kendini kontrol etmek istiyordu.

Belki arama sonuçlarına bir daha göz atarsa, başka şeyler de öğrenebilir ümidiyle web tarayıcısını tıkladı. Bir kez daha *Penscola News* gazetesindeki ölüm ilanına bakarken gözleri fotoğrafa takıldı. Şimdi o fotoğraf farklıydı, Craddock sırıtıyordu, yaşlı, açlıktan ölecekmiş gibi sıskaydı, yüzü kırışıklıklarla kaplıydı ve gözleri siyah çizgilerle örtülmüştü. Ölüm ilanının ilk satırlarında öğrenmekle, öğretmekle, keşfetmekle ve macerayla geçen yaşamı Craddock James McDermott'un üvey kızının evinde bir beyin ambolisiyle son bulmuştu ve şimdi geri geliyordu lalala ve çok soğuktu soğukta üşüyordu Jude da kendini kestiği zaman üşüyecekti kendini ve kızı kesecekti birlikte ölüm çukurunda olacaklar Jude onlara, hepsine şarkı söyleyecekti...

Jude öyle hızlı ve şiddetle kalktı ki Danny'nin sandalyesi yere devrildi. Sonra elleri ekranın altındaki bilgisayara gitti, bunu kaldırdığı gibi yere fırlattı. Bilgisayar paramparça oldu. Anakartı soğutan fan susunca ortalığı sessizlik kapladı. Bunu içgüdüsel bir hareketle, hiç düşünmeden yapmıştı. Bok herif! Hani kendini kontrol edecekti?

Nabzı fırlamıştı. Titriyordu, bacaklarında derman yoktu. Bu Danny hangi cehennemdeydi? Duvar saatine baktı, neredeyse iki olmuştu ve öğle yemeği zamanı değildi. Belki de bir iş için gitmişti ama genellikle böyle durumlarda Jude'a haber verirdi.

Jude garaj yoluna bakmak için pencereye gitti. Danny'nin küçük yeşil Honda Hybrid'i toprak yoldaydı ve Danny içindeydi. Bir eli direksiyonda, kül rengi yüzü ifadesiz, sürücü koltuğunda kıpırdamadan oturuyordu.

Onu orada o hâlde, hiçbir yere gitmediğini, hiçbir şeye bakmadığını görmek Jude'u rahatlattı. Pencereden onu seyrediyordu ama Danny hiçbir şey yapmadı. Aracı vitese geçirmedi, başını bile çevirmedi. Trans hâlinde gibiydi. Bu şekilde birkaç dakika geçtikten sonra Jude iyice işkillendi ve Danny'ye ne olduğunu öğrenmek için kendini dışarıya attı.

13

Soğuk hava şok etkisi yapmış, gözleri sulanmıştı. Arabanın yanına vardığında yanakları yanıyordu ve burnunun ucu uyuşmuştu. Öğlen sonrası olmasına rağmen Jude'un üzerinde hâlâ sabahlığı, kolsuz atleti ve külotu vardı. Rüzgâr estiği anda buz gibi hava tenini yakıyordu.

Danny ona bakmak için başını çevirmedi, hâlâ boş bir ifadeyle ön camdan dışarıya bakıyordu. Yakından görünüşü daha da kötüydü. Hafif hafif ama devamlı olarak titriyordu. Yanağından aşağıya bir damla ter aktı.

Jude pencereyi tıklattı. Danny sanki uykudan uyanırmış gibi irkildi, hızla gözlerini kırpıştırdı ve pencereyi indirmek için düğmeye uzandı. Hâlâ Jude'a bakmıyordu.

"Arabanın içinde ne yapıyorsun, Danny?" diye sordu Jude.

"Eve gitsem iyi olacak."

"Onu gördün mü?"

"Galiba şimdi eve gitsem iyi olacak," dedi Danny.

"Ölü adamı gördün mü? Ne yaptı?" Jude sabırlıydı. Gerektiği anlarda Jude dünyanın en sabırlı adamı olabiliyordu.

"Galiba midemi üşüttüm. Hepsi bu."

Danny yüzünü silmek için kucağındaki sağ elini kaldırınca Jude onun bir mektup açacağını tuttuğunu gördü.

"Yalan söyleme, Danny," dedi Jude. "Sadece ne gördüğünü bilmek istiyorum."

"Gözlerinde siyah çizgiler vardı. Doğruca bana baktı. Keşke doğruca bana bakmasaydı."

"Sana bir zarar veremez o, Danny."

"Bunu bilemezsin. Bilmiyorsun."

Jude onun omzunu tutmak için açık pencereden elini uzattı. Danny, onun dokunuşuyla irkildi. Aynı anda mektup açacağını Jude'a doğru savurdu. Jude'u yaralayacak kadar yakınına gelmemişti ama Jude yine de elini çekti.

"Danny?"

"Senin gözlerin de aynen onunkiler gibi," dedi Danny ve arabayı geri vitese aldı.

Araba ayağının üzerinden geçmeden Jude hemen geri sıçradı ama tereddüt içindeki Danny'nin ayağı fren pedalındaydı.

"Dönmeyeceğim," dedi direksiyonla konuşur gibi.

"Pekâlâ."

"Elimden gelseydi, sana yardım ederdim ama edemem."

"Anlıyorum."

Danny yavaşça gerileyerek garaj yolundan çıktıktan sonra doksan derecelik bir dönüşle tepeden aşağıya, yola doğru ilerledi. Jude, Danny bahçe kapısından çıkıp sola dönene kadar onu seyretti; az sonra araba gözden kayboldu. Jude bir daha onu hiç görmedi.

14

Köpeklere bakmak için ahıra gitti.

Serin havanın yüzüne vurması ve ciğerlerine giren temiz hava iyi geldi. Gerçekti. O sabah ölü adamı gördüğünden beri hayatı anormal, kâbus gibi olaylarla geçiyordu. Gerçekliğe geri dönmeye ve kanamayı durdurmak için de bandaja ihtiyacı vardı.

Kafesin mandalını açarken köpekler ona kederli gözlerle baktılar. Çıkmalarına imkân vermeden kafesin içine girip yere oturdu; üzerine çıkmalarına izin verdi, kokularını yüzünde hissetti. Köpekler de gerçekti. Uzun uzun çikolata renkli gözlerine ve endişeli suratlarına baktı.

"Bende kötü bir şey olsaydı fark ederdiniz, değil mi?" diye sordu onlara. "Gözlerimin üzerinde siyah çizgiler olsaydı?"

Angus birkaç kez onun yüzünü yaladı, Jude da onun ıslak burnunu öptü. Bon'un sırtını okşarken, hayvan da endişeyle onun apış arasını kokluyordu.

Kafesten çıktı. Henüz eve gitmeye hazır değildi, bunun yerine ahırın içine girdi. Otomobilin yanına gidip sürücü tarafındaki aynadan yüzüne baktı. Siyah çizgiler yoktu. Fırça gibi siyah kaşlarının altındaki gözleri her zamanki gibi soluk griydi.

Jude hurda hâlindeki bu '65 model Mustang'i bir motosikletçiden satın almıştı. Yaklaşık on ay boyunca, neredeyse hiç dinlenmeden turnedeydi, karısı onu terk edince yine yolculuğa çıkmıştı. Döndüğünde evi bomboştu ve yapacağı hiçbir şey yoktu. Temmuzun tamamını ve ağustosun da büyük bir kısmını Mustang'i sökerek, paslanmış, tükenmiş ve çürümüş parçalarını çıkarıp yerlerine

yenilerini koyarak geçirmişti. Hoparlörler ve stereosu dışında şanzımanı, debriyajı, krank milini, yaylarını hep orijinalleriyle değiştirmiş; bagaja kuvvetli bir hoparlör, tavanına bir XM radyo anteni ve son model bir dijital ses sistemi yerleştirmişti. Her yanı yağ içinde kalmış, parmak kemikleri kanamıştı; çok haşin bir çaba sarf etmişti ama pek de hoşuna gitmişti.

O sıralarda Anna onunla birlikte yaşamaya gelmişti. Jude ona bu isimle hiç hitap etmezdi. O zamanlar kız Florida'ydı ama onun intiharını öğrendikten sonra onu yine Anna adıyla hatırlar olmuştu.

Jude çalışırken Anna köpeklerle birlikte arka koltukta oturur, boş olan pencereden çizmelerini uzatırdı. Bildiği şarkıları mırıldanır, Bon'la konuşur, ikide bir Jude'a sorular sorardı. Kelleşecek misin, diye sorar, ("Bilmiyorum") çünkü kelleşirsen seni terk ederim, (Sana hak veririm) derdi. Saçlarımı kazıtırsam beni hâlâ seksi bulur musun ("Hayır"), işin bittikten sonra Mustang'i kullanmama izin verecek misin ("Evet"), hiç yumruk yumruğa kavga ettin mi ("Bundan kaçınırım çünkü kırık bir elle gitar çalmak zor olur") ve neden hiç ebeveynlerinden söz etmiyorsun (Jude buna cevap vermezdi) ve kadere inanır mısın ("Hayır" derdi Jude, ama bu yalandı).

Anna ve Mustang'den önce yeni bir CD ve bir solo disk kaydetmiş, yirmi dört şehre gidip yüzden fazla konsere çıkmıştı; ama Shannon onu terk ettiğinden beri otomobili üzerinde çalışmak onu tatmin ediyordu. Fakat bir otomobili toplamanın neden zengin bir adamın hobisi yerine dürüst bir iş gibi geldiğini, neden albüm yapmanın ve konserlere çıkmanın gerçek bir iş yerine zengin bir adamın hobisi gibi geldiğini anlayamıyordu.

Bir kez daha oradan çekip gitmek fikri aklından geçti. Otomobile binip oradan gitmek; nereye olduğu önemsizdi...

Bu fikir o kadar kaçınılmaz ve o kadar baskındı ki – *arabana bin ve oradan git* – dişlerini kamaştırıyordu. Kaçmak zorunda bırakılmasından nefret ediyordu. Arabaya binip oradan gitmek bir seçenek değil, panikti. Bunu şaşırtıcı ve temelsiz ama ilginç bir şekilde inandırıcı başka bir fikir izledi. Evinden kışkışlanıyordu, ölü adam onun kaçmasını istiyordu. Ölü adam onu bir şeyden uzaklaştırmaya

çalışıyordu... ama neden? Jude buna cevap bulamadı. Dışarıda köpekler yoldan geçen bir kamyona deli gibi havlamaktaydılar.

Her halükârda, bunu Georgia'yla konuşmadan hiçbir yere gitmeyecekti. Sonunda tüymeye karar verdiği takdirde, herhalde önce giyinse iyi ederdi. Oysa bir an sonra kendini Mustang'in içinde, direksiyon başında buldu O güne kadar en sağlıklı düşündüğü yer burasıydı ve bu sırada radyo hep açık olurdu.

Penceresi yarı açık, garajın karanlığında otururken eğer yakınlarda bir hayalet varsa bu Anna olur, diye düşündü, üvey babasının öfkeli ruhu değil. Anna hemen arka koltuktaymış gibiydi. Tabii, o koltukta sevişmişlerdi. Jude bira almak için eve gidip dönmüş, Anna da ayağındaki çizmeler dışında çırılçıplak onu beklemekteydi. Jude kapakları açık biraları yere atmıştı, o anda Anna'nın yirmi altı yaşına özgü diri vücudu, teri ve boynunu ısıran dişlerinden daha önemli bir şey olmazdı.

Jude sırtını beyaz deri döşemeye dayadı; günün yorgunluğunu ilk kez o anda hissediyordu. Kolları ağırlaşmıştı ve çıplak ayakları soğuktan uyuşmuştu. Bir ara siyah deri pardösüsünü arka koltukta bırakmıştı; bunu alıp bacaklarının üzerine örttü. Anahtarlar kontak yerindeydi, Jude motoru aküye getirip radyoyu açtı.

Neden otomobilin içine girmiş olduğuna pek emin değildi ama artık orada otururken, bu evden taşınma fikri çok uzak görünüyordu. Köpekler yine havlamaya başlamışlardı; sesleri gergin ve telaşlıydı. Onları duymamak için radyonun sesini yükseltti.

John Lennon "I Am the Walrus" şarkısını söylüyordu. Jude başını koltuğun arkasına dayayıp gevşedi. Paul McCartney'in bas gitarı Mustang motorunun hafif mırıltısı içinde giderek duyulmaz oluyordu. Bu tuhaftı, çünkü Jude motoru çalıştırmamıştı, sadece aküyü kullanmaktaydı. Beatles'ın ardından reklamlar başladı. Imperial Otomobil mağazasındaki Lew "Bu yakınlarda bizimkinden daha iyi teklifler bulamazsınız," diyordu. "Ölüler yaşayanları aşağıya çekerler. Bin hadi, direksiyona geç ve gece yolculuğuna başla. Birlikte gideceğiz. Birlikte şarkı söyleyeceğiz. Bu yolculuğun hiç bitmemesini isteyeceksin. Hiç bitmeyecek."

Reklamlardan sıkılan Jude uzanıp başka bir istasyonu açtı. FUM istasyonunda onun parçalarından birini çalıyorlardı; onun ilk plağıydı, AC/DC'den araklamaydı, adı "Souls for Sale"* idi. O karanlıkta hayalet benzeri şekiller ve sis, arabanın etrafını sarmış gibi görünüyordu. Jude gözlerini kapatıp radyodaki sesini dinledi.

Benim ruhumun gümüşten, altından
Daha değerli olduğunu söylüyorsun,
Eh, bunun için Tanrıyla ödeşeceğim,
Ama önce bana bira parası gerekiyor.

Jude kendi kendine homurdandı. İnsanın başını belaya sokan ruhları satmak değil, onları satın almaktı. Bir daha malın iade koşulu olmasına dikkat edecekti. Bir kahkaha atıp gözlerini açtı. Ölü adam, Craddock yanındaki yolcu koltuğunda oturmaktaydı. Jude'a gülümserken lekeli dişleri ve siyah dili göründü. Ölümün ve otomobil egzozunun kokusunu alabiliyordu. Gözleri devamlı kıpırdayan o siyah çizgilerin ardında gizlenmişti.

"İade ve takas imkânı yok," dedi Jude ona. Ölü adam hâlden anlar bir ifadeyle başını salladı. Jude yine gözlerini kapadı. Bir yerlerde, kilometrelerce uzakta bir yerde birisinin adını haykırdığını işitebiliyordu.

"...ude! Jude! Bana cevap ver Ju..."

Sarhoş gibiydi, rahatsız edilmek istemiyordu, yalnız kalmak istiyordu. Koltuğu geriye yatırıp ellerini karnının üzerinde kavuşturdu ve derin bir nefes aldı.

Tam dalmışken Georgia onu kolundan tutup arabadan çıkardı ve yere attı. Kızın sesi nabız atışı gibi geliyor, bazen işitilmiyordu.

"...çık oradan Jude..."

"...öl...me... ölme..."

"...feen... lütfeeen:.."

"...siktiğimin gözlerini aç..."

Jude gözlerini açtı ve hızla doğruldu. Ahırın açık kapısından içe-

* (İng.) Satılık ruhlar. –*çn*

riye parlak güneş ışığı doluyordu. Gözleri kamaştı. Derin bir nefes alıp bir şey söylemek için ağzını açtı, Georgia'ya iyi olduğunu söylemek istedi ama genzine safra geldi. Dizleri üzerine çöküp yere kustu. O sırada Georgia kolundan tutmuş, başında dikiliyordu.

Jude'un başı dönüyor, altındaki zemin eğiliyordu. Dışarıya bakmayı deneyince, dünya fırıl fırıl dönmeye başladı. Ev, bahçe, garaj yolu, gökyüzü yanından akıp gidiyordu. Bu hareket hastalığı iyice artınca bir kez daha kustu.

Yere tutundu ve dünyanın dönmesinin durmasını bekledi. Oysa öyle olmayacaktı. Dut gibi sarhoşken veya yüksek ateşliyken dünya hep dönerdi ve ancak sağlıklı bir akıl bu dönüşten etkilenmezdi. Tükürüp ağzını sildi. Karın kasları sanki birkaç düzine mekik çekmiş gibi kasılmıştı. Doğrulup yan döndü ve Mustang'e baktı. Motoru hâlâ çalışıyordu. İçinde kimse yoktu.

Köpekler etrafında dans ediyorlardı. Angus kucağına atlayıp soğuk ve nemli burnunu Jude'un yüzüne dayadı ve ekşimik ağzını yaladı. Daima daha çekingen olan Bon da ona yan gözle baktıktan sonra gidip yerdeki kusmuğu yaladı.

Georgia'nın bileğini tutarak ayağa kalkmaya çalıştı ama bacaklarında derman yoktu ve kalkmak yerine kızı da dizleri üzerine yere çekti. Aklından –ölüler yaşayanları aşağıya çekerler –düşüncesi geçti. Georgia titriyordu, ıslak yüzünü Jude'un boynuna dayamıştı.

"Jude," dedi Georgia. "Jude, sana ne oluyor anlamıyorum."

Bir an için nefes alamadı ve ses çıkaramadı. Çalışan motoruyla sallanan Mustang'e baktı.

"Öldüğünü sandım," diye devam etti Georgia. "Kolunu tuttuğum zaman öldüğünü sandım. Neden buradasın, arabanın motoru çalışıyor ve ahır kapısı kapalı?"

"Hiçbir nedeni yok."

"Bir şey mi yaptım? Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Ne diyorsun sen?"

"Bilmiyorum," dedi Georgia ağlamaya başlayarak. "Kendini öldürmek için buraya gelmenin bir nedeni olmalı."

Jude dizleri üzerinde döndü. Hâlâ Georgia'nın sıska bileğini tuttuğunu fark etti ve uzanıp diğerini de tuttu. "Ters giden bir şey var

ama buraya kendimi öldürmeye çalışmak için gelmedim. Arabanın içinde biraz müzik dinlemek ve düşünmek için oturuyordum ama motoru ben çalıştırmadım. Kendi kendine çalıştı."

Georgia hızla bileğini çekti. "Kes artık."

"Ölü adamdı."

"Sus artık. Sus."

"Koridordaki hayalet. Onu yine gördüm. Arabada, yanımda oturuyordu. Mustang'i ya o çalıştırdı ya da ne yaptığımı bilmeden ben çalıştırdım, çünkü öyle yapmamı o istedi."

"Bu söylediklerinin ne kadar kaçıkça olduğunun farkında mısın? Ne kadar delice olduğunun?"

"Eğer ben kaçıksam, o zaman Danny de kaçık. Onu Danny de gördü. Bu yüzden buradan gitti; bunu kaldıramadı. Gitmek zorunda kaldı."

Georgia endişeli gözlerle ona baktıktan sonra inanmadığını vurgulamak için başını iki yana salladı.

"Buradan çıkalım," dedi Jude. "Kalkmama yardım etsene."

Georgia kolunu onun koltuk altlarına sokup yerden kaldırdı. Jude'un bacaklarından hayır yoktu. Topukları üzerine bastığı anda öne doğru yuvarlanmaya başladı. Düşmemek için ellerini uzattı ve arabanın ısınan motor kapağına tutundu.

"Motoru kapatsana," dedi Jude. "Anahtarları al."

Georgia onun yere düşmüş olan pardösüsünü alıp arabanın arka koltuğuna attı. Egzozdan çıkan duman onu öksürttü; arabanın içine girip motoru kapattı. Ani sessizlik endişe vericiydi.

Bon güvenlik arayışı içinde gövdesini Jude'un bacağına dayadı. Jude onu diziyle yana ittikten sonra topuğunu hayvanın kıçına bastırdı. Bon bağırarak yanından kaçtı.

"Siktir git yanımdan," dedi Jude.

"Hayvandan ne istiyorsun?" dedi Georgia. "O ikisi senin hayatını kurtardı."

"Nasıl yani?"

"Onları işitmedin mi? Onları kafese kapamak için dışarıya çıkıyordum. Çıldırmış gibiydiler."

Jude, Bon'u tekmelediği için pişman olmuştu; etrafına bakındı,

yakınlardaysa, başını okşayacaktı. Bon ahırın içine kaçmış, karanlıkta volta atıyor, kırgın gözlerle Jude'a bakıyordu. Jude, Angus'u görmek için bakındı. Angus ahır kapısında durmuş, kuyruğu havada, garaj yoluna bakıyordu.

"Orada ne görüyor ki?" diye saçma bir soru sordu Georgia.

Jude'un hiçbir fikri yoktu. Ahır kapısından çok uzakta olduğu için dışarıya bakacak hâli de yoktu.

Georgia anahtarları siyah kot pantolonunun cebine soktu. Gelmeden önce hemen giyinmiş, sağ başparmağını bantla sarmıştı. Angus'un yanına gidip hayvanın sırtını okşadıktan sonra önce garaj yoluna sonra Jude'a baktı.

"Neymiş?" diye sordu Jude.

"Hiçbir şey yok," dedi Georgia. Sağ eli acıdığı için göğsüne dayamıştı. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"İdare ediyorum," dedi Jude ve Mustang'e dayanarak kendini geri itti. Gözbebeklerinin ardında bir baskı vardı ve en kötü baş ağrılarından birinin başlamakta olduğunu anlıyordu.

Ahırın büyük sürgülü kapısına gelince Angus'la Georgia arasında durup garaj yoluna ve çiftliğinin açık hâldeki kapılarına baktı. Bulutlar dağılıyor, gökyüzü net bir şekilde görülebiliyordu.

Siyah fötr şapkası içindeki ölü adam eyalet otoyolunun kenarından ona bakmaktaydı. Bir anlığına orada göründü , sonra güneş bir bulutun arkasına girince yol gölge altında kaldı. Güneş ışığı bir bulutun kenarında kıpırdarken Craddock'un görüntüsü de titreşiyordu. Önce başı ve elleri kayboldu, sadece siyah takım elbisesi kaldı. Sonra elbise de kayboldu. Güneş bulutun arkasından çıkınca yine göründü.

Güneylilere özgü bir jestle Jude'a şapkasını çıkararak selam verdi. Güneş bir görünüyor, bir kayboluyordu ve ölü adam da aynen öyle oluyordu.

"Jude?" dedi Georgia. Orada hiçbir şey yok, değil mi, Jude?" Kız Craddock'u görmüyordu.

"Hayır, hiçbir şey yok."

Ölü adam tekrar göründü ve göz kırptı. Sora sıkı bir rüzgâr esti, güneş bulutların ardından çıktı ve yolu aydınlattı. Ölü adam artık yoktu.

15

Georgia onu ilk kattaki müzik arşivine yönlendirdi. Elini çekene kadar Jude, onun belinden tutup kendisine destek olduğunun farkında değildi. Yosun renkli kanepenin üzerine çöktü ve ayakları yerden kesilir kesilmez uykuya daldı.

Bir süre uyuduktan sonra uyandı, Georgia eğilmiş, üzerine bir battaniye örtüyordu. Kızın yüzü soluk renkli bir yuvarlak gibiydi, ağzının siyah çizgisi ve gözlerinin olduğu yerdeki siyah delikler dışında hiçbir yüz hattı yoktu.

Jude gözlerini kapadı. En son ne zaman bu kadar bitkin olduğunu hatırlamıyordu. Uyku onu devamlı aşağıya çekiyor, mantığını ve duyularını köreltiyordu; ama bir kez daha dalmadan önce Georgia'nın yüzünün görüntüsünü hatırladı ve kızın gözlerinin siyah çizgilerle örtüldüğünü düşündü. Georgia ölmüştü ve artık hayaletlerle birlikteydi.

Uyanmak için elinden geleni yaptı ve birkaç saniyeliğine bunu neredeyse başaracaktı. Gözlerini kesik kesik açabiliyordu. Georgia arşivin kapısında durmuş, onu seyrediyordu; gözleri kendi gözleriydi. Onun bu görünüşü bir an için Jude'u rahatlattı.

Sonra da onun arkasında, koridorda duran ölü adamı gördü. Derisi yanak kemiklerini sıkacak kadar gerilmişti ve nikotin lekeli dişlerini göstererek sırıtıyordu.

Craddock McDermott'un görüntüsü her an değişen fotoğraflar gibiydi. Bir an kolları iki yanındaydı. Sonra elleri Georgia'nın omzundaydı. Sararmış tırnakları uzundu ve uçları kıvrıktı. Gözlerinin önündeki siyah çizgiler titreşiyordu.

Zamanda bir sıçrama daha oldu. Craddock'un sağ eli havaya, Georgia'nın başı üzerine kalktı. Bu eldeki altın zincir düştü. Ucundaki sarkaç, sekiz santimlik parlak bıçak Georgia'nın gözlerinin önüne indi. Ustura gözlerinin önünde sallanırken Georgia hayranlıkla ona bakıyordu.

Zamanda bir sıçrama daha oldu ve Craddock öne doğru eğildi ve dudaklarını kızın kulağında yaklaştırdı. Ağzı kıpırdamıyordu, fakat Jude onun fısıldadığını işitebiliyordu. Çıkan ses sanki birisinin deri bir kayışta bıçak bilemesine benziyordu.

Jude ona seslenmek istedi. Dikkat etmesini, ölü adamın hemen yanında olduğunu, onu dinlemeyip hemen kaçmasını söylemek istiyordu; ama dudakları birbirine yapışmış gibiydi, çıkarabildiği tek ses acı bir inleme oldu. Sırf gözkapaklarını açık tutmak bile çok zor geldiğinden, yine gözlerini kapadı. Uyumamaya çalıştı ama boşunaydı. Yine uykuya daldı.

Craddock uykusunda bile usturasıyla onu bekliyordu. Altın zincirin ucundaki ustura Vietnamlı bir adamın geniş yüzü önünde sallanıyordu. Bir iskemleye oturtulmuş olan bu adam beline sarılı beyaz bir bez dışında çıplaktı, kafası kazınmıştı ve elektrikle yakılmış olan kafa derisinde pembe noktalar vardı.

Köpekler Jude'un yağmurlu ön bahçesine bakan pencereye dayanmışlardı, solukları camda buhar yapıyordu. Deli gibi havlıyorlardı ama sesi tamamen kapatılmış televizyondaki köpekler gibiydiler. Jude onları hiç işitemiyordu.

Jude görünmemeyi umarak sessizce köşede durdu. Ustura Vietnamlının terli, şaşkın yüzü önünde sağa sola sallanmaktaydı.

"Çorba zehirliydi," dedi Craddock. Vietnamca konuşuyordu ama rüyalarda olduğu gibi, Jude onun ne dediğini anlayabiliyordu. "Bu da panzehri." Serbest eliyle siyah kalp şeklindeki kutudan devasa bir enjektör çıkardı. Kutunun içinde bundan başka bir de teflon saplı bir avcı bıçağı vardı. "Kendini kurtar."

Vietnamlı adam enjektörü aldı ve hiç tereddüt etmeden boynuna sapladı. İğnesi on beş santim uzunluğundaydı. Jude dayanamayıp başını çevirdi.

Gözleri doğal olarak pencereye çevrildi. Köpekler camın diğer tarafındaydılar ama sesleri hiç duyulmuyordu. Onların arkasında, Georgia bir tahterevalli üzerindeydi; tahterevalli karşı ucunda çıplak ayaklı, kabarık saçlı küçük bir kız vardı. İkisinin de gözleri, bir tür krep benzeri kumaştan yapılmış siyah eşarplarla bağlıydı. Kızın sarı saçları gevşek bir atkuyruğuyla toplanmıştı. Her ne kadar Jude'a belli belirsiz tanıdık gelse de bu kızın dokuz, on yaşlarındaki Anna olduğunu anlaması pek uzun sürdü.

"Sana yardım etmeye çalışacağım," diyordu Craddock tutsağına; artık İngilizce konuşuyordu. "Başın belada, anlıyor musun? Ama sana yardım edebilirim, yapacağın tek şey beni dikkatle dinlemek. Düşünmeyeceksin. Sadece benim sesimi dinle. Neredeyse zamanı geldi. Hava kararınca radyoyu açacak ve radyonun sesini dinleyeceğiz. Radyodaki adam ne derse onu yapacağız. Senin kafan bir radyo ve içinde benim sesimden başka bir yayın yok."

Jude arkasına baktı; Craddock artık orada değildi. Onun yerinde eski model bir radyo vardı ve sesi bu radyodan çıkıyordu. "Yaşaman için tek fırsatın, dediklerimi yapmandır. İşiteceğin tek ses, benimki olacak."

Jude bu işin gidişatını hiç beğenmedi, göğsünde bir ürperme hissetti. Üç adımda masanın kenarına geldi. Onları Craddock'un sesinden kurtarmak istedi. Radyonun fişini duvardaki prizden çekip çıkardı. Mavi bir elektrik parlaması oldu ve bu elini yaktı. İrkilerek kabloyu yere fırlattı ama radyo aynı şekilde ses çıkarmaya devam ediyordu.

"Nihayet gece oldu. Şimdi zamanıdır. Kutunun içindeki bıçağı görüyor musun? Onu alabilirsin. Senindir. Al onu. Doğum günün kutlu olsun."

Vietnamlı kalp şeklindeki kutunun içine merakla baktıktan sonra avcı bıçağını aldı. Elinde çevirirken bıçağın ağzı parlıyordu.

Jude radyoya bakmak için yaklaştı. Yanan sağ eli hâlâ sızlıyordu ve hareket ettirmekte zorlanıyordu. Aç/kapa düğmesi görmeyince Craddock'un sesinden kurtulmak için kadranı çevirdi. İlk başta parazit sandığı bir ses çıktı, ama az sonra bu kalabalık bir grubun, aynı anda konuşan binlerce insanın sesi gibi bir uğultuya dönüştü.

Ellili yılların, görmüş geçirmiş bir radyo programcısı konuşmaktaydı. "Stottlemyre bugün herkesi müthiş kavisli topuyla hipnotize ediyor ve işte Tony Conigliaro da devreye girdi. İnsanlar hipnotize olmuşken onlara yapmak istemedikleri şeyleri yaptıramayacağınızı duymuş olmalısınız; ama burada göründüğü kadarıyla bu doğru değil, çünkü Tony C'nin son atışı yapmak istemediğini anlayabiliyorsunuz. Herkese çok korkunç bir şey yaptırabilirsiniz. Yeter ki onları biraz yumuşatın. Bu dediklerimi görmeniz için Johnny Yellowman'e bakın. Johnny, sağ elinin parmakları zehirli yılanlardır. Seni ısırmalarına izin verme!"

Vietnamlı geçirdiği şokla büzülerek kendini yine iskemlesine attı. Burun delikleri genişlemiş, gözleri kısılmış, yüzüne bir kararlılık ifadesi gelmişti. Jude ona durmasını söylemek için döndü ama daha ağzını açmadan Vietnamlı tutsak, bıçağı kuvvetle eline indirdi.

Parmakları elinden kopup düştü ama bunlar siyah, parlak yılan kafalarıydı. Vietnamlı çığlık atmadı, ıslak esmer yüzü zafer kazanmış gibi ışıldıyordu. Gururla parmak çotuklarını göstermek için sağ elini kaldırdı; kolunun içine doğru kan akıyordu.

"Bu iğrenç kendi kendini doğrama işlemi size turuncu Moxie'nin bir ikramıdır. Eğer bugüne dek Moxie'yi denemediyseniz, elinizi taşın altına koyup Mickey Mantle'ın söylediklerini dinleyin. Kenarda..."

Jude kapıya doğru gerilerken genzinde kusmuk tadı alıyor, her nefesinde burnuna kusmuk kokusu geliyordu. Bulunduğu yerden pencereyi ve tahterevalliyi görebiliyordu. Hâlâ inip kalkıyordu ama üzerinde kimse yoktu. Köpekler çimlere uzanmışlar, uyumaktaydılar.

Kapıdan geçip iki basamak indi ve babasının çiftliği arkasındaki tozlu ön avluya geldi. Babasının sırtı ona dönüktü, bir kayanın üzerine oturmuş, siyah bir kayışta usturasını biliyordu. Çıkan ses ölü adamınkine benziyordu. Martin Cowzynski'nin yanında içi su dolu çelik bir küvet vardı ve suyun üzerinde siyah bir fötr şapka duruyordu. Sudaki şapka korkunçtu. Jude bunu görünce çığlık atmak istedi.

Parlak güneş doğrudan yüzüne gelmekteydi. Jude sendeledi, gözlerini siper etmek için elini kaldırdı. Martin usturayı kayışın üzerinden çekince iri damlalar hâlinde kanlar aktı. Martin usturayı öne

doğru sürtünce kayış, "ölüm" diye fısıldadı. Usturayı geriye doğru çekince de "aşk" kelimesine benzeyen bir ses çıktı. Jude babasıyla konuşmak için beklemeden evin arka tarafına doğru yürüdü.

Martin, "Justin," diye seslenince Jude kendini tutamayıp yan gözle ona baktı. Babasının gözünde yuvarlak siyah mercekleri ve gümüş çerçevesi olan bir kör gözlüğü vardı. "Hemen gidip yatmalısın, evlat. Ateşler içindesin. Bu kıyafetle nereye gittiğini sanıyorsun?"

Jude başını eğip bakınca üzerinde ölü adamın takım elbisesi olduğunu gördü. Yavaşlamadan düğmelerini çözmeye başladı. Fakat sağ eli uyuşmuştu ve beceriksizdi – sanki parmaklarını kesen kişi kendisiydi – ve düğmeler bir türlü çözülmüyordu. Birkaç adım daha attıktan sonra pes etti. Louisiana güneşi altında ve siyah takım elbise içinde pişiyor, midesi bulanıyordu.

"Birisinin cenazesine gider gibi bir hâlin var," dedi babası. "Dikkat et. Kendi cenazen olmasın."

Küvette daha önce şapkanın olduğu yerde bir karga vardı; Jude sarhoş gibi sendeleyerek yanından geçerken havalandı, kanatlarını hızla çırparak etrafa su sıçrattı. Jude bir adım sonra Mustang'in yanındaydı. İçine girip kapısını kapattı.

Jude terden sırılsıklam olmuş, çok sıcak, çok siyah ve çok kısıtlayıcı olan ölü adamın elbisesi içinde solumakta zorlanıyordu. Yanmış kömüre benzeyen bir koku duydu. Sıcağın şiddetini en çok sağ elinde hissediyordu. Elindeki his artık acı tanımına girmezdi, daha ziyade zehirli bir ağırlıktı. Kanla değil, sıvılaşmış irinle doluydu.

Dijital XM radyosu yoktu. Bunun yerine Mustang'in fabrika çıkışı orijinal AM radyosu vardı. Sağ eli o kadar sıcaktı ki Jude parmadığını sürdüğünde kadranın üzerinde bulanık bir parmak izi bırakmıştı.

"Eğer hayatınızı değiştirebilecek tek kelime varsa, dostlarım," diyordu radyodaki Güneyli olduğu belli olan ses. "Eğer tek bir kelime varsa, onun 'amanyarabbi' olduğunu söyleyeyim!"

Jude elini direksiyonun üzerine dayadı. Siyah plastik hemen yumuşamaya başladı, eriyerek parmaklarının şeklini aldı. Jude şaşkınlık ve merak içinde bakakaldı. Direksiyonun şekli değişmişti, eriyordu.

"Evet, eğer o kelimeyi yüreğinizde sımsıkı saklarsanız, çocuklarınızı sarıldığınız gibi sımsıkı sarılırsanız, bu gerçekten hayatınızı kurtarabilir. Buna inanıyorum. Şimdi benim sesimi dinleyecek misiniz? Sadece benim sesimi dinleyecek misiniz? İşte size dünyanızı altüst edip gözlerinizi yaşayan ruhun sınırsız ihtimallerine açacak olan başka bir kelime. O kelime gecedir. Nihayet gece oldu. Bir daha söyleyeyim. Gece. Nihayet gece oldu. Ölüler yaşayanları aşağıya çekerler. Bu şanlı yolda birlikte yürüyeceğiz. Âmin."

Jude elini direksiyondan çekip yanındaki koltuğun üzerine koydu. Koltuk hemen duman tütmeye başladı. Elini kaldırıp salladı, ama şimdi de duman ölü adamın elbisesinin kolundan çıkıyordu. Otomobil yoldaydı, düz bir asfalt üzerinde, güney ormanlarının içinden geçiyordu. Giderek yükselen hararetle asfalt buruşmuş gibi görünmekteydi.

Radyonun sesi bir gidip bir geliyor, ara sıra başka bir şeyin sesini de duyuyor, müzik radyodaki vaazın sesini bastırıyordu. Aslında bu vaiz bir vaiz değil, başkasının sesini kullanan Craddock'tu. Çalan şarkı eski bir folk parçasıydı, kederli ve hoştu, Jude bunun minör anahtarından çalan tek bir gitar olduğunu fark etti. İçinden, *Ölü adam konuşabiliyor ama şarkı söyleyemiyor*, dedi.

Otomobilin içindeki koku artık çok kötü hâle gelmişti; yanan odun kokusuydu. Jude yanmaya başlıyordu. Artık duman iki kolundan ve yakasının altından çıkıyordu. Dişlerini sıktı ve çığlık atmaya başladı. Oldum olası bu şekilde öleceğini biliyordu: Yanarak. Öfkenin tutuşabilen bir şey olduğunu ve hayatı boyunca olduğu gibi içinde bastırmanın tehlikeli olduğunu bilirdi. Mustang sonu gelmeyen arka yollardan hızla geçiyor, motor kapağının altından, pencerelerden duman püskürüyordu. Jude bu duman yüzünden önünü göremez hâle gelmişti. Gözleri yanıyor, yaşarıyordu. Önemi yoktu, nereye gittiğini görmesi gerekmezdi. Pedala bastı.

Jude yüzünde rahatsız edici bir sıcaklık hissederek uyandı. Yan dönmüş, sağ elinin üzerinde yatıyordu ama doğrulduğu zaman elini hissedemedi. Uyanık olduğu hâlde yanan bir şeyin kokusunu duymaktaydı. Rüyasında olduğu gibi üzerinde ölü adamın takım

elbisesi var mı diye başını eğip baktı. Hayır, üzerinde sadece o sabahlık vardı.

O takım elbise. Bu elbise anahtardı. Yapması gereken tek şey o elbiseyi de hayaleti de bir kez daha satmaktı. Bu o kadar belliydi ki, neden daha önce düşünemediğine şaşırdı. Birisi bunu isteyecekti; belki pek çok kişi isterdi. Hayranlarının seyircilerin arasına atılan davul bagetlerini kapmak için birbirleriyle nasıl kapıştıklarını görmüştü. Judas Coyne'un evinden gelecek bir hayaleti daha da çok isterlerdi. Salağın teki bunu ondan alır, hayalet de gitmek zorunda kalırdı. Satın alacak kişiye ne olacağı Jude'un vicdanını sızlatmazdı. Kendisinin ve Georgia'nın hayatı onun için başka herkesinkinden daha önemliydi.

Ayaktaydı, hafifçe sallanıyordu, sağ elini gerdi. Tekrar başlayan kan dolaşımı elinin karıncalanmasına neden oluyordu. Çok kötü acıyacağı belliydi.

Işık artık farklıydı, odanın diğer tarafına geçmiş, dantelli perdelerin arasından soluk bir hâlde içeri giriyordu. Jude kaç saat uyumuş olduğunu kestiremedi.

Yanan bir şeyin o kötü kokusunu takip ederek karanlık ön koridora, mutfağa ve kilere gitti. Arka bahçe verandasının kapısı açıktı. Georgia dışarıdaydı, fena hâlde üşümüş görünüyordu. Üzerinde siyah kot ceket ve karnını açıkta bırakan bir tişört, sol elinde bir maşa vardı. Soğuk havada ağzından buhar çıkıyordu.

"Her ne pişiriyorsan, bokunu çıkarmışsın," dedi Jude elini dumana doğru sallayarak.

"Hiç de değil," dedi Georgia, ona gururlu ve meydan okuyan bir gülümseme çıkararak. O anda o kadar güzeldi ki Jude'un yüreği burkuldu. "Yapılması gerekeni anladım. Hayaleti buradan nasıl gönderebileceğimizi buldum."

"Nasıl olacakmış?" diye sordu Jude.

Georgia maşayla bir şeyi kaldırıp ona gösterdi. Yanan bir siyah kumaş parçasıydı.

"Takım elbise," dedi. "Onu yaktım."

16

Bir saat sonra alacakaranlık çöktü. Jude çalışma odasında oturmuş, günün son ışığının gökyüzünden kayboluşunu seyrediyordu. Gitarı kucağındaydı; düşünmesi lazımdı ve bu iki şey birbirine çok güzel eşlik ediyordu.

Oturduğu koltuk ahıra, köpek kafesine ve arkadaki ağaçlara bakan bir pencereye dönüktü. Jude bu pencereyi aralamıştı. İçeriye giren hava soğuktu ama aldırmıyordu. Evin içi de bundan sıcak değildi; temiz havaya ihtiyacı vardı. Ekim ortasındaki çürümüş elmalarla dökülmüş yaprakların esanslı kokusu çok hoşuna gidiyordu. Egzoz kokusundan sonra bu harika bir şeydi. Duş yapıp kıyafetini değiştirdikten sonra bile üzerine sinen o kokuyu hâlâ alabiliyordu.

Georgia odaya girdiğinde Jude'un sırtı kapıya dönüktü, onu sadece camdaki yansımasından gördü. Kızın her bir elinde bir kadeh kırmızı şarap vardı. Başparmağındaki sargılar yüzünden kadehlerden birini zar zor tutabiliyordu ve Jude'un yanına, dizleri üzerine otururken eline biraz şarap döküldü. Georgia bunu yaladıktan sonra Jude'un önüne, amfisinin yanına şarap kadehini bıraktı.

"Ölü adam bir daha gelmeyecek," dedi. "Bahse girerim. Elbiseyi yakarak onu kovduk. Dahice bir fikirdi. Hem zaten o boktan şeyden kurtulmamız lazımdı. Onu iki çöp poşetine tıkıp aşağıya getirirken pis kokusundan kusacak gibi oldum."

Jude'un içinden, *Bunu yapmanı o istedi*, demek geçti ama bir şey söylemedi. Bunu duyması gerekmezdi, hem zaten iş bitmişti.

Georgia gözlerini kısıp ona baktı ve yüzündeki ifadeyi anlamaya çalıştı. Hâlâ kuşkulu olduğu belliydi. "Sence dönecek mi?" Jude cevap

vermeyince Georgia ona sokuldu ve "O hâlde, neden buradan gitmiyoruz?" dedi. "Buradan çekip gidelim ve şehirde bir otel tutalım."

Jude bu öneriyi düşünürken uygun cevabı aradı. Neden sonra, "Buradan kaçmanın bir yararı olacağını sanmıyorum," dedi. "Hayalet eve musallat olmuyor. Hedefi benim."

Bu bir kısmıydı tabii, sadece bir kısmı. Geri kalanını kelimelere dökmek çok zordu. O ana kadar olan her şeyin bir nedeni vardı ve bunlar ölü adamın nedenleriydi. "Psikolojik operasyonlar" ifadesi aklına gelince ürperdi. Acaba hayalet onu evden kaçırmaya çalışmıyor muydu? Belki ev, ya da içindeki herhangi bir şey Jude'a bir avantaj sağlıyor olabilirdi ama ne kadar düşünse de ne olduğunu kestiremiyordu.

"Belki senin buradan gitmen gerektiği hiç aklından geçti mi?" diye sordu Jude.

"Bugün az kalsın ölüyordun," dedi Georgia. "Sana ne olduğunu bilmiyorum ama hiçbir yere gidecek değilim ve bir daha gözümün önünden ayrılmana da izin vermeyeceğim. Hem ayrıca, senin bu hayalet şu ana kadar bana hiçbir şey yapmadı. Eminim, bana dokunamıyordur."

Ama Jude Craddock'un onun kulağına fısıldadığını görmüştü. Ölü adam zincire takılı usturayı gözlerinin önünde sallarken Georgia'nın yüzündeki dehşet ifadesini görmüştü. Jessica Price'ın telefondaki zehir saçan sesini de unutmuş değildi: *Öleceksin ve sana yardım edenler de ölecek.*

Craddock, Georgia'ya zarar verebilirdi; kızın mutlaka buradan gitmesi lazımdı. Jude artık buna emindi ama bir yandan da onu gönderme, gecenin bir yarısı tek başına uyanma ve ölü adamın tepesinde dikildiğini görme düşüncesi de onu çok korkutuyordu. Georgia giderse, bütün cesaretini de yanında götüreceğini düşünüyordu. Georgia yanında olmadan gecenin sessizliğine tahammül edebileceğine emin değildi. Bu ihtiyacını itiraf edebilmek öylesine ani olmuştu ki bir anlığına baş dönmesi yaşadı. Yükseklikten, dönme dolap onu gökyüzüne doğru çekerken yerin altından kayıp gitmesini izlemekten korkan bir adamdı Jude.

"Ya Danny?" dedi Jude. Sesi kendisine bile çok gergin geldiği için genzini temizledi. "Danny onun tehlikeli olduğunu düşünüyordu."

"Bu hayalet Danny'ye ne yaptı? Danny bir şey gördü, korktu ve canını kurtarmak için kaçtı. Yani, ona bir şey yapılmış değil."

"Hayaletin hiçbir şey yapmamış olması, yapamayacak olduğu anlamına gelmez. Bu öğlen sonrası bana ne olduğunu gördün."

Georgia başını salladı. Kalan şarabını tek yudumda bitirdikten sonra Jude'un gözlerine baktı. "O ahıra kendini öldürmek için girmediğine yemin eder misin? Jude? Bunu öğrenmek istediğim için bana kızma."

"Sence ben intihar edecek biri miyim?"

"Herkes intiharı düşünebilir."

"Ben düşünmem."

"Herkes düşünür. Ben buna kalkıştım. Haplarla. Bammy beni banyo mermerinde baygın hâlde buldu. Dudaklarım morarmıştı, zor nefes alıyordum. Lisedeki son günümden üç gün sonraydı. Daha sonra annemle babam hastaneye geldiler ve babam, 'Bunu bile doğru dürüst beceremedin,' dedi."

"Adi herif."

"Hem de nasıl."

"Neden kendini öldürmek istedin? Umarım iyi bir nedenin vardı."

"Çünkü babamın en iyi arkadaşıyla sevişiyordum. On üç yaşından beri. Kırk yaşındaki bu adamın da bir kızı vardı. Olay öğrenildi. Kızı öğrendi. Benim arkadaşımdı. Hayatını mahvettiğimi söyledi, 'Bana sen bir orospusun,' dedi." Georgia sol elindeki kadehi sağa sola oynatıyor, yansıttığı ışığa bakıyordu. "Ona hak vermemek mümkün değil. Adam bana hediyeler verirdi, ben de alırdım. Bir keresinde bana cebinde elli dolar olan yepyeni bir kazak vermişti. Bu parayla kazağa uyan ayakkabı alabileceğimi söyledi. Ayakkabı parası için beni düzmesine izin veriyordum."

"Yahu, bu kendini öldürmen için iyi bir sebep değil," dedi Jude. "O herifi öldürmek için iyi bir nedenmiş."

Georgia güldü.

"Adı neydi?"

"George Ruger. Şimdi benim eski kasabamda elden düşme otomobil satıcılığı yapıyor. Kasabadaki Cumhuriyetçi teşkilatının yönetim kurulu başkanı."

"Bir daha o kasabaya gidecek olursam, orada o herifi bulup öldüreceğim."

Georgia yine güldü.

"Ya da götünü Georgia topraklarına gömeceğim," dedi Jude ve gitarında "Dirty Deeds"* parçasının giriş kısmını çalmaya başladı.

Georgia, amfi üzerinde duran şarap kadehini aldı, şerefine kaldırdı ve bir yudum içti. "Senin en iyi yanın ne, biliyor musun?"

"Hiç fikrim yok."

"Hiçbir şey seni ırgalamıyor. Yani, az önce sana bütün bunları anlattım ve sen... bilmiyorum. Benim ümitsiz bir vaka olduğumu düşünmüyorsun."

"Belki düşünüyorumdur da umursamıyorumdur."

"Umursuyorsun," dedi Georgia ve elini onun ayak bileğinin üzerine koydu. "Hiçbir şey seni şoke etmiyor."

Jude buna karşılık vermedi; boynundaki köpek tasmasını, düzensizce havaya dikilmiş saçlarını, beyaza boyanmış dudaklarını gördüğü an intihar girişimini, duygusuz babasını, onu taciz eden aile dostlarını tahmin edebildiğini söylemedi.

"Peki sana ne oldu?" diye sordu Georgia. "Sıra sende."

Jude ayak bileğini geri çekti. "Kim daha kötü hissedecek yarışmasına girmek istemiyorum."

Pencereye baktı. Cansız ağaçların ardında çok soluk bir kızıllık kalmıştı. Pencereden yansıyan görüntüsünü inceledi; uzun sıska suratı, neredeyse göğsüne kadar inen siyah sakalıyla perişan bir hayalete benziyordu.

"Sana hayaleti gönderen kadını anlatsana," dedi Georgia.

"Jessica Price. Bana sadece onu göndermekle kalmadı, bir de parasını ödetti."

"Evet. eBay falan gibi bir şeydi, değil mi?"

"Hayır. Başka bir site, üçüncü sınıf bir şeydi ve düzgün bir inter-

* (İng.) Kirli İşler. —*çn*

net müzayedesine benziyordu. Kadın bunu perde arkasından yöneterek benim kazanmamı sağladı." Jude, Georgia'nın gözlerindeki soru işaretlerini görünce o daha sormadan açıkladı. "Neden onca zahmete girdiğini sana anlatamam; ama sanırım, bunu doğruca postadan gönderemezdi. Onu sahipleneceğimi kabul etmem gerekiyordu. Eminim, bunda önemli bir mesaj var."

"Evet," dedi Georgia. "eBay'den başka site kullanma. Siparişinden başka bir şey kabul etme." Georgia bir yudum şarap daha alıp dudaklarını yaladıktan sonra devam etti. "Yani bütün bunlar kız kardeşi kendini öldürdüğü için mi? Neden bunun için seni suçluyor? Şarkılarında yazdığın bir şey yüzünden mi? Ozzy Osbourne'u dinledikten sonra kendini öldüren o çocuk gibi bir şey mi? Sen hiç intihar etmek iyi bir şeydir gibisinden bir şey yazdın mı?"

"Hayır. Ozzy de yazmamıştı."

"O hâlde o kadının neden sana o kadar kızdığını anlamıyorum. Bu kızla birbirinizi tanıyor muydunuz? Kızın kendini öldürdüğünü biliyor muydun? Sana çılgın hayran mektupları falan mı yazıyordu?"

"Bir süre benimle yaşamıştı," dedi Jude. "Senin gibi."

"Benim gibi mi? Oh."

"Sana bir haberim var, Georgia. Seninle tanıştığım zaman bakir değildim."

"O kız burada ne kadar süre yaşadı?"

"Bilmiyorum. Sekiz, dokuz ay kadar. Artık kalmasını istemediğim zamana kadar."

Georgia bunu düşündü. "Ben dokuz aydır seninle birlikte yaşıyorum."

"Ee?"

"Ben de o süreyi aştım mı? Dokuz ay bir sınır mı? Taze bir amcık bulma zamanı mı oluyor? O kız sarışındı, sen de artık bir esmer bulma zamanı geldiğine mi karar verdin?"

Jude ellerini gitardan çekti. "O kız doğuştan bir psikopattı, ben de onu kovdum. Galiba bunu pek kaldıramadı."

"Psikopat demekle ne kastediyorsun?"

"Yani, manik-depresif. Manik olduğu zamanlar çok güzel sevişiyordu. Depresif olduğu zamanlar çekilmezdi."

"Kızın akıl sağlığı bozuk olduğu için mi onu başından attın?"

"Ömrünün sonuna kadar birlikte olacağız diye bir anlaşma yapmamıştım. Seninle de öyle. Sana başka bir şey söyleyeyim, Georgia. Eğer birlikteliğimiz mutlu bir evlilikle son bulacak diye düşünüyorsan, çok yanlış bir peri masalına inanıyorsun." Jude konuştuğu sırada onu yaralayacak ve başından atacak fırsatı bulduğunu fark etti. Başından beri konuşmayı bu ana yönlendirmiş olduğunu anladı. Eğer oradan ayrılmasını sağlayacak kadar onu yaralarsa – kısa bir süreliğine, bir geceliğine, birkaç saatliğine bile olsa – Georgia'ya yapacağı en güzel şey olabilirdi.

"Kızın adı neydi? Kendini öldüren kızın?"

Jude tam "Anna" diyecekken, bunun yerine "Florida," dedi.

Georgia hızla ayağa kalktı, o kadar hızlı kalktı ki düşecekmiş gibi sendeledi. Jude ona destek olmak için uzanabilirdi, ama düşüp canının yanması daha iyi olacak, diye düşündü. Georgia'nın yüzü bembeyazdı, bir adım geri çekildi ve kırgın bir ifadeyle Jude'a baktı. Sonra gözleri parladı. "Hayır," dedi. "Beni bu şekilde buradan gönderemezsin. İstediğin kadar boktan şey söyle. Burada kalıyorum, Jude."

Elindeki kadehi masanın üzerine bıraktıktan sonra Jude'un yanından ayrılmak üzereyken durdu. Başını çevirdi ama Jude'un yüzüne bakamadı. "Gidip biraz uyuyacağım. Sen de yatağa gel." Rica değil, emir gibiydi.

Jude karşılık vermek için ağzını açtı ama diyecek bir şeyi yoktu. Georgia odadan çıktıktan sonra gitarını duvara dayayıp ayağa kalktı. Nabzı hızlanmıştı, bacakları titriyordu. Bunun bir duygunun fiziksel tezahürü olduğunu anlaması uzun sürdü. Rahatlama hissine hiç alışkın değildi.

17

Georgia yoktu. Jude'un fark ettiği ilk şey bu oldu. Kız gitmişti ve hâlâ geceydi. Verdiği soluğu odada beyaz bir duman bulutu çıkardı. Üzerindeki çarşafı itip yataktan çıktı; soğuktan titriyordu.

Georgia'nın kalkıp evin içinde dolaşıyor olması ihtimali Jude'u telaşlandırdı. Hâlâ uyku sersemiydi ve odada dondurucu bir soğuk vardı. Georgia'nın ısıtmayla ilgili ne sorun olduğunu anlamak için gitmiş olma ihtimali akla yatkındı ama Jude öyle olmadığını biliyordu. O da uykusunda huzursuzdu, bir o yana bir bu yana dönüyor, bir şeyler mırıldanıyordu. Uyanıp televizyon seyretmeye gitmiş de olabilirdi ama Jude buna da inanmadı.

Az kalsın adını seslenecekken vazgeçti. Karşılık vermeyeceği ihtimali onu ürkütüyordu. Hayır. Bağırıp çağırmak olmazdı. Telaşa gerek yoktu. Yatak odasından hışımla fırlayıp ona seslenerek evin içinde dolanması panikle son bulabilirdi. Yatak odasının karanlığı ve sessizliği onu sindirmişti, Georgia'yı aramak için dışarıya çıkmaya korkuyordu; kapının diğer yanında onu bekleyen bir şey olacağından korkuyordu.

Orada öylece kalakalmışken bir gümbürtü duydu; rölantide çalışan bir motorun sesiydi. Gözlerini yuvarlayıp yukarıya, tavana baktı. Buz beyazı bir aydınlık vardı, birisinin otomobil farları aşağıdaki garaj yolundan yukarıya çevrilmişti. Köpeklerin havlamalarını işitti.

Jude pencereye gidip perdeyi açtı.

Ön tarafta park etmiş olan kamyonet bir zamanlar maviydi ama en az yirmi yıllıktı; onca zaman üzerine bir kat bile boya çekilmemişti ve neredeyse duman rengini almıştı. Chevy marka bir işçi

kamyonetiydi. Jude hayatının iki yılını bir otomobil tamirhanesinde saati 1,75 dolara İngiliz anahtarı çevirerek geçirmişti ve rölantiden gelen derin, vahşi hırıltıdan kaputun altında Chervolet araçlara özgü büyük bir motorun olduğunu anladı. Ön kısmı çok agresif görünüyordu; ızgarasının üzerinde geniş bir tampon ve demirden far korkuluğu vardı. Jude'un ilk başta far sandığı şey bir çift projektördü. Dört arazi lastiği üzerinde yerden iki karış yüksekte duran kamyonet bataklık yollarında, sık çalılıkların arasında gidebilecek bir şekilde yapılmıştı. Motoru çalışıyordu, ama içinde kimse yoktu.

Köpekler gövdelerini kafesin tellerine dayamışlar, boş kamyonete deli gibi havlıyorlardı. Jude garaj yolunun ana yola açılan kısmına baktı. Giriş kapısı kapalıydı. O kapıyı açabilmek için altı haneli güvenlik şifresini bilmek gerekirdi.

Bu, ölü adamın kamyonetiydi. *Nereye gidiyoruz, ahbap?* dedi içinden.

Yatağın yanındaki telefon çalınca Jude irkildi ve perdeyi bıraktı. Dönüp bakınca saatin 03.12 olduğunu gördü. Telefon yine çaldı.

Jude ayaklarının ucunda yürüyüp geldiğinde telefon üçüncü kez çaldı. Açmak istemiyordu. Bunun ölü adam olacağını sanıyor ve onunla konuşmak istemiyordu. Craddock'un sesini duymak istemiyordu.

"Siktir et," deyip telefonu açtı. "Kim o?"

"Selam, Şef. Ben Dan."

"Danny? Yahu, sabahın üçü be."

"Ah. O kadar geç olduğunu bilmiyordum. Uyuyor muydun?"

"Hayır." Jude susup bekledi.

"O şekilde gittiğim için özür dilerim."

"Sen sarhoş musun?" diye sordu Jude. Bir kez daha pencereye baktı, projektörlerin mavi ışıkları perdelerin kenarlarında parlıyordu. "İşe geri alınmanı istemek için mi sarhoşken arıyorsun? Eğer öyleyse, çok yanlış bir zaman..."

"Hayır. Hayır... geri dönemem, Jude. Her şey için özür dilemek istedim. Sana satılık hayaletten söz ettiğim için özür dilerim. Çenemi tutmalıydım."

"Git, yat hadi."

"Gidemem."

"Senin neyin var be adam?"

"Dışarıdayım, karanlıkta yürüyorum. Nerede olduğumu bile bilmiyorum."

Jude ürperdiğini hissetti. Danny'nin sokaklarda, karanlıkta serseri gibi dolaşması onu gerektiğinden fazla huzursuz etti.

"Oraya nasıl geldin?"

"Yürüyüşe çıkmıştım. Nedenini bile bilmiyorum."

"Yahu, sen sarhoşsun. Etrafına bir bakın, bir sokak tabelası bul. Sonra da bir taksi çağır." Jude bunu söyledikten sonra telefonu kapadı.

Telefonu kapadığına memnundu. Danny'nin kendinden geçmiş, aklı karışmış bir hâlde konuşması hiç hoşuna gitmemişti.

Nedeni Danny'nin inanılmayacak, akla sığmayacak bir şey söylemiş olması değildi. Daha önce hiç böyle bir konuşmaları olmamıştı. Danny daha önce hiç gece vakti ve sarhoşken aramamıştı. Onun sabahın üçünde yürüyüşe çıkması ve kaybolacak kadar evinden uzaklaşmış olması Jude'a çok tuhaf geliyordu. Birtakım kusurları olabilirdi ama Danny bir sorun çözücüydü. Bu nedenle Jude ona sekiz yıl boyunca maaş vermişti. Ne kadar sarhoş olursa olsun, nerede olduğunu bilmediği için önce Jude'u aramazdı. Bir 7-Eleven'a uğrar, yol tarifi isterdi. Bir polis otosuna el yapıp durdururdu.

Hayır. Baştan aşağıya bir terslik vardı. Telefon gelmesi ve ölü adamın garaj yolundaki kamyoneti aynı şeyin iki parçasıydı. Jude buna emindi. Boş yatak da bunu doğruluyordu.

Arkasından projektörlerle aydınlanan perdelere bir daha baktı. Dışarıda köpekler çıldırıyorlardı.

Georgia. O anda en önemli şey Georgia'yı bulmaktı. Sonra birlikte o kamyonetin bir açıklamasını bulabilirlerdi. Birlikte duruma hâkim olabilirlerdi.

Jude koridora açılan kapıya baktı. Soğuktan uyuşmuş parmaklarını gerdi. O kapıdan çıkmak ve şapkası dizinde, bir elinde zincire bağlı usturasıyla koltukta oturan Craddock'u görmek istemiyordu.

Ama ölü adamı yine görmenin – ve ardından olacaklarla yüzleşmenin – endişesi onu sadece bir saniyeliğine daha durdurdu. Sonra gidip kapıyı açtı.

"Hadi bakalım," dedi koridorda birisi varmış gibi.

Kimse yoktu.

Jude durdu, evin sessizliği içinde kendi hırıltılı soluğunu dinledi. Uzun koridor gölgeler altındaydı, sallanan koltuk boştu. Hayır. Boş değildi. Koltuğun üzerinde bir fötr şapka vardı.

Uzaktan gelen boğuk sesler dikkatini çekti. Televizyondan gelen mırıltılar, uzakta bir yerdeki dalgaların kıyıya vurması... Gözlerini fötr şapkadan ayırıp koridorun sonuna baktı. Stüdyo kapısının kenarından titreşen bir mavi ışık vardı. Demek, Georgia oradaydı, televizyon seyrediyordu.

Jude kapıda durdu ve kulak kesildi. İspanyolca konuşan birinin bağırışını işitti; televizyondan geliyordu. Dalgaların sesi daha yüksekti. Jude o anda adını seslenmek üzereydi, "Marybeth" diyecekti, Georgia değil; ama bunu denediği anda kötü bir şey oldu. Nefessiz kaldı. Kızın adı yerine cılız bir hırıltı çıkarabildi.

Kapıyı açtı.

Georgia odanın karşısında, televizyonun önündeki yatar koltuktaydı. Durduğu yerden Jude onun sadece başının arkasını görebiliyordu. Kızın başı televizyonun önünde olduğu için Jude sadece ekrandaki palmiye ağaçları ve tropik mavi gökyüzünü görebildi. Odanın lambaları kapatıldığı için karanlıktı.

Jude, "Georgia," dediği zaman kız karşılık vermedi; Jude o an onun ölmüş olduğunu düşündü. Yanına geldiği zaman gözleri tavana doğru yuvarlanmış olacaktı.

Ona doğru birkaç adım attığında masanın üzerindeki telefon çaldı.

Jude artık ekranda ne olduğunu görebiliyordu; güneş gözlüklü tombul bir Meksikalı ormanın içindeki bir patikada durmaktaydı. Jude, her ne kadar yıllardır seyretmemiş olsa da o anda Georgia'nın neyi izlemekte olduğunu anladı. Gerçek şiddet ve tecavüz filmiydi.

Telefonun sesiyle Georgia'nın başı belli belirsiz kımıldadı; Jude

onun zorlukla soluk verdiğini işitti. Demek ki ölmemişti; ama başka bir tepki de göstermiş değildi, ne etrafına bakınmış ne de telefonu açmak için yerinden kalkmıştı.

Jude masaya gitti ve ikinci çalışında telefonu açtı.

"Sen misin, Danny? Hâlâ kayıp mısın?" diye sordu Jude.

"Evet," dedi Danny zorla gülerek. "Hâlâ kayıbım. Bilmediğim bir yerdeki telefon kulübesindeyim. Ne tuhaf, artık neredeyse hiçbir yerde telefon kulübesi bulunmuyor."

Georgia, Jude'un sesini duyunca dönüp bakmadı; gözleri hâlâ televizyona çevriliydi.

"Umarım, gelip seni bulmamı istemek için aramamışsındır," dedi Jude. "Şu anda çok meşgulüm. Eğer seni aramak için evden çıkarsam, dua et de seni bulamayayım."

"Nihayet anladım, Şef. Nasıl buraya geldiğimi... Karanlıktaki bu yola."

"Nasılmış?"

"Kendimi öldürdüm. Birkaç saat önce kendimi astım. Bu karanlık yol... burası ölü."

Jude kafa derisinde canını yakacak kadar soğuk bir karıncalanma hissetti.

"Annem de aynı şekilde kendini asmıştı," dedi Danny. "Ama benden daha iyi bir iş çıkarmıştı. Boynu kırıldığı için hemen öldü. Ben son anda cesaretimi kaybettim. Yeterince sert düşmedim ve boğularak öldüm."

Odanın karşısındaki televizyondan sanki birisi boğularak öldürülüyormuş gibi böğürme sesleri geliyordu.

"Çok uzun sürdü, Jude," diye devam etti Danny. "Uzun bir süre sallandığımı hatırlıyorum. Ayaklarıma bakarak... Şu anda pek çok şey hatırlıyorum."

"Neden yaptın bunu?"

"Bana bunu o yaptırdı. Ölü adam. Beni görmeye geldi. Senin için o mektupları bulmak üzere ofise dönecektim. Hiç değilse bu kadarını yapayım, diye düşünüyordum. Seni o şekilde yüzüstü bırakmamalıydım; ama ceketimi almak için yatak odama gittiğimde

o da oradaydı, beni bekliyordu. O bana gösterene kadar ben bir ilmiğe nasıl düğüm atıldığını bilmezdim. İşte sana da böyle yapacak. Kendini öldürmeni sağlayacak."

"Hayır, bunu yapamayacak."

"Onun sesini dinlememek çok zor. Direnemedim. Çok fazla şey biliyordu. Kız kardeşimin benim ona verdiğim eroinle aşırı dozdan öldüğünü biliyordu. Annemin de bu nedenle kendini öldürdüğünü söyledi, çünkü yaptığım şeyi bilerek daha fazla yaşamak istememişti. Asılması gereken kişi bendim, annem değil. Eğer bir damla ahlakım olsaydı, kendimi çok daha önce öldürmem gerekirdi, dedi. Haklıydı."

"Hayır, Danny," dedi Jude. "Hayır. Hiç haklı değildi. Sen bunu..."

Danny'nin sesi boğulurmuş gibiydi. "Yaptım. Mecburdum. Onunla tartışılmıyor. Öyle bir sesle tartışmak mümkün değil."

"Göreceğiz," dedi Jude.

Danny buna karşılık vermedi. Televizyondaki şiddet filminde iki adam İspanyolca konuşuyordu. Boğulma sesleri aralıksız devam etmekteydi. Georgia hâlâ başını çevirmemişti. Çok hafifçe kımıldıyor, arada bir omuzlarını sallıyordu.

"Kapatmam gerek, Danny." Danny'den hâlâ ses yoktu. Jude bir an hatta bir cızırtı duyunca, Dany'nin bir şey, son bir söz beklediğini düşündü. "Yürümeye devam et, dostum. O yol mutlaka bir yere çıkacaktır."

Danny güldü. "Hiç kendini sandığın kadar kötü bir adam değilsin, Jude. Bunu biliyor musun?"

"Evet, ama kimseye söyleme."

"Sırrın bende güvende," dedi Danny. "Hoşça kal."

"Hoşça kal, Danny."

Jude telefonu kapatmak için eğildiğinde, masanın arkasına ve altına baktı; yerdeki kasa açıktı. İlk başta bunu hayaletin açtığını düşünse de bu fikri akından çıkardı. Muhtemelen Georgia açmıştı. Şifreyi o biliyordu.

Dönüp ona baktı; kızın başının arkasında televizyonun mavi ışığı görünüyordu.

"Georgia? Ne yapıyorsun, hayatım?"

Georgia cevap vermedi.

Jude kalın halı üzerinde sessizce yürüyerek ona yaklaştı. Önce ekrandaki film göründü. Katiller sıska, beyaz çocuğun işini bitiriyorlardı. Daha sonra sevgilisini kumsal yakınındaki bir briket kulübeye götüreceklerdi; ama şimdi çalılıkların arasında bir yerde, California Körfezi üzerindeki tepelerdeydiler. Oğlan karınüstü yatırılmış, bilekleri beyaz plastik kelepçelerle bağlanmıştı. Tropik güneş altında cildi balık karnı gibi beyazdı. Ufak tefek, patlak gözlü, kızıl dalgalı saçları olan bir Anglo, kovboy çizmesini oğlanın boynuna dayamıştı. Yolda arka kapıları açık siyah bir minibüs vardı. Üzerinde eşofman olan tombul Meksika menşeli aracın arka tamponuna dayanmış, kırgın bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Nos estamos yendo,"* dedi güneş gözlüklü adam. "Ahora."**

Patlak gözlü, kızıl saçlı Anglo suratını buruşturup başını iki yana salladı. Aynı fikirde değildi. Sonra küçük *revolver*i oğlanın başına doğrultup tetiği çekti. Namludan alev püskürdü. Oğlanın başının etrafındaki hava birden bir kan bulutu içinde kaldı.

Anglo ayağını oğlanın boynundan çekerken çizmesine kan bulaşmamasına özen gösterdi.

Georgia'nın yüzü soluktu, ifadesizdi, hiç kırpmadığı gözleri televizyona sabitlenmişti. Üzerinde daha önce de giymiş olduğu Ramones tişörtü vardı ama iç çamaşırı yoktu; bacakları açıktı. Bir elinde –yaralı olan elinde – Jude'un tabancası vardı ve namlusunu ağzına sokmuştu. Diğer eli bacakları arasındaydı ve başparmağı aşağıya, yukarıya doğru kımıldıyordu.

"Georgia," dedi Jude ve o anda kız yan gözle ona baktı; çaresiz, yalvaran bir ifadesi vardı. Sonra yine hemen televizyona döndü. Yaralı eli namlusu ağzında olan tabancayı aşağıya yukarıya çevirip duruyordu. Boğulur gibi bir ses çıkardı.

Jude uzaktan kumandayı alıp televizyonu kapattı. Georgia'nın

---

* (İsp.) Biz gidiyoruz. *–çn*

** (İsp.) Şimdi. *–çn*

omuzları asabi bir şekilde sallandı. Sol eli hâlâ bacakları arasındaydı. Titreyerek genzinden gergin, mutsuz bir ses çıkardı.

"Kes artık," dedi Jude.

Georgia başparmağıyla tabancanın horozunu kaldırdı. Horozun sesi, stüdyonun sessizliğinde yankılandı.

Jude onun yanına gelip tabancayı nazikçe elinden aldı. Georgia'nın vücudu aniden hareketsiz kaldı. Kısa ve hızlı soluklar alıyordu. Ağzı ıslaktı ve hafifçe parlıyordu. Jude o anda erkekliğinin uyanmaya başladığını fark etti. Georgia'nın kokusu ve klitorisini uyaran parmağını görünce Jude'un organı sertleşmekteydi. Önüne geçerse, Jude kafasına silahı dayamış dururken Georgia onun penisini emebilir, namluyu kulağın doğru sokuştururken sikini içine...

Masanın ilerisindeki kısmen açık pencerede bir hareket gördü. Camdan yansıyan görüntüde kendisini ve yanında duran ölü adamı görebiliyordu. Bu yansımada Jude tabancayı Georgia'nın başına dayamış olduğunu gördü.

Kalbi duracak gibi oldu; başını eğip bakınca, bunun gerçek olduğunu anladı; tabancayı kızın başına dayamıştı ve parmağı tetiği sıkıyordu. Kendini tutmaya çalıştı ama çok geçti; tetiği çekti ve dehşet içinde horozun aşağı inmesini bekledi.

Ama horoz aşağı inmedi. Tetik o son birkaç milime bastırmıyordu. Tabancanın emniyeti kapalıydı.

"Hassiktir," dedi Jude ve titreyerek tabancayı indirip yavaşça horozu geri çekti. Sonra da tabancayı kendinden uzak bir yere fırlattı.

Yere düşen tabancadan çıkan gürültüyle Georgia irkildi. Ne var ki gözleri, önündeki karanlıkta görünmeyen bir şeye takılmıştı.

Jude, Craddock'un hayaletini aramak için döndü. Yanında duran kimse yoktu. Kendisi ve Georgia dışında oda boştu. Yine Georgia'ya döndü ve ince bileğinden çekti.

"Kalk ayağa," dedi. "Hadi, gel. Gidiyoruz. Nereye gideceğimizi bilmiyorum ama buradan ayrılacağız. Bir sürü insanın ve parlak ışıkların olduğu bir yere gideceğiz ve bu olanları idrak etmeye çalı-

şacağız. Beni duydun mu?" Jude artık burada kalma mantığını hatırlayamıyordu. Mantık artık söz konusu bile değildi.

"Bizimle işi bitmedi," dedi Georgia titrek bir fısıltıyla.

Jude onu çekti ama Georgia kalkmadı; gövdesi kaskatı olmuştu. Hâlâ Jude'a bakmıyordu, gözleri önündeki bir yere çevriliydi.

"Hadi," dedi Jude. "Hâlâ zamanımız varken gidelim."

"Artık zaman kalmadı," dedi Georgia.

Televizyon yine açıldı.

18

Ekranda akşam haberleri vardı. Muhabirlik kariyerine Arşidük Ferdinand'ın öldürülüşü flaş haber olduğu zaman başlamış olan Bill Beutel haber masasında kımıldamadan oturuyordu. Suratı gözlerinin kenarlarından ve ağzının köşelerinden başlayan kırışıklıklarla kaplıydı. Yüzünde Orta Doğu'dan yine kötü haberler vereceğini veya otoyolda bir okul otobüsünün devrilerek bütün yolcularının öldüğünü veya Güney'de bir hortumun bir treyler parkını yuttuktan sonra insan cesetlerinden ve demir parçalarından oluşan bir yığın püskürttüğünü duyurmak üzereymiş gibi vahim bir ifade vardı.

"... kurtulan olmadı. Yeni bilgiler gelir gelmez sizlere aktaracağız," dedi Beutel. Başını biraz çevirince, bir an için teleprompterin mavi ekranı gözlük camlarından yansıdı. "Bu öğlen sonrası Dutchess County şerifi Jude's Hammer grubunun popüler solisti Judas Coyne'un sevgilisi Marybeth Stacy Kimball'ı vurup öldürdükten sonra aynı tabancayla kendisini öldürmüş olduğu haberini doğrulamıştır."

Programda Jude'un çiftlik evi görüntüsü belirdi. Polis otoları rasgele park edilmişti ve bir ambülans Danny'nin ofis kapısı önündeydi.

Beutel devam etti. "Polisler Coyne'un son günlerine ilişkin yaşananları henüz bir araya getirmeye başladılar; ama onu tanıyanların ifadelerine göre, son zamanlarda perişan bir hâldeymiş ve akıl sağlığından endişe duymaktaymış."

Görüntüye köpeklerin kafesi geldi. İki köpek çimlerin üzerinde hareketsiz yatmaktaydı. İkisi de ölmüştü. Jude onları o hâlde görün-

ce kaskatı kesildi. Çok kötü bir manzaraydı, başını çevirmek istedi ama başarmadı.

"Dedektifler Coyne'un özel asistanı Daniel Wooten'in ölümünde de bir rolü olduğuna inanıyorlar. Otuz yaşındaki Wooten bu sabah Woodstock'taki evinde intihar etmiş olarak bulundu."

Görüntüye mavi bir ceset torbasını taşıyan iki sağlık görevlisi geldi. Onların ceset torbasıyla ambülansın arkasına binişlerini seyreden Georgia acıklı bir ses çıkardı.

Beutel, Jude'un kariyeri hakkında konuşmaya başladı; Jude'un altı yıl önce Houston'daki konserinde çekilmiş bir klip belirdi. Jude'un üzerinde siyah blucin, ayaklarında çelik burunlu çizmeler vardı ama ter içindeki göğsü çıplaktı. Sahnenin altında yüz bin yarı çıplak insan yumruklarını kaldırmış, oldukları yerde sallanıyorlardı.

Dizzy o zamanlarda ölmeye başlamıştı, ama o sırada bunu Jude'dan başka kimse bilmiyordu. Dizzy eroin bağımlısıydı ve AIDS hastasıydı. Sırt sırta vererek çalarlardı ve Dizzy'in yele gibi sarı saçları Jude'un yüzüne doğru savrulurdu. Grubun birlikte olduğu son yıldı. Dizzy ölmüş, onu Jerome izlemiş, sonra da grup dağılmıştı.

Klipte son albümlerine ismini verdikleri "Put You in Yer Place" parçasını çalıyorlardı. Bu onların son hit parçasıydı ve Jude'un bestelemiş olduğu son iyi şarkıydı. Davulların gümbürtüsü Jude'u televizyonun büyülü etkisinden sıyırdı. Gördüğü bu şey gerçekti. Houston ve o gün gerçekti. Sahnenin altındaki o coşkun kalabalık ve ortamı saran o çılgın müzik gerçekti, bunlar olmuştu ve geriye kalan...

"Saçmalık," dedi Jude ve uzaktan kumandayla televizyonu kapadı.

"Bu doğru değil," dedi Georgia fısıldar gibi bir sesle. "Doğru değil, değil mi? Biz... sen... Bize böyle mi olacak?"

"Hayır," dedi Jude.

Televizyon yine kendiliğinden açılıverdi. Masanın ardında yine Bill Beutel vardı; önündeki sayfaları karıştırdı.

"Evet," dedi Bill. "İkiniz de öleceksiniz. Ölüler yaşayanları aşağıya çekerler. Tabancayı alacaksın, kız kaçmaya çalışacak ama onu yakalayacaksın ve..."

Jude bir kez daha kapatma düğmesine bastıktan sonra uzaktan kumandayı televizyon ekranına fırlattı. Sonra gidip ayağını ekranın üzerine koydu ve televizyonu açık duran dolaba doğru itti. Cihaz duvara çarptı, bir şey alev aldı ve beyaz bir ışık yanıp söndü. Düz ekranlı cihaz birkaç saniye elektrikli bir cızırtı çıkardıktan sonra sesi kesildi. Böyle bir şey daha olduğu takdirde evde çalışan hiçbir şey kalmayacaktı.

Arkasına dönüp baktı; ölü adam Georgia'nın koltuğunun arkasında duruyordu. Craddock'un hayaleti uzanıp kızın başını elleri arasına aldı. Ölü adamın göz çukurlarında siyah çizgiler titreşerek ışıldıyordu.

Georgia kımıldamaya veya etrafına bakınmaya çalışmadı ya da herhangi bir şey yapmaya... Nefes almaya bile korkuyordu.

"Buraya onun için gelmedin," dedi Jude. Konuşurken sola doğru bir adım attı, koridora açılan kapıya doğru ilerledi. "Onu istemiyorsun."

Bir an Craddock'un elleri nazikçe Georgia'nın başını tutarken, bir saniye sonra sağ kolu havaya kalktı: *Sieg Heil*. Ölü adamın etrafında zaman, çizik bir DVD gibi arada hiçbir geçiş olmadan değişen görüntüler gibi akıp gidiyordu. Altın zincir havaya kaldırdığı sağ elinden düştü. Ucundaki hilal şeklindeki ustura parlamaktaydı.

Yolculuk zamanı geldi, Jude.

"Git buradan," dedi Jude.

Eğer gitmemi istiyorsan, sadece sesimi dinlemen gerekir. Çok iyi dinleyeceksin. Bir radyo gibi olacaksın ve benim sesim de yayın olacak. Gece olunca radyo iyi gelir. Bunun son bulmasını istiyorsan, tüm dikkatinle dinlemelisin. Son bulmasını bütün kalbinle istiyorsun. Son bulmasını istemiyor musun?

Jude dişlerini kenetledi. Cevap vermeyecekti, karşılık vermenin hata olacağını biliyordu ama "evet" anlamında başını sallamadan da edemedi.

Çok dikkatli dinlemek istemiyor musun? İstediğini biliyorum. Biliyorum. Dinle. Bütün dünyayı kafandan çıkarıp benim sesimden başka hiçbir şey duymayabilirsin. Çok dikkatli dinlediğin için.

Jude başını sallamaya devam ederken odadaki tüm sesler kayboluverdi. Bu sesler kaybolana kadar Jude onların farkında değildi: Dışarıdaki kamyonetin rölantide çalışan motorunun uğultusu, Georgia'nın tiz inlemesi ve Jude'un kendi soluma sesi... Bütün bu sesler aniden kesilince kulakları çınladı, sanki bu ani sessizlik büyük bir patlamayla kulak zarlarını uyuşturmuştu.

Ustura yaylar çizerek öne geriye sallanıyordu. Onu görmek Jude'u korkuttu, başını çevirmek istedi.

Ona bakmak zorunda değilsin, dedi Craddock. *Ben ölüyüm. Kafanın içine girmek için bir sarkaca ihtiyacım yok. Zaten oradayım.*

Jude direnmesine rağmen gözlerini usturadan ayıramıyordu.

"Georgia," dedi Jude, ya da demeye çalıştı. Kelime dilinin ucundaydı ama çıkardığı sesi duyamadı. O kahredici, boğucu sessizlik içinde hiçbir şey işitemiyordu. Bu anormal sessizlik kadar büyük bir gürültü işitmemişti.

Onu öldürmeyeceğim, dedi ölü adam. Tekdüze, sabırlı ve anlayışlı sesi bir kovan içindeki arıların yankılanan uğultusunu andırıyordu. *Sen öldüreceksin. Bunu yapmak istiyorsun.*

Jude ona yanıldığını söylemek için ağzını açtı ama bunun yerine, "Evet," dedi, ya da dediğini varsaydı. Yüksek sesli bir düşünce gibiydi.

Aferin, evlat, dedi Craddock.

Georgia titrememeye, kımıldamamaya çalışıyordu ama ağlamak üzereydi. Jude onun sesini duyamıyordu. Craddock'un usturası havada sallanmaktaydı.

Ona zarar vermek istemiyorum, diye düşündü Jude.

Bu iş senin istediğin gibi olmayacak. Hadi, tabancayı al. Hemen.

Jude harekete geçti. Kendini gövdesinden kopmuş gibi hissediyordu, sanki o sahnede rol alan biri değil, bir tanıktı. Kafasının içi birazdan yapacağı şeyden korkamayacak kadar boşalmıştı. Sadece, eğer uyanmak istiyorsa, bunu yapmak zorunda olduğunu biliyordu.

Ama daha tabancaya uzanmadan Georgia koltuktan kalkmış, kapıya doğru kaçmaktaydı. Jude onun hareket edemeyeceğini, Craddock'un onu tuttuğunu sanmıştı, oysa onu tutan şey sadece korkuydu.

Georgia tam yanından geçerken, *Durdur onu*, dedi dünyada kalan tek ses. Jude tek eliyle onu saçından kavrayıp başını sertçe geri çekti. Georgia'nın ayakları yerden kesildi; Jude onu yere attı. Kız yere düşünce mobilyalar sallandı, masanın üzerindeki bir yığın CD hiç ses çıkarmadan yere düştü. Jude onun karnına sert bir tekme atınca Georgia cenin pozisyonunda kıvrıldı. Jude bunu neden yaptığını bilmiyordu.

İşte böyle, dedi ölü adam.

O sessizlik içinde ölü adamın sesini duymak Jude'un kafasını karıştırdı, söylediği kelimeler kafasının içinde birbirlerini kovalayan arıların vızıltısı gibiydi. Arıların girip çıktığı kovan onun kafasının içiydi. Kendi düşüncelerini, kendi sesini bulamazsa çıldırabilirdi. Ölü adam yine konuşuyordu: *O kancığa haddini bildirmelisin. Hadi, şimdi o tabancayı al. Çabuk ol.*

Jude tabancayı almak için hızla döndü. Tabanca yerde, ayaklarının dibindeydi.

*Revolver*i almak için eğilene kadar köpekleri işitmedi. Tek bir hav sesini bir tanesi daha izledi. Jude'un dikkati o sese çevrildi. Craddock'un sesi dışındaki o dipsiz sessizlik içinde başka bir şey duymak onu çok şaşırttı. Masanın ötesindeki pencere hâlâ bıraktığı gibi aralıktı. Öfkeli bir havlama daha... Ardından bir daha. Bu Angus'tu. Onu Bon izlemişti.

Hadi artık, evlat. Hadi, bitir bu işi.

Jude'un gözleri masanın yanındaki küçük çöp sepetine ve bunun içine tıkılmış platin plak parçalarına çevrildi. Bu parçalar krom bıçaklar gibiydi. Köpekler artık aynı anda havlayarak sessizliğin dokusunda bir yırtık açıyorlardı; sesleri Jude'un aklına onların kokularını ve ıslak tüylerini getirdi. Parçalanmış plaktan yansıyan dehşet içindeki yüzünü görünce sarsıldı. O anda kendine ait, kendi sesinden çıkan bir düşüncesi oldu. *Onun ikinizden biri üzerinde sahip olduğu tek güç, sizin ona verdiğiniz güçtür.*

Jude tabancanın yanından geçip elini çöp sepetinin içine soktu. Sol avucunu oradaki parçaların en keskinine, en sivrisine dayayıp bastırdı. Sivri parça ete saplanınca Jude bileğine kadar çıkan müthiş

bir acı duydu. Haykırdı, gözleri yaşardı. Elini çıkarıp sağ eliyle birleştirince, iki eli arasına kan boşaldı.

Kendine ne halt ediyorsun, evlat? diye sordu Craddock'un hayaleti ama Jude artık onu dinlemiyordu. Neredeyse kemiğine kadar delinmiş elinin acısıyla ona dikkatini veremiyordu.

Seninle işim bitmedi, dedi Craddock; ama bitmişti, sadece o bunun farkında değildi. Jude tıpkı boğulan birinin can simidini tutmaya çalışması gibi aklını köpeklerin havlamasına odakladı. Ayağa kalktı ve harekete geçti.

Köpeklerin yanına git. Hem kendi hem de Georgia'nın hayatı buna bağlıydı. Pek mantıklı bir düşünce değildi ama Jude için neyin mantıklı olduğunun önemi yoktu. Önemli olan tek şey gerçekti.

O acı elleri arasında tuttuğu kırmızı bir şerit gibiydi, ölü adamın sesinden kurtarıp kendi düşüncelerini duyabilmesini sağlıyordu. Oldum olası acı eşiği yüksekti, hatta bazen acı duymayı aradığı bile olurdu. Şu anda bileğinin altındaki acı yarasının ne kadar derin olduğunun belirtisiydi. Pencereden yansıyan görüntüsüne baktı. Sırıtıyordu; gördüğü şey hiç hoşuna gitmedi.

Dön buraya, dedi Craddock; Jude bir an yavaşladıysa da tekrar yürümeye devam etti.

Yanından geçerken Georgia'ya baktı, kız hâlâ iki büklüm olmuş hâlde yatıyordu. Georgia da ona baktı. Yanakları terden ıslaktı, göz kapakları titreşti. Yalvaran, sorgulayan bir ifadesi vardı.

"'Keşke sana zarar vermek istememiştim,' diyecek zamanım olsaydı," dedi içinden. Kıza oradan kaçmadığını, onu terk etmediğini, sadece ölü adamı oradan uzaklaştırmaya çalıştığını söylemek istiyordu ama elindeki acı dayanılır gibi değildi. Düzgün bir cümle kurabilecek kadar düşünemiyordu. Ayrıca, Craddock yine onun aklını kontrol etmeden oradan gitmesi lazımdı. Bundan sonra olacakları kontrol etmek zorundaydı ve bu çok çabuk olmalıydı. Bu iyiydi. Böylesi daha iyiydi. Her zaman en iyi performansını 5/4'lük ritimlerde gösterirdi zaten.

Kendini koridora atıp merdivene ulaştı; basamakları üçer beşer iniyor, düşecek gibi oluyordu. Son basamaklardan atlayıp mutfağın

kırmızı karoları üzerine düştü. Bir ayak bileği burkuldu. Tökezleyerek doğrama kütüğüne çarptı, kütüğün yüzeyi kan içinde kaldı. Üzerinde ucu sıvı cıva gibi parlayan bir kasap bıçağı vardı. Bu parıltıdan arkasındaki merdiven yansımasını görebiliyordu ve Craddock oradaydı. Yüz hatları bulanıktı, avuçları havaya dönük, ellerini başının üzerine kaldırmıştı.

Kal orada, dedi Craddock. *Bıçağı al*. Ama Jude tüm dikkatini zonklayan avucuna verdi. Delinen adalesinin verdiği acı aklını toplamasını sağlıyordu. Ölü adam Jude'a istediklerini yaptıramıyordu, çünkü Jude'un canı onu işitemeyecek kadar çok yanmaktaydı. Kendini doğrama kütüğünden öteye savurdu ve mutfak boyunca ilerledi.

Danny'nin ofis kapısını açıp kendini karanlığın içine attı.

19

Kapıdan girip üç adım attıktan sonra yönünü tayin etmek için durdu. Panjurlar kapalıydı ve içeride hiç ışık yoktu. O karanlıkta önünü göremediği için ellerini öne uzattı ve ayaklarını sürüyerek yavaş yavaş yürüdü. Kapı uzakta değildi, az sonra dışarıya çıkacaktı.

Yürüdüğü sırada göğsünde bir sıkışıklık hissetti. İstediği gibi rahatça nefes alamıyordu. Her an elleri Craddock'un soğuk, ölü yüzüne değecekmiş gibi hissediyordu. Aklına gelen bu düşünceyle paniğe kapılmamaya çalıştı. Dirseği bir lambadere çarparak onu yere düşürdü. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu, küçük adımlarla yürümeye devam etti ama gitmek istediği yere hiç yaklaşmıyormuş gibiydi.

Karanlığın içinde kırmızı bir göz, bir kedinin gözü yavaşça açıldı. Müzik setinin hoparlörlerinden alçak sesli bir müzik başladı. Jude'un kalbi sıkışıyordu. *Nefes al*, dedi içinden. *Durma. Senin dışarıya çıkmana engel olmaya çalışacak.* Hiç durmadan havlayan köpeklerin sesi artık daha yakından geliyordu.

Müzik seti açıktı, burada bir radyo da olması gerekirdi ama yoktu. Hiçbir ses yoktu. Jude parmaklarını duvarda gezdirerek kapıyı buldu, delinmiş sol eliyle kulpunu tutunca yarasına bir dikiş iğnesi saplanmış gibi bir acı duydu.

Jude kapıyı açıp geri çekti. Karanlığın içinde bir ışık göründü ve ölü adamın kamyoneti önündeki projektörlerin aydınlığıyla karşılaştı.

"O sikik gitarı çalmayı öğrendin diye kendini bir bok mu sanıyorsun?" dedi Jude'un babası ofisin karşı ucundan. Yüksek sesle söylenen bu sözler müzik setinden gelmişti.

Bir an sonra Jude hoparlörlerden gelen başka seslerin farkına vardı; zorla alınan soluklar, birinin yerde ayaklarını sürümesi, birinin bir masaya çarpışı... Bu gürültüler akla iki adamın birbiriyle güreştiği çağrışımını yapıyordu. Radyoda bir piyes vardı. Jude bu piyesi iyi biliyordu, çünkü kendisi de rol almıştı.

Jude yarı açık duran kapı önünde durdu, ofis stereosundan gelen sesler onu olduğu yere mıhlamıştı.

"Nasıl çalındığını bildiğin için benden daha iyi olduğunu mu sanıyorsun?" dedi Martin Cowzynski hem neşeli hem de nefret dolu bir sesle. "Gel buraya."

Derken Jude'un kendi sesi geldi. Hayır, Jude'un sesi değildi – o zamanlar Jude değildi. Bu ses Justin'in ergenlik yaşlarındaki çatlak sesiydi. "Anne! Anne, imdat!"

Annesi hiçbir şey söylemedi, hiç ses çıkarmadı ama Jude onun ne yaptığını hatırlıyordu. Mutfak masasından kalkıp dikiş diktiği odaya yürümüş ve ikisine de bakmaya cesaret edemeden kapıyı yavaşça arkasından kapatmıştı. Jude ve annesi birbirlerine hiç yardım etmemişlerdi. En çok ihtiyaç duydukları zamanlarda buna cesaret edememişlerdi.

"Kaldır götünü, buraya gel, dedim," dedi Martin ona.

Birisinin bir iskemleye vurma sesi. İskemlenin duvara çarpma sesi. Justin bir daha haykırdığında sesi korkuyla titriyordu.

"Hayır, elime vurma! Baba, elime vurma!"

"Sana ders olsun," dedi babası.

Bir kapının sertçe çarpılmasına benzeyen bir gümbürtü çıktı. Justin – radyodaki oğlan – art arda çığlıklar atıyordu. Bu sese dayanamayan Jude koşarak dışarıya çıktı.

Ayağı tökezleyince garaj yolunun buz tutmuş çamuruna dizleri üzerine düştü. Kalktı, iki koşar adım attıktan sonra yine tökezledi ve ölü adamın kamyoneti önüne düştü. Başını kaldırıp aracın tamponuna ve projektörlerine baktı.

Bir evin veya bir otomobilin veya bir kamyonetin önü bazen bir insan suratına benzer ya, Craddock'un kamyoneti de böyleydi. Projektörler, meczup birinin parlak, hiçbir şey görmeyen gözleri gibiydi;

krom tamponu da sırıtan bir ağız. Jude aracın onun üzerine atlayacağını sandı ama öyle olmadı.

Bon ve Angus kafeslerinin duvarına dayanmış, öfke içinde havlamaktaydılar. Köpeklerin ezeli lisanında anlamı şuydu: *Dişlerime bak, üstüme gelme yoksa ısırırım, senden daha kötüyüm.* Jude bir an hayvanların kamyonete havladıklarını sandı ama Angus onun arkasında bir yere bakıyordu. Jude ne var, diye görmek için arkasına döndü. Ölü adam Danny'nin kapısında duruyordu. Craddock'un hayaleti siyah fötr şapkasını kaldırıp özenle başına geçirdi.

Evlat. Buraya dön, evlat, dedi ölü adam ama Jude tüm dikkatini köpeklerin sesine odaklayarak onu dinlememeye çalışıyordu. Havlamaları ilk defa altında olduğu büyüyü bozduğundan beri, hayattaki en önemli şeyin onlara gitmek olduğuna inanıyordu. Neden böyle olduğunu açıklayamazdı ama onların seslerini duyduğu zaman kendi sesini hatırlayabiliyordu.

Jude yerden kalktı, koştu, düştü, kalkıp bir daha koştu, garaj yolunun kenarında ayağı takılınca bir kez daha dizleri üzerine kapaklandı. Bacaklarında bir daha ayağa kalkacak gücü bulamadığı içim sürünerek ilerledi. Buz gibi hava yaralı eline iğne gibi batıyordu.

Dönüp arkasına baktı. Craddock geliyordu. Sağ elindeki altın zinciri indirince ucundaki ustura parlayarak gecenin karanlığında bir gedik açtı. Bu parıltı Jude'u büyüledi. Gözlerini ondan ayıramıyor, aklındaki düşüncelerin buhar olduğunu hissediyordu. Son bir gayretle köpek kafesinin tel duvarına geldi ve sırtüstü uzandı.

Kafesin kapısına dayandı; Angus da gövdesini kafes duvarına dayarken arkasındaki Bon soluk almadan havlıyordu. Ölü adam onlara doğru yürüdü.

Yola çıkalım, Jude, dedi hayalet. *Gece yolunda bir yolculuğa çıkalım.*

Jude içinin boşaldığını, bir kez daha kendini bu sese ve sallanan gümüş usturaya teslim ettiğini hissediyordu.

Angus kendini kafesin tel duvarına öyle şiddetle attı ki geri sekip yan tarafına doğru düştü. Bu sahne Jude'u bir kez daha büyünün etkisinden sıyırdı.

Angus.

Angus kafesten çıkmak istiyordu. Arka ayakları üzerinde kalkmış, pençeleriyle kafes duvarını tırmalıyor, ölü adama havlıyordu.

O anda Jude'un aklına bir fikir geldi; önceki sabah kültlerle ilgili okuduğu bir kitaptaki bir şeyi hatırlamıştı. Büyülü hayvanlarla ilgili bir şeydi. Bu hayvanların ölülerle doğrudan temas kurabilmeleri hakkındaydı.

Ölü adam Jude'un önünde duruyordu. Craddock'un beyaz, sıska yüzünde bir nefret ifadesi vardı. Gözlerinin önündeki siyah çizgiler titreşiyordu.

Şimdi beni dinle. Sadece benim sesimi dinle.

"Yeterince dinledim," dedi Jude.

Uzanıp kafesin mandalını açtı.

Angus hemen kafes kapısına atladı ve onu açtı. Derhal ölü adamın üzerine atlarken Jude'un daha önce köpeğinden hiç işitmemiş olduğu hırlamalarla karışık, korkunç sesler çıkarıyordu. Bir saniye sonra Bon da saldırıya geçti; dişlerini göstermek için dudaklarını germişti.

Ölü adam kafası karışık bir ifadeyle geriledi. Bunu izleyen saniyelerde Jude görmekte olduğu sahneye anlam vermekte zorlandı. Angus ölü adamın üzerine çullanmıştı. Ne var ki, bir an için Angus bir değil, iki köpekmiş gibi göründü. Birincisi her zamanki sırım gibi, kuvvetli yapısı olan Alman kurduydu; ama bu kurda köpek şeklinde karanlık bir şey yapışmıştı. Hatları olmayan ama bir şekilde somut, yaşayan bir gölgeydi.

Angus'un asıl gövdesi gölge olan şekliyle örtüşüyordu ama tam olarak değildi. Gölge köpek özellikle Angus'un burnu etrafında görünmekteydi. Gölge Angus, gerçek Angus'tan bir saniye önce ölü adama vurdu. Ölü adam boğuk bir çığlık atarak döndü ve geriye doğru sendeledi. Angus'u üzerinden itip burnuna bir dirsek attı; ama hayır, bu gerçek Angus değil, gölge olanıydı.

Bon da Craddock'un diğer tarafına çullandı. O da iki köpek olmuş, gölge hâlinde bir ikizi vardı. Bon üzerine atıldığı sırada ölü adam gümüş usturasını ona doğru savurdu. Ustura Bon'un sağ ön

bacağı içinden geçti, hiçbir iz bırakmadı; ama ona yapışmış olan gölge köpeğin içine saplandı ve bacağına takıldı. Gölge Bon yakalanmıştı ve bir an için şekli değişti; artık köpeğe... ya da herhangi bir şeye benzemiyordu. Ustura tekrar ölü adamın eline geçti. Bon acı içinde havladı. Jude, Bon'un hangi versiyonunun havladığını anlayamadı.

Angus bir kez daha kendini ölü adamın üzerine attı; çenesini açmış onun boğazına, yüzüne uzanıyordu. Craddock usturasıyla ona vurabilecek kadar hızlı dönememişti. Gölge Angus ön pençelerini ölü adamın göğsüne dayayıp itince, ölü adam garaj yoluna kadar tökezleyerek geriledi. Gölge köpek saldırırken gövdesini gererek yapışık olduğu Alman kurdunun bir metre ötesine kadar uzatabiliyordu. Simsiyah sivri dişleri ölü adamın suratının birkaç santim ötesindeydi. Craddock'un şapkası uçtu. Angus – hem Alman kurdu hem de ona yapışık olan kara köpek – adamın üzerine çıkmış pençelemekteydiler.

Zamanda bir sıçrama oldu.

Ölü adam yine ayaktaydı, sırtını kamyonete dayamıştı. Zamandaki sıçrama onun gibi Angus'u da etkilemişti. Dişlerini ölü adamın pantolonuna geçirdi. Ölü adamın yüzündeki sıyrıklardan sıvı gölgeler damlıyordu. Bu damlalar yere düştüğü zaman bir tıslama sesiyle duman çıkıyordu. Craddock isabetli bir tekme atınca Angus yuvarlandı ama hemen doğruldu.

Angus içinde fokurdayan öfkeyle hırlayarak gözlerini Craddock'a ve altın zincirden sallanan usturaya dikti. Kasları gerilmiş, saldırmaya hazırdı, bir açık arıyordu. Angus'a yapışık olan siyah köpek ondan bir saniye önce atıldı ve dişlerini ölü adamın apış arasına geçirdi. Craddock tiz bir çığlık attı.

Zamanda bir sıçrama daha oldu.

Bir kapı sertçe kapatıldı. Ölü adam Chevy'sinin içindeydi. Pestil olmuş şapkası yolda kalmıştı.

Angus kamyonetin yan tarafına atılınca araç yayları üzerinde sallandı. Ardından Bon aracın diğer yanına atıldı ve çeliği tırmalamaya başladı. Soluğu yüzünden pencere camı buğulanmıştı. Jude hayvanın nasıl oraya geldiğini anlayamadı, az önce yanı başındaydı.

Bon bir kez daha kendini kamyonete attı. Angus da aynı anda aracın diğer tarafına atladı; ama bir anda Chevy yok olmuştu. İki köpek kafa kafaya çarpıştılar ve az önce kamyonetin bulunduğu donmuş çamura düştüler.

Ne var ki kamyonet tamamen kaybolmamıştı. Projektörler havada iki ışık çemberi gibi duruyordu. Köpekler ışıklara doğru atılıp deli gibi havladılar. Angus'un sesi iyice kısılmıştı, sadece hırıltılı sesler çıkarabiliyordu. Jude gölgelerinin kaybolmuş olduğunu fark etti. Ya kamyonetle birlikte yok olmuşlardı ya da Bon ve Angus'a yapışık olan o siyah köpekler onların ruhlarıydı. Bu varsayım ona çok mantıklı geldi.

Projektörlerin çember şeklindeki ışıkları solmaya başladı ve çok geçmeden kayboldu. Geriye sadece Jude'un retinasındaki ardıl görüntüsü kaldı.

20

Jude, gökyüzünün doğusu günün ilk yalancı ışıklarıyla aydınlanmaya başlayana kadar henüz hazır değildi. Sonra Bon'u arabada bırakıp Angus'la birlikte eve girdi ve merdiveni çıkıp stüdyoya geldi. Georgia bıraktığı yerde, kanepenin üzerinde uyumaktaydı; Jude misafir odasından getirdiği pamuklu bir çarşafı onun üzerine örtmüştü.

"Uyan artık, hayatım," dedi Jude onun omzuna dokunarak.

Onun dokunmasıyla Georgia ona doğru döndü. Terli yanağının üzerinde uzun bir saç teli vardı, yüzünün rengi kötüydü, yanakları çirkin bir kırmızılıktaydı ama cildinin geri kalanı kemik beyazıydı.

Georgia dudaklarını yaladı. "Saat kaç?"

"Beş."

Kız etrafına bakınıp dirsekleri üzerinde doğruldu. "Burada ne işim var benim?"

"Bilmiyor musun?"

Georgia başını kaldırıp ona bir süre baktıktan sonra başını çevirmek zorunda kaldı; çenesi titriyordu. "Of, Tanrım."

Angus, Jude'un yanından uzanıp burnunu kızın boğazına, çenesinin altına soktu. Köpeğin nemli gözlerinde endişe vardı.

Angus'un ıslak burnu Georgia'nın sıçrayarak doğrulmasına neden oldu. Önce köpeğe şaşkın bir ifadeyle baktıktan sonra elini başına, kulakları arasında dayadı.

"Bunun burada ne işi var?" diye sorup Jude'a baktı. Jude'un üzerinde siyah Doc Martens ve ayak bileklerine kadar inen pardösüsü vardı. Georgia garaj yolunda rölantide çalışan Mustang'in guruldamasını duyunca durumu anladı. "Nereye gidiyorsun?"

"Gidiyoruz," dedi Jude. "Güneye."

YOLCULUK

21

Fredericksburg'un kuzeyine vardıklarında gün ışığı kaybolmak üzereydi. İşte o zaman Jude yaklaşık iki yüz metre geriden onları takip eden ölü adamın kamyonetini gördü.

Zayıf ışıkta onu seçebilmek zor olsa da direksiyonda Craddock McDermott'un olduğu belliydi. Başında yine fötr şapkası vardı, direksiyonun üzerine kapanmış, omuzları kulaklarına kadar kalkmıştı. Bir de yuvarlak çerçeveli gözlüğü vardı. Otoyolun sodyum buharlı lambalarının altında gözlüğün merceklerinden turuncu bir parıltı yansıyordu.

Jude bir sonraki çıkışta otoyoldan çıktı. Georgia nedenini sorunca, ona yorgun olduğunu söyledi. Kız hayaleti görmemişti.

"İstersen ben kullanayım," dedi Georgia.

Bütün öğlen sonrası uyumuştu, şimdi de yolcu koltuğunda ayaklarını altına almış, başını onun omzuna koymuştu. Jude cevap vermeyince onun yüzüne bakıp "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Hava tam kararmadan mola vermek istiyorum."

Bon onların konuşmalarını dinlemek için başını ön koltukların arasına soktu. Konuşmalara dahil olmak hoşuna gidiyordu. Georgia onun başını okşarken, Bon da çikolata renkli gözleriyle Jude'a baktı.

Ücretli yol girişine bir kilometre kala bir Days Inn moteli buldular. Jude oda ayarlaması için Georgia'yı gönderdi, kendisi köpeklerle birlikte arabada kaldı. Tanınma riskine girmek istememişti, bunu kaldıracak ruh hâlinde değildi. Yaklaşık on beş yıldır o ruh hâlinde olmamıştı.

Georgia arabadan çıkar çıkmaz Bon onun boşalttığı koltuğa,

poposunun bıraktığı sıcak yere çöktü. Çenesini ön pençelerine dayayıp suçlu gibi Jude'a bakarak Angus'un yanına dön, diye bağırmasını bekledi. Jude bağırmadı; köpekler ne isterlerse yapabilirlerdi.

Yola çıkmalarından biraz sonra Jude, Georgia'ya köpeklerin Craddock'a nasıl saldırdıklarını anlatmıştı. "Ölü adamın Angus ve Bon'un ona böyle saldıracaklarını tahmin ettiğini sanmıyorum, ama bence onları bir tehdit olarak görmüştü ve biz köpekleri ona karşı nasıl kullanacağımızı kestirmeden önce bizi korkutarak evden ve köpeklerden uzaklaşmamızı istiyordu."

Bunun üzerine Georgia arkasına dönmüş, uzanıp önce Angus'un, sonra da Bon'un kafalarını okşamıştı. "Kimmiş benim kahraman köpeklerim? Kimmiş? Evet, sizlermişsiniz, evet." Georgia bu iltifatlarına o kadar uzun süre devam etmişti ki Jude artık çıldıracak gibi olmuştu.

Georgia parmağına takmış olduğu bir anahtarı Jude'a doğru sallayarak ofisten çıktı ve binanın köşesine yürüdü. Jude da otoparka girip motelin arkasındaki bej kapının önündeki boş bir yere park etti.

Georgia, Angus'la birlikte içeriye girerken Jude, Bon'la beraber otopark kenarındaki fundalıkların etrafında yürüdü. Sonra dönüp Bon'u Georgia'yla bıraktı ve Angus'u yürüyüşe çıkardı. Köpeklerden ayrı kalmamak ikisi içinde önemliydi.

Motelin arkasındaki koruluk, Jude'un New York, Piecliff'teki çiftlik evi etrafındaki ormandan farklıydı. Buradaki koruluğun tatlı çürümüşlük kokularıyla, ıslak yosunları ve kırmızı killeriyle güney ormanlarına ait olduğu açıktı. Atmosfer bile farklıydı, hava daha kesif, daha sıcak ve nemle yapışkandı. Jude'un çocukluğunun geçtiği Moore's Corner'a benziyordu. Angus sağda solda parlayan ateş böceklerini havada kapmaya çalıştı.

Jude odaya döndü. Delaware'den geçerlerken benzin almak için bir Sunoco'da durmuştu ve altı kutu Alpo köpek maması almıştı. Ne var ki karton tabak almak aklına gelmemişti. Georgia banyoyu kullanırken Jude şifonyer çekmecelerinden birini çıkardı, iki kutu mamayı açıp içindekileri çekmeceye boşalttı. Sonra da çekmeceyi

köpekler için yere koydu. İki köpek de iştahla mamalarına yumulurken odayı onların şapırtı sesleri doldurdu.

Georgia banyodan çıkıp beyaz külotu ve ince askılı atletiyle kapısı önünde durdu. Ayak tırnaklarındaki siyah ojeleri dışında hiçbir Gotik izi kalmamıştı. Sağ elinde yeni sarılmış bir sargı vardı. Köpeklere baktı ve gülerek burnunu kırıştırdı.

"Yahu, ne pis yaşıyoruz be. Görevliler köpeklerimizi şifonyer çekmecelerinde beslediğimizi öğrenirlerse, bizi bir daha bu motele almazlar." Georgia, Jude'u güldürmek için aksanını değiştirmişti. Sanki New York'tan çıkınca oradaki kimliğinden de çıkıp farkında olmadan daha önceki kişiliğini bulmuştu, oğlanlarla birlikte çırılçıplak suya dalarak eğlenen Georgialı sıska kızı...

"Bir otel odasını daha çok kirleten insanlar görmüşümdür," dedi Jude. Kendisi Güneylilere özgü sesler çıkarıyordu. Dikkat etmezse, Güney Carolina'ya varana kadar tipik bir Güneyli işçi gibi konuşmaya başlayacaktı. İnsan doğup büyüdüğü yere dönünce, oradaki özellikleri de devreye giriyordu. "Bas gitarcım Dizzy bir keresinde ben heladan zamanında çıkmayınca şifonyer çekmecesine sıçmıştı."

Georgia güldü ama Jude'un yüzündeki üzgün ifadeyi de görüyordu. Dizzy AIDS'ten ölmüştü. Ritim gitar, klavye ve hemen başka her şeyi çalan Jerome da ölmüştü; saatte iki yüz kilometre hızla giderken yoldan çıkıp bir ağaca çarpmış, altındaki Porsche ezik bir bira kutusu hâline gelmişti. Onun direksiyon başındayken sarhoş olmadığını pek az insan bilirdi; Jerome ayıktı ve bunu kasten yapmıştı.

Jerome öldükten kısa bir süre sonra Kenny artık ara verme zamanının geldiğini düşündü, çocuklarıyla daha çok zaman geçirmek istiyordu. Kenny meme ucundaki *piercing*lerden, siyah deri pantolonlardan ve otel odalarından bıkmıştı ve son zamanlarda keyifsiz olduğu belliydi. Böylece grup dağılmış oldu ve o günden beri Jude hep solo çalıştı.

Belki artık bu bile sayılmazdı. Evindeki stüdyoda içinde yaklaşık otuz yeni şarkı bulunan bir tanıtım kaydı vardı ama bu onun özel koleksiyonuydu. Kimseye çalma gereği duymamıştı. Kurt Cobain ne

demişti? Tekrar ve tekrar. Artık Jude'un umurunda değildi. AIDS Dizzy'yi, yol Jerom'u öldürmüştü. Artık müzik varmış, yokmuş, Jude'u zerre kadar ilgilendirmiyordu.

İşlerin böyle gelişmiş olmasına anlam veremiyordu. Yıldız olan hep kendisiydi. Grubun adı Jude's Hammer'di*. Genç yaşta, trajik bir şekilde ölmesi gereken oydu. Jerome ve Dizzy yaşamalıydılar ve yıllar sonra, her ikisi de kelleşmiş, şişmanlamış bir hâlde VH1 müzik programlarında Jude'la olan anılarını anlatmalıydılar. Ne var ki Jude hiçbir zaman senaryolara bağlı kalan bir adam olmamıştı.

Jude ve Georgia daha önce Jude'un köpek maması almış olduğu Delaware benzin istasyonunda sandviç yediler.

Televizyonda My Chemical Romance çalıyordu. Karakterlerin dudaklarında ve kaşlarında yüzükler vardı, saçlarını diken şekline sokmuşlardı, siyah rujlarıyla daha birkaç yıl önce bir lise bandosuyla yürümüş gereksiz tombul çocuklar gibiydiler. Atlayıp zıplıyorlar, birbirlerinin üzerine düşüyorlar ve birbirlerini korkutuyorlardı. Jude onları beğeniyor, acaba önce hangisi ölecek diye merak ediyordu.

Georgia yatağın başucundaki lambayı kapattıktan sonra bir süre karanlıkta yattılar. Köpekler yerde kıvrılmışlardı.

"Galiba ondan kurtulamamışım," dedi Georgia. "Elbisesini yakarak."

"Ama fikir iyiydi."

"Hayır, değildi. Bana bunu o yaptırdı, değil mi?"

Jude cevap vermedi.

"Ya onu defedecek bir yol bulamazsak?" diye sordu Georgia.

"O hâlde köpek maması kokusuna alışmaya bak."

Georgia kahkahayı basınca soluğu Jude'un boğazını gıdıkladı. "Gideceğimiz yere varınca ne yapacağız?"

"Bana elbiseyi gönderen kadınla konuşacağız. Ölü adamdan nasıl kurtulabileceğimizi biliyor mu diye soracağız."

I-95 eyalet otoyolunda trafik akıyordu.

"Kadının canını yakacak mısın?"

"Bilmiyorum. Mümkün. Senin elin nasıl?"

---

* (İng.) Jude'un Çekici. *–çn*

"Daha iyi," dedi Georgia. "Ya seninki?"

"Daha iyi." Jude yalan söylemişti, Georgia'nın da yalan söylemiş olduğuna emindi. Odaya ilk girdiklerinde Georgia banyoya gidip sargısını değiştirmişti. Jude kendi sargısını değiştirmek için onun ardından banyoya girmiş ve çöp kutusunda onun eski sargısını bulmuştu. İncelemek için gazlı bezleri çıkardı. İltihap ve antiseptik kokuyordu. Kurumuş kan lekeleri ve irin olması mümkün sarı bir kabuk görmüştü.

Kendi eline gelince, açmış olduğu yaraya dikiş atılması gerekiyordu. O sabah evden ayrılmadan önce mutfaktaki dolaptan bir ilk yardım çantası almış, kesiğin üstünü örtmek için birkaç tane Steri-Strip dikiş bandı kullanmıştı; ama oyuktan hâlâ sızıntı vardı ve sargıyı çözdüğünde kan içindeydi.

"Kendini öldüren kız," diye başladı Georgia. "Bütün bu olanların merkezinde..."

"Anna McDermott," dedi Jude onun gerçek adını söyleyerek.

"Anna," diye tekrarladı Georgia. "Neden kendini öldürdüğünü biliyor musun? Ona 'toz ol git' dediğin için miydi?"

"Belli ki, ablası öyle düşünüyor. Sanırım, bize musallat olduğuna göre, üvey babası da..."

"O hayalet... insanlara bir şeyler yaptırabiliyor. Bana o elbiseyi yaktırdığı gibi. Danny'ye kendisini astırdığı gibi..."

Jude arabadayken ona Danny'yi anlatmıştı. Georgia yüzünü pencereye dönmüştü ama Jude onun ağladığını işitmişti. O andan beri ilk defa Danny'nin adı geçiyordu.

Jude devam etti. "Anna'nın üvey babası, ölü adam, askerdeyken Vietnamlılara işkence yapmak için hipnotizma öğrenmiş, sonra da bunu kullanmaya devam etmiş. Kendisine zihin okuyucu adını veriyormuş. İnsanları trans hâline sokmak için ucunda ustura olan o zinciri kullanmış ama öldükten sonra buna ihtiyacı kalmamış. Bir şey söylediği zaman onu mutlaka yapmak zorundaymışsın. Otururken seni kaldırıp sağa sola gönderebiliyor. Sen hiçbir şey hissetmiyorsun. Gövden bir elbise ve onu giyen o, sen değilsin." *Bir ölü adamın elbisesi*, diye düşündü Jude ürpererek. "Onunla ilgili

çok fazla şey bilmiyorum. Anna ondan bahsetmeyi sevmezdi. Ama avuç falı bakarak onun yanında çalışmış olduğunu biliyorum; bunu ona üvey babası öğretmiş. Craddock'un insan zihninin az anlaşılan niteliklerine karşı büyük bir ilgisi varmış. Hafta sonlarında *dowser* olarak iş alırmış."

"Bir çubuğu havada sallayarak su bulan kişiler, değil mi? Büyükannem kuyusu kuruduktan sonra yeni bir su kaynağı bulması için ağzı altın dişlerle dolu bir köylü tutmuştu. Adamın cevizden bir çubuğu vardı."

"Anna'nın üvey babası çubuğa gerek görmüyordu. Ucunda ustura olan o zinciri kullanıyordu. Sanırım, sarkaçlar da aynı işi görüyor. Her neyse, bana o takım elbiseyi gönderen kaçık cadı, Jessica McDermott Price, babasının öldükten sonra benimle ödeşeceğini söylemiş olduğunu bilmemi istedi. Galiba o yaşlı adam nasıl geri döneceğini biliyordu. Yani, tesadüfen gelmiş bir hayalet değil. Dönüş yolunu bulmuş ve artık bir amacı var."

Uzakta bir yerde bir köpek havladı. Bon başını kaldırıp kapıya doğru baktıktan sonra tekrar çenesini ön pençeleri üzerine yerleştirdi.

"Güzel miydi?" diye sordu Georgia.

"Anna mı? Evet. Tabii. Yatakta da iyi olup olmadığını bilmek mi istiyorsun?"

"Sadece sordum. Bu konuda adileşmen gerekmez."

"Pekâlâ, o hâlde. Cevaplarını gerçekten bilmek istemediğin sorular sorma. Farkında mısın, ben senin geçmişteki düzüşmelerini hiç sormadım."

"Geçmişteki düzüşmeler. Lanet olsun. Benim için de böyle mi düşünüyorsun? Şimdiki, ama kısa zaman sonra geçmişteki düzüşme mi olacağım?"

"Öf. Yine başladık."

"Seni sorgulamıyorum. Sadece durumumu anlamaya çalışıyorum."

"Anna'nın güzel olup olmadığını bilmen hayalet sorunumuzu hâlletmekte ne işe yarayacak?"

Georgia çarşafı çenesine çekip karanlıkta ona baktı.

"Demek, o Florida'ydı, ben Georgia'yım. Malafatın başka kaç eyaleti ziyaret etti?"

"Bunu bilemem. Üzerinde toplu iğneler olan bir haritam yok; ama bir tahminde bulunmamı ister misin? Madem konu açıldı, neden eyaletlerden ibaret kalsın? Tam on üç dünya turu yaptım ve her defasında çükümü de götürdüm."

"Adi puşt."

Jude sırıttı. "Eminim, senin gibi bir bakire için bu çok şaşırtıcı olmuştur. Sana bir haber vereyim. Benim bir geçmişim var. Tam elli dört yıllık."

"Anna'yı sevmiş miydin?"

"Bu konuyu bir türlü bırakamıyorsun, değil mi?"

"Benim için çok önemli de ondan."

"Ne bakımdan önemli?"

Georgia bunu söylemedi.

Jude doğrulup sırtını yatak başlığına dayadı. "Üç hafta kadar."

"O seni seviyor muydu?"

Jude evet anlamında başını salladı.

"Sana mektuplar yazdı mı? Sen onu evine gönderdikten sonra?"

"Evet."

"Öfkeli mektuplar mıydı?"

Jude sorunun niteliğini düşünerek hemen cevap vermedi.

"Onları okumaya bile gerek görmedin, değil mi, duygusuz puşt?" Georgia yine Güneyli bir köylü oluvermiş, asabileşerek bir anlığına kendini unutmuştu. Belki de, diye düşündü Jude, kendini unutmaktan ziyade gerçek kişiliğini bulmuştu.

"Onları okudum," dedi Jude. "New York'ta işler boka döndüğü sırada o mektupları arıyordum."

Danny o mektupları bulamadığı için üzülüyordu. Jude Anna'yı sevmişti, birlikte yaşamışlardı ve beraber oldukları her gün konuşurlardı; ama şimdi onunla ilgili yeterince şey öğrenmemiş olduğunu anlıyordu. Kendisinden önceki ve sonraki hayatı hakkında çok az şey biliyordu.

"Başına gelen her şeyi hak ediyorsun," dedi Georgia yana çekilip ondan uzaklaşarak. "İkimiz de hak ediyoruz."

"Mektuplar öfkeli değildi," dedi Jude. "Hatta bazen çok duygusaldı. Bazen korkutucuydu, çünkü içlerinde çok az duygu vardı. Sonuncusunda konuşmak istediği şeyler olduğunu ve bunları gizlemekten usandığını yazmıştı. Artık her an bu kadar yorgun olmaya tahammül edemiyorum, demişti. Bunun benim için bir tehlike işareti olması gerekirdi. Ne var ki başka zamanlarda da buna benzer şeyler söylüyordu ve hiçbir zaman... her neyse. Sana anlatmak istediğim şey, Anna'nın pek normal olmadığı. Mutlu değildi."

"Ama sence seni hâlâ seviyor muydu? Kıçına tekmeyi basıp onu kovduktan sonra bile?"

"Ben ona..." diye başladı Jude, ama sonra derin bir nefes verdi. Bu yeme atlamayacaktı. "Sanırım, herhalde seviyordu."

Georgia sırtı ona dönük hâlde uzun bir süre konuşmadı. Neden sonra, "Onun için üzülüyorum," dedi. "Hiç de güzel bir şey değil."

"Nedir o güzel olmayan?"

"Sana âşık olmak. Bana kendimi çok kötü hissettiren pek çok erkekle birlikte oldum, Jude ama sen özel bir vakasın. Çünkü o erkeklerin beni gerçekten umursamadıklarını bilirdim ama sen umursuyorsun, fakat yine de beni boktan bir fahişe gibi hissettirmekten geri kalmıyorsun."

Jude bir an ondan özür dilemek istedi ama bu kelimeyi bir türlü dile getiremiyordu. Özür dileme alışkanlığını kaybetmişti ve açıklama yapmaktan nefret ediyordu. Georgia onun bir karşılık vermesini bekledi, bu gelmeyince de çarşafı çekip omzunu örttü.

Jude başını yastığa dayayıp ellerini başının altına soktu.

"Yarın Georgia'dan geçeceğiz," dedi Georgia hâlâ sırtı ona dönükken. "Orada durup büyükannemi görmek istiyorum."

"Büyükanneni mi?" dedi Jude doğru işittiğine emin değildi.

"Bammy benim dünyada en çok sevdiğim insandır. Bir keresinde bowlingde tam üç yüz puan kazanmıştı." Georgia bunu sanki iki şey doğal olarak alakalıymış gibi söylemişti. Belki de öyleydi.

"Nasıl bir sorunumuz olduğunun farkında mısın?"

"Eh, az çok farkındayım."

"Sence yoldan sapmamız iyi bir fikir mi?"

"Onu görmek istiyorum."

"Dönüşte ona uğramaya ne dersin? İkiniz oturup eski günleri yad edebilirsiniz. Yahu, belki de gidip biraz bowling oynarsınız."

Georgia hemen cevap vermedi. Neden sonra, "İçimde bir ses onu şimdi görmem gerektiğini söylüyor. Ne zamandır aklımdaydı. Hem geri döneceğimizin de garantisi olduğunu sanmıyorum. Ya sen?"

Jude onun çarşafın altındaki vücuduna baktı. Herhangi bir nedenle duraklama fikri hoşuna gitmiyordu; ama kızın ondan biraz daha az nefret etmesi için biraz ödün vermesi gerektiğini düşündü. Ayrıca, Georgia'nın onu seven birine söylemek istediği şeyler varsa, bunu geciktirmenin bir anlamı yoktu. Önemli olan bir şeyi ertelemek artık mantıklı bir yol olmayacaktı.

"Buzdolabında limonata var mıdır?"

"Taze sıkılmış limonla yapar."

"Pekâlâ," dedi Jude. "Orada dururuz; ama uzun sürmemeli, tamam mı? Oyalanmazsak, yarın bu saatlerde Florida'da olabiliriz."

Köpeklerden biri iç geçirdi. Georgia mama kokusunun çıkması için motelin ortasındaki bahçeye bakan pencereyi açmıştı. Jude'un burnuna tel örgü ve klor kokusu geldi, oysa havuzda hiç su yoktu.

"Eskiden benim bir ruh çağırma tahtam vardı," dedi Georgia. "Büyükannemin evine varınca, onu biraz kullanmak istiyorum."

"Sana demiştim. Benim Craddock'la konuşmam gerekmiyor. Zaten ne istediğini biliyorum."

"Hayır," dedi Georgia sabrı taşmış gibi. "Onunla konuşmayı kastetmedim."

"Peki, kimi kastettin?"

"Anna'yla konuşacaksak, o tahtaya ihtiyacımız olacak," dedi Georgia. "Seni sevdiğini söyledin. Belki bu pis durumdan nasıl kurtulabileceğimizi söyleyebilir. Belki üvey babasını geri çağırabilir."

22

Pontchartrain Gölü mü? Çocukluğum o civarda geçti. Bir gün ebeveynlerim bizi orada kamp yapmaya götürmüştü. Üvey babam balık tuttu. Bunu nasıl becerdiğini hatırlayamıyorum. İnsanlar balık tutmak için o göle pek gitmezler."

Anna, Jude'a devamlı sorular soruyordu. Jude verdiği cevapları dinlediğini de sanmıyordu, sadece o konuşurken bu zamanı kafa ütüleyecek yeni bir şey bulmak için kullanıyordu.

"Balık tutmayı sever misin? Çiğ balık sever misin? Suşi? İçki içtiğim veya keyfim yerinde olduğu zamanlar hariç, suşiden nefret ederim. Tokyo'ya kaç kere gittin? Duyduğuma göre yemekleri çok berbatmış: çiğ ahtapot, çiğ denizanası. Orada her şey çiğmiş. Gıda zehirlenmesi geçirdin mi? Eminim geçirmişsindir. Devamlı turnede olduğuna göre...

"En kötü kusman nasıl oldu? Hiç burun deliklerinden kustun mu? En kötüsü öyledir.

"Ama Pontchartrain Gölü'nde balığa gittin mi? Baban seni götürür müydü? Ne güzel bir adı var, değil mi? Pontchartrain Gölü. Yağmur yağarken bu gölü görmek istiyorum. Dünyadaki en romantik ses nedir, biliyor musun? Sessiz bir göle yağan yağmur. Güzel bir ilkbahar yağmuru. Küçükken pencerenin önünde yağmuru seyrederek transa girerdim. Üvey babam benim kadar kolay trans hâline girebilen kimseyle karşılaşmadığını söylerdi. Sen çocukluğunda neredeydin? Adını değiştirmeye ne zaman karar verdin?

"Sence ben de adımı değiştirsem mi? Bana bir isim seçsene. Bana ne istersen o isimle hitap etmeni istiyorum."

"Bunu zaten yapıyorum," *dedi Jude.*

"Doğru. Bundan böyle benim adım Florida. Anna McDermott benim için öldü artık. Yok oldu. Zaten ondan hiç hoşlanmamıştım. Florida olmayı tercih ederim. Louisiana'yı özlüyor musun? Ne tuhaf, değil mi, birbirimizde sadece dört saatlik uzaklıkta yaşıyormuşuz. Karşılaşabilirdik. Sence sen ve ben aynı anda aynı odada olup bunu fark etmemiş olabilir miyiz? Herhalde mümkün değildi, çünkü ben daha doğmadan sen Louisiana'dan ayrılmıştın."

Bu sorular ya onun en sevimli alışkanlığıydı, ya da en sinir bozucu olanı... Jude hiçbir zaman bundan emin olamadı. Belki ikisi de olabilirdi.

"Hiç soru sormaktan yorulduğun oldu mu?" *diye sormuştu Jude birlikte yattıkları ilk gece. Sabahın ikisiydi ve Anna bir saattir onu sorguluyordu.* "Sen annelerine, 'Gökyüzü neden mavi? Dünya neden güneşin içine düşmüyor? Biz öldükten sonra ne oluyor?' gibi sorular sorarak annelerini delirten çocuklardan mıydın?"

"Sence öldükten sonra bize ne oluyor?" *diye sordu Anna.* "Hiç hayalet gördün mü? Üvey babam görmüş. Üvey babam onlarla konuşmuş. Vietnam'daymış. Dediğine göre o ülkenin tamamı hayaletlerle doluymuş."

O ana kadar Jude zaten üvey babasının hipnotizmacı ve dowser *olduğunu ve kendisi de hipnotizmacı olan ablasıyla Testament, Florida'da iş yaptıklarını biliyordu. Bu da Anna'nın ailesi hakkında bildiklerinin neredeyse tamamıydı. Jude ne o anda ne de daha sonra üstelemedi, kızın anlatmak istediği kadarıyla yetindi.*

Anna'yla üç gün önce New York City'de tanışmışlardı. Bir film müziği için Trent Reznor'un grubunda misafir solistlik yapmış, sonra da Trent'in Roseland'de yaptığı gösteriyi görmek için orada takılmıştı. Anna sahne arkasında görevliydi; menekşe renkli rujları ve deri pantolonu olan ufak tefek bir kızdı. Jude'a Çin böreği ister mi, diye sorduktan sonra "Böyle bir sakalla yemek zor oluyor mu?" diye sormuştu. "Sakalına yiyecek bulaşıyor mu?" Daha tanışır tanışmaz soru bombardımanı başlamıştı. "Sence motosikletçiler falan daha korkutucu görünmek için mi sakal bırakıyorlar? Sence dövüşürken sakal zorluk çıkarmaz mı?"

"Dövüşürken sakal neden zorluk çıkarsın ki?" *diye sordu Jude.*

Anna tek eliyle onun sakalını kavrayıp çekti. Jude yüzünün alt tarafında müthiş bir acı duyarak öne eğildi ve öfke saçan bir çığlık attı. Anna onun sakalını bıraktıktan sonra devam etti. "Ben sakallı bir adamla kavga edecek olsam, ilk iş bunu yapardım. ZZ Top grubundakiler benim için çocuk oyuncağı olurlardı. Bu minyon hâlimle üçünü birden haklayabilirim; ama onlar sakala mahkûm, tıraş oldukları takdirde kimse onları tanımaz. Şimdi düşünüyorum da sen de onlar gibisin. Bu senin kimliğin. Küçükken senin videolarını seyrederken o sakalın yüzünden korkulu rüyalar görürdüm. Baksana, sakalsız kalsan tamamen anonim olabilirsin. Hiç aklına gelmiş miydi? Ünlü olmanın baskılarından bir anda kurtulurdun. Tabii, bir de dövüşürken de engel çıkarır. İşte sana tıraş olman için nedenler."

"Benim gerçek düzüşmeme engel yaratır," *dedi Jude.* "Sakalım yüzünden korkulu rüyalar gördüysen, bir de beni sakalsız göreceksin. Herhalde bir daha hiç uyuyamazdın."

"Demek ki, bu bir maske. Gizlenmek için. Tıpkı ismin gibi."

"İsmime ne olmuş?"

"Bu senin gerçek adın değil. Judas Coyne." *Anna ona doğru uzandı.* "Böyle bir adın olduğuna göre, ailen kafayı sıyırmış Hıristiyanlardan mıydı? Üvey babam İncil'in palavra olduğunu söyler. Pentecostal'da büyümüş ama sonunda öte âlemci olmuş, bizleri de öyle yetiştirmiş. Bir sarkacı var, bunu senin üzerinde tutarak sorular sorar, eğer yalan söylüyorsan, sarkaç ileriye geriye sallanır. Bununla ruhunu da okuyabilir. Benim ruhum kapkara. Ya seninki? Avuç falına bakmamı ister misin? Çok kolaydır. En kolay aldatmacadır."

Anna üç kez onun avuç falına baktı. İlk defasında çıplaktı, onun yanında diz çökmüştü, memelerinin arası terden parlıyordu. Sevişmeleri sonunda yüzü kızarmış, soluk soluğa kalmıştı. Parmak uçlarını Jude'un avucunda gezdirerek dikkatle inceliyordu.

"Şu hayat çizgisine bak," *dedi Anna.* "Bu çizgi kilometrelerce uzar. Sanırım sen sonsuza kadar yaşayacaksın. Ben şahsen sonsuza kadar yaşamak istemem. İnsan kaç yaşında çok yaşlı olur? Belki me-

cazi bir şeydir. Senin müziğinin ebedi oluşu gibi. Avuç falı bilimsel bir şey değildir."

Bir keresinde, Jude Mustang'i toplamayı bitirdikten sonra, Hudson nehrine bakan tepelere bir gezi yapmışlar, nehri gören bir rampada park edip manzarayı seyretmişlerdi. Jude'un niyeti Anna'yı bir psikiyatriste götürmekti –randevuyu Danny ayarlamıştı – ama kız onu caydırmış, bu kadar güzel bir günü bir doktorun muayenehanesinde geçirmeyelim, demişti.

Orada oturmuşlar, radyoda müzik dinlemişlerdi. Anna iyi günlerinden birindeydi. Böyle günler giderek seyrekleşiyordu.

"Benden sonra sen yine âşık olacaksın," *dedi Anna.* "Mutlu olmak için bir fırsatın daha olacak. Bu fırsatı değerlendirir misin bilemiyorum. Sanki öyle olmayacak gibi geliyor. Neden mutlu olmak istemiyorsun?"

"Senden sonra demekle ne kastediyorsun?" *diye sordu Jude. Sonra da,* "Ben şimdi mutluyum," *dedi.*

"Hayır, değilsin. Hâlâ öfkelisin."

"Kime karşı?"

"Kendine," *dedi Anna sanki bu çok belirgin bir şeymiş gibi.* "Sanki Jerome ve Dizzy'nin ölmesi senin suçunmuş gibi. Sanki herhangi biri onları kendilerinden kurtarabilirmiş gibi. Babana da hâlâ çok kızgınsın. Annene yaptıkları için. Eline yaptığı şey için."

Anna'nın söylediği son şey Jude'un soluğunu kesti. "Sen neden söz ediyorsun? Babamın elime ne yaptığını nasıl bilebilirsin?"

Anna ona gülerek, külyutmaz bir ifadeyle baktı. "Şu anda tam ona bakıyorum, değil mi?" *Elini ters çevirip başparmağını Jude'un yara izleriyle dolu parmak kemiklerinde gezdirdi.* "Medyum falan olmak şart değil. Senin çok hassas parmakların var. Kemiklerinin iyileştiği yeri hissedebiliyorum. Elini neyle ezdi? Balyozla mı? Çok zor iyileşmiş."

"Bodrum kapısıyla. Bir hafta sonu New Orleans'taki bir konserde çalmaya gitmiştim. Bir yarışmaydı. On beş yaşındaydım. Ailenin nakit para kutusundan yüz dolar tırtıkladım. Bunun hırsızlık gibi görmüyordum, çünkü nasıl olsa yarışmayı kazanacaktık. Ödül beş yüz dolardı. Aldığım parayı faiziyle ödeyecektim."

"Kazandınız mı?"

"Üçüncü olduk. Bize tişört hediye ettiler," dedi Jude. "Eve dönünce babam beni bodrum kapısına sürükledi ve kapıya sıkıştırarak sol elimi ezdi. Akort yapma elimi."

Anna aklı karışmış bir ifadeyle ona baktı. "Senin öbür elinle akort yaptığını sanıyordum."

"Artık öyle yapıyorum."

Anna bakakaldı.

"Sol elim iyileşene kadar bunu sağ elimle yapmayı öğrendim. Sonra da aynen devam ettim."

"Zor oldu mu?"

"Eh. Sol elimin akort yapacak kadar iyileşeceğine emin değildim, bu nedenle ya öğrenecektim ya da artık çalmayı bırakacaktım. Çalmayı bırakmam daha da zor olurdu."

"Bu olurken annen neredeydi?"

"Hatırlamıyorum." *Doğru değildi. Aslında hiç unutmamıştı. Babası onu mutfakta sürükleyerek bodrum kapısına götürürken annesi masada oturmaktaydı. Jude çığlık atarak ondan yardım istemiş ama annesi kulaklarını tıkayıp dikiş odasına gitmişti. Doğrusu müdahale etmediği için annesini suçlayamazdı; Jude bunu hak ediyordu ve sadece para kutusundan yüz dolar tırtıkladığı için değildi.* "El değiştirmek zorunda kaldıktan sonra gitarı daha iyi çalmaya başladım. Bunu başarana kadar bir ay boyunca iğrenç sesler çıktı. Neden sonra birisi eğer el değiştirerek çalacaksam, gitarın tellerini tersine germem gerektiğini öğretti. Bundan sonra işim kolaylaştı."

"Artı, babana da gününü gösterdin, değil mi?"

Jude cevap vermedi, Anna bir kez daha onun avucunu inceleyip başparmağını bileğine doğru yuvarladı. "Babanın seninle işi bitmedi. Onu yine göreceksin."

"Hayır, görmeyeceğim. Otuz yıldır onu görmüyorum. Artık hayatımda yok."

"Tabii ki, var. Her bir gün hayatına giriyor."

"Ne tuhaf. Bu öğlen sonrası psikiyatriste gitmemeye karar verdik sanıyordum."

"Beş talih çizgin var," *dedi Anna.* "Sen bir kediden daha talihlisin, Jude Coyne. Dünya babanın sana yaptıklarını hâlâ geri ödüyor olmalı. Beş talih çizgisi. Dünyanın sana geri ödemesi hiç bitmeyecek." *Elini kenara bıraktı.* "Sakalın, deri ceketin, büyük siyah otomobilin ve büyük siyah postalların... Birisi tarafından yaralanmamışsa, kimse bu kadar zırha bürünmez."

"Şu konuşana bak," *dedi Jude.* "*Piercing* sokmadığın herhangi bir yerin var mı?" *Anna'nın kulaklarında, dilinde, bir memesinde ve dudaklarında* piercing*ler vardı.* "Sahi, sen kimi korkutmaya çalışıyorsun?"

Anna, Jude onu sepetlemeden birkaç hafta önce son kez avuç falına bakmıştı. Bir akşamüstü Jude mutfak penceresinden dışarıya bakınca, kızın buz gibi yağmur altında ahıra doğru yürüdüğünü gördü. Anna'nın üzerinde sadece siyah kolsuz atleti ve siyah külotu vardı; çıplak teni bembeyazdı.

Jude yanına geldiğinde Anna köpek kafesinin ahırın içinde kalan kısmına girmişti. Angus ve Bon yağmur yağınca buraya girerlerdi. Anna toprağın üzerinde oturmuştu, bacakları çamur içindeydi. Köpekler ondan uzak duruyor, arada bir ona endişeli bakışlar atıyorlardı.

Ona fena hâlde kızan Jude dizleri ve elleri üzerinde sürünerek kafese girdi. Son iki aydır onun bu davranışlarından usanmıştı. Onunla konuşup üç kelimelik cevaplar almaktan, hiçbir nedeni yokken kahkahalara boğulmasından veya ağlamasından usanmıştı. Artık seviştikleri de yoktu. Bunu düşünmek bile Jude'un midesini bulandırıyordu. Anna yıkanmıyor, giyinmiyor, dişlerini fırçalamıyordu. Son birkaç kez yattıklarında istediği şeylerle Jude'un bütün hevesini kaçırmış, onu utandırıp midesini bulandırmıştı. Biraz sıradışı oyunların sakıncası yoktu, istediği zaman kızın ellerini bağlar, meme uçlarını çimdikler, ters çevirip onu götünden düzerdi; ama Anna bunlarla yetinmiyordu. Başının üzerine bir naylon torba geçirmesini, onu doğramasını isterdi.

Bir elinde bir dikiş iğnesi vardı. Bunu diğer elinin başparmağına sapladı ve kanattı, iri kan damlaları akıyordu.

"Sen ne halt ediyorsun?" *diye sordu Jude sesindeki öfkeyi bastıramayarak. Buna son vermesi için Anna'nın bileğini tuttu.*

Anna iğneyi elinden bırakıp Jude'un elini avucu içine alıp inceledi. Karanlıkta alev alev yanan gözleri parlıyordu. Geceleri en çok üç saat uyuyordu.

"Senin ömrün de neredeyse benimki kadar hızla tükeniyor. Ben öldükten sonra daha faydalı olacağım. Öleceğim. Bizim bir geleceğimiz yok. Birisi sana zarar vermeye çalışacak. O birisi sahip olduğun her şeyi senden almak istiyor." *Gözlerini yuvarlayıp Jude'un yüzüne baktı.* "Karşı duramayacağın birisi. Her halükârda mücadele edeceksin ama kazanamayacaksın. Çok geçmeden hayatındaki bütün iyi şeyler yok olacak."

Angus huzursuz sesler çıkararak ikisinin arasına girip burnunu Anna'nın apış arasına soktu. Anna gülümsedi – bir aydan beri ilk gülümsemesiydi – ve köpeğin kulaklarının arkasını okşadı.

"Eh," dedi Anna. "Köpeklerin her zaman yanında olacak."

Jude elini geri çekip onu kollarından tuttu ve ayağa kaldırdı. "Senin dediğin hiçbir şeyi dinlemiyorum. En az üç kere falıma baktın ve her defasında da farklı şeyler söyledin."

"Biliyorum," *dedi Anna.* "Ama hepsi de doğrudur."

"Neden eline dikiş iğnesi saplıyordun? Neden bunu yapmak istedin?"

"Bunu küçüklüğümden beri yaparım. Elime birkaç kez iğne batırırsam, kötü düşüncelerimi aklımdan çıkarabiliyorum. Zihnimi açmak için kendime öğrettiğim bir hile. Rüyanda kendini çimdiklemek gibi... Duyduğu acı insanı uyandırıyor. Sana kim olduğunu hatırlatıyor."

Jude kim olduğunu biliyordu.

Anna sanki aklına sonradan gelmiş gibi, "Galiba eskisi kadar işe yaramıyor," *dedi. Jude onu kafesten çıkardı.* "Neden burada olduğumu bilmiyorum," *dedi Anna.* "Üstelik iç çamaşırlarımla..."

"Ben de bilmiyorum."

"Daha önce benim kadar kaçık bir sevgilin oldu mu, Jude? Ben-

den nefret ediyor musun? Bir sürü kızla çıkmışsındır. Bana dürüstçe söyle, en kötüsü ben miyim? En kötüsü hangisiydi?

"Neden bu kadar çok soru soruyorsun?" *dedi Jude.*

Dışarıya çıktıklarında Jude siyah pardösüsünü Anna'nın titreyen sıska vücuduna sardı ve kendine doğru çekti.

"Cevap vermektense, soru sormayı tercih ederim," *dedi Anna.*

23

Jude saat dokuzu biraz geçe uyandığında aklında gereksiz ilahiye benzeyen bir müzik vardı. Geceleyin yanlarına sokulmuş olan Bon'u itti, üzerindeki örtüyü açtı. Yatağın kenarına oturup aklındaki melodiyi tanımaya, sözlerini hatırlamaya çalıştı. Ne var ki ne melodiyi tanıdı ne de sözlerini hatırlayabildi. Çünkü bu melodi, Jude onu düşünene kadar hiç var olmamıştı ve kendisi bir isim verene kadar adı da olmayacaktı.

Hala küloduyla olan Jude yataktan kalktı ve dışarıya çıkıp ahıra gitti. Mustang'in bagajını açıp eskimiş gitar çantasını çıkardı ve bununla tekrar odaya döndü.

Georgia hiç kımıldamamıştı. Yüzünü yastığa gömmüştü; kemik beyazı kolu çarşafların üzerinde, kıvrılmış pozisyondaydı. Jude yıllardan beri güneşte esmerleşmiş bir kızla çıkmamıştı. Gotik kızlar güneş ışığına doğrudan maruz kalırlarsa, alev alacaklarına inanıyorlardı.

Helaya gitti. Peşinden gelen Angus ve Bon'a fısıldayarak orada kalmalarını bildirdi. Köpekler karın üstü çöküp onları yeterince sevmediğini ima edercesine ona baktılar.

Jude sol elindeki yarayla gitarı ne kadar iyi çalabileceğini bilmiyordu. Sol eliyle tellere vurur, sağ eliyle akor verirdi. Gitarı çantasından çıkardı ve akort yapmaya başladı. Telleri biraz tıngırdatınca, avucunun ortasında bir acı duydu. Sanki çelik tel etine batmış, orada ısınmaya başlamış gibiydi; ama buna rağmen çalabileceğini düşündü.

Akordunu bitirdikten sonra uyandığında kafasının içinde duy-

duğu melodiyi çalmaya başladı. Amfi olmayınca gitardan gıcırtılı sesler çıkıyordu. Melodi geleneksel bir taşra melodisiydi. Adı da "Fixing to Dig My Grave"* veya "Drink to the Devil"** gibi bir şey olabilirdi.

"'Ölülerin şerefine içelim,'" dedi Jude.

Gitarı yere bırakıp yatak odasına döndü. Komodinin üzerinde küçük bir not defteriyle bir tükenmez kalem vardı. Bunlarla banyoya girdi ve "Ölülerin Şerefine İçelim" yazdı. Artık şarkının bir adı vardı. Gitarı alıp yine çalmaya başladı.

Çıkan ses - Ozark'tan gelen ilahilerin sesi - ona ön kollarından ve ensesinden başlayan bir haz verdi. Bestelediği çoğu şarkısı ilk başlarda eski müziklere benzerdi. Büyük ve saygıdeğer müzisyen ailelerinin kayıp çocukları olan bu gezgin yetimler onun kapısına kadar gelirlerdi.. Tin Pan Alley şarkıları, honky-tonk bluesları, kayıp Chuck Berry nakaratları biçiminde gelirlerdi ona. Jude onları siyahlara büründürür, çığlık atmayı öğretirdi.

Keşke DAT [Digital Audio Tape] kayıt cihazım olsaydı, diye düşündü. Yapmış olduğu şeyi banda almak istedi. Bunun yerine bir kez daha gitarı kenara bırakıp not defterine notaları, altına da şarkının adını yazdı. Sonra yine gitarını aldı ve notaları art arda çaldı. Yirmi dakika sonra sol elinin sargısında kan lekeleri belirmişti ama o ana kadar Jude bir fısıltıyla başlayıp gök gürültüsünü andıran bir koro müziği bestelemişti.

"Kimin şarkısı bu?" diye sordu banyo kapısına yaslanan Georgia; yumruklarıyla gözlerini ovuşturuyordu.

"Benim."

"Parçayı beğendim."

"Fena değil. Gitar amfiye bağlı olsaydı daha iyi duyulurdu."

Georgia'nın yumuşak siyah saçları başının etrafında uçuşuyordu; gözlerinin altındaki gölgelerin büyüklüğü Jude'un dikkatini çekti. Kız ona uykulu bir şekilde gülümseyince Jude da gülümseyerek karşılık verdi.

---

* (İng.) Mezarımı hazırlıyorum. *–çn*

** (İng.) Şeytanın şerefine içelim. *–çn*

"Jude," dedi Georgia erotik bir sesle.

"Evet?"

"Götünü banyodan çıkar da çişimi yapabileyim."

Georgia içeriye girip kapıyı kapattıktan sonra Jude gitar çantasını yatağın üzerine koydu ve odanın loşluğunda durup panjurların ardındaki boğuk seslere kulak verdi. Otoyolda akan trafik, sertçe kapanan bir otomobil kapısı, üstteki odada çalışan bir elektrikli süpürgenin uğultusu... O anda hayaletin artık yok olduğunu anladı.

O takım elbise siyah kalp şeklindeki kutu içinde geldiğinden beri Jude ölü adamın onun çok yakınında olduğunu hissetmişti. Onu göremese bile, varlığının farkındaydı; barometrik bir ağırlığı olan, gök gürültülü fırtına öncesi havadaki basınca benzer bir şeydi. O korku verici atmosferde günlerce beklemiş, bu yüzden ne yediği şeylerin tadını almış ne de doğru dürüst uyuyabilmişti. Oysa şimdi böyle bir şey yoktu. Yeni şarkıyı bestelerken bir şekilde hayaleti unutmuştu ve hayalet de onu unutmuş ya da hiç değilse Jude'un aklına, onun yakınına sızamamıştı.

Angus'u yürüyüşe çıkardı, hiç acelesi yoktu. Üzerinde kısa kollu bir tişört ve blucin vardı; ensesine vuran güneş keyif veriyordu. Sabaha özgü kokular, I-95 otoyolu üzerindeki egzoz, bataklık nilüferleri, güneşte kızmış asfalt... Bütün bunlar onu canlandırmış, yola çıkmak, arabasıyla herhangi bir yere gitmek arzusunu uyandırmıştı içinde. Kendini iyi hissediyordu; pek alışkın olduğu bir his değildi. Belki de seks istiyordu; Georgia'nın dağınık saçlarını, uykudan şişmiş gözlerini ve beyaz bacaklarını düşündü. Acıkmıştı, canı yumurta ve tavuk bifteği istedi. Angus bel hizasındaki otların arasında bir dağ sıçanını kovaladı; sonra ağaçların kenarında durup neşeyle havladı. Jude, Bon'u da yürüyüşe çıkarmak için eve döndüğünde duşun sesini duydu.

Banyoya daldı. İçerisi buharlı ve sıcaktı. Hemen soyundu, perdenin içinden geçip küvete girdi.

Jude'un parmakları sırtına sürtününce Georgia yerinde sıçradı. Sol omzunda siyah bir kelebek dövmesi, kalçasındaysa siyah bir

kalp dövmesi vardı. Jude'a doğru dönünce, Jude elini o kalp dövmesi üzerine koydu.

Georgia ıslak gövdesini onunkine dayadı ve öpüştüler. Jude ona doğru uzanırken Georgia dengesini sağlamak için sağ elini duvara dayadı. O anda acıyla inleyip sanki yakmış gibi o elini geri çekti.

Elini yana doğru indirirken Jude onun bileğini tutup kaldırdı. Kızın başparmağı iltihaplı ve kırmızıydı; Jude hafifçe dokunduğu zaman parmağın içindeki hastalıklı harareti hissetti. Başparmağın etrafındaki avuç kısmı da kızarmış ve şişmişti. Parmağın içindeki iltihaplı yara irinle parlıyordu.

"Bunu ne yapacağız?" diye sordu Jude.

"İyileşiyor. Üzerine antiseptik krem sürüyorum."

"Bu iyi falan değil. Seni hemen acil servise götürmemiz lazım."

"Bir acil servis odasında birisinin gelip iğne batırdığım elime bakması için üç saat bekleyecek değilim."

"Eline ne battığını bilmiyorsun. Bu olay başına geldiğinde nelerle uğraştığını unutma."

"Unutmuş değilim. Sadece herhangi bir doktorun elimi iyileştireceğine inanmıyorum."

"Sence kendi kendine mi iyileşecek?"

"Bence iyileşecek, eğer ölü adamı gönderebilirsek... Onu başımızdan atabilirsek bence ikimiz de iyileşiriz. Elimdeki yara her ne ise, bu işin bir parçası; ama bunu zaten biliyorsun, değil mi?"

Jude'un bildiği bir şey yoktu, ama bazı düşünceleri vardı ve bunların Georgia'nın düşünceleriyle aynı olması hoşuna gitmiyordu. Başını eğip düşündü. "Anna kötü durumdayken bir dikiş iğnesiyle başparmağını delerdi. Zihnini açıyormuş. Bilmiyorum. Belki anlamsız bir şeydir; ama onun kendine iğne batırması gibi senin de eline batmış olması beni çok huzursuz ediyor."

"Benim endişem yok. Doğrusunu istersen, neredeyse kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor." Bunları söylerken sağlam elini Jude'un göğsünde, yaşı gereği belirginliğini kaybetmeye başlamış kaslarının ve gümüş renkli göğüs kıllarının üzerine gezdiriyordu.

"Öyle mi?"

"Elbette. Bu da benim Anna'yla başka bir ortak yanım. Senin yanın sıra. Onunla hiç karşılaşmadım ve hakkında hemen hiçbir şey bilmiyorum ama bir şekilde onunla bir bağlantım olduğunu hissediyorum. Bu beni korkutmuyor."

"Seni rahatsız etmediğine sevindim. Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim. Ben bu konuyu düşünmekten hazzetmiyorum."

"O hâlde, düşünme," dedi Georgia; ona doğru eğilerek susturmak için dilini ağzına soktu.

24

Jude, Bon'u gecikmiş yürüyüşüne çıkarırken Georgia da banyoda elinin sargısını değiştirdi ve çivili takılarını taktı. Jude onun banyoda en az yirmi dakika kalacağını bildiği için otomobile gitti ve bagajdan onun dizüstü bilgisayarını çıkardı. Georgia bunu yanlarında getirdiklerini bile bilmiyordu. Jude bunu hiç düşünmeden almıştı, çünkü Georgia nereye giderse gitsin, bunu da yanında götürdüğünü biliyordu. Georgia e-postalarla ve mesajlaşmalarla çok uzaktaki arkadaşlarıyla irtibat sağlıyordu. Saatlerce mesaj panolarına, bloglara, konser duyurularına ve vampir pornolarına bakardı; ama yola çıktıkları zaman Jude dizüstünün yanlarında olduğunu unutmuştu, Georgia da bunu hiç sormadığı için dizüstü geceyi bagajda geçirmişti.

Jude kendi bilgisayarını getirmemişti çünkü bilgisayarı yoktu. E-postalarını ve internetteki bütün yükümlülüklerini Danny hâllederdi. Jude toplumda dijital çağın büyüsüne kapılmamış pek az insandan biri olduğunun farkındaydı. İnternete bağımlı olmak istemiyordu. Dört yılını kokain bağımlısı olarak geçirmişti; o süre aşırı bir hızla geçmiş gibiydi, tıpkı filmlerdeki gibi bütün bir sabah ve gece birkaç saniye içinde geçiyor, oradan oraya koşuşan insanlar bulanık görüntüler hâlinde görünüyordu. Şimdi düşününce o dört yıl ona dört berbat, çılgın ve uykusuz gün gibi geliyordu. O günler bir yılbaşı gecesi akşamda kalma olmasıyla başlamış, kalabalık, dumanlı başka partilerde son bulmuştu. Bu partilerde insanlar etrafını sarmışlar, kahkahalar atarak ona dokunmaya çalışmışlardı. Jude bir daha asla bağımlı olmayacaktı.

Bir keresinde dürtüsel davranışlar, zamanın aşırı hızla akışı, internet ve uyuşturucularla ilgili neler hissettiğini Danny'ye açıklamaya çalışmıştı. Danny sadece ince kaşlarından birini kaldırıp aklı karışmış bir hâlde sırıtarak ona bakmıştı. Ona göre kokain ve bilgisayarların bir benzerliği yoktu ama Jude insanların ekranları üzerine kapanmış, yeni bilgilere ulaşmak için saatlerce tuşları tıkladıklarını görmüştü. Ona göre bu da bir nevi bağımlılıktı.

Ancak şimdi de onun bazı bilgilere ihtiyacı vardı. Georgia'nın dizüstünü odaya getirip fişe taktı ve internete girdi. E-posta hesabına girmeye çalışmadı, çünkü bu hesaba nasıl erişeceğini bilmiyordu; e-postadan gelen mesajları ve yazışmaları hep Danny yapardı ama Jude Google'da bir isim aratmayı biliyordu; Anna'nın ismini arattı.

Ölüm ilanı kısaydı, babasınınkinin yarısı kadardı. Jude tamamını bir bakışta okuyabildi ama kızın fotoğrafı dikkatini çekti ve bunu görünce midesinde bir kasılma hissetti. Ölümüne yakın bir zamanda çekilmiş olmalıydı. Anna boş gözlerle kameraya bakıyordu, soluk sarı saçları çökük yüzüne düşmüştü, yanakları elmacık kemiklerinin altındaki birer çukura dönüşmüştü.

Jude'un onu tanıdığı zamanlarda Anna kaşlarına ve kulaklarına halkalar takardı ama fotoğrafta bunlar yoktu; onların yokluğunda kızın yüzü çok daha soluk ve çok daha kırılgan görünüyordu. Jude daha dikkatli bakınca kulaklarında kalan *piercing* izlerini gördü. Anna onlardan da vazgeçmişti. Kendisini kirli, çetin ceviz, tehlikeli, çılgın ve güzel göstermek için takındığı çivilerden, haçlardan, balık kancalarından da vazgeçmişti. Aslında Anna gerçekten çılgındı, güzeldi ve tehlikeliydi ama sadece kendisi için tehlikeliydi.

Ölüm ilanında bir intihar notundan söz edilmiyordu. Üvey babasından üç ay önce ölmüştü.

Jude bir arama daha yaptı. "Craddock McDermott, *dowsing*" yazdı ve hemen altı tane sonuç çıktı. En baştaki sonucu tıkladı; bu *Tampa Tribune* gazetesinin dokuz yıllık bir makalesiydi. Jude önce resimlere baktı – iki resim vardı – ve oturduğu yerde kaskatı kaldı. Uzunca bir an gözlerini ayırıp yanındaki yazıya bakamadı.

Haberin başlığı "Ölüler için *Dowsing*" idi. Alt başlıkta şunlar yazılıydı: *Vietnam'dan yirmi yıl sonra Yüzbaşı Craddock McDermott birkaç hayaletin istirahatini sağlayıp başkalarını da uyandırmaya hazır.*

Makale Roy Hayes hakkındaki bir haberle başlıyordu. Emekli bir biyoloji profesörü olan Hayes altmış dokuz yaşında hafif uçaklarla uçmayı öğrenmiş, 1991 yılında bir sonbahar sabahı bir çevre grubu için akbalıkçıl aramak amacıyla Everglades semalarında uçmuştu. Sabah saat 07.13'te Naples güneyindeki bir özel istasyona ondan bir mesaj geldi.

"Galiba felç geçiriyorum," dedi Hayes. "Başım dönüyor. Ne kadar alçaldığımı kestiremiyorum. Yardıma ihtiyacım var."

Ondan gelen son haber bu olmuştu. Otuz tekne ve yüz kişiden oluşan bir arama ekibi ne Hayes'den ne de uçağından en küçük bir iz bulabilmişlerdi. Şimdi, onun kayboluşundan ve öldüğü sonucuna varılışından üç yıl sonra ailesi sıradışı bir girişim yaparak Hayes'in cesedini araması için ABD Ordusundan emekli Yüzbaşı Craddock McDermott'u işe aldılar.

"Hayes'in uçağı Everglades'te düşmedi," diyor McDermott özgüvenli bir gülümsemeyle. "Arama ekipleri hep yanlış yerlere bakıyorlardı. O sabahki rüzgârlar uçağı daha kuzeye, I-75 otoyolunun üzerine sürükledi."

McDermott uçağın düştüğü alanı beş yüz metrekarelik bir alan içinde bulabileceğine inanıyor ama bu tahminini o sabahın meteorolojik verilerine veya Dr. Hayes'in son telsiz yayınlarına veya görgü tanıklarının raporlarına dayanarak yapmadı. Bunun yerine gümüş renkli bir sarkacı bölgenin büyük bir haritası üzerinde salladı. Sarkaç güney Big Cypress güneyindeki bir nokta üzerinde hızla sallanmaya başladı. McDermott uçağın düştüğü yeri bulduğunu duyurdu. Bu hafta düşen uçağı aramak için Big Cypress bataklığına özel bir arama ekibiyle giderken yanına sonar, metal detektörleri

veya av köpekleri almayacak. Kayıp profesörün yerini bulmak için çok daha basit ve ürkütücü bir planı var. Doğrudan Roy Hayes ile irtibat kurarak, ölen doktorun arama ekibini öldüğü yere yönlendirmesini isteyecek.

Makale Craddock'un doğaüstü olaylarla geçmişteki ilişkilerinden bahsetmeye başladı. Birkaç satır onun ilk aile hayatıyla ilgili ayrıntıları veriyordu. Pentecostal rahibi olan, yılan terbiyesiyle oyalanan ve Craddock küçükken ortadan kaybolan babasından kısaca söz ediliyordu. Bir paragraf onları iki kez ülkenin dört bir yanına götüren annesine ayrılmıştı; kadın "geri geri yürüyen adam" adını verdiği bir hayalet görmüş ve bunun onlara uğursuzluk getireceğine inanmıştı. Geri geri yürüyen adam bir kez daha göründükten sonra Craddock ve annesinin Atlanta'da boşalttıkları apartman binası bir elektrik yangını sonucu yanıp kül olmuştu.

Derken yıl 1967'ydi ve McDermott Vietnam'a tayin olmuş bir subaydı. Burada ele geçirilen Halkın Kurtuluş Ordusu seçkinlerini sorgulama ekibinin başına getirilmişti. Burada Nguyen Trung adındaki bir avuç falcısının sorgusunu yaptı; söylenenlere göre bu adam fal bakma sanatını Ho Chi Minh'in öz kardeşinden öğrenmiş ve Vietcong'un üst düzey görevlilerine hizmet vermişti. McDermott tutsağını rahatlatmak için onun dini inançlarını anlamasına yardım etmesini istedi. Bundan sonra kehanetler, insan ruhu ve ölüler hakkında olağanüstü bir sohbet gerçekleşti. McDermott bu konuşmanın etrafındaki doğaüstü olaylara gözünü açmasını sağladığını söyledi.

"Vietnam'da hayaletler çok meşguldür," diyor McDermott. "Nguyen Trung bana bunları görmeyi öğretti. Bir kez onları nasıl arayacağınızı öğrendikten sonra onları her bir sokak köşesinde görebilirsiniz, gözleri çizgilidir ve ayakları yere basmaz. Hayatta olanların buradaki ölüleri çalıştırdıkları biliniyor. Yapacak işi olduğunu bilen bir ruh, dünyamızdan ayrılmak istemez. O iş bitene kadar kalır. "İşte o zaman

bu savaşı kaybedeceğimizi anladım. Bunun savaş alanında gerçekleştiğini gördüm. Bizim askerlerimiz öldükleri zaman tıpkı bir çaydanlıktan yükselen buhar gibi ruhları ağızlarından çıkıp göğe yükseliyor. Vietcong askerleri ölünce, ruhları gövdelerinde kalıyor. Ölüleri savaşmaya devam ediyor."

Oturumları sona erdikten sonra McDermott, Tet saldırısı sırasında kaybolan Trung'un izini kaybetti. Profesör Hayes'e gelince, McDermott onun kaderinin çok yakında öğrenileceğine inanıyor.

"Onu bulacağız," diyor McDermott. "Ruhu şu anda işsiz ama ben ona bir iş vereceğim. Onunla birlikte yola çıkacağız, Hayes ve ben. Beni doğruca cesedinin olduğu yere götürecek."

Bu son "Birlikte yola çıkacağız" ifadesi Jude'u ürpertti; ama o fotoğraflara bakınca duyduğu korku bundan daha kötüydü.

İlk resimde Craddock mavi kamyonetinin ızgarasına dayanmıştı. Çıplak ayaklı üvey kızları –muhtemelen Anna on iki, Jessica on beş yaşında – motor kapağı üzerinde onun iki yanında oturuyorlardı. Jude, Anna'nın ablasını ilk kez görüyordu ama Anna'nın çocukluk hâlini ilk görüşü değildi. Aynen rüyasında gördüğü gibiydi, sadece gözlerinin önündeki eşarp yoktu.

Fotoğrafta Jessica ağzı kulaklarındaki üvey babasının boynuna sarılmıştı. O da neredeyse üvey babası kadar uzun boylu ve atletik yapılıydı, güneşten esmerleşmiş, bal renkli bir teni vardı; ama gülümsemesine bir terslik hâkimdi; ağzı kulaklarında, fazla hevesli, tıpkı satış yapan bir emlakçının satışa odaklı ifadesi gibiydi. Islak mürekkep kadar parlak ve siyah gözlerinde açgözlülük okunuyordu.

Anna diğer ikisinden biraz ötede oturmuştu. Sırf dirseklerden ve dizlerden oluşan kemikli bir yapısı vardı ve sarı saçları neredeyse beline kadar iniyordu. Kameraya sadece o gülümsememişti. Yüzüne hiçbir ifade yoktu, gözleri bir uyurgezerinki gibi boş bakıyordu. Jude onun depresyondayken böyle göründüğünü hatırladı. Bütün

çocukluğu boyunca bu durumda olduğu düşüncesi Jude'u huzursuz etti.

Ama en kötüsü, daha küçük olan ikinci fotoğraftı. Yüzbaşı Craddock McDermott kamuflaj kıyafeti içindeydi, bir M16 tüfeği omzuna asılıydı. Diğer askerlerle birlikte sarı renkli sert bir çamur zemin üzerinde poz vermişlerdi. Arkalarında palmiye ağaçları ve durgun bir su vardı; o askerler ve Vietnamlı tutsakları olmasa buna bir Everglades fotoğrafı denebilirdi.

Tutsak, Craddock'un arkasında duruyordu. Üzerinde siyah bir gömlek olan, sağlam yapılı, geniş omuzlu bir adamdı; yakışıklı yüz hatları ve bir rahip gibi sakin bakan gözleri vardı. Jude ilk bakışta onun rüyasında gördüğü Vietnamlı tutsak olduğunu anladı. Trung'un sağ elindeki eksik parmaklarından belliydi. Kumlu ve zayıf renklendirilmiş bu resimde o parmak çotuklarının siyah bir iplikle dikilmiş olduğu görünüyordu.

Resim altındaki yazıda bu adamın Nguyen Trung, mekânın da Dong Tam'daki sahra hastanesi olduğu belirtiliyordu. Trung savaşta olan yaraları için burada tedavi görmüştü. Bu bilgi neredeyse doğruydu. Trung parmaklarını kendisi kesmişti, çünkü onların saldırmak üzere olduklarını sanıyordu – dolayısıyla bu da bir nevi savaştı. Ona daha sonra ne olduğunu Jude tahmin edebiliyordu. Craddock'a - hayaletler ve onların ne yaptıkları hakkında - söyleyecek başka bir şeyi kalmayınca, geceleyin bir yolculuğa çıkmıştı.

Makalede McDermott'un emekli Profesör Roy Hayes'i bulup bulmadığı yazmıyordu ama Jude onun bulunmuş olduğuna inanıyordu; her ne kadar bu sonuca varması için en küçük mantıklı bir neden olmasa da... Tatmin olmak için bir araştırma daha yaptı. Roy Hayes'in cesedi beş hafta sonra toprağa verilmişti. Onu Craddock'un kendisi bulmuş değildi. Su çok derindi. Eyalet emniyetinden bir dalgıç ekibi Craddock'un gösterdiği yere dalıp Hayes'i çıkarmıştı.

Georgia pat diye banyo kapısını açınca, Jude hemen internetten çıktı.

"N'apıyorsun?" diye sordu Georgia.

"E-postama nasıl girebileceğimi kestirmeye çalışıyorum," diye yalan söyledi Jude. "Sen de bakmak ister misin?"

Georgia bir an bilgisayarına baktıktan sonra başını iki yana sallayıp burnunu kırıştırdı. "Hayır. İnternete girmek için en küçük bir hevesim yok. Ne tuhaf, değil mi? Genellikle ekran başından ayrılmazdım."

"Bak, gördün mü? Canını kurtarmak için kaçmak o kadar da kötü bir şey değilmiş. Bak, nasıl da karakterini geliştiriyor."

Jude bir kez daha şifonyer çekmecesini çıkardı ve içine bir kutu Alpo köpek maması boca etti.

"Dün gece o boktan şeyin kokusu neredeyse beni kusturacaktı," dedi Georgia. "Ne tuhaf, bu sabah iştahımı açıyor."

"Hadi, gel. Sokağın başında bir Denny's lokantası var. Yürüyerek gidelim."

Jude kapıyı açıp elini ona doğru uzattı. Georgia yatağın ucunda oturuyordu. Üzerinde siyah blucini, kalın siyah postalları ve sıska vücuduna bol gelen kolsuz, siyah gömleği vardı. Kapıdan içeriye süzülen güneş ışığında teni o kadar soluktu ki neredeyse saydam gibiydi, sanki en küçük bir temasta moraracaktı.

Jude onun köpeklere bakışını gördü. Angus ve Bon çekmecenin üzerine eğilmişler, iştahla mamalarını yiyorlardı. Georgia'nın alnının kırıştığını görünce onun ne düşündüğünü anladı; köpekler yakınlarında olduğu sürece emniyetteydiler. Georgia sonra gözlerini kısıp Jude'a baktı, onu ayağa kaldırması için elini uzattı. Parlak bir gündü, kapının ardında onları güzel bir sabah bekliyordu.

Jude, kendi adına, hiç korkmuyordu. Hâlâ o yeni şarkının koruması altında olduğunu hissediyordu, bunu bestelerken ikisinin etrafında sihirli bir çember çizmiş olduğunu ve ölü adamın bunun içine giremediğini hissediyordu. Hayaleti uzaklaştırmıştı, hiç değilse bir süreliğine.

Ama otoparkın öbür ucuna geçerlerken –farkında olmadan el ele yürürlerken ki bunu hiç yapmazlardı – birden dönüp otel odalarına baktı. Angus ve Bon arka ayakları üzerinde yükselmişler, ön ayakları cama dayanmış hâlde onlara bakıyorlardı. İkisinin de yüzünde kaygılı bir ifade vardı.

25

Denny's lokantası gürültülü ve kalabalıktı; jambon yağı, yanmış kahve kokusu ve sigara dumanıyla kaplıydı. Kapıların hemen sağındaki bar, sigara içenlere ayrılmıştı. Bunun anlamı, masanıza yerleştirilene kadar sigara tablası gibi kokacağınızdı.

Jude sigara içmiyordu, hiçbir zaman içmemişti. Kendine zarar verebilecek alışkanlıklardan kaçınabildiği tek şey buydu. Babası sigara içerdi. Babası onu kasabaya gönderdiği zamanlarda Jude babası sipariş etmediği hâlde ona sigara almayı severdi. Bunun nedenini ikisi de biliyordu. Babası sigarasını yakıp ilk nefesi çekerken Jude ona öfkeyle bakardı.

"Eğer bakışlar öldürücü olabilseydi, şimdiden kanser olmuştum," dedi Martin bir gece ona. Elini havada sallayıp sigarayla bir daire çizdi ve dumanı arasından Jude'a baktı. "Çok sağlam bir yapım var. Bunlarla beni öldürmek istiyorsan, epey bir süre beklemek zorundasın. Eğer gerçekten ölmemi istiyorsan, bunun çok daha kolay yolları var."

Jude'un annesi hiçbir şey söylemeden bezelye ayıklıyordu; sağır, dilsiz gibiydi.

Jude –o zamanlar Justin– de konuşmuyor, sadece ona öfkeyle bakmaya devam ediyordu. Konuşamayacak kadar kızgın değildi ama şok içindeydi, çünkü babası sanki aklından geçenleri okumuştu. Martin Cowzynski'nin kat kat sarkmış boyun derisine bakarken, bunun içine bir kanser sokmayı, siyah hücrelerden oluşan bir kitlenin babasının sesini kesmesini diliyordu. Bütün kalbiyle istediği şey böyle bir kanser sonucu doktorların onun bütün gırtlağını söküp çıkarmaları, onu ebediyen susturmalarıydı.

Bitişik masada oturan adamın gırtlağı çıkarılmıştı ve konuşmak için bir elektro gırtlak kullanıyordu; garson kadına (ve lokantadaki diğer herkese) seslenirken bunu çenesinin altında tutmaktaydı. "KLİMANIZ VAR MI? AÇSANIZA. YEMEĞİ DOĞRU DÜRÜST PİŞİRMİYORSUNUZ, BARİ BURAYA PARA ÖDEYEN MÜŞTERİLERİNİZİ BU SICAKTA HAŞLAMAYIN! YAHU BEN SEKSEN YEDİ YAŞINDAYIM." Bu onun için çok önemliydi, garson kadın yanından ayrıldıktan sonra bunu karısına da söyledi; son derece şişman olan karısı başını kaldırmadan gazetesini okumaya devam etti. "YAHU BEN SEKSEN YEDİ YAŞINDAYIM. BİZİ BURADA DOMUZ GİBİ HAŞLIYORLAR." Kelleşen kafasındaki taranmış gri saç tellerine kadar *Amerikan Gotiği* tablosundaki yaşlı adama benziyordu.

"Acaba biz yaşlanınca nasıl bir çift olacağız?" dedi Georgia.

"Eh, ben hâlâ kıllı olacağım, sadece kıllarım beyazlaşacak ve muhtemelen çok ters yerlerde püsküller hâlinde büyüyecek. Kulaklarımda. Burnumda. Kaşlarım manyak gibi uzayacak. Özetle, defolu bir Noel Baba'ya benzeyeceğim."

Georgia elini memelerinin altına soktu. "Bunların içindeki yağlar kıçıma kadar inecek. Ben tatlıya düşkünümdür, bu yüzden herhalde dişlerimi kaybedeceğim. İyi tarafı, takma dişimi çıkarıp çok güzel oral seks yapabileceğim."

Jude onun çenesini tutup yüzünü kendi yüzüne doğru kaldırdı. Yüksek elmacık kemiklerini ve ondan beğeni bekler gibi bakan gözlerini inceledi. "Güzel bir yüzün var. Güzel gözlerin var. Yaşlanınca da güzel olacaksın. Yaşlı kadınlarda her şey gözlerle ilgilidir. Yaşlı bir kadın olduğun zaman gözlerinde daima canlı bir ifade olsun; aklında hep gülünecek bir şey varmış gibi, sanki belanı arıyormuşsun gibi..."

Jude elini çekti. Georgia gülümseyerek gözlerini kahvesine çevirdi; övüldüğü için mahcup olmuştu.

"Büyükannem Bammy'yi tarif eder gibi oldun," dedi. "Ona bayılacaksın. Öğle yemeği vaktine kadar orada oluruz."

"Evet."

"Büyükannem dünyanın en cana yakın, en zararsız insanıdır ama insanlara eziyet etmeyi sever. Sekizinci sınıftayken onunla kalıyordum. Sevgilim Jimmy Elliot'u eve alırdım, iskambil oynayacağız, derdim ama aslında gizlice şarap içerdik. Bammy bir gece öncesinden kalan yarım şişe kırmızı şarabı buzdolabında bırakırdı. Ne yaptığımızı biliyordu; bir gün şişeye mor mürekkep doldurup bizim için bıraktı. Jimmy ilk yudumu benim almamı istedi. İri bir yudum içince öksürerek bunu ağzımdan püskürttüm. Büyükannem eve geldiğinde ağzımda hâlâ mor bir halka, çeneme kadar mor lekeler ve mor bir dilim vardı ve bu lekeler bir hafta boyunca hiç çıkmadı. Bammy'nin beni adamakıllı pataklayacağını sanmıştım ama sadece bunun komik olduğunu düşündü."

Garson kadın sipariş almak için geldi. O gittikten sonra Georgia, "Evlilik nasıl bir şeydi, Jude?" diye sordu.

"Huzurluydu."

"Neden onu boşadın?"

"Ben onu boşamadım. O beni boşadı."

"Seni yatakta bir kadınla mı yakaladı?"

"Hayır. Onu aldatmıyordum... Yani çok sık değil. O da bunun üzerinde durmuyordu."

"Öyle mi? Doğru mu duydum? Biz evli olsaydık ve seni başka bir kadınla yakalasaydım, elime geçen ilk şeyi kafana fırlatırdım. İkinci şeyi de ve seni hastaneye de götürmez, kan kaybından ölmeni beklerdim." Georgia sustu ve kahvesini aldı. "O hâlde, boşanma sebebi neydi?"

"Açıklaması zor."

"Ben çok aptal olduğum için mi?"

"Hayır. Ben bunu bırak başka birisine, kendime bile açıklayacak kadar akıllı olmadığım için. Uzun bir süre iyi bir koca olmaya çalıştım. Sonra da vazgeçtim. Artık iyi olmayı bıraktığım zaman karım bunu hemen anladı. Belki de ben anlamasını sağlamış olabilirim." Jude bunu söylerken, geceleri nasıl geç saatlere kadar oturduğunu, karısının yorulup yatağa onsuz gitmesini beklediğini düşündü. Ya kadın uyuduktan, seks yapma ihtimali kalmadıktan sonra yatağa girerdi ya da tam kadın ona bir şey anlatırken, gitarını alıp çalmaya

başlardı. Gerçek şiddet videolarını atmak yerine onları sakladığını hatırlıyordu. Bu filmleri onun bulabileceği yerlerde bırakırdı.

"Hiç anlam veremiyorum. Birdenbire artık iyi koca olmak istemedin mi? Bu sana pek uymuyor. Sen hiçbir neden olmadan elindeki şeylerden vazgeçecek biri değilsin."

Hiçbir neden yok değildi ama nasıl bir neden olduğunu tarif etmek, mantıklı bir şekilde kelimelere dökmek çok zordu. O çiftlik evini karısına, ikisi için de almıştı. Shannon'a bir Mercedes almış, sonra bir de büyük, üstü açılıp kapanan bir tane daha almıştı. Hafta sonlarını bazen Cannes'da geçirirler, oraya karides ve pavurya ikram edilen özel bir jetle giderlerdi. Derken Dizzy öldü; olabilecek en ıstıraplı bir şekilde öldü. Sonra Jerome kendini öldürdü ama Shannon buna rağmen stüdyosuna gelip "Senin için endişe ediyorum, Hawaii'ye gidelim," ya da, "Sana bir deri ceket aldım, bir denesene," derdi. Bunun üzerine Jude onun sesini bastırmak için gitar çalardı. Daha çok para harcamak, başka bir ceketin alınması, başka bir gezi fikri onu deli ediyordu; ama en çok nefret ettiği şey kadının tatmin olmuş, sütle beslenmiş suratı, yüzüklerle dolu tombul parmakları ve gözlerindeki kaygı dolu ifadeydi.

Sonlara doğru Dizzy kör olmuş, ateşler içinde yanıyor, saatte bir altına yapıyordu. Kafasında babasının Jude olduğu fikri oluşmuştu. Ağlıyor ve eşcinsel olmak istemediğini söylüyordu. "Artık benden nefret etme, Baba, benden nefret etme." Jude da ona, "Senden nefret etmiyorum, hiçbir zaman etmedim," derdi. Sonra Dizzy öldü ve hemen akabinde Shannon Jude'a kıyafetler sipariş etmeye ve öğlen yemeğini nerede yiyeceklerini düşünmeye devam etti.

"Neden ondan çocuk yapmadın?" diye sordu Georgia.

"Babamla çok fazla ortak yanım olduğundan korkuyordum."

"Onunla herhangi bir benzerliğin olduğunu hiç sanmıyorum."

Çatalını ağzına götürürken Jude bunu düşündü. "Hayır. Babamla ben hemen hemen aynı yaradılıştayız."

"Beni en çok korkutan şey, çocuk sahibi olduktan sonra onların benim hakkımdaki gerçekleri öğrenmeleri. Çocuklar er geç öğrenirler. Ben kendi ebeveynlerim hakkındaki her şeyi öğrendim."

"Çocukların senin hakkında ne öğrenecekler?"

"Lisede okuldan atıldığımı. On üç yaşındayken bir adamın beni fahişeye çevirdiğini. Başarılı olduğum tek işin sarhoşlarla dolu bir odada soyunmak olduğunu. Kendimi öldürmeyi denedim. Üç kez tutuklandım. Büyükannemden para çalıp onu ağlattım. İki yıl boyunca dişlerimi fırçalamadım. Unuttuğum bir şey var mı?"

"Demek ki çocuğun senin hakkında şunu öğrenecek: Başıma ne kadar kötü şey gelse de bunu annemle konuşabilirim, çünkü o bütün bunları yaşamış. Başıma gelen en boktan şeylerin bile üstesinden gelebilirim, çünkü annem daha beterini yaşamış ve kendini kurtarmış."

Georgia başını kaldırıp gülümsedi, gözleri keyifle ve hınzırlıkla parlıyordu; az önce Jude'un sözünü ettiği gibi bir ifadesi vardı.

"Bak ne diyeceğim, Jude," dedi Georgia parmakları sargılı elini kahvesine uzatarak. Garson kadın tam arkasındaydı, onun kupasına kahve koymak için uzanmıştı ve gözleri yaptığı işte değil, diğer elindeki fatura defterindeydi. Jude az sonra olacakları anladı ama sesini zamanında çıkaramadı. Georgia konuşmaya devam ediyordu. "Bazen o kadar düzgün bir adam oluyorsun ki ne kadar hırt bir herif olduğunu unutacak..."

Georgia kupasını yana çekerken garson kadın kahveyi onun sargılı eli üzerine döktü. Georgia inleyerek elini çekerken, yüzü acı içinde buruştu. Bir an gözleri şokla donuklaştı, Jude onun bayılacağını sandı.

Sonra ayağa kalkıp yaralı elini sağlam eliyle tutarak, "Aptal karı, o kahveyi nereye boşalttığına baksana," diye bağırdı. Aksanı yine köylülük günlerindeki gibiydi.

"Georgia," dedi Jude ayağa kalkarak.

Georgia surat asıp eliyle ona oturmasını işaret etti. Tuvalete doğru yürürken garson kadına bir omuz attı.

Jude tabağını yana itti. "Müsait olduğun zaman hesabı verirsin," dedi kadına.

"Çok özür dilerim," dedi garson kadın.

"Kazalar olur işte."

"Çok özür dilerim," diye tekrarladı garson kadın, "ama bana öyle bağırması gerekmezdi."

"Eli yandı. Daha kötü şeyler söylemediğine şaşırdım."

"İkinize servis yapmaya başladığım an ne olduğunuzu anlamıştım ama yine de herkese olduğu gibi kibarca servis yaptım."

"Öyle mi? Ne olduğumuzu anlamış mıydın? Neymişiz peki?"

"İki serseri. Sen bir uyuşturucu torbacısına benziyorsun."

Jude bir kahkaha attı.

"O kadının ne olduğunu anlamak için bir kere bakmak yeter. Ona saat başı mı ücret ödüyorsun?"

Jude gülmeyi kesti. "Hesabı getir ve o koca götünü gözümün önünden çek."

Kadın bir an daha ona tükürecekmiş gibi baktıktan sonra tek kelime etmeden oradan ayrıldı.

Çevresindeki masada oturanlar kendi sohbetlerini bırakıp kulak kesilmişlerdi. Jude başını döndürerek onlara öldürecekmiş gibi bakınca, herkes kendi yemeğine döndü. İş göz temasına gelince, Jude korkusuz olurdu; yıllarca insanlara dik bakmış, gözlerini hiç kaçırmamıştı.

Sonunda onu seyreden sadece *Amerikan Gotik* tablosundan çıkmış yaşlı adamla, sirklerde çalışabilecek kadar aşırı şişman karısı kalmıştı. Kadın en azından temkinli davranmaya çalışarak ona sadece yan gözle bakıyor, önündeki gazeteyle ilgilenir gibi yapıyordu; ama yaşlı adam çay renkli gözleriyle hem yargılayan hem de eğlenen bir ifadeyle Jude'u seyretmekteydi. Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi bir eliyle elektro-gırtlağını boğazına götürdü, ama hiçbir şey söylemedi.

"Söyleyecek bir şeyin mi var?" diye sordu Jude gözlerine dik dik bakmanın adamı utandırmadığını anlayınca.

Yaşlı adam kaşlarını kaldırıp *hayır, diyecek bir şeyim yok*, dercesine başını salladı. Gözlerini tekrar tabağına çevirip elektro-gırtlağını tuzlukla biberliğin yanına koydu.

Jude tam başını çevirecekken elektro-gırtlak hayata geçti ve masanın üzerinde titreşmeye başladı. Tek düze, elektronik bir yüksek ses bağırdı: "ÖLECEKSİN."

Yaşlı adam tekerlekli iskemlesinde kaskatı kaldı. Hayretler içinde elektro-gırtlağına bakıyordu; hiçbir şey söylemediğinin farkındaydı. Şişman karısı gazetesini indirip aklı karışmış bir hâlde cihaza baktı.

"BEN ÖLÜYÜM," diye cızırdadı elektro-gırtlak. Yaşlı adam onu alıp parmaklarının arasında tuttu. "ÖLECEKSİN. ÖLÜM ÇUKURUNA BİRLİKTE GİRECEĞİZ."

"Bu n'apıyor böyle?" dedi şişman kadın. "Yine bir radyo istasyonu mu buldu?"

Yaşlı adam başını iki yana salladı: *Bilmiyorum.* Gözleri avucunda duran elektro-gırtlaktan Jude'a çevrildi. Hayaretle bakan gözlerini kocaman gösteren gözlüklerinin ardından Jude'a baktı. Cihazı Jude'a vermek için elini uzattı.

"O KIZI ÖLDÜRECEKSİN KENDİNİ ÖLDÜRECEKSİN KÖPEKLER SENİ KURTARAMAYACAK BİRLİKTE YOLA ÇIKACAĞIZ ŞİMDİ SESİMİ DİNLE GECE OLUNCA YOLA ÇIKACAĞIZ BEN SANA AİT DEĞİLİM ARTIK SEN BANA AİTSİN."

"Peter," dedi şişman kadın. Fısıldamaya çalışıyordu ama sesi boğulunca bir nefes aldı ve bu kez cırtlak bir feryat çıktı. "Kapat şunu, Peter."

Peter hâlâ cihazı, sana bir telefon var, dercesine Jude'a uzatmaktaydı.

Herkes oraya bakıyordu, salon endişeli mırıltılarla dolmuştu. Birkaç müşteri oturdukları yerden kalkmışlar, şimdi ne olacak diye yakından bakmak istiyorlardı.

Jude da ayağa kalkmıştı; aklında Georgia vardı. Tuvalete giden koridora dönerken gözleri ön tarafa bakan pencerelere takıldı. Otoparkta gördüğü şey onu durdurdu. Ölü adamın kamyoneti ön kapıların yakınında beklemekteydi; projektörleri açıktı, içinde kimse yoktu.

Tuvalete giden koridora yürümek için arkasında duran insanları itmek zorunda kaldı. BAYANLAR yazılı bir kapı buldu ve açıp içeriye daldı.

Georgia iki lavabodan birinin önünde duruyordu. Sertçe açılan kapının sesine dönüp bakmadı. Aynada kendisini seyrediyordu ama

gözleri herhangi bir şeye odaklanmış değildi. Yüzünde televizyonun karşısında uyuyakalmış bir çocuğun efkârlı ifadesi vardı.

Sargılı yumruğunu kaldırıp var gücüyle aynaya vurdu. Camı yumruk büyüklüğünde bir daire şeklinde parçaladı, kırık parçalar dört bir yana uzandı. Bir saniye sonra aynanın gümüş renkli mızrakları şangırdayarak lavabonun üzerine düştü.

İnce yapılı sarı saçlı bir kadın kucağında yeni doğmuş bebeğiyle onun bir metre gerisinde, duvara dayalı alt-değiştirme masasının yanında durmaktaydı. Kadın bebeğini göğsüne bastırıp "Of, Tanrım! Of, Tanrım!" diye haykırmaya başladı.

Georgia on beş santimlik bir cam parçasını boğazına götürdü ve etine saplamak için çenesini kaldırdı. Şok içinde kapı eşiğinde durmakta olan Jude hemen davranıp onun bileğini yakaladı, sağa sola bükerek cam parçasını elinden düşürttü.

Jude onun kolunu bükerek canını acıttı. Georgia gözlerini kapadı ama Jude'un onu kapıya doğru sürüklemesine karşı çıkmadı. Jude onun canını neden yaktığına emin değildi, panik olabilirdi veya yanından ayrıldığı için öfkeli olabilirdi.

Ölü adam tuvaletin dışındaki koridordaydı. Jude onun yanından geçene kadar onu fark etmedi; ama sonra içini bir ürperti kapladı ve bacakları titredi. Yanından geçerlerken Craddock şapkasının ucuna dokunarak onları selamladı.

Georgia zor bela ayakta durabiliyordu; Jude onun kolundan tutarak destek oldu ve yemek salonunun karşı tarafına sürükledi. Şişman kadın ve yaşlı adam kafa kafaya vermişlerdi.

"...RADYO İSTASYONU FALAN DEĞİLDİ..."

"Sapıklar. Sapıklar eşek şakası yapıyorlar."

"KES SESİNİ, GELİYORLAR."

Bazıları seyrediyorlar, bazılarıysa kenara çekilmeye çalışıyorlardı. Bir dakika önce Jude'u bir torbacı, Georgia'yı da onun orospusu olmakla suçlayan garson kadın kısa boylu, gömlek cebi kalemlerle dolu bir adam olan yöneticiyle konuşuyordu. Jude ve Georgia salonun karşısına geçerlerken eliyle onları işaret etti.

Jude masaya iki tane yirmilik banknot bıraktı. Yöneticinin yanın-

dan geçerlerken adam onlara acır gibi baktı ama bir şey söylemedi. Garson kadın hâlâ onun kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

"Jude," dedi Georgia ön kapıya vardıklarında. "Canımı acıtıyorsun."

Jude onun üst kolundaki parmaklarını gevşetince zaten soluk olan teninde beyaz izler bırakmış olduğunu gördü.

Dışarıya çıktıklarında, "Güvende miyiz?" diye sordu Georgia.

"Hayır," dedi Jude, "ama az sonra olacağız. Hayalet köpeklerden korkuyor."

Craddock'un motoru rölantide çalışan kamyonetinin yanından hızla geçtiler. Yolcu tarafındaki penceresi aralıktı. Radyo aracın içindeydi. Sağ görüşlü bir istasyondan kibirli bir ses yükseliyordu.

"... temel Amerikan değerlerini sahiplenmek ve doğru insanların bir seçimi kazanmaları güzel bir duygu. Tabii, karşı taraf bunun adil olmadığını söyleyecektir ama giderek artan sayıda insanın ortak Hıristiyan sağduyusunu benimsemesi çok güzel," diyordu kalın sesli adam. "Ama daha da iyisi nedir, biliyor musunuz? Yanındaki o şıllığı boğman, o şıllığı boğ, sonra otoyola çıkıp kendini bir tırın önüne at ve..."

Sesin duyulamayacağı mesafeye geldiler.

"Başaramayacağız," dedi Georgia.

"Başaracağız. Hadi. Otele yüz metre kaldı."

"Eğer şimdi bizi ele geçiremese, daha sonra geçirecek. Bana söyledi. Bir an önce kendimi öldürüp kurtulmamın daha iyi olacağını söyledi. Ben de tam öyle yapmak üzereydim. Kendimi tutamıyordum."

"Biliyorum. O bunu hep yapar."

Otoyol boyunca, çakıl kaplı emniyet şeridinde yürümeye başladılar. "Elim çok kötü," dedi Georgia.

Jude durup onun eline baktı. Aynayı yumrukladığı veya kıvrık cam parçasını tuttuğu için kanamıyordu. Kalın sargı bezleri elini korumuştu ama yine de o sargıların arasından sağlıksız bir sıcaklık yükseliyordu; Jude, acaba kemiği mi kırılmış, diye merak etti.

"Öyle olması normal. O aynaya çok sert vurdun. Şansın varmış, elin parçalanmadı." Jude onu sürükleyerek yürütmeye devam etti.

"Nabız gibi atıyor."

Bulundukları yerle otel arasında bir üstgeçit vardı, altındaki tünel dar ve karanlıktı. Yolun kenarlarında bir kaldırım olmadığı gibi, emniyet şeridi de yoktu. Taş tavanından su damlıyordu.

"Hadi," dedi Jude.

Üstgeçidin karşı ucundan Days Inn moteli görünüyordu. Jude Mustang'ini, kaldıkları odayı görebildi.

Durgun suyun, ot ve idrar kokan tünelin içinden geçerken yavaşlamadılar.

"Bekle," dedi Georgia. İki büklüm olup öğürdü ve yemiş olduğu yumurtaları, yarısı sindirilmiş olan ekmeğini ve portakal suyunu kustu.

Jude tek eliyle onun sol kolunu tutarken, diğer eliyle yüzüne düşen saçını düzeltti. O pis kokulu, karanlık yerde durup kızın kusmasını beklemek onu geriyordu.

"Jude," dedi Georgia.

"Hadi, yürü," dedi Jude kolundan çekerek.

"Bekle..."

Georgia gömleğinin eteğiyle ağzını sildi ama hâlâ iki büklümdü. "Galiba..."

Jude kamyoneti görmeden önce bir kükreme gibi duyulan gümbürtüsünü işitti. Farları taş blokların üzerinde parlıyordu. Jude arkasına bakınca ölü adamın kamyonetinin hızla üstlerine doğru geldiğini gördü. Craddock direksiyonun ardında sırıtıyor, kör edici parlaklıktaki projektörler dünyayı delip geçen iki delik gibi görünüyordu. Lastiklerinden duman çıkmaktaydı.

Jude kolunu Georgia'nın altına sokup onu tünelin karşı ucuna taşıdı.

Mavi Chevy büyük bir gürültüyle Jude'un arkasındaki duvara çarptı; çıkan gümbürtü Jude'un kulak zarlarında çınlıyordu. Tünelden çıkmışlardı, Georgia'yla birlikte ıslak çakılların üzerine düştükten sonra yuvarlanarak yol kenarından ayrıldılar ve çalıların arasına kadar indiler. Georgia feryat ediyordu, kemikli dirseği Jude'un sol gözüne çarptı.

Jude soluk soluğa ayağa kalıp arkasına baktı. Duvara çarpan araç ölü adamın eski Chevy'si değil, zeytin renkli, üstü açılabilen bir Jeep'ti. Direksiyonun ardında kısa saçlı siyahi bir adam vardı, alnını tutuyordu. Kafasını çarpmış olduğu ön cam iç içe geçmiş halkalara benzeyen bir şekilde kırılmıştı. Jeep'in önü, sürücü tarafı tamamen oyulmuş, bükülmüş, parçalanmış çelikten duman çıkıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Georgia.

"Hayalet. Hedefi tutturamadı."

"Emin misin?"

"Hayalet olduğundan mı?"

"Hedefi tutturamadığından."

Jude'un bacakları titriyor, dizleri her an çökecekmiş gibi hissediyordu. Georgia'nın ayağa kalkmasına yardım etti. Kulaklarındaki çınlama kaybolmaya başlıyordu. Uzakta bir yerde köpeklerinin deli gibi havlamalarını işitti.

26

Jude çantalarını Mustang'in arkasına atarken sol elinde bir sızlama hissetti, dün elini kestiğinden beri süregelen ağrıdan farklı bir şeydi. Başını eğip baktığında sargısının çözülmüş olduğunu ve yeni akan kana bulanmış olduğunu gördü.

Aracı Georgia kullanıyor, Jude ise New York'tan beri yanında bulunan ilkyardım çantası kucağında, yolcu koltuğunda oturuyordu. Islak ve yapış yapış sargı bezlerini söküp yere, ayaklarının dibine bıraktı. Bir önceki gün yaranın üzerine yapıştırdığı dikiş bandı çıkmış, yara yeri açıkta kalmıştı. Bunu Craddock'un kamyonetinden kaçarken kendisi çıkarmıştı.

"O eline ne yapacaksın?" diye sordu Georgia bir an ona endişeyle bakıp gözlerini tekrar yola çevirirken.

"Sen kendi eline ne yapacaksan, aynısını," dedi Jude. "Hiçbir şey."

Yaranın üzerini yeni bir dikiş bandıyla örttü. Avucunda sigara söndürmüş gibi bir acı duydu. Elindeki kesiği olabildiğince örttükten sonra elini temiz bir gazlı bezle sardı.

"Başın da kanıyor," dedi Georgia. "Farkında mısın?"

"Küçük bir sıyrık. Merak etme."

"Bir dahaki sefere ne olacak? Bir dahaki sefere köpekler bizi koruyamazken ne olacak?"

"Bilmiyorum."

"Orası halka açık bir yerdi. Öyle bir yerde güvende olmamız gerekirdi. Etrafımızda onca insan vardı, parlak ve güneşli bir gündü ama o yine de üzerimize geldi. Onun gibi bir şeyle nasıl mücadele edebiliriz?"

"Bilmiyorum," dedi Jude. "Bilseydim, bunu çoktan yapmış olurduk, Florida. Sen ve sonu gelmeyen soruların. Biraz sus artık, olmaz mı?"

Yola devam ettiler. Jude ancak onun sessizce ağladığını işittiği an ona Georgia yerine Florida demiş olduğunu anladı. Nedeni de art arda sorular sorması ve son günlerde iyice belirginleşen Güneyli köylü aksanıydı.

Georgia'nın ağlamamaya çalışırken çıkardığı ses, açıkça ağlamasından daha kötüydü. Eğer hüngür hüngür ağlasaydı, ona bir şeyler söyleyebilirdi ama şimdi onun mahremiyetine saygı gösterip fark etmemiş gibi yapacaktı.

Güneş ön camdan içeriye vuruyordu ve Richmond'un biraz güneyindelerken Jude sıcağın etkisiyle bir transa girdi. Onları takip eden ölü adam hakkında ne bildiğini ve Anna'nın birlikte yaşadıkları zaman üvey babasıyla ilgili neler söylediğin düşünmeye çalıştı; ama düşünmek çok zor geliyordu, canı yanıyordu, güneş suratına vuruyor ve direksiyondaki Georgia sessizce ağlıyordu. Her neyse, Anna'nın fazla bir şey söylememiş olduğuna emindi.

"Cevap vermektense soru sormayı tercih ederim," *demişti Anna.*

Neredeyse altı ay boyunca anlamsız, budalaca sorularla Jude'la arasına mesafe koymuştu: *Hiç izci oldun mu? Sakalını şampuanlıyor musun? Hangisi daha çok hoşuna gidiyor, memelerim mi, popom mu?*

Aslında o kadar az şey bilmek Jude'un ilgisini çekmeliydi: ailenin hipnotizmacılık işi, kızlarına avuç falı bakmayı ve ruhlarla konuşmayı öğreten *dowser* baba, ergenlik öncesi şizofreniyle gölgelenen bir çocukluk... Ama Anna –Florida—Jude'la tanışmadan önceki hayatıyla ilgili konuşmak istemiyordu; Jude'un da onun geçmişiyle ilgilendiği yoktu.

Anna'nın ona anlatmadığı her ne ise, Jude bunun kötü olduğunu biliyordu. Ayrıntılar önemli değildi, o günlerde buna inanmaktaydı. O günlerde Anna'yı sorgulamadan, yargılamadan kabul etmesini güçlü yanlarından biri olarak düşünmüştü. Kız onun yanında emniyetteydi, peşindeki hayaletlerden korunuyordu.

Ne var ki Anna'yı koruyamamıştı; bunu şimdi anlıyordu. Sonun-

da o hayaletler ona yetiştiler ve onlara engel olmanın hiçbir yolu kalmamıştı. Kapını kilitlesen bile, içinden geçebiliyorlardı. Jude güçlü yanı olarak gördüğü yanının, Anna'nın sadece onun bilmesini istediği kadar anlatmasını kabullenmiş olmasının aslında bencillik olduğunu anlıyordu. Karanlıkta kalmaktan, üzücü ve huzursuz edici konuşmalardan ve gerçeklerden kaçınmak gibi çocukça bir istekti. Anna'nın sırlarından - veya daha önemlisi - bunları öğrenirse bir duygu karmaşasına gireceğinden korkmuştu.

Anna bir keresinde ona itirafa benzer bir şey söyleme cesaretini göstermişti. Son günleriydi, Jude'un onu sepetlemesinden kısa bir süre önceydi.

Anna aylardır depresyondaydı. Önce seks kötü bir hâl almış, sonra da hiç olmamıştı. Kızı sürekli buzlu su dolu küvetin içinde buluyordu; Anna zangır zangır titriyor, aklı karışmış hâlde küvetten çıkmak istemiyordu. Jude şimdi düşününce, kızın intihar biçiminin provasını yapmakta olduğu sonucuna varmıştı. Anna küçük bir kız sesiyle mırıldanıyor ama Jude onunla konuşmaya çalıştığı zaman susuyordu.

Derken bir gece Jude evden çıktı. Artık neden çıkmış olduğunu hatırlamıyordu. Belki bir video kiralamaya veya bir hamburger almaya olabilirdi. Eve dönerken hava daha yeni kararmıştı. Eve iki yüz metre kala insanların korna çaldıklarını işitti, karşıdan gelen araçlar selektör yapıyorlardı.

Sonra onun yanından geçti. Anna yolun karşı tarafında, emniyet şeridinde koşmaktaydı; üzerinde sadece Jude'un tişörtlerinden biri vardı. Rüzgârla savrulan sarı saçları darmadağınıktı. Anna onu ters yönden geçerken gördü, peşinden yola atladı, deli gibi el sallayarak gelmekte olan bir tırın önüne çıktı.

Tırın lastikleri çığlıklar atarak kilitlendi. Arka kısmı sola doğru patinaj yaparken kabini sağa savruldu. Kıza çarpmasına yarım metre kala durdu. Anna bunun farkında değil gibiydi. Jude o sırada durmuştu, Anna yolcu tarafındaki kapıyı açıp kendini içeriye attı.

"Nereye gittin?" *diye haykırdı Anna.* "Her yerde seni aradım. Kaybolduğunu sanıp koşmaya, seni aramaya başladım."

Tırın sürücüsü kapısını açıp bir ayağını dışarıya sarkıttı. "Bu şıllığın nesi var be?"

Jude ona, "Ben hâllederim," *dedi.*

Kamyoncu yine bir şeyler söylemek üzereyken sustu; Jude, Anna'yı bacaklarının üzerine yatırdığında kızın üzerindeki tişört sıyrılmış, çıplak poposu açığa çıkmıştı.

Jude onu tekrar yolcu koltuğuna attı ama Anna yine doğrulup Jude'un üzerine kapaklandı ve sıcak, ıslak yüzünü onun göğsüne dayadı.

"Korkmuştum, çok korktuğum için kaçtım ve..."

Jude dirseğiyle onu sertçe iterek yolcu tarafındaki kapıya kadar gönderdi. Anna şok içinde sessiz kaldı.

"Yeter artık. Berbat bir hâldesin. Artık burama geldi. Duydun mu? Fal bakabilen tek kişi sen değilsin. Sana geleceğinin ne olduğunu söyleyeyim mi? Seni elinde çantalarınla bir otobüs durağında beklerken görüyorum."

Jude'un göğsü sıkışmıştı; otuz üç değil, elli üç yaşındaydı ve bu kızdan yaklaşık otuz yıl daha yaşlıydı. Anna hiçbir şey anlamamış bir ifadeyle ona bakıyordu.

Jude arabayı vitese geçirip eve doğru ilerledi. Tam garaj yoluna dönerken Anna eğildi, oral seks yapmak için fermuarını açmaya çalıştı. Bu Jude'un midesini kaldırdı, olacak şey değildi, bunu yapmasına izin veremezdi. Bir kez daha ona dirsek atarak geri savurdu.

Ertesi günün büyük bir kısmında ondan kaçındı; ama sonraki gece köpekleri gezdirmekten döndüğü zaman Anna ona merdivenin tepesinden seslendi. Bana çorba yapabilir misin, herhangi bir şeyin konservesinden, dedi. Jude peki, dedi.

Jude ona tepsi içinde bir kâse tavuk suyuna çorba getirdiğinde, kızın yine kendine gelmiş olduğunu görebiliyordu. Bitkindi, tükenmişti ama aklı başındaydı. Anna ona gülümsemeye çalıştı; bu Jude'un görmek istediği bir şey değildi. Yapmak zorunda olduğu şey yeterince zor olacaktı.

Anna doğruldu ve tepsiyi dizlerinin üzerine yerleştirdi. Jude yatağın kenarına oturup onun küçük yudumlarla çorbayı içişini seyretti.

Anna aslında çorba istememişti, Jude'u yatak odasına getirtmek için bir bahaneydi. Çorbayı isteksizce içişinden belli oluyordu. Anna son üç ayda tam altı kilo kaybetmişti.

Çorbanın dörtte birini bitirdikten sonra kâseyi yana bıraktı ve gülümsedi; sebzesini yerse dondurma vaat edilen bir çocuğun gülümsemesine benziyordu. Teşekkür ederim, çok güzeldi, kendimi daha iyi hissediyorum, dedi.

"Gelecek pazartesi New York'a gitmem gerekiyor, Howard Stern'le işim var," *dedi Jude.*

Anna'nın gözlerinde endişeli bir pırıltı oldu. "Ben... gitmesem daha iyi olur."

"Zaten gelmeni istemem. Şehir sana çok kötü gelir."

Anna ona minnetle bakınca Jude başını çevirmek zorunda kaldı.

"Ama seni burada da bırakamam," *dedi Jude.* "Tek başına bırakamam. Belki bir süreliğine ailenle kalman iyi olabilir. Florida'da." *Anna'dan karşılık gelmeyince, devam etti.* "Ailende telefonla arayabileceğim birisi var mı?"

Anna yatağın üzerine uzanıp çarşafı çenesine kadar çekti. Jude onun ağlayacağını sandı ama Anna ellerini göğsü üzerinde kavuşturmuş, sakin bir ifadeyle tavana bakıyordu.

"Tabii," *dedi neden sonra.* "Bana bu kadar uzun süre tahammül ettiğin için teşekkür ederim."

"Geçen gece söylediğim şey..."

"Hatırlamıyorum."

"Güzel. Söylediğim şeyin unutulması daha iyi. Zaten öyle demek istememiştim." *Oysa aynen öyle demek istemişti ve şu anda Anna'ya söylediği şeyin en hoyrat, en kaba biçimiydi.*

Huzursuz sessizlik fazlasıyla uzayınca Jude bir girişimde daha bulunması gerektiğini düşündü; ama tam ağzını açtığı sırada Anna konuştu.

"Babamı arayabilirsin," *dedi Anna.* "Yani üvey babamı. Gerçek babamı arayamazsın, o öldü. Üvey babamı ara, istersen beni almak için buraya gelir. Söylemen yeter. Üvey babam bana küçük soğanım, der. Gözlerini yaşartıyormuşum. Ne hoş bir laf, değil mi?"

"Seni alması için onu buraya kadar getirtmem. Seni uçakla gönderirim."

"Uçak olmaz. Uçaklar çok hızlı. Uçakla güneye gidemezsin. Otomobille veya trenle gitmek gerekir. Toprağın çamura dönüştüğünü, paslanan otomobillerle dolu araba mezarlıklarını görmen gerekir. Birkaç köprü üzerinden geçmen gerekir. 'Kötü ruhlar akan suyun üzerinde seni takip edemez,' derler ama bu palavradır. Kuzeydeki nehirlerin güneydekilere hiç benzemediğini fark ettin mi? Güneydeki nehirler çikolata rengindedir, bataklık ve yosun kokarlar. Oysa buradakiler siyahtır ve Noel çamları gibi tatlı bir kokuları vardır."

"Seni Penn İstasyonu'na götürüp Amtrak trenine bindirebilirim. Bu seni güneye yeterince yavaş götürür mü?"

"Tabii."

"O hâlde, ba... üvey babanı arayayım mı?"

"Benim aramam daha iyi olur," *dedi Anna. Jude o zaman onun herhangi bir aile üyesiyle ne kadar ender konuşmuş olduğunu düşündü. Bir yıldan fazladır birlikteydiler. Üvey babasını hiç arayıp doğum gününü kutlamış, hiç hatırını sormuş muydu? Bir ya da iki kere Jude onu müzik arşivinde ablasıyla telefonda konuştuğunu görmüştü; Anna'nın sesi gergindi ve kaşları çatıktı. O anda çok farklı bir görünüşü vardı, sanki hiç sevmediği bir şeyi yapmaya zorlanmış gibiydi.*
"Onunla konuşmak zorunda değilsin."

"Neden onunla konuşmamı istemiyorsun? Geçinemeyeceğimizden mi korkuyorsun?"

"Sana bir kabalık falan yapacağından korkmuyorum. Öyle bir adam değildir. Babamla çok rahat konuşulur. Herkesle arkadaştır."

"O hâlde, sorun ne?"

"Henüz onunla bu konuyu hiç konuşmadım ama bizim birlikteliğimizle ilgili ne düşündüğünü biliyorum. Hoşuna gitmiyor. Senin yaş durumun ve çaldığın müzik türü. O tür müzikten nefret eder."

"Yaptığım müzikten hoşlanmayanların sayısı hoşlananlardan daha fazladır. Amaç da bu zaten."

"Üvey babam müzisyenlerden hoşlanmaz. Onun kadar içinde müzik olmayan birine rastlamamışsındır. Küçükken bizi otomobi-

liyle kuyu bulması için çağrıldığı uzak yerlere götürürdü ve onca yol boyunca bize radyodaki konuşmaları dinletirdi. Onun için hiç önemi yoktu. Dört saat boyunca bize sürekli hava tahmin raporlarını dinletirdi." *Anna iki parmağını saçlarının arasından geçirdikten sonra devam etti.* "AM kanalında devamlı İsa'dan söz eden dini bir yayın vardı. Devamlı bunu dinlerdik, Jessie'yle birlikte başka bir kanala geçmesi için ona yalvarırdık. Tam artık biz dayanamayacak hâle geldiğimizde üvey babam kendi kendine konuşmaya başlardı. Söylediği şeyler az önce radyodaki vaizin söylediklerinin tıpatıp aynısıydı. Ezberden okuyor gibiydi. 'Kurtarıcı İsa sizler için kanını akıttı ve öldü. Siz onu için ne yapacaksınız? Haçını sırtında taşıttılar ve ona tükürdüler. Siz nasıl bir yük taşıyacaksınız?' Annem artık, yeter diyene kadar devam ederdi. Üvey babam gülüp radyoyu kapatır ve kendi kendine mırıldanırdı. Radyo kapalı olduğu hâlde, vaizin vaazını tekrarlardı. Sanki kafasının içinde bunu işitiyormuş gibiydi. Bunu yapması beni çok korkuturdu."

Jude bir karşılık vermedi, gerektiğini de sanmıyordu; üstelik anlattığı şeyin doğru mu, yoksa son zamanlarda olduğu gibi bir kendi kendini kandırma durumu mu olduğuna emin değildi.

Anna iç geçirdi. "Senden hoşlanmayacağını söylüyordum, hoşlanmadığı arkadaşlarımı benden uzaklaştırmakta ustadır. Çoğu babalar küçük kızları için aşırı korumacı olurlar ve hoşlanmadıkları bir oğlan çıkarsa, onu korkutmaya çalışırlar. Üstlerine giderler. Tabii, bu hiçbir zaman işe yaramaz, çünkü kız daima oğlanın tarafını tutar, oğlan da kızı bırakmaz; çünkü ya korkutulamamıştır ya da kızın onun korktuğunu düşünmesini istemez. Üvey babam daha akıllıdır. Diri diri yanmasını istediği insanlarla bile ahbaplık edebilir. Eğer benim yanımda olmasını istemediği birinden kurtulmak istiyorsa, onlara gerçeği söyleyerek benden uzaklaştırır. Genellikle gerçek yeterli olur.

"Sana bir örnek vereyim. On altı yaşındayken bir oğlanla takılıyordum; üvey babamın ondan hoşlanmayacağını biliyordum, çünkü oğlan Yahudiydi ve birlikte rap dinliyorduk. Üvey babam en çok rapten nefret ederdi. Bir gün üvey babam bana bu ilişkinin bitece-

ğini söyledi, ona kimle istersem onunla çıkabileceğimi söyledim. Tabii, dedi üvey babam ama bu, oğlanın benimle görüşmek isteyeceği anlamına gelmez, dedi. Bunu duymak pek hoşuma gitmedi ama bir açıklama da yapmadı.

"Benim bazen bunalıma girdiğimi ve saçma sapan şeyler söylediğimi görmüşsündür. Bu durum ben on iki yaşındayken, ergenliğe girdiğim zaman başladı. Bir doktora falan görünmedim. Üvey babam beni kendisi tedavi etti; hipno-terapiyle. Haftada bir ya da iki kez uyguladığımız sürece pekâlâ başarılı da oldu. Artık delice hayaller görmüyor, evin etrafında dolanan siyah bir kamyon olduğunu düşünmüyordum. Geceleri ağaçların altından beni seyreden kömür gözlü küçük kızlar görmüyordum.

"Ama üvey babamın gitmesi gerekti. Uyku tetikleyen ilaçlarla ilgili bir konferans için Austin'e gitmesi lazımdı. Çoğu zaman bir yere gideceği zaman beni de yanında götürürdü; ama bu defa beni evde, Jessie'yle bıraktı. O zamanlarda annem ölmüştü, Jessie on dokuz yaşındaydı ve evin sorumlusuydu. Üvey babamın yokluğunda bende uyku sorunu başladı. Uyuyamama hastalığımın başlaması daima akıl sağlığımla ilgili sorunların işareti olmuştur.

"Birkaç gece sonra gözleri yanan kızları görmeye başladım. Pazartesi günü okula gidemedim, çünkü o kızlar dışarıda, meşe ağacının altında bekliyorlardı. Evden çıkamayacak kadar korkuyordum. Bunu Jessie'ye anlattım. Kafamda yine kötü düşünceler oluşuyor, üvey babamın eve gelmesi lazım, dedim. Ablam saçmalıklarımdan usandığını, üvey babamın işleri olduğunu ve o gelene kadar düzeleceğimi söyledi. Beni okula göndermeye çalıştı ama ben gitmedim. Odamda kalıp televizyon seyrettim. Çok geçmeden o ölü kızlar televizyonda benimle konuşmaya başladılar. Benim de onlar gibi ölü olduğumu söylüyorlardı. Ben de onlar gibi toprağa aittim.

"Jessie genellikle okuldan saat iki veya üçte gelirdi ama o öğlen sonrası eve gelmedi. Saat ilerledikçe meraklanıyordum ve pencereden dışarı her göz attığımda bana bakan o kızları görüyordum. Üvey babam aradı, ona zor durumda olduğumu ve lütfen eve gelmesini söyledim. Üvey babam mümkün olduğunca çabuk gelece-

ğini ama bunun geç saatleri bulacağını söyledi. Kendime bir zarar vereceğimden endişe ettiği için yanımda olacak birini arayacaktı. Telefonu kapadıktan sonra bizimle aynı sokakta yaşayan Philip'in ebeveynlerini aradı."

"Philip mi? Bu senin sevgilin değil miydi? O Yahudi oğlan?"

"Evet. Philip hemen geldi. Onu tanımadım. Ondan saklanmak için yatağın altına girdim, bana dokunmaya çalışınca çığlık attım. Ölü kızlarla birlikte miydin, diye sordum. Ona ölü kızları anlattım. Çok geçmeden Jessie geldi ve o gelir gelmez Philip hemen gitti. Bu olaydan sonra öylesine ürkmüştü ki bir daha benimle görüşmek istemedi. Üvey babam ne ayıp, dedi. Philip'in benim arkadaşım olduğunu, ben zor durumdayken herkesten çok ona güvenilebileceğini sanmıştı."

"O hâlde, seni endişelendiren şey bu mu? Üvey baban bana senin kaçık olduğunu söyleyecek, ben de o kadar şoke olacağım ki bir daha seni hiç görmek istemeyecektim, öyle mi? Şunu bilmelisin, Florida, arada bir keçileri kaçırdığını öğrenmem benim için yeni bir haber olmayacak."

Anna alçak sesle güldükten sonra, "Böyle bir şey söylemez," *dedi.* "Ne diyeceğini bilmiyorum. Sadece beni daha az sevmene yol açacak bir şey bulur. Beni daha az sevebilmen mümkünse..."

"Yine başlama."

"Hayır. Belki onun yerine ablamı araman daha iyi olur. Kaba saba bir orospunun tekidir, hiç geçinemeyiz. Ondan daha sevimli olduğum ve Noellerde ondan daha iyi hediyeler aldığım için beni hiç affetmedi. Annem öldükten sonra Jessie evin hâkimi, bense hâlâ çocuk olmak zorundaydım. Jessie on dört yaşındayken çamaşırımızı yıkar, yemeklerimizi yapardı; kimse onun ne kadar çok iş yaptığını ve hayatında ne kadar az eğlence olduğunu göremedi; ama bir zorluk çıkmadan benim eve ulaşmamı sağlayacaktır. Bana patronluk taslayabileceği ve kurallar koyabileceği için eve dönmem hoşuna gider."

Ama Jude ablasının evini aradığı zaman karşısına telefonu üçüncü çalışında açan üvey babası çıktı.

"Sizin için ne yapabilirim? Anlatın. Elimden gelen bir şeyse, yardımcı olurum."

Jude kendini tanıttı. Anna'nın bir süreliğine eve gelmek istediğini söyledi; bunu kendisinin değil, Anna'nın fikriymiş gibi belirtti. Kızın durumunu nasıl tarif edebilirim, diye düşünürken Craddock onu kurtardı.

"Uykuları nasıl?" *diye sordu Craddock.*

"Pek iyi değil," *dedi Jude meselenin ortaya konulmasından memnun olarak.*

Jude, Anna'yı Jacksonville'deki tren istasyonundan Jessica'nın Testament'teki evine kadar şoförüyle gönderebileceğini önerdi ama Craddock hayır, dedi. Onu Amtrak'ta kendisi karşılayacaktı.

"Jacksonville'e kadar yapacağım bir yolculuk bana iyi gelir. Birkaç saatliğine de olsa kamyonetimi kullanmam için bahane olur. Pencereleri indirip ineklere nanik yaparım."

"Anlıyorum," *dedi Jude; yaşlı adama ısınıyordu.*

"Küçük kızıma göz kulak olduğun için teşekkür ederim. Daha ufacıkken duvarlarında senin posterlerin olurdu. Hep seninle tanışmak istemiştir. Sen ve gruptaki o gençlerle... Neydi adları? Onlara gerçekten hayrandı. Altı ay boyunca onları takip etti, bütün konserlerine gitti. Bazılarıyla tanıştı da. Sanırım gruptakilerle değil, turne ekibindekilerleydi. Anna'nın delikanlı yıllarıydı. Şimdi de pek olgunlaşmış sayılmaz, değil mi? Senin bütün albümlerine bayılırdı. Heavy metal müziğin her türünü severdi. Bir gün kendine bir rock yıldızı bulacağını biliyordum."

Jude göğsünün sıkıştığını hissetti. Craddock'un ona ne anlattığını biliyordu; Anna turne ekibindeki herkesle düzüşmüştü. Bildiği başka bir şey de Craddock'un neden bunu anlattığıydı. Aynı nedenle Anna'nın kafası dağınıkken Yahudi arkadaşını eve çağırmıştı; aralarına bir takoz koymak için...

Craddock'un ne yaptığını biliyordu ve bu pekâlâ işe yarayabilirdi. Craddock bunu anlattığı anda Jude, Anna'yla nerede karşılaştığını düşünmeye başladı. Trent Reznor konserinde, sahne arkasındaydı. Kız oraya nasıl gelmişti? Kimi tanıyordu ve sahne arkasına geçme

izni için ne yapmak zorunda kalmıştı? Eğer o anda odaya Trent girmiş olsaydı, Anna onun ayakları dibine oturup ona da aynı tatlı ve manasız soruları mı soracaktı?

"Ben onunla ilgilenirim, Bay Coyne. Onu bana gönderin. Bekleyeceğim," *dedi Craddock.*

Jude, Anna'yı Penn İstasyonu'na kendisi götürdü. Anna bütün sabah boyunca en iyi hâlindeydi – gerçekte olduğu mutsuz kız değil, tanıştıkları zamanki gibi olmak için çaba gösteriyordu – ama Jude ona ne zaman baksa yine göğsü sıkışıyordu. Anna'nın hınzır gülüşleri, çiviyle süslü pembe kulak memelerini göstermek için saçlarını kulakları arkasına itmesi sanki onu yönlendirmek amacını taşıyordu. Bu da bir an önce ondan uzaklaşma isteğini artırıyordu.

Anna Jude'un ona mesafe koyduğunu hissetmişse de bunu belli etmedi ve Penn İstasyonu'nda ayak parmakları üzerinde yükselip kollarını boynuna doladı ve ona sımsıkı sarıldı. Bu sarılmada en küçük bir cinsel ima yoktu.

"Birlikte epey eğlendik, değil mi?" *diye sordu Anna. Hep soru soruyordu.*

"Tabii," *dedi Jude. Daha çok şey söyleyebilirdi – yakında onu arayacağını, kendine iyi bakmasını istediğini – ama içinden ona iyi temennilerde bulunmak gelmedi. Ona karşı şefkatli olma isteği duyunca üvey babasının söyledikleri aklına geldi:* "Kendine bir rock yıldızı bulacağını hep biliyordum."

Anna, Jude sanki esprili bir şey demiş gibi güldü. Kız trene binene kadar Jude orada kaldı ama tren kalkana kadar beklemedi. Peron çok kalabalık ve gürültülüydü. İtilip kakılmak, sıcak demir, idrar ve terli vücutların kokuları Jude'u rahatsız etmişti.

Ama dışarısı da pek iyi sayılmazdı, Manhattan serin ve yağmurluydu. Pierre Oteli'ne varana, hatta süitinin sessiz boşluğuna girene kadar o itilip kakılma hissinden kurtulamadı. Hırtlığı üzerindeydi, kendi başına bir şeyler yapmak, çirkin sesler çıkarmak istiyordu.

Dört saat sonra tam istediği gibi bir yerdeydi: Howard Stern'ün yayın stüdyosu... Jude ona engel olmak isteyen Stern'ün yarım akıllı, göt yalayıcı maiyetine hakaretler yağdırıp nefret ve sapıklık saçan ko-

nuşmalarından birini yaptı. Stern ona bayılıyordu. Adamları Jude ne zaman yine gelir, diye sordular.

O hafta sonu hâlâ New York'taydı, Stern'ün ekibinden birkaç kişiyle bir Broadway striptiz kulübünde buluşmayı kabul ettiğinde aynı ruh hâlindeydi. Bu adamlar onun hafta başında hakaretler yağdırmış olduğu kimselerdi. O hakaretleri üstlerine alınmamışlardı, alay edilmek onların göreviydi. Jude'a hayrandılar.

Jude bir bira söyledi ama içmiyordu; altından mavi ışıklarla aydınlatılmış uzun bir buzlu camdan oluşan podyumun bir ucunda oturmaktaydı. Podyumun etrafındaki gölgeler altında kalan yüzler ona tuhaf ve gayrı tabii görünüyordu. Başında bir ağrı vardı. Gözlerini kapadığı zaman beliren havai fişekler birazdan başlayacak bir migrenin habercisiydi.

Gözlerini açtığında elinde bıçak tutan bir kız onun önünde diz çökmüştü. Kızın gözleri kapalıydı, başı cam zemine değecek kadar gövdesini geriye doğru büktü. Yumuşak siyah saçları podyumun üzerine yayılmıştı. Hâlâ dizleri üzerindeydi.

Ağzı tırtıklı büyük av bıçağını gövdesinden aşağıya kaydırdı. Üzerinde gümüş halkalar olan bir köpek tasması, memelerini sıkıştıran siyah dantelli bir iç çamaşırı ve siyah çoraplar giymekteydi.

Bıçağın sapı, ağzı tavana dönük hâlde bacaklarının arasındayken —penis parodisiydi—birden bıçağı havaya attı, gözleri açıldı ve bıçak aşağıya düşerken havada yakaladı; aynı anda kurban edilmeyi bekler gibi göğsünü tavana doğru kaldırdı.

Sanki boğazından kasıklarına kadar kendini keser gibi, siyah danteli tam ortasından kesti. Yuvarlanıp üzerindeki kostümü attı. Üzerinde sadece meme uçlarındaki gümüş yüzüklerle kalça kemiklerinin üzerine kadar çekilmiş bir külot vardı. Pürüzsüz gövdesi vücut boyasıyla kıpkırmızıydı.

AC/DC grubunun "If You Want Blood You Got It" adlı parçası çalıyordu. Jude'u tahrik eden şey kızın genç, atletik vücudu veya memelerini sallayışı veya korkusuzca yüzüne bakışı değildi.*

Onu tahrik eden şey kızın dudaklarının belli belirsiz kıpırdama-

* (İng.) Kan İstiyorsan Al Sana Kan. —*çn*

sıydı. Jude bunu kendisinden başka kimsenin fark etmediğini sanıyordu. Kız AC/DC'nin şarkısını mırıldanmaktaydı; şarkının bütün sözlerini biliyordu. Jude'un aylardan beri görmüş olduğu en seksi sahneydi.

Bira bardağını onun şerefine kaldırdı ama bardağı boştu. Birayı ne zaman içtiğini hatırlamıyordu. Birkaç dakika sonra garson kadın ona bir bardak daha getirdi. Garson kadından bıçaklı dansözün adının Morfin olduğunu ve kulübün en popüler kızlarından biri olduğunu öğrendi. Jude bir yüz dolar toslayıp kızın telefon numarasını aldı ve yaklaşık iki yıldır burada dans ettiğini, Georgia'dan gelmiş olduğunu da öğrendi. Striptiz yapmadığı zamanlarda adının Marybeth olduğunu öğrenmek Jude'a bir yüz dolara daha patladı.

27

Georgia'ya girmeden biraz önce direksiyona Jude geçmişti. Başı ağrıyordu ve gözbebeklerinin üzerinde rahatsız edici bir baskı vardı. Bu rahatsızlık hemen her şeyin –tamponların, ön camların, yol tabelalarının—üzerinden yansıyan güneş ışığıyla daha da kötüleşiyordu. Başı bu kadar ağrıyor olmasaydı, bulutsuz ve parlak gökyüzünden büyük keyif alırdı.

Florida eyalet sınırına yaklaşırken içinde bir sıkıntı vardı. Testament dört saatlik mesafedeydi. Bu gece Jessica Price McDermott'un, Anna'nın ablasının, Craddock'un büyük üvey kızının evinde olacaktı. Oraya vardığı zaman neyle karşılaşacağını bilmiyordu.

O kadını bulduğunda bunun birinin ölümüyle sonuçlanabileceği fikri aklından geçmemiş değildi. O ana kadar yapmış olduğu şeyler için Jessica'yı öldürmeyi, kadının bunu hak ettiğini düşünmüştü ama onunla karşılaşma anı yaklaştıkça bu düşüncesini sadece çok kızgın oluşuna yoruyordu.

Çocukken domuzları öldürürdü; bazılarını bacaklarından kaldırır, babasının montaj odasının beton zemininde beyinlerini parçalardı. Onları havaya atıp yere çarpar, yüksekten yere atılan bir karpuz gibi patlamasını seyrederdi. Tüfeğiyle yaban domuzlarını da vurur, bunu yaparken babasını öldürdüğünü hayal ederdi.

Jude yapmak zorunda olduğu şeyi yapmaya karar vermişti. Ne var ki henüz bunun ne olduğunu bilmiyordu ve düşündükçe, bunu öğrenmekten korkar olmuştu. Tıpkı peşini bırakmayan, bir zamanlar Craddock McDermott olan şeyden korktuğu gibiydi.

Georgia konuşana kadar onun uyuduğunu sanıyordu.

"Bir sonraki çıkış," dedi Georgia cırtlak bir sesle.

Georgia'nın büyükannesi. Jude ona uğramak için söz vermiş olduğunu unutmuştu. Georgia'nın tarifini izleyerek çıkıştan sola döndü ve iki şeritli bir yoldan Crickets'e, Georgia'nın yoksul varoşlarına girdi. İkinci el otomobil otoparklarından geçerek kendilerini trafiğin akışına bıraktılar. Kent merkezini, mahkeme binasını, belediye sarayını ve çürümeye yüz tutmuş Eagle Tiyatrosu'nu geçtiler.

Bammy'nin evine giden yol küçük bir Baptist kolejinin içinden geçiyordu. V-yaka kazaklarının içine tıkılmış kravatlarıyla genç erkekler, pileli etekleri, şampuan reklamlarına yakışacak kadar parlak taralı saçları olan kızların yanında yürüyorlardı. Bazıları Mustang'in içindeki Jude'a, Georgia'ya ve arka koltukta dikilmiş, camları buğulandıran Bon'a ve Angus'a bakıyorlardı. Uzun boylu, sarı bir papyonu olan bir oğlanın yanında yürüyen bir kız yanlarından geçerken ürkerek oğlana sarıldı. Oğlan onu yatıştırmak için kolunu omzuna koydu. Jude onlara mucuk yapmadı; kendini tuttuğu için memnundu. Demir gibi bir iradesi vardı.

Kolejin arkasında Viktoryen ve Koloni dönemlerine ait bakımlı binaların, avukat ve diş hekimi tabelalarının sıralandığı bir caddeye geldiler. Caddenin daha ilerisinde içinde insanların yaşadığı daha küçük evler vardı. Bir süre gittikten sonra Georgia, "Buradan sap" dedi.

Kapıyı açan kadın şişman değildi ama bir savunma oyuncusu gibi sağlam yapılıydı; geniş, esmer bir yüzü, ipek gibi bir bıyığı, kahverengi yeşil karışımı zeki bakan gözleri vardı. Parmak arası terlikleri yerde şapırdadı. Bir anlığına Jude ve Georgia'ya bakarken, Georgia ona mahcup bir gülümsemeyle karşılık verdi. Derken büyükannesinin gözlerinde bir pırıltı oldu. (Büyükanne mi? Bu kadın kaç yaşındaydı? Altmış? Elli beş? Yahu belki benden bile genç olabilir, diye düşündü Jude.) Bir çığlık atarak kollarını açtı. Georgia kendini bu kolların arasına bıraktı.

"M.B.!" diye bağırdı Bammy. Sonra elleri hâlâ kızın kalçasında dururken biraz geri çekilip onun yüzüne baktı. "Sana ne oldu böyle?"

Avucunu Georgia'nın alnına dayadı. Georgia bu temasla büzüldü. Bammy sonra onun sargılı elini gördü, bileğini tutup dikkatle baktı. Sonra da elini atarcasına bıraktı.

"Kafan mı güzel? Yahu, köpek gibi kokuyorsun."

"Hayır, Bammy. Yemin ederim, şu anda uyuşturucu etkisinde değilim. Köpek gibi kokuyorum, çünkü son iki günü üzerime çıkan köpeklerle geçirdim. Neden aklına hep en kötü şeyler geliyor?" Yaklaşık bin beş yüz kilometre önce, güneye doğru yolculuğa başladıkları zaman başlayan süreç artık tamamlanmış gibiydi; Georgia'nın söylediği her şey köylü ağzıydı.

Aksanı yola koyuldukları zaman mı belirginleşmişti, yoksa daha önceden mi? Jude bunu muhtemelen ölü adamın elbisesindeki var olmayan iğnenin battığı andan beri işitiyor olabileceğini düşündü. Georgia'nın konuşma dönüşümü aklını karıştırıyor, onu huzursuz ediyordu. Böyle konuştuğu zaman –*Neden aklına hep en kötü şeyler geliyor?* – Jude'a Anna'yı hatırlatıyordu.

Bon, Jude'la Georgia arasındaki boşluğa sıkıştı ve başını kaldırıp ümitli bir ifadeyle Bammy'ye baktı. Pembe bir kurdeleye benzeyen dili dışarıya sarkmıştı salyaları damlıyordu. Angus dikdörtgen şeklindeki bahçede dolanıyor, büyümekte olan çiçekleri kokluyordu.

Bammy önce Jude'un Doc Martens botlarına, sonra sakalına, sonra da sol elindeki sargıya baktı. "Sen o rock yıldızı mısın?"

"Evet, efendim."

"İkiniz de bir kavgadan çıkmış gibisiniz. Birbirinizle mi kavga ettiniz?"

"Hayır, Bammy," dedi Georgia.

"Ne şirin... Ellerinizdeki sargılar birbirinin aynısı. Bu romantik bir şey mi? Sevginizin simgesi olarak birbirinizi damgaladınız mı? Benim gençliğimde birbirimize yüzük verirdik."

"Hayır, Bammy. İkimiz de iyiyiz. Florida'ya gidiyorduk, burada durmamız gerektiğini söyledim. Senin Jude'la tanışmanı istedim."

"Keşke arasaydın. Yemek yapardım."

"Kalamayız. Bu gece Florida'da olmamız gerekiyor."

"Yatak dışında hiçbir yere gitmen gerekmiyor. Ya da bir hastane..."

"Bir şeyim yok. İyiyim."

"Sana iyi demeye bin şahit ister." Georgia'nın nemli yanağına yapışmış bir saç telini çekti. "Ter içindesin. Hasta birini görünce hemen anlarım."

"Sadece çok piştim. Son sekiz saati o çirkin köpeklerle, kliması arızalı bir otomobile tıkılmış olarak geçirdim. Şimdi o koca götünü önümden çekecek misin, yoksa arabaya binip yola devam mı edelim?"

"Henüz karar vermedim."

"Neden?"

"İkinizin OxyContin almak için beni öldürüp çantamdaki parayı çalma ihtimalini hesaplamaya çalışıyorum. Son günlerde herkes bunu kullanıyor. Ortaokul kızları bunu alabilmek için orospuluk yapıyorlar. Bu sabah haberlerde duydum."

"Neyse ki ortaokulda değilsin."

Bammy tam buna bir karşılık verecekken, gözleri bahçedeki bir şeye takıldı.

Jude bunu görmek için arkasına baktı. Angus çömelmiş, gövdesi akordeon gibi büzülmüş, çimlerin üzerine bok yağdırıyordu.

"Bunu hemen temizlerim. Çok üzgünüm," dedi Jude.

"Ben değilim," dedi Georgia. "Bir iki dakika içinde bir tuvalet bulamazsam ben de olduğum yere sıçacağım."

Bammy maskaralı gözkapaklarını indirip yoldan çekildi. "İçeriye girin bari. Zaten sizin burada durmanızı komşularımın görmesini istemem. Hells Angels motosiklet çetesiyle ilişkim var sanacaklar."

28

Resmen tanıştırıldıkları zaman Jude kadının adının Bayan Fordham olduğunu öğrendi ve bundan sonra ona bu ismiyle hitap etti. Ona Bammy diyemezdi. Ne var ki onu Bayan Fordham olarak da düşünemiyordu. Hangi isimle hitap ederse etsin, kadın Bammy'di işte.

Bammy, "Köpekleri arka bahçeye çıkaralım, istedikleri kadar koşabilirler," dedi.

Georgia ve Jude bakıştılar. O sırada hepsi mutfaktaydı. Bon mutfak masasının altındaydı, Angus ise tezgâhın üzerindeki yiyecekleri koklamak için başını kaldırmıştı.

Evin içi köpekleri barındıramayacak kadar küçüktü. Öndeki salon da onlara fazla küçük gelmişti. Angus ve Bon burada koşarlarken bir sehpaya çarpmışlar, üzerindeki çini vazo sarsılmış, sonra da duvarlara çarpmışlardı.

Jude tekrar Bammy'e bakınca kadının kaşlarının çatılmış olduğunu gördü. Jude'la Georgia'nın bakıştıklarını fark etmiş, bunun bir anlamı olduğunu anlamış ama ne olduğunu çıkaramamıştı.

Önce Georgia konuştu. "Ya Bammy, onları yabancı oldukları bir yere koyamayız. Üstelik hemen bahçeni kurcalamaya başlarlar."

Bon masanın altından çıkarken iskemlelerden birini devirdi. Georgia hemen uzanıp onu tasmasından tuttu. "Onu ben götürürüm. Bir duş almamın sakıncası var mı? Yıkanıp biraz uzanmak istiyorum. Köpek benim yanımda kalır, sorun çıkarmazlar."

Angus pençelerini tezgâhın üzerine dayadı ve burnunu oradaki kurabiyelere yaklaştırdı.

"Angus," dedi Jude. "Derhal buraya gel."

Bammy'nin buzdolabında sövüş tavukla lahana salatası vardı... ve buğulu bir sürahi içinde vaat edilen ev yapımı limonata... Georgia üst kata çıkarken Bammy, Jude'a bir tabak hazırladı. Jude masaya oturdu, Angus da ayakları dibinde kıvrıldı.

Jude mutfak masasında oturduğu yerden arka bahçeyi görebiliyordu. Yüksek bir ceviz ağacının dalında bir ip asılıydı. Eskiden buna bağlanmış olan otomobil lastiği çoktan yok olmuştu. Arkadaki çitin ötesinde eskimiş parkelerle kaplı bir ara sokak vardı.

Bammy kendine bir bardak limonata doldurduktan sonra poposunu mutfak tezgâhına dayadı. Arkasındaki pencere eşiği bowling kupalarıyla doluydu. Sıvamış olduğu kolları Jude'un kolları kadar kıllıydı.

"İkinizin nasıl tanıştığınızla ilgili romantik hikâyeyi hiç duyamadım."

"İkimiz de Central Park'taydık," dedi Jude. "Papatya topluyorduk. Sohbete başladık ve birlikte piknik yapmaya karar verdik."

"Ya öyle olmuştur ya da sapık bir fetişist kulübünde tanışmışsınızdır."

"Düşünüyorum da belki sapık bir fetişist kulübü de olabilir."

"Daha önce hiç yemek görmemiş bir gibi yiyorsun."

"Öğlen yemeğini es geçtik."

"Aceleniz ne? Bir an önce varmak için o kadar acele ettiğiniz Florida'da ne var? Arkadaşlarınız kaçırmak istemediğiniz bir seks partisi mi veriyorlar?"

"Bu lahana salatasını siz mi yaptınız?"

"Elbette."

"Çok güzel."

"Tarifini ister misin?"

Çatalın tabağı sıyırışı ve köpeğin yerde tempo tutan kuyruğunun sesi dışında mutfak sessizdi. Bammy gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

En sonunda Jude sessizliği bozmak için, "Marybeth size Bammy, diyor," dedi. "Neden?"

"Ön adımın kısaltılmışı," dedi Bammy. "Alabama. Marybeth altını ıslattığı günlerden beri bana Bammy der."

Bir lokma söğüş tavuk Jude'un boğazına, nefes borusuna takıldı. Öksürüp göğsünü yumrukladı, yaşaran gözlerini kırpıştırdı. Kulakları yanıyordu.

"Gerçekten mi?" dedi genzi açılınca. "Biraz alakasız bir soru olacak ama hiç benim konserlerimden birine gittiniz mi?" Mesela, AC/DC ile 1979'da art arda çıkmış olduğumuz konsere?"

"Hayır. Gençken bile o tarz müzikten hoşlanmazdım. Bir dolu goril sahnede tepinerek gırtlaklarını paralarcasına küfürler haykırıyorlar... Bay City Rollers'la birlikte çıkmış olsaydın belki seni görürdüm. Neden sordun?"

Jude alnındaki teri sildi; içi rahatlamıştı. "Bir zamanlar Alabama diye birini tanımıştım. Neyse, boş verin."

"Siz ikiniz nasıl bu kadar hırpalandınız? Her yanınız sıyrıklarla dolu."

"Virginia'daydık, Denny's lokantasından motelimize yürüyorduk. Dönüş yolunda neredeyse bir araç tarafından ezilecektik."

"O neredeyse kısmından emin misin?"

"Bir tren köprüsü altından geçiyorduk. Bir adam Jeep'iyle taş duvara tosladı. Suratı ön cama fena çarptı."

"Adam ne durumda?"

"Herhalde iyidir."

"Sarhoş muydu?"

"Bilmiyorum. Sanmam."

"Polisler oraya gelince ne oldu?"

"Onlar gelene kadar orada kalmadık."

"Demek kalmadınız..." diye başladı Bammy ama sonra durdu ve kalan limonatasını lavaboya döküp koluyla ağzını sildi. Limonatanın son yudumu fazla ekşi gelmiş gibi, dudaklarını büzmüştü. "Aceleniz var," dedi.

"Eh, biraz."

"Evlat," dedi Bammy. "Başınız ne kadar ciddi bir belada?"

Georgia merdivenin üzerinden sesleniyordu. "Gel, biraz uzan Jude. Yukarıya gel. Benim odamda uzanırız. Bammy, bir saat sonra bizi uyandırır mısın? Hâlâ gidecek epey yolumuz var."

"Bu gece gitmeniz gerekmez. Burada kalabilirsiniz."

"Kalmasak daha iyi olur," dedi Jude.

"Bana mantıklı gelmiyor. Saat zaten neredeyse beş olmuş. Her nereye gidecekseniz, oraya ancak çok geç saatlerde varabilirsiniz."

"Önemli değil. Biz gece insanlarıyız." Jude tabağını lavaboya bıraktı.

Bammy onu inceliyordu. "Akşam yemeği yemeden gitmezsiniz, değil mi?"

"Hayır, efendim. Aklımızdan bile geçirmeyiz. Teşekkür ederim."

Bammy başını salladı. "Sen bir şekerleme yaparken, ben akşam yemeğini hazırlarım. Sen Güney'in hangi tarafındansın?"

"Louisiana'dan. Moore's Corner denen bir yerden. Herhalde hiç duymamışsınızdır. Orada pek bir şey yoktur."

"Bilirim. Kız kardeşimin evlendiği adam onu Slidell'e götürmüştü. Moore's Corner onun hemen yanında. Orada çok düzgün insanlar var."

"Benimkiler pek öyle değiller," dedi Jude ve üst kata çıktı. Angus da peşindeydi.

Georgia üst kat koridorunda onu bekliyordu. Saçlarını bir havluya sarmış, üzerinde rengi solmuş bir Duke Üniversitesi tişörtüyle mavi bir şort vardı. Kollarını göğsünün altında kavuşturmuştu, sol elinde kenarlarındaki yırtıklar bir bantla yapıştırılmış beyaz, düz bir kutu tutuyordu.

Koridorun loş aydınlığında gözleri parlıyor, yüzünde büyük bir arzu ifadesi görünüyordu.

"Bu nedir?" diye sordu Jude.

Georgia yanındaki yazıyı görebilsin diye kutuyu çevirdi.

OUIJA

PARKER BROS.

KONUŞAN TAHTA

29

Georgia onu yatak odasına yönlendirdikten sonra başındaki havluyu çıkarıp bir iskemlenin üzerine bıraktı.

Küçük bir odaydı, köpeklerle birlikte kalabilecekleri çok az bir boşluk vardı. Bon şimdiden iki kişilik yatağın üzerinde kıvrılmıştı. Georgia dilini şaklatınca Angus da yatağın üzerine, kız kardeşinin yanına çıktı.

Jude kapalı kapını hemen önünde duruyor, elindeki Ouija tahtasıyla Georgia'nın çocukluğunun geçtiği bu odaya bakıyordu. Gördüğü manzara onu şaşırtmıştı. Yatak örtüsü Amerikan bayrağı resmi olan elle örülmüş bir yorgandı. Bir köşedeki hasır sepetin içi dolgu oyuncak hayvanlarla doluydu.

Antika bir ceviz şifonyeri vardı, bunun aynası öne arkaya kaydırılabiliyordu. Ayna çerçevesine fotoğraflar sıkıştırılmıştı. Güneşte solmuş olan bu resimlerde ergenlik yaşlarındaki siyah saçlı, dişlek, sıska bir kız vardı. Bir resimde kızın üzerinde ona bol gelen bir beysbol üniforması, kulaklarının dışarıda kaldığı bir beysbol kepi vardı. Aynı resimde hepsi de tahta göğüslü, güneşten esmerleşmiş kız arkadaşlarının arasındaydı.

İleride nasıl biri olacağını ele veren tek resim, onun mezuniyet fotoğrafıydı. Resimde ebeveynlerinin yanında duruyordu; pörsümüş bir kadın olan annesinin üzerinde Wal-Mart'tan alınmış gibi ucuz bir çiçek desenli elbise vardı. Patates gövdeli babası ucuz bir kareli spor ceketi giyiyordu. İkisinin arasındaki Georgia gülümsüyordu ama gözlerinde kırgınlık ve nefret vardı. Bir eliyle mezuniyet diplomasını tutarken siyah ojeli diğer eliyle de metalcilerin selamını vermekteydi.

Georgia aradığı şeyi çalışma masasının içinde buldu, bir kutu kibrit. Pencerenin kenarına uzanıp birkaç tane siyah mumu yaktı. Şortunun arkasında EN İYİ TAKIM yazılıydı. Yıllarca dans ettiği için butları son derece güçlüydü.

"Neyin en iyi takımı?" diye sordu Jude.

Georgia önce onun ne sorduğunu anlamadı ama nereye baktığını görünce sırıttı.

"Jimnastik. Sahnedeki numaralarımı ona borçluyum."

"Havaya bıçak atmasını orada mı öğrendin?"

Georgia'nın şovunda kullandığı bıçak gerçek bıçak değildi ama gerçeğini de iyi kullanırdı. Bir kez Jude'a bir gösteri yapmış, bir av bıçağını yedi metrelik bir mesafeden bir ağaca atmış, bıçak tok bir sesle ağacın gövdesine saplanmıştı.

"Hayır. Bunu bana Bammy öğretti. Bammy atış yapmakta çok iyidir. Bowling topları. Beysbol topları. Çok iyi kıvrımlı top atabilir. Elli yaşındayken beysbol takımının atıcısıydı. Kimse onu vuramazdı. Bıçak atmasını ona babası öğretmiş, o da bana öğretti."

Georgia mumları yaktıktan sonra iki pencereyi bir karış kadar açtı, beyaz storları kaldırmadı. Rüzgâr esince storlar dalgalanıyor, odaya soluk bir güneş ışığı giriyordu. Mumlar odayı pek aydınlatmamıştı ama dışarıdan gelen temiz havayla karışınca güzel kokuyorlardı.

Georgia yere oturup bağdaş kurdu. Jude da onun karşısına geçip dizleri üzerine çöktü.

Jude kutuyu ikisinin arasına koyup açtı ve oyun tahtasını çıkardı. bir Ouija tahtasına oyun tahtası denebilir miydi? Siyah boyalı tahtanın üzerinde alfabenin bütün harfleri, EVET ve HAYIR yazısı, manyakça sırıtan bir güneşin suratı ve öfkeyle bakan bir ayın resmi vardı. Jude tahtanın üzerine iskambildeki maça şeklinde siyah bir plastik imleç koydu.

"Tekrardan bu şeyi kullanabileceğime emin değildim," dedi Georgia. "Bu lanet şeye bakmayalı sekiz yıl falan oluyor. Sana anlattığım hikâyeyi hatırlıyor musun? Bammy'nin arka bahçesinde bir hayalet gördüğümü?"

"Onun ikizi."

"Korkudan ölecektim ama merakımı da kabartmıştı. İnsanlar ne tuhaf. Çünkü ben küçükken arka bahçede o hayaleti gördüğüm zaman onun oradan gitmesini istemiştim; ama kaybolduğu zaman da çok geçmeden onu yine görmeyi istedim. Bir ara yine böyle bir olayı, başka bir hayaletle karşılaşmayı ister olmuştum."

"Al işte sana peşindeki hayalet. Kim demiş rüyalar gerçek olmaz diye?"

Georgia güldü. "Her neyse. Arka bahçede Bammy'nin ikizini görmemden bir süre sonra bu tahtayı bir ucuzcu dükkândan aldım. Kız arkadaşlarımla birlikte bununla oynardık. Ruhlara okuldaki oğlanlar hakkında sorular sorardık. Çoğu zaman ben gizlice imleci hareket ettirip bana bir şeyler söylemesini sağlardım. Kız arkadaşım Sheryll Jane benim tahtayı kontrol ettiğimi bilirdi ama sanki bir hayaletle konuştuğumuza inanıyormuş gibi yapardı. Gözleri fal taşı gibi açılırdı. İmleci kaydırırdım ve Ouija tahtası okuldaki bir oğlanın dolabında ona ait iç çamaşırı olduğunu söyledi. Bunun üzerine Sheryll tiz bir sesle, 'O oğlanın bana tuhaf davrandığını biliyordum!' dedi. Benimle takılan, oyunlarımı oynayan çok tatlı ve saf bir kızdı." Georgia ensesini ovuşturdu. Sonra da aklına yeni gelmiş gibi, "Bir gün yine Ouija oynuyorduk," dedi, "ve tahta kendiliğinden hareket etmeye başladı. İmlece dokunmuyordum."

"Belki Sheryll imleci kaydırıyordu."

"Hayır. Kendiliğinden kayıyordu ve ikimiz de bunun farkındaydık. Sheryll durmasını istedi. Hayalet bize kim olduğunu söylediği zaman, bana bunun hiç de komik olmadığını söyledi. Ona hiçbir şey yapmıyorum, dedim. Durmasını istiyordu ama eli de hâlâ imlecin üzerindeydi."

"Hayalet kimmiş?"

"Kuzeni Freddy. O yaz kendini asarak öldürmüştü. On beş yaşındaydı ve Sheryll'le çok iyi dosttular."

"Ne istedi?"

"Ailesinin ahırında çıplak erkek resimleri varmış. Bunları nerede bulacağımızı söyledi; bir parkenin altında. Ebeveynlerinin onun

eşcinsel olduğunu öğrenmesini ve daha çok üzülmelerini istemiyordu. Kendini bu yüzden öldürdüğünü, çünkü artık homoseksüel olmak istemediğini söyledi. Ruhlar kız ve erkek değilmiş, sadece ruhmuşlar. Eşcinsel diye bir şey yokmuş, annesini yok yere üzmüş olduğunu söyledi."

"Resimleri aradınız mı?"

"Ertesi öğlen sonrası ahıra girdik ve gevşemiş bir parke tahta bulduk ama altında gizlenmiş hiçbir şey yoktu. Sonra Freddy'nin babası arkamızdan geldi ve bizi azarladı. Ahırına girip etrafı karıştırmamıza çok kızmıştı. Sheryll resimleri bulmamalarının bütün bunları bir yalan olduğunu kanıtladığını ve benim sahtekârlık yaptığımı söyledi. Çok kızmıştı ama bence Freddy'nin babası oraya bizden önce gelmiş, kimse oğlunun nonoş olduğunu öğrenmesin diye resimleri yok etmişti. Bize bağırma şekli... sanki bir şey bildiğimiz için korkuyordu." Georgia bir an sustuktan sonra devam etti. "Sheryll'le aramız hiç düzelmedi. Olayı geride bırakmışız gibi davrandık ama bundan sona birlikte pek zaman geçirmedik. Bana göre hava hoştu. O sıralarda ben babamın arkadaşı George Ruger'le yatıyordum ve çevremdeki arkadaşlarımın bana ne oldu da aniden cebimde bu kadar çok para bulunduğunu sormalarını istemiyordum."

Storlar kalktı ve indi. Oda bir an aydınlandıktan sonra yine loşlaştı. Angus esnedi.

"Pekâlâ, şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Jude.

"Şimdiye kadar bunlardan biriyle hiç oynamadın mı?"

"Hayır."

"İkimiz de imlecin üzerine elimizi koyuyoruz." Georgia önce sağ elini öne uzattı ama sonra cayıp elini geri çekmeye çalıştı.

Çok geç kalmıştı. Jude uzanıp onun bileğini tuttu. Georgia sanki bileği de yaralıymış gibi yüzünü ekşitti.

Duş yapmadan önce sargılarını çıkarmış, yenilerini sarmamıştı. Çıplak elinin görünüşü Jude'un soluğunu kesti. El sanki saatlerdir suyun içindeymiş gibi buruşmuştu ve bembeyazdı. Başparmağı daha da kötüydü. Neredeyse üzerinde hiç deri kalmamış gibiydi.

Eti kıpkırmızıydı ve başparmağının olduğu yer iltihapla sararmış, ortası kararmıştı.

"Tanrım," dedi Jude.

Georgia'nın çok solgun, çok sıska suratı şaşırtacak kadar sakindi. Jude'a bir bakış atıp elini geri çekti.

"O elini kaybetmek mi istiyorsun?" diye sordu Jude. "Kan zehirlenmesinden ölmek mi istiyorsun?"

"Ölmekten birkaç gün öncesinde olduğu kadar korkmuyorum. Ne tuhaf, değil mi?"

Jude bir karşılık vermek için ağzını açtı ama ne diyeceğini bilemedi. Midesi düğümlenmişti. Eğer müdahale edilmezse bu eli onu öldürecekti, bunu ikisi de biliyordu; ama Georgia'nın korktuğu yoktu.

"Ölüm bir son değil," dedi Georgia. "Artık bunu biliyorum. İkimiz de biliyoruz."

"Ölmeye karar vermek için mantıklı bir neden değil bu. Sağlığını korumamak için..."

"Henüz ölmeye karar vermedim. Herhangi bir hastaneye gitmemeye karar verdim. Bunu seninle konuşmuştuk. Köpekleri yanımızda acil servise sokamayız, biliyorsun."

"Ben zenginim. Doktorun bize gelmesini sağlarım."

"Sana dedim ya, benim sorunuma herhangi bir doktorun çare bulabileceğine inanmıyorum." Öne uzanıp sol elinin parmaklarıyla Ouija tahtasının üstünü tıklattı. "Bu, hastaneden daha önemli. Er geç Craddock köpeklerle başa çıkacaktır. Bence çok sürmez, bir yolunu bulur. Hayvanlar ilelebet bizi koruyamazlar. Dakika dakika yaşıyoruz, bunu sen de biliyorsun. Craddock öbür tarafta beni beklemediği sürece ölmekten korkmuyorum."

"Hastasın. Ateşin yükseldiği için böyle konuşuyorsun. Senin bu vudu tahtasına değil, antibiyotiğe ihtiyacın var."

"Benim ihtiyacım olan şey," dedi Georgia gözlerini Jude'un yüzüne dikerek, "senin çeneni kapatıp elini imlecin üzerine koyman."

30

Georgia konuşmayı kendisinin yapacağını söyleyip sol elinin parmaklarını Jude'un imlecin üzerinde duran elinin yanına koydu. Buna ruh çağırma tahtası deniyordu; Jude şimdi hatırladı. Georgia'nın derin bir nefes aldığını duyunca başını kaldırdı. Georgia gözlerini kapatmıştı, ama bu mistik bir transa girecekmiş gibi değil, sanki çok yüksek bir tramplenden suya atlamak üzereymiş ve korkusunu yenmeye çalışıyormuş gibiydi.

"Pekâlâ," dedi Georgia. "Benim adım Marybeth Stacy Kimball. Yaşadığım birkaç kötü yıl sırasında Morfin adını kullanmıştım ve her ne kadar beni deli etse de sevdiğim adam bana Georgia diyor. Gerçek adım Marybeth'tir." Gözlerini aralayıp Jude'a baktı ve "Kendini tanıt," dedi.

Jude tam konuşacakken, Georgia onu durdurmak için elini kaldırdı.

"Şimdi gerçek adını söyle. Gerçek kimliğine ait olan adını. Gerçek isimler çok önemlidir. Doğru kelimelerin içlerinde bir güç vardır. Ölüleri yaşayanların arasına getirmeye yetecek bir güç..."

Jude kendini budala gibi hissediyordu. Yaptıkları bu şeyin boşa zaman harcamak olduğunu ve çocuk gibi davrandıklarını düşünüyordu. Ne var ki kariyeri ona kendini ahmak yerine düşürdüğü pek çok imkân tanımıştı. Bir defasında grubuyla –Dizzy, Jerome ve Kenny – bir müzik videosu için bir yonca tarlasında elinde elektrikli bir testere olan bir cüce tarafından kovalanmışlardı. Jude zaman içinde kendini budala gibi hissetmeye karşı bir bağışıklık geliştirmişti. Şimdi susmasının nedeni konuşmaya isteksiz olduğu için değil, ne diyeceğini bilmediği içindi.

Neden sonra Georgia'ya bakarak, "Adım... Justin," dedi. "Justin Cowzynski; ama on dokuz yaşından beri bu adı kullanmadım."

Georgia gözlerini yumdu ve geri çekildi. İnce kaşlarının arasında bir gamze belirdi. Alçak sesle, "Eh, işte kendimizi tanıttık," dedi. "Anna McDermott'la konuşmak istiyoruz. Justin ve Marybeth'in onun yardımına ihtiyacı var. Anna orada mı? Anna, bugün bizimle konuşur musun?"

Beklediler. Sokakta oynayan çocukların sesleri geliyordu.

"Justin ve Marybeth'le konuşmak isteyen kimse var mı? Anna McDermott bize bir şey söyleyecek mi? Başımız dertte, Anna. Lütfen, bize yardım et." Sonra fısıldar gibi bir sesle, "Hadi, bir şey yap" dedi.

Bon uykusunda osurdu; ıslak kauçuk üzerinde kayan bir ayak sesi gibiydi.

"Beni tanımadı," dedi Georgia. "Onu sen çağır."

"Anna McDermott? O evde Anna McDermott adında biri var mı? Lütfen, Ouija danışma servisine bakar mısınız?"

Georgia neşesiz bir ifadeyle gülümsedi. "Tabii, ya. Çok geçmeden işi dalgaya alacağını biliyordum."

"Özür dilerim."

"Onu çağır. Gerçekten çağır."

"İşe yaramıyor."

"Denemedin ki."

"Denedim."

"Hayır, ciddi olarak denemedin."

"Ama işe yaramıyor işte."

Jude onun sabırsızlık veya düşmanca bir tavır göstermesini bekledi ama Georgia'nın gülümsemesi genişledi ve ona tatlı bir bakış attı; bu bakış Jude'a hiç güven vermedi. "Anna öldüğü güne kadar senin aramanı bekliyordu. Sanki öyle bir ihtimal varmış gibi... Ne yani, kolayca elde edebileceğin başka bir kadın bulmak için bir hafta mı bekledin?"

Jude kızardı. Bir hafta bile beklememişti. "Bu konuyu fazla irdelemesen iyi edersin. Kolayca elde ettiğim o kadın sendin."

"Biliyorum ve kendimden iğreniyorum. Hadi, şimdi o boklu elini imlecin üzerine koy. Buradaki işimiz bitmedi."

Jude yavaş yavaş elini tahtadan çekmeye başlamıştı ama Georgia'nın tepkisi üzerine parmaklarını hemen yerleştirdi.

"İkimizden de tiksiniyorum," dedi Georgia. "Senden sen olduğun için, kendimden de senin kendin olmama göz yumduğum için. Şimdi çağır onu. Bana gelmez ama sana gelebilir. Son gününe kadar senin aramanı bekledi, eğer aramış olsaydın, sana koşa koşa gelirdi. Belki hâlâ gelebilir."

Jude öfkeyle ruh çağırma tahtasına, alfabe harflerine, o güneşe ve aya baktı. "Anna, oralarda mısın? Anna McDermott gelip bizimle konuşabilir mi?"

Ruh çağırma tahtası ölüydü, hiç kımıldamayan bir şeydi. Jude kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Bu iş yürümüyordu. Elini imlecin üzerinde tutmakta zorlanıyordu. Bir an önce bu işin bitmesini ve ayağa kalkmayı istiyordu.

"Jude," dedi Georgia, sonra düzeltti. "Justin. Hemen pes etme. Bir daha dene."

Jude. Justin.

Jude tahtanın üzerindeki parmaklarına baktı ve nerede terslik olduğunu kestirmeye çalıştı. Kısa bir süre sonra fark etti. Georgia gerçek isimlerin içinde bir güç olduğunu ve bu gücün ölüleri yaşayanların arasına getirebildiğini söylemişti. Justin onun gerçek adı değildi, on dokuz yaşındayken Justin Cowzynski'yi Louisiana'da bırakmış, kırk saat sonra bambaşka bir insan olarak New York'ta inmişti ve şu anda yanlış yapmakta oldukları şey, Anna McDermott'u çağırmaktı. Jude birlikte oldukları zaman boyunca ona hiçbir zaman bu isimle hitap etmemişti.

"Florida," dedi Jude iç geçirerek. Tekrar konuşmaya başladığında sesi sakin ve özgüvenliydi. "Hadi, konuş benimle, Florida. Ben Jude'um. Seni aramadığım için özür dilerim. Şimdi seni çağırıyorum. Orada mısın? Beni dinliyor musun? Beni hâlâ bekliyor musun? Şimdi buradayım işte. Tam burada."

Ruh çağırma tahtası sanki altından birisi vurmuş gibi ikisinin

parmakları altında sıçradı. Georgia sessiz bir çığlık attı. Yaralı elini boğazına götürdü. Rüzgâr aniden yön değiştirip storları kapattı ve odayı kararttı. Angus başını kaldırdı, mumların zayıf aydınlığında gözleri yemyeşil parlıyordu.

Georgia'nın sağlam eli imlecin üzerinde kaldı; tahtanın sallanması bitince kımıldamaya başladı. Bu his o kadar tuhaftı ki Jude'un kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. Tahtanın üzerinde sanki üçüncü bir el, bir çift parmak daha varmış ve kendisininkiyle Georgia'nınkiler arasındaki boşlukta duruyor ve imleci kendiliğinden kaydırıyor gibiydi. Tahtanın karşı ucuna gidip bir harfin üzerinde bir süre durdu, sonra döndü; Jude elini üzerinde tutmak için bileğini zorladı.

"N," dedi Georgia solumakta zorlanarak. "E. D. E. N."

"Neden," dedi Jude. İmleç harfleri aramaya devam ediyordu. Georgia o harfleri seslendirmeye devam etti. A, R. Jude tüm dikkatini yazılanlara vermişti.

Jude: "Neden Aramadın."

İmleç hafifçe döndükten sonra durdu.

"Neden aramadın," diye tekrarladı Jude.

"Ya bu Anna değilse? Ya Craddocksa? Kimle konuştuğumuzu nasıl bilebiliriz?"

Georgia daha lafını bitirmeden tahta hareket etti.

Georgia: "N. E. D. E. N. G..."

Jude, "Neden. Gökyüzü. Mavidir." İmleç durdu. "Bu Anna. Cevap vermektense soru sormayı tercih ederim, derdi. Aramızda espri gibi bir şey olmuştu."

Bu Anna'ydı. Jude'un aklından bir dizi görüntü geçiyordu. Anna Mustang'in arka koltuğundaydı; başındaki büyük kovboy şapkasıyla, ayaklarındaki kovboy çizmeleri dışında çırılçıplaktı, gözlerinde hınzır bir ifade vardı. Başka bir görüntüde Trent Reznor konserinin sahne arkasında Anna onun sakalını çekiyor, Jude bağırmamak için yanağının içini ısırıyordu. Banyo küvetinde ölüsü vardı; Jude bu sahneyi zihninde görmeyi hiç beklememişti; küvetin içindeki su mürekkepti ve siyah cenaze görevlisi elbisesi içindeki üvey babası sanki dua eder gibi küvetin yanında diz çökmüştü.

"Devam et, Jude," dedi Georgia. "Konuş onunla." Gergin sesi fısıltı hâlindeydi.

Jude ona bakınca titremekte olduğunu gördü, oysa yüzü ter içindeydi. Ateşinin yükseldiği gözlerinden belli oluyordu.

"İyi misin?"

Georgia hayır anlamında başını iki yana salladı; sol eli hâlâ imlecin üzerindeydi. "Konuş onunla."

Jude tekrar tahtaya döndü, köşesindeki kara ay gülüyordu. Az önce öfkeyle bakmıyor muydu? Tahtanın alt kısmında bir köpek başını kaldırmış, aya doğru havlamaktaydı. Jude ilk başta o köpeğin orada olduğunu hatırlamıyordu.

"Sana nasıl yardım edebileceğimi bilmiyordum," dedi Jude. "Özür dilerim. Keşke benden başka birine âşık olsaydın. Keşke iyi erkeklerden birine âşık olsaydın. İşler zora girince seni göndermeyecek birine..."

"K. I. Z..." Georgia okumaya devam ediyordu. "G. I. N. M. I. S. I. N."

İmleç durdu.

Jude'un içinde bir duygu kasırgası patladı. "Evet," dedi.

İmleç HAYIR kelimesinin üzerine gitti.

"Kendine bunu yapmamalıydın," dedi Jude.

"N. E. Y. İ..."

"Neyi. Yapmamalıydım," diye okudu Jude. "Biliyorsun. Kendini öl..."

İmleç yine HAYIR kelimesine gitti.

"Ne demek hayır?"

Georgia harfleri yüksek sesle okudu. "Y. A. C. E. V."

"Ya cevap veremiyorsam." İmleç yine durdu. Jude bir an baktıktan sonra durumu anladı. "Sorulara cevap veremiyor. Sadece sorabiliyor."

Ama Georgia yine harfleri okumaya başlamıştı. "O. SİZİN..."

Georgia'nın dişleri şiddetli bir titremeyle takırdıyordu, Jude dudakları arasından buhar çıktığını gördü. Sanki derin dondurucudaymış gibiydi; ama oda Jude'a ne daha soğuk ne de daha sıcak geliyordu.

Fark ettiği bir sonraki şey Georgia'nın imleç üzerindeki eline veya Jude'a ya da herhangi bir şeye bakmamasıydı. Gözleri ortada bir yere takılmış, boş bakıyordu. Harfleri yüksek sesle okumaya devam etti ama artık tahtaya bakmıyordu.

Georgia harfleri hecelerken Jude da yazılanı okudu. "O. Sizin. Peşinizde mi."

Jude bir soru sorulmuş olduğunu anlayınca, "Evet," dedi. "Senin kendini öldürmenin benim suçum olduğunu düşünüyor, şimdi de öç almak istiyor."

HAYIR. İmleç bu ifadenin üzerinde durduktan sonra yazmaya devam etti.

"N. E. D. E. N. B. U..." diye okudu Georgia.

"Neden. Bu. Kadar. Aptalsınız," diye tamamladı Jude.

Yataktaki köpeklerden biri iç geçirdi.

Derken Jude anladı. Bir an başı döndü, sanki çok hızla ayağa kalkmış da beynine kan hücum etmiş gibiydi. Anlaması neden bu kadar uzun sürdü diye, kendine kızdı. "Adi puşt."

Bon uyanmış merakla Ouija tahtasında bakıyordu. Angus da onları seyretmekteydi.

"Ne yapabiliriz?" diye sordu Jude. "Peşimizi bırakmıyor ve ondan nasıl kurtulabileceğimizi bilmiyoruz. Bize yardım edebilir misin?"

İmleç EVET kelimesi üzerine gitti.

"Altın kapı," diye fısıldadı Georgia.

Jude ona bakınca irkildi. Georgia'nın gözleri yukarıya kaymış, sadece akı görünüyor, vücudu şiddetle titriyordu. Zaten soluk olan yüzü şimdi balmumu gibi olmuştu. Ağzından buhar çıkıyordu. Ouija'nın üzerindeki ruh çağırma tahtası gıcırdamaya ve şiddetle kaymaya başladı. Georgia artık hecelemiyor, konuşmuyordu. Jude kelimeleri kendisi birleştirdi.

"Kim. Kapı. Olacak. Kim kapı olacak diye soruyor."

"Ben kapı olacağım," dedi Georgia.

"Georgia?" dedi Jude. "Sen neden söz ediyorsun?"

İmleç yine harekete geçti. Jude artık konuşmuyor, sadece imlecin harfleri bulmasını seyrediyordu.

Beni. Kapıdan. Geçirir. Misin.

"Evet," dedi Georgia. "Başarabilirsem, kapıyı yapar, seni arasından geçiririm, sonra da sen onu durdurursun."

Söz. Veriyor. Musun.

"Söz veriyorum," dedi Georgia gergin ve korkmuş bir sesle. "Söz veriyorum. Söz. Ne gerekiyorsa yapacağım ama ne yapacağımı bilmiyorum. Ne yapmam gerekiyorsa bana söyle."

Bir. Aynan. Var. Mı. Marybeth.

"Neden?" dedi Georgia gözlerini kırpıştırarak. Başını şifonyere doğru çevirdi. "Şurada bir..."

Georgia çığlık attı. Elini imlecin üzerinden kaldırıp çığlığını bastırmak için ellerini ağzına götürdü. Angus ayağa kalkmış, havlamaya başlamıştı. O da Georgia'nın baktığı yere bakıyordu. Jude da görmek için başını çevirince parmakları ruh çağırma tahtasından ayrıldı. Tahta kendi kendine dönmeye başladı.

Şifonyer üzerindeki ayna öne doğru bükülünce Jude'un karşısında oturan Georgia'yı ve ikisi arasındaki Ouija tahtasını gösterdi. Ne var ki aynadaki görüntüsünde Georgia'nın gözlerinde siyah sargı bezinden bir gözbağı vardı ve boğazı kesilmişti. Ağzı sonuna kadar açılmış, gömleği kan içindeydi.

Angus ve Bon aynı anda yataktan atladılar; Bon yere düşer düşmez hırlayarak kendini ruh çağırma tahtasının üzerine attı. Tıpkı yakaladığı bir fareyi ısırır gibi imleci dişleri arasına alıp paramparça etti.

Angus da şifonyere saldırdı, ön ayaklarını bunun üzerine dayayıp aynada gördüğü surata havladı. Gövdesinin ağırlığıyla şifonyer sallandı. Ayna öne ve arkaya dönebiliyordu, o anda geriye çevrildi ve yüzü tavana döndü. Angus'un dört ayağı da yere inince şifonyerin sallanması durdu. Ayna öne doğru eğilince bir kez daha Georgia'nın suratı göründü ama bu defa onun gerçek görüntüsüydü, kan ve gözbağı yoktu.

31

Akşamüzeri serinliğinde Jude ve Georgia çift kişilik yatakta uzanmışlardı. Yatak ikisi için biraz küçük olduğundan Georgia yan dönmüş ve sığabilmek için bir bacağını Jude'un üzerine atmış, yüzünü Jude'un boynuna sokmuştu.

Jude uyuşmuş bir hâldeydi; az önce olanları düşünmesi gerekiyordu ama aklını aynada görmüş olduğu şeye ve Anna'nın onlara anlatmaya çalıştığı şeye veremiyordu. Aklı, hiç değilse birkaç dakikalığına ölümden uzak kalmasını istiyordu. Ölümle çevrelendiğini hissediyordu; her bir ölümün ağır bir taş gibi göğsüne çökmüş olduğunu hissediyor, nefesi kesilecek gibi oluyordu. Anna'nın ölümü, Danny'nin, Dizzy'nin, Jerome'un, kendi muhtemel ölümü ve Georgia'nın da onlara katılmak üzere bekleyişi...

Kıpırdamadan yatıp hiçbir şey söylemediği sürece Georgia'yla beraber bu sessiz ortamda ilelebet kalabileceklerini düşündü. Onları bekleyen kötü şey her ne ise, hiç gelmeyecekti. O küçük yatakta, Georgia'nın serin budunun altında kaldığı sürece tahmin bile edemediği o gelecekten korunacaklardı.

Ama öyle olmadı. Bammy kapıyı yavaşça tıklattı ve kararsız bir sesle, "Sizler orada iyi misiniz?" diye sordu.

Georgia bir dirseği üzerinde doğruldu ve elinin tersiyle gözlerini sildi. Jude o ana kadar onun ağladığının farkında değildi. Georgia gözlerini kırpıştırıp gülümsedi ve bu gülümseme gerçekti, gösteriş değildi. Jude onun neden gülümsediğini anlayamadı.

Yüzü gözyaşlarıyla tertemiz olmuştu ve gülümsemesinde yürek burkan, çocuksu bir içtenlik vardı. Sanki, *Eh, ne yapalım, bazen şan-*

sın yaver gitmez, der gibiydi. Jude o anda Georgia'nın aynada gördükleri şeyin bir önsezi olduğuna inandığını anladı; gelecekte olacak ve muhtemelen kaçınamayacakları bir şey... Bu düşünce Jude'u korkuttu. Hayır, hayır, Georgia kanlar içinde öleceğine Craddock onu haklasın, daha iyiydi. Hem Anna neden onu onlara göstermişti ki? Ne isteyebilirdi?

"Hayatım?" diye seslendi Bammy.

"İyiyiz," diye karşılık verdi Georgia.

Sessizlik.

Sonra, "Orada kavga etmiyorsunuz, değil mi? Bir gürültü duydum."

"Hayır," dedi Georgia bu soruya çok şaşırarak. "Yeminle, Bammy. Şamata için özür dilerim."

"Pekâlâ," dedi Bammy. "İstediğiniz bir şey var mı?"

"Temiz çarşaflar," dedi Georgia.

Yine sessizlik oldu. Jude göğsüne dayanmış olan Georgia'nın titrediğini hissediyordu. Georgia gülmemek için alt dudağını ısırdı. Derken Jude da aniden gelen gülme ihtiyacını bastırmak zorunda kaldı ve eliyle ağzını kapattı.

"Tanrım," dedi Bammy ve kapıdan uzaklaştı.

Georgia gövdesini Jude'a, nemli yüzünü de onun boynuna dayadı. Jude ona sarıldı ve birlikte kahkahalara boğuldular.

32

Akşam yemeğinden sonra Jude birkaç yere telefon etmesi gerektiğini söyledi, Georgia ve Bammy'yi oturma odasında bırakıp dışarıya çıktı. Aslında telefon etmesi gereken kimse yoktu, ama Georgia'nın büyükannesiyle baş başa kalmak istediğini biliyordu.

Ama mutfağa geldikten ve önüne bir bardak limonata konulduğu zaman oyalanacak hiçbir şeyi olmadığını anladı ve telefonunu eline aldı. Mesajları dinlemek için ofisin numarasını tuşladı. O gün yaşanan olağandışı olaylardan, Craddock'la lokantada karşılaşmalarından, Georgia'nın yatak odasında Anna'yla olan görüşmeden sonra günlük sıradan işlerle uğraşmak tuhaf geldi. Jude ölü adamı görmesinden önceki kimliğinden kopmuş gibi hissediyordu. Otuz yıldan fazla bir süre onu meşgul eden kariyeri, işi ve sanatının hiçbir önemi kalmamış gibiydi. Telefon numarasını tuşlarken eli sanki başkasına aitmiş, kendi hayatını oynayan bir aktörmüş gibi hissediyordu.

Onu bekleyen beş mesaj vardı. İlki onun muhasebecisi ve işletme müdürü Herb Gross'tandı. Sesi gergin ve duygu doluydu. "Az önce Nan Shreve'den bu sabah Danny Wooten'in dairesinde ölü bulunduğunu öğrendim. Kendini asarak öldürmüş. Tahmin edeceğin gibi, burada hepimiz çok üzgünüz. Bu mesajı alınca beni arar mısın? Nerede olduğunu bilmiyorum. Bilen kimse de yok. Teşekkür ederim."

Sonraki mesaj polis memuru Beam'dendi; önemli bir konu hakkında Piecliff Emniyeti'nin Jude'a ulaşmaya çalıştığını söyledi ve geri aramasını istedi. Avukatı Nan Shreve'den bir mesaj vardı; kadın

bu işle meşgul olduğunu, polislerin ondan Danny'le ilgili bir ifade vermesini istediklerini bildirdi ve en kısa zamanda onu araması lazımdı.

Bir sonraki mesaj dört yıl önce saatte yüz elli kilometre hızla Porsche'sini bir söğüt ağacına çarparak ölen Jerome Presyley'dendi. "Selam, Jude, galiba çok geçmeden grubu yine bir araya getiriyoruz, değil mi? Davulda John Bonham, vokalde Joey Ramone." Jerome bir kahkaha atıp devam etti. "Duyduğuma göre modifiyeli bir Mustang kullanıyormuşsun. Oldum olası yapmayı en çok sevdiğimiz şey buydu, Jude... Arabalar hakkında konuşmak. Süspansiyonları, motorları, havalı frenleri, ses sistemleri, Mustang'ler, Thunderbird'ler, Porscheler... Kendi Porschem ile yoldan çıktığım o gece ne düşünüyordum, biliyor musun? Sana *hiç* söylememiş olduğum onca şeyi. Hiç konuşmamış olduğumuz onca şeyi. Mesela, beni kokaine alıştırdığını, sonra kendin bundan sıyrılıp bana da aynı şeyi yapmamı, yapmazsam beni gruptan atacağını söylemiştin. Karım Christine tek kelime etmeden çocukları alıp evi terk ettiğinde ona kendi evini alabilmesi ve bir avukat tutması için para vermiştin. Al sana sadakat! Ben her şeyimi, evimi, otomobilimi kaybederken bana borç vermemiştin. Oysa sen cebinde otuz dolar bile yokken Louisiana'dan geldiğinde ben sana bodrumumda yatak döşemiştim." Jerome bir kahkaha daha attı; sigara tiryakilerine özgü hırıltılı sesi vardı. "Neyse, yakında bütün bunları konuşma fırsatımız olacak. Sanırım, çok yakında seni görebileceğim. Duyduğuma göre şimdi bir gece yolculuğundaymışsın. O yolun nerede bittiğini biliyorum. Doğruca bir ağacın gövdesinde. Beni o ağacın dallarından topladıklarını biliyor muydun? Tabii, ön camda kalan parçalarım dışında. Seni özledim, Jude, sana sarılacağım anı dört gözle bekliyorum. Eski günlerde olduğu gibi şarkı söyleyeceğiz. Burada herkes şarkı söylüyor. Bir süre sonra kulağa sanki çığlık atılıyormuş gibi geliyor. Kulak ver. Dinlersen onların çığlıklarını duyabilirsin."

Jerome telefonu kulağından çekip Jude'un işitebilmesi için havaya kaldırırken bir takırtı sesi duyuldu. Hattan gelen ses Jude'un o güne kadar duymuş olduğu hiçbir şeye benzemiyordu, yabancı ve

korkunç bir sesti, yüzlerce sineğin yükseltilmiş vızıltısı gibiydi. Çok dikkatle dinleyince o sinek vızıltısı arasında insana benzemeyen sesler "anne" diye, "yeter artık dur" diye bağırıyorlardı.

Jude başka bir ölüden gelmiş olabilir diye bir sonraki mesajı silmek üzereydi ama mesaj babasının bakıcısı Arlene Wade'dendi. Uzun zamandır onu aklına getirmemiş olduğu için kadının tekdüze sesini hemen tanıyamadı. Tanıyana kadar neredeyse kısa mesaj bitecekti.

"Merhaba, Justin, benim. Babanın son durumunu bildirmek istedim. Otuz altı saatten beri bilinci yerinde. Nabzı kuvvetli. Bilmek istersin, diye düşündüm. Sancısı yok. İstersen onu bir ara."

Jude telefonu kapadıktan sonra mutfak tezgâhının üzerinden uzanıp pencereden dışarıya baktı. Kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı, pencere açıktı ve içeriye çiçek bahçesinin kokusunu taşıyan serin bir hava geliyordu.

Jude babasını gözlerinin önüne getirdi: yaşlı adam dar karyolasında uzanmış, sıska gövdesi bitik bir hâlde, çenesi beyaz kıllarla kaplı, şakakları çöküktü... Jude neredeyse onun kokusunu duyar gibi oldu; bu kokuya tavuk bokları, kül tablasının kokusu da dahildi; evin her yerine, perdelere, battaniyelere, duvar kâğıtlarına kadar sinmişti. Jude nihayet Louisiana'dan ayrıldığında sadece babasından değil, o kokudan da kaçıyordu.

Kaçmış, kaçmış, kaçmış, müzik bestelemiş, milyonlar kazanmış, babasıyla arasına olabildiğince mesafe koymaya çalışmıştı. Şimdi, biraz talih yardımıyla belki babasıyla aynı günde ölebilirdi. O gece yolunu birlikte yürürlerdi. Ya da belki o yolu Craddock'un kamyonetinin yolcu koltuğunda aşarlardı. İkisi o kadar yakın otururlardı ki Martin Cowzynski sıska elini Jude'un ensesine koyabilirdi. Babasının kokusu aracın içini doldururdu. Evinin kokusu.

Cehennem de böyle kokacaktı, baba oğul oraya birlikte giderlerken onlara gümüş renkli kısa saçları olan, Johnny Cash takım elbisesi giymiş korkunç şoförleri eşlik edecekti; radyoda da Rush Limbaugh olacaktı. Dinleyicilerle telefon bağlantısı yapılan radyo programları cehenneme layıktı.

Oturma odasında Bammy dedikodu yapar gibi fısıltıyla bir şey söyledi. Georgia bir kahkaha attı. Jude bu sese kulak kabarttı ve kendisi de gülmeye başladı. Jude başlarından geçen onca şeye, görmüş oldukları her şeye rağmen Georgia'nın yine kahkaha atabilecek hâlde oluşuna inanamıyordu.

Georgia'nın kahkahasında Jude'nun hayran olduğu bir nitelik vardı, kulağına güzel bir müzik gibi geliyordu. O ses Jude'u canlandırıyor, diriltiyordu. Mikrodalganın üzerindeki saate bakınca yediyi biraz geçtiğini gördü. Tekrar oturma odasına girecek, birkaç dakika onların havadan sudan konuşmalarına katılacak, sonra da Georgia'nın dikkatini çekerek kapıyı işaret edecekti. Yol onları bekliyordu.

Kararını vermişti. Tam mutfak tezgâhına arkasını dönecekken tiz bir ses dikkatini çekti. Bu ses *bay bay bebeğim* diye şakıyordu. Dönüp evin arkasındaki bahçeye baktı.

Bahçenin arka köşesi, ara sokaktaki sokak lambasıyla aydınlanmaktaydı, bahçe çitinin ve dalından bir ipin sarktığı büyük meşe ağacının üzerine mavi bir ışık veriyordu. Ağacın altındaki çimlerin üzerinde altı, yedi yaşlarında küçük bir kız oturmaktaydı; üzerinde kırmızı beyaz kareli bir elbise vardı ve siyah saçları bir atkuyruğuyla toplanmıştı. Kendi kendine Dean Martin'in hayal âlemlerini anlatan eski bir şarkısını söylüyordu. Bir karahindiba çiçeği kopardı ve buna üfledi. Çiçeğin yaprakları beyaz şemsiyeler hâlinde havada uçuştu. Kız başını kaldırmış, doğruca penceredeki Jude'a bakıyordu. Gözlerinde siyah lekeler vardı.

Bu Ruth'tu. Ruth. Adı Ruth'tu. Bammy'nin 1950'li yıllarda kaybolan ikiz kız kardeşiydi. Ebeveynleri onları yemek için eve çağırmışlar, Bammy koşarak gitmiş ama Ruth geride kalmıştı. Bir daha da onu sağ olarak gören kimse çıkmamıştı.

Jude ağzını açtı –ne diyeceğini bilmiyordu – ama ses çıkaramadı. Soluğu göğsünde sıkışmış, orada kalmıştı.

Ruth şarkı söylemeyi bıraktı ve gece tamamen sessizliğe büründü. Küçük kız başını çevirip evin arkasındaki ara sokağa baktı. Sanki orada tanıdığı bir komşusu varmış gibi gülümseyerek el salladı;

ama sokakta kimse yoktu, sadece yere yapışmış eski gazete sayfaları ve taşların arasından çıkan otlar vardı. Ruth ayağa kalkıp yavaşça çite doğru yürürken o olmayan kişiye sessizce bir şeyler söylüyordu. Jude ne zaman onun sesini duymaz olmuştu? Kız ne zaman şarkı söylemeyi bırakmıştı?

Ruth çite yaklaşırken, sanki küçük bir çocuğun işlek bir otoyola çıkmak üzere olduğunu görmüş gibi telaşa kapıldı Jude. Kıza seslenmek istedi ama nefes bile alamıyordu.

O anda Georgia'nın ona bu kızla ilgili anlattıklarını hatırladı. Ruth'u gören insanlar hep ona seslenip tehlikede olduğunu, kaçmasını söylemek istemişler, fakat başaramamışlardı. Kızı görmenin şoku içinde donakalmışlardı. O anda Jude'un aklına saçma bir düşünce girdi, bu kız onun tanıdığı ve hiçbir zaman yardım edemediği bütün kızları temsil ediyordu; hem Anna hem de Georgia'ydı. Eğer kızın adını seslenebilirse, dikkatini çekip tehlikede olduğunu söyleyebilirse, her şeyi başarabilirdi. Georgia'yla birlikte ölü adamı alt edebilirler, kendilerini bulaştırdıkları bu beladan kurtarabilirlerdi.

Ne var ki Jude hâlâ sesini çıkaramıyordu. Orada durup bu sahneyi seyretmek ve hiçbir şey yapamamak korkunçtu. Sargılı, yaralı elini tezgâhın üzerine vurdu ve müthiş bir acı duydu ama hâlâ boğazından en küçük bir ses bile çıkaramıyordu.

Jude tezgâha vurunca, hemen yanındaki Angus yerinde sıçradı, başını kaldırıp Jude'un bileğini yaladı. Angus'un pürüzlü sıcak dili tenine değince Jude irkildi. Bu temas tıpkı birkaç dakika önce Georgia'nın kahkahası gibi onu diriltti. Ciğerlerine biraz hava çekip pencereden bağırdı.

"Ruth!" diye seslenince kız başını çevirdi. Onu işitmişti. "Çekil oradan, Ruth! Hemen eve koş!"

Ruth yine o karanlık, boş sokağa baktıktan sonra eve doğru yürümeye başladı; ama fazla ilerleyemeden sanki görünmez bir ip sol bileğini çekiyormuş gibi ince beyaz kolu havaya kalktı.

Ama bu görünmez bir ip değil, görünmez bir eldi. Bir saniye sonra Ruth'un ayakları yerden kesildi ve orada olmayan biri tarafından havaya kaldırıldı. Uzun, sıska bacakları çaresizce tepiniyordu,

sandaletlerinden biri ayağından fırlayıp karanlığın içinde kayboldu. Kız direndi, debelendi, fakat devamlı olarak geriye çekiliyordu. Görünmeyen bir güç tarafından çitin üzerinden taşınırken çaresizlik içinde yalvarır gibi bakan yüzünü Jude'a döndü.

"Ruth!" diye bir kez daha seslendi Jude.

Karanlık sokağa doğru sürüklenirken görünüşü silikleşmeye başlamıştı; artık elbisesi gri-beyaz kareli, saçları gümüş renkteydi. Öbür sandaleti de düştü ve bir çamur birikintisinin içinde kayboldu. Ruth'un ağzı açıktı ama bağıramıyordu; Jude buna bir anlam veremedi. Belki de o görünmeyen şey eliyle kızın ağzını kapatmış olabilirdi. Sokak lambasının mavi ışığı altından geçtikten sonra görünmez oldu.

Angus yine sızlanıp bir kez daha Jude'un elini yaladı. Jude ağzında kötü bir tat, kulak zarlarında basınç hissediyordu.

"Jude," diye fısıldadı arkasına duran Georgia.

Jude onun lavabonun üzerindeki pencereden yansıyan görüntüsüne baktı. Gözlerinin önünde siyah çizgiler dans ediyordu. Kendi gözlerinin üzerinde de aynı şey vardı. İkisi de ölmüştü. Sadece hareket etmeyi sürdürüyorlardı.

"Ne oldu, Jude?"

"Onu kurtaramadım," dedi Jude. "Adı Ruth olan kızı. Onun götürüldüğünü gördüm." Georgia'ya o kızın kayboluşuyla birlikte kendilerini kurtarma ümidinin de kaybolduğunu söyleyemedi. "Ona adıyla seslendim. Bağırdım ama olanları değiştiremedim."

"Tabii ki değiştiremezdin, hayatım," dedi Bammy.

33

Jude, Georgia ve Bammy'ye doğru döndü. Georgia mutfakta, kapı eşiğinde duruyordu. Gözleri kendi gözleriydi, üzerlerinde ölüm işaretleri yoktu. Bammy torununu kalçasından tutup yana çektikten sonra mutfağa girip Jude'un yanına geldi.

"Ruth'un hikâyesini biliyor musun? Marybeth mi anlattı?"

"Bana kız kardeşinin siz küçükken kaçırıldığını söyledi. Bazen insanlar onu bahçedeyken ve kaçırılırken görüyorlarmış ama kendi gözlerimle görmem farklı bir şeydi. Onu şarkı söyleyişini işittim ve kaçırılışını gördüm."

Bammy onun bileğini tuttu. "Bir şeyler yemek ister misin?"

Jude başını iki yana salladı.

"Neden onun ikide bir döndüğünü biliyor musun? Neden insanların onu gördüğünü? Ruth'un hayatının en kötü anları o bahçede yaşandı, bizler oturmuş yemeğimizi yerken. Yalnızdı, korkuyordu ve kimse onun kaçırılışını görmedi. Kimse onun şarkısının ne zaman kesildiğini işitmedi. Çok korkunç olmalı. Düşünüyorum da bir insanın başına gerçekten çok kötü bir şey gelirse, başkaları da bunu bilmeli. Ormanda, düşerken çıkardığı sesi kimsenin duymadığı bir ağaç olamazsın. Sana hiç değilse içecek bir şey vereyim mi?"

Olur anlamında başını salladı Jude. Bammy neredeyse boşalmış olan limonata sürahisini alıp kalan miktarı Jude'un bardağına boşalttı.

Bammy bu işi yaparken, "Hep şunu düşünmüşümdür," dedi. "Birisi onunla konuşabilse, üzerindeki yükü bir nebze alabilir. Son anlarında birisi ona o kadar yalnız olmadığını hissettirebilse, belki

bu onu özgür kılar." Bammy başını yana eğdi. "Belki ona farkında bile olmadan bir iyilik yaptın. Sırf adını söylemekle..."

"Ne yaptım ki? Yine de kaçırıldı." Jude limonatasını bir yudumda bitirip bardağı lavaboya bıraktı.

"Ruth'un başına gelenleri herhangi bir kimsenin değiştirebileceğine hiçbir zaman inanmadım. O iş kapandı. Geçmişte kaldı. Gece burada kalın, Jude."

Bu son cümle daha önce söylenenlerle o kadar alakasızdı ki Jude ondan ne istendiğini hemen anlayamadı. "Kalamayız."

"Neden?"

Çünkü onlara yardım eden herkese ölüm bulaşacaktı ve sadece birkaç saatliğine burada kalmakla bile Bammy'nin hayatını ne denli tehlikeye attıklarını kim bilebilirdi? Çünkü o ve Georgia zaten ölmüşlerdi ve ölüler yaşayanları aşağıya çekerlerdi. "Çünkü güvenli değil," dedi sonunda. Hiç değilse bu doğruydu.

Bammy'nin kaşları çatıldı; düşünüyordu. Jude kadının onu konuşturmak için doğru kelimeleri bulmaya çalıştığını anladı. İçinde bulundukları durumu anlatması için onu zorlamak istiyordu.

Bammy hâlâ düşünürken, Georgia sanki ses çıkarmaya korkar gibi, ayak parmakları ucunda odaya girdi. Bon da peşindeydi.

"Her hayalet senin kız kardeşin gibi değil," dedi Georgia. "İyileri var, kötüleri var. Ölü insanlarla başımıza her türlü bela geliyor. İkimizden de açıklama yapmamızı isteme. Sana deli saçması gibi gelir."

"Hele bir dene. Belki yardım edebilirim."

"Bayan Fordham," dedi Jude, "Bizi çok güzel ağırladınız. Yemek için de teşekkür ederiz"

Georgia uzanıp Bammy'nin gömleğinin kolundan çekince kadın ona döndü. Georgia sıska kollarıyla ona sımsıkı sarıldı. "Sen çok iyi bir kadınsın. Seni çok seviyorum."

Bammy'nin başı hâlâ Jude'a dönüktü. "Yapabileceğim bir şey varsa..."

"Ama yok," dedi Jude. "Bu tıpkı senin arka bahçedeki kız kardeşinle olduğu gibi bir şey. İstediğin kadar bağır ama olayların gidişatını etkilemeyecektir."

"Ben buna inanmıyorum. Kız kardeşim öldü. Şarkı söylemeyi kestiği zaman kimse fark etmedi ve birisi onu kaçırıp öldürdü; ama sizler ölü değilsiniz. Sen ve torunum hâlâ hayattasınız ve burada, benimle birlikte evimdesiniz. Pes etmeyin. Sizler şarkı söylemeyi bırakırsanız, ölüler kazanır ve onların sizi aşağıya çekmelerine yol açarsınız."

Bammy'nin sözlerindeki bir şey Jude'u elektrik çarpmış gibi sarstı. Pes etmemekle ilgili sözlerindeki bir şey. Şarkı söylemekle ilgili sözlerindeki bir şey. Bu ifadelerin ardında bir fikir yatıyordu ama Jude henüz bunu çözemiyordu. Georgia'yla kendisinin yolun sonuna gelmiş olduklarını bilmek – her ikisinin de arka bahçedeki kız gibi ölü olduklarını bilmek – başka hiçbir düşüncenin aşamayacağı bir engeldi.

Georgia gözyaşları içinde Bammy'yi art arda öpüyordu. Sonra Bammy dönüp ona baktı ve torunun yanaklarını tuttu.

"Kalın," dedi Bammy. "Onun da kalmasını sağla. Eğer istemezse, bırak sensiz gitsin."

"Bunu yapamam," dedi Georgia. "Ayrıca o haklı. Seni yeterince bu işe bulaştırdık, daha fazlası olmamalı. Arkadaşımız olan bir adam bizden yeterince çabuk uzaklaşmadığı için öldü."

Bammy alnını Georgia'nın göğsüne dayadı, ellerini kaldırıp onun saçlarına götürdü. Bir an iki kadın dans eder gibi yavaşça sallandılar.

Bammy çok geçmeden kendini toparlayıp bir kez daha Georgia'nın yüzüne baktı. Çenesi titriyordu ama artık ağlaması kesilmişti.

"Senin için dua edeceğim, Marybeth."

"Teşekkür ederim," dedi Georgia.

"Geri geleceğinize inanıyorum. Sorunlarınızı çözecek yolu bulduktan sonra buraya döneceğinize inanıyorum. Çünkü akıllısın ve çok iyi bir kızsın." Bammy kesik bir nefes alıp yan gözle Jude'a baktı. "Umarım, bu adam sana layıktır."

Georgia neredeyse ağlamaya benzeyen küçük bir kahkaha çıkardıktan sonra bir kez daha Bammy'ye sarıldı.

"Gidin, o hâlde," dedi Bammy. "Gitmeniz gerekiyorsa, gidin."

"Gittik bile," dedi Georgia.

34

Arabayı Jude kullanıyordu. Direksiyondaki avuçları terliydi, midesi çalkalanıyor, bir şeye sert bir yumruk atmak istiyordu. Aşırı hızla gitmek istiyordu ve gidiyordu da; trafik ışığı sarıdan kırmızıya dönerken gaza basıyor, eğer zamanında geçemezse beklerken sabırsızca ara gaz veriyordu. O evdeyken hissettikleri, küçük kızın kaçırılışını çaresizce seyretmek midesini alt üst etmiş, ağzında ekşimiş süt tadı bırakmıştı.

Georgia bir süre onu seyrettikten sonra elini onun koluna koydu. Elinin soğuk teması Jude'u irkiltti. Jude derin bir nefes alıp kendini toplamak istiyordu ama bu kendinden çok Georgia içindi. Eğer ikisinden birisi bu kadar öfkeli olacaksa, bu ondan çok Georgia'nın hakkıydı. Anna'nın ona aynada gösterdiği şey için, kendini ölmüş olarak gördüğü için... Jude onun bu kadar sakin kalabilmesini anlayamıyor ve kendisi bir türlü derin nefesler alamıyordu. Önündeki kamyon yeşil yandıktan sonra hareket etmekte geç kalınca, Jude kornaya bastı.

Açık pencereden, "Kafanı götünden çıkar!" diye bağırdı ve onun yanından sıyrılmak için emniyet şeridinden geçti.

Georgia elini onun kolundan çekip kendi kucağına koydu ve pencereden dışarıya baktı. Bir blok daha gittikten sonra başka bir kavşakta durdular.

Georgia tekrar konuştuğunda sesi alçak bir mırıltı gibi çıkmıştı. Jude'un işitmesini beklemiyor, kendi kendine konuşuyordu, sesinin duyulabileceğinin farkında değildi.

"Ah, şuna bak. Bu dünyadaki en sevmediğim ikinci el otomobil parkı. Tam gerektiği zaman bir el bombasını nerede bulursun ki?"

"Ne?" diye sordu Jude ama anlamıştı; direksiyonu çevirip kaldırıma yanaştı ve frene bastı.

Mustang'in sağ tarafında geniş bir otomobil parkı vardı, on metre yüksekliğindeki çelik direklerin üzerindeki lambalarının ışıklarıyla aydınlanmaktaydı. Kule gibi yükselen bu direkler başka bir dünyadan gelmiş işgal ordularını andırıyordu. Saat akşamın sekizini geçmiş olmasında rağmen hâlâ faaliyet vardı. İnsanlar otomobillerin arasında dolaşıyor, camlara yapıştırılmış fiyat etiketlerini görmek için pencerelere doğru eğiliyorlardı.

Georgia'nın kaşları çatılmıştı, ağzını Jude'a ne halt ettiğini sormaya hazırlanır gibi açtı.

"O yer burası mı?" diye sordu Jude.

"Hangi yer?"

"Budala rolü oynama. Seni taciz edip orospu muamelesi yapan herifin yeri."

"Öyle yapmadı... Yani tam olarak öyle olduğunu söyleyemem..."

"Ben söylerim. Burası mı?"

Georgia onun direksiyona yapışmış ellerine baktı. "Muhtemelen burada değildir."

Jude kapısını açıp dışarıya çıktı. Yanından geçen otomobillerin egzoz kokusu genzini yaktı. Georgia da dışarıya çıktı ve ona baktı.

"Nereye gidiyorsun?"

"O herifi aramaya. Adı neydi?"

"Arabaya bin."

"Kimi arayacağım? Beni rasgele buradaki satış görevlilerini hırpalamak zorunda bırakma."

"Tanımadığın birini dövmek için oraya tek başına giremezsin."

"Hayır. Tek başıma olmayacağım. Angus'u yanıma alacağım." Arabanın içine baktı; Angus iki ön koltuk arasında durmuş, ümitle Jude'a bakıyordu. "Hadi, gel, Angus."

Devasa siyah köpek önce sürücü koltuğuna sonra da yola atladı. Jude kapıyı kapattı; Angus'la birlikte arabanın önüne yürüdü.

"Sana onun kim olduğunu söylemeyeceğim," dedi Georgia.

"Tamam. Ben de oradakilere sorarım."

Georgia onun koluna yapıştı. "Ne demek oradakilere sorarım? Ne yapacaksın? Oradaki satıcılara eskiden on üç yaşındaki kızları düzüp düzmediklerini mi soracaksın?"

Derken adamın adı bir anda aklına geldi. Tam o herifin suratına bir tabanca dayamayı düşünürken hatırlayıverdi. "Ruger. Herifin adı Ruger'dı. Tabanca modeli gibi."

"Tutuklanacaksın. Oraya girme."

"İşte bu yüzden onun gibi heriflerin yaptıkları yanlarına kar kalıyor. Çünkü senin gibi insanlar hata edip onları koruyorlar."

"Ben *onu* korumuyorum, salak herif. Seni koruyorum."

Jude kolunu ondan çekti ve geri dönmeye başladı; bunu yapmaktan vazgeçecekti ve şimdiden kendine kızmaya başlamıştı. Tam o anda Angus'un kaybolduğunu fark etti.

Hızla etrafında bakındı ve çok geçmeden onu gördü; Angus otoparkın içinde sırayla dizili kamyonetlerin arasında dolanıyordu.

"Angus!" diye bağırdı Jude ama tam o sırada yoldan geçen bir tırın gümbürtüsü onun sesini bastırdı.

Jude köpeğinin ardından gitti. Arkasına bakınca, Georgia'nın peşinden geldiğini gördü; kızın gözleri telaşla büyümüştü. İşlek bir otoyolun üzerindeydiler, köpeklerden birini burada kaybetmek çok kötü olurdu.

Jude, Angus'u son gördüğü kamyonetlerin yanına gelince arkasını döndü ve hayvanı gördü; Angus arka bacakları üzerine oturmuş, sıska, kel kafalı, üzerinde mavi bir ceket olan bir adamın kulaklarının arkasını okşamasına izin veriyordu. Adamın göğüs cebindeki etikette RUGER yazılıydı. Ruger'ın yanında aşırı şişman bir aile vardı. Çift kat göbekleri reklam panoları görevi yapıyordu; babanın göbeğinde Coors Silver Bullet, annenin göğsünde Curves Fitness Salonu, on yaşlarındaki oğullarının üzerinde bir Hooters tişörtü vardı. Onların yanında duran Ruger böcek gibi kalıyordu; ince kaşları, memeleri kıllı sivri uçlu kulakları vardı. Ayaklarındaki mokasenlerin üstü püsküllüydü. Jude püsküllü mokasenlerden nefret ederdi.

"Aferin sana oğlum," dedi Ruger. "Şu akıllı oğlana bakın."

Jude, Georgia'nın yetişmesi için yavaşladı. Georgia onun yanından geçmek üzereyken Ruger'i gördü ve büzüldü.

Ruger başını kaldırıp kibarca gülümsedi. "Sizin köpeğiniz mi, han'fendi?" Gözleri kısıldı ve yüzünde tanıdığını ifade eden bir şaşkınlık belirdi. "Bu bizim küçük Marybeth'imiz. Ne kadar büyümüşsün! Ziyarete mi geldin? Son zamanlarda New York'ta olduğunu duymuştum."

Georgia konuşmadı, yan gözle Jude'a baktı. Angus sanki kimi aradıklarını biliyormuş gibi onları doğruca Ruger'e götürmüştü. Belki de gerçekten biliyordu. Belki de Angus'un içinde yaşayan siyah duman bunu biliyordu. Georgia *bir şey yapma* dercesine Jude'a bakarak başını iki yana sallamaktaydı ama Jude ona aldırmayıp yanından geçti ve Angus'la Ruger'e yaklaştı.

Ruger, Jude'u görünce yüzü sevinçle parladı. "Aman, Tanrım! Siz meşhur rock yıldızı Judas Coyne'sunuz. Benim ergen oğlumda bütün albümleriniz var. Keşke o kadar yüksek sesle çalmasa –sanki hâlâ kulak zarları çınlıyormuş gibi küçük parmağını kulağına soktu– ama şunu bilin ki oğlumda büyük bir iz bıraktınız."

Jude, "Şimdi de senin suratında büyük bir iz bırakacağım, adi puşt," diyerek sağ yumruğunu Ruger'in burnuna indirdi ve kemiğin kırılma çatırtısını duydu.

Ruger sendeledi, bir eli burnunda iki büklüm oldu. Arkasında duran tombul aile yanlarından geçmesi için çekildiler. Küçük oğlan ağzı kulaklarında kavgayı seyrediyordu.

Jude avucundaki yaranın acısına aldırmadan sol yumruğunu Ruger'in karnına gömdü. Adam dizleri üzerine yığılacakken onu tuttuğu gibi satılık bir Pontiac'ın motor kapağı üzerine attı. Arabanın ön camına iliştirilmiş bir ilan vardı: İSTİYORSANIZ SİZİN OLABİLİR! UCUZ!

Ruger doğrulmaya çalıştı ama Jude onu taşaklarından kavrayıp sıktı. Ruger acı içinde haykırırken burun deliklerinden kan boşalıyordu. Angus hırlayarak atladı ve çenelerini Ruger'in ayağına geçirip çekerek mokasenlerinden birini ayağından söktü.

Şişman kadın eliyle gözlerini kapadı ama seyretmek için iki parmağını aralık bıraktı.

Georgia onu dirseğinden tutup kaldırana kadar Jude birkaç yumruk daha atabilmişti. Otomobile yaklaştıkları sırada Georgia gülmeye başladı ve Mustang'in içine girdikleri zaman Jude'un üzerine kapandı; kulak memesini çiğniyor, ağzını öpüyordu.

Ruger'in mokaseni hâlâ Angus'un ağzındaydı ama otoyola çıktıktan sonra Georgia bir Slim Jim karşılığında mokaseni ondan aldı ve püsküllerinden dikiz aynasına bağladı.

"Beğendin mi?" diye sordu Jude'a.

"Süs zarlardan daha iyi."

ACI

35

Jessica McDermott'un evi kentin yeni semtlerinden birindeydi; Koloni dönemi mimarisiyle modern tasarımların zarif bir uyumu vardı. Bir süre yol aldıktan sonra hiçbir mimari stile uymayan tipik Amerikan banliyö evleri başladı. Jude toprak bir garaj yoluna girip kurumuş çamur üzerinde ilerleyerek tamamlanmamış bir evin önünde durdu.

Garajın iskeleti daha yeni inşa edilmişti, beton zeminden ve tepeden kirişler çıkıyordu; çatısı plastik örtüyle kapatılmıştı. Biraz ötesindeki evde kirişler arasına kontrplak paneller çakılmış, pencerelerin ve kapıların olacağı yerlerde boş dikdörtgenler vardı.

Jude, Mustang'i ön tarafı sokağa bakacak şekilde döndürdükten sonra garajın kapısız kısmına doğru geri aldı. Park ettikleri yerden Price'ların evi rahatça görünüyordu. Jude motoru susturdu ve soğuyana kadar çıkan tıklamayı dinlediler.

Bammy'nin güneydeki evinden buraya iyi bir zamanda gelmişlerdi. Birazdan sabahın biri olacaktı.

"Bir planımız var mı?" diye sordu Georgia.

Jude sokağın karşısındaki kaldırımda bulunan iki büyük çöp kutusunu işaret etti. Sonra yolun aşağısındaki yeşil, plastik fıçıları gösterdi.

"Galiba yarın çöp toplama günü," dedi Jude. Başıyla Jessica Price'ın evini işaret etti. "Jessica henüz çöp kutularını çıkarmamış."

Yolun ilerisindeki bir sokak lambasından gelen ışık, tıpkı bir kuyunun dibindeki su gibi Georgia'nın gözlerini parlatıyordu. Bir şey söylemedi.

"Çöpünü çıkarana kadar bekler, sonra da onu arabaya bindiririz."

"Bindiririz."

"Bir süre dolaşırız. Biraz konuşuruz... Üçümüz."

"Ya çöpü kocası çıkarırsa?"

"Kocası askerdi ve Irak'ta öldü. Bu da Anna'nın bana ablasıyla ilgili anlattığı birkaç şeyden biriydi."

"Belki şimdi bir sevgilisi vardır."

"Eğer bir sevgilisi varsa ve benden çok daha iriyse, o zaman başka bir deneme için bekleriz. Ama Anna bana ablasının bir sevgilisi olduğunu söylemedi. Bildiğim kadarıyla Jessica burada üvey babası Craddock ve kızıyla birlikte yaşıyordu."

"Kızı mı?"

Jude garajın duvarına dayalı küçük pembe bisiklete baktı. Georgia da onun baktığı yere döndü.

Jude, "Bu yüzden bu gece harekete geçmeyeceğiz. Yarın okul günü. Er geç Jessica yalnız kalacak."

"Peki sonra?"

"Sonra yapmamız gerekeni yapacağız ve çocuk bunu görecek diye endişelenmeyeceğiz."

Bir süre ikisi de konuşmadı. Bitirilmemiş evin arkasındaki ağaçlardan ve çalılıklardan şakıyan böceklerin sesi geliyordu. Bunun dışında sokakta çıt yoktu.

"Ona ne yapacağız?" diye sordu Georgia.

"Ne yapmamız gerekiyorsa, onu."

Georgia koltuğu sonuna kadar arkaya indirip gözlerini tavana dikti. Bon öne uzanıp burnunu onun kulağına uzattı. Georgia onun başını okşadı. "Bu köpekler aç, Jude."

"Beklemek zorundalar," dedi Jude gözlerini Jessica'nın evinden ayırmadan. Başı ağrıyordu ve yumruk kemikleri berelenmişti. Bitkinliği uzun vadeli bir plan yapmasına engeldi. Aklından geçen düşünceler kendi kuyruklarını kovalayan, kendi etraflarında daireler çizen kara köpekler gibiydi.

Hayatı boyunca bazı kötü şeyler yapmıştı - en başta da Anna'yı o trene bindirip ölmesi için ailesinin yanına göndermesi geliyordu

- ama hiçbir şey önünde onu bekleyen muhtemel son kadar kötü değildi. Birini öldürmekle sonuçlanabilirdi. Kafasının içinden Johnny Cash "Folsom Prison Blues" şarkısını söylüyordu. Annem bana uslu çocuk olmamı ve tabancalarla oynamamanı söyledi. Jude evde bıraktığı 44'lük John Wayne tabancasını düşündü. Silahı yanında olsaydı Jessica'yı konuşturmak daha kolay olacaktı. Ne var ki eğer tabanca yanında olsaydı, Craddock onu Georgia'yı, köpekleri ve kendisini vurmaya ikna edebilirdi. Jude o ana kadar sahip olduğu tabancaları, köpekleri ve babasının çiftliğinin arkasındaki tepelerde köpeklerle birlikte koşuşunu düşündü. Düşündüğü başka şeyler de vardı; babasının pompalı tüfekle ördeklere ateş edişi, Jude dokuz yaşındayken annesiyle birlikte babasından kaçışları ama Greyhound otobüs terminaline geldiklerinde annesinin cesaretini kaybedip ağlayarak ebeveynlerini araması... Ebeveynleri ona oğlanı babasına götürmesini ve kocasıyla uzlaşmaya çalışmasını söylemişlerdi. Eve döndüklerinde babası elinde pompalı tüfeğiyle onları verandada bekliyordu. Tüfeğin dipçiğini annesinin suratına indirip namlusunu göğsüne dayadı ve bir daha evden kaçmaya çalışırsa onu öldüreceğini söyledi. Jude – o zamanlar Justin'di – eve girince babası, "Sana kızmadım, evlat, bu senin suçun değildi," dedi ve ona sarıldı. Başını öpüp onu sevdiğini söyleyince Justin de otomatik bir cevapla "Ben de seni seviyorum," dedi. Jude şimdi bunu hatırlarken çok utanıyordu, bunu yapan insan olmaya tahammül edemediği için başka biri olması lazımdı. Yapmış olduğu en kötü şey, annesi kanlar içindeyken ona ihanet edip babasını yanağından öpmesi miydi? Bu, Anna'yı sepetlemekten daha kötü değildi. Şimdi yarın sabahı düşünüyor, Anna'nın ablasını arabasına nasıl bindireceğini, onu nasıl evden uzaklaştırıp konuşmasını sağlayacağını kestirmeye çalışıyordu.

Mustang'in içi sıcak olmamasına rağmen kaşları üzerinde biriken teri kolunun tersiyle sildi. Gözleri evde ve yoldaydı. Bir ara bir polis otosu geçti ama Mustang garajın gölgesi altında görünmüyordu; polis otosu durmadan oradan geçti.

Yanında oturan Georgia yüzü cama dönük, uyumaktaydı. Sabah ikiyi biraz geçiyorken, uykusundaki bir şeyle mücadele etmeye

başladı. Sanki bir öğretmenin dikkatini çekmek ister gibi sağ elini kaldırdı. Sargısını yenilememişti, eli sanki saatlerdir su içinde kalmış gibi beyazdı ve buruşmuştu. Havayı dövmeye ve korku içinde inlemeye başladı.

Jude onun adını söyleyerek uyandırmak için omzunu tuttu. Georgia yaralı eliyle onu tokatladı. Sonra gözleri açıldı, Jude'u tanımıyordu, dehşet içindeydi. O anda Jude onun kendi yüzünü değil, ölü adamın yüzünü gördüğünü anladı.

"Marybeth," dedi bir daha. "Rüya gördün. Sakin ol. Sorun yok, iyisin."

Georgia'nın gözlerindeki sis dağıldı, o ana kadar kaskatı olan vücudu gevşedi ve nefes aldı. Yanağına terle yapışan saçını geri itti; gövdesinden çıkan hararete şaşırıyordu. "Susadım."

Jude arka koltuğa uzanıp benzin istasyonunda aldıkları şeylerin bulunduğu poşeti açtı ve içinden bir şişe su çıkardı. Georgia şişenin kapağını açıp dört yudumda üçte birini içti.

"Ya Anna'nın ablası bize yardım edemezse?" diye sordu. "Ya o da ölü adamı uzaklaştıramazsa? Eğer bizi Craddock'tan kurtaramazsa, onu öldürecek miyiz?"

"Sen biraz dinlensene. Daha bir süre bekleyeceğiz."

"Ben kimseyi öldürmek istemiyorum, Jude. Dünyadaki son saatlerimi birisini öldürmek için kullanmak istemiyorum."

"Bunlar senin dünyadaki son saatlerin değil," dedi Jude. Bu sözlerine kendisini dahil etmemeye özen gösterdi.

"Senin de birisini öldürmeni istemiyorum. Senin öyle bir insan olmanı istemiyorum. Üstelik Jessica'yı öldürürsek, bize iki hayalet musallat olacaktır. Peşimde başka hayalet olmasını istemiyorum."

"Radyoyu açmamı ister misin?"

"Onu öldürmeyeceğine söz ver, Jude. Ne olursa olsun."

Jude radyoyu açtı FM kanalında Foo Fighters grubu vardı. David Grohl, hayata tutunduğunu söylüyordu. Jude radyonun sesini iyice kıstı. "Marybeth," diye başladı.

Georgia titredi.

"İyi misin?"

"Bana gerçek adımla hitap etmen hoşuma gidiyor. Bana bir daha Georgia deme, tamam mı?"

"Peki."

"Keşke beni ilk gördüğünde sarhoşların önünde soyunuyor olmasaydım. Keşke bir striptiz kulübünde tanışmasaydık. Böyle şeyler yapmaya başlamamdan önce beni tanımış olmanı isterdim. Şimdiki gibi olmamdan önce... Keşke yapmasaydım dediğim onca şeyi yapmadan önce..."

"Kaç kişinin hırpalanmış eski mobilyaları satın almak için nasıl paralar ödediğini biliyor musun? Buna ne deniyordu? Antika eşyalar. Çünkü biraz çizilmiş, hırpalanmış bir eşya üzerinde en küçük bir çizik olmayan yepyeni bir şeyden daha ilginçtir."

"İşte ben öyleyim," dedi Georgia. "Güzelce hasar görmüş biri." Yine titremeye başlamıştı.

"Nasılsın?"

"İdare ediyorum," dedi Georgia, vücudu gibi sesi de titriyordu.

Hafif parazitli bir ses çıkaran radyoyu dinlerlerken Jude biraz gevşemeye başladığını hissediyordu. O anda önlerinde onları neyin beklediği veya sabah olduğunda ne yapmak zorunda kalacakları önemli değildi. Geride bıraktıkları da – günlerce yaptıkları araba yolculuğu, eski kamyoneti içindeki Craddock McDermott'un hayaleti – önemli değildi. Jude güneyde bir yerdeydi, Mustang'inin içindeydi, radyosunda Aerosmith çalıyordu.

Derken Marybeth bu hayali mahvetti. "Ben ölürsem ve sen hayatta kalırsan, Jude," dedi. "Onu durdurmaya çalışacağım. Öbür taraftan."

"Sen ne diyorsun? Ölecek falan değilsin."

"Biliyorum. Öylesine söyledim işte. İşler istediğimiz gibi gitmezse Anna'yı bulacağım ve iki kız Craddock'u engellemeye çalışacağız."

"Sen ölmeyeceksin. Ouija tahtasının ne dediği veya Anna'nın sana aynada gösterdiği şey umurumda değil."

Marybeth'in alnı kırıştı. "Bizimle konuşmaya başlayınca odam birden soğudu. Titremekten kendimi alamadım. İmlecin üzerindeki elimi bile hissedemiyordum. Sonra sen Anna'ya bir şey sordun ve

ben onun ne cevap vereceğini önceden biliyordum. Ne söylemeye çalışacağını. Herhangi bir ses falan duymuş değildim, yine de biliyordum işte. O anda mantıklı gelmişti ama şimdi aklıma yatmıyor. Benim ne yapmamı istediğini hatırlayamıyorum, ya da benden bir kapı olmamı isterken ne demek istediğini anlayamıyorum ama... galiba eğer Craddock geri gelebiliyorsa, kendisinin de gelebileceğini kastediyordu. Eğer biraz yardım edilirse... ve bir şekilde ben de yardım edebilirsem - şunu çok iyi anladım - bunu yaparken ölmek zorunda kalabilirim."

"Sen ölmeyeceksin. Ben yanında olduğum sürece."

Marybeth gülümsedi. "Sen beni kurtaramazsın."

Jude önce buna ne karşılık vereceğini bilemedi. Aklından onun güvenliğini sağlayabilecek *tek* bir yol olduğu fikri geçti ama bunu henüz kelimelere dökemiyordu. Eğer kendisi ölürse, Craddock onları bırakıp gider ve Marybeth yaşardı. Craddock sadece onu istiyordu ve sadece Jude sağ olduğu sürece bu dünyada bulunabiliyordu. Ne de olsa Jude ona ve ölü adamın elbisesine sahip olmak için para ödemişti. Craddock bir hafta boyunca Jude'un kendini öldürmesini sağlamaya çalışmıştı. Jude buna direnmek için o kadar uğraşmıştı ki hayatta kalmanın bedeli ölü adama istediğini vermekten daha mı kötü, diye düşünememişti. Kaybedeceğine emindi ve daha uzun süre direnirse, muhtemelen Marybeth'i de yanında sürükleyecekti. Çünkü ölüler yaşayanları aşağıya çekerlerdi.

Marybeth ıslak gözlerle ona bakıyordu. Jude onun alnına düşen saçını itti. Kız çok gençti, çok güzeldi, kaşları yüksek ateşinin hararetiyle terliydi. Onun kendisinden önce ölmesi düşüncesi tahammül edemeyeceği bir şeydi.

Jude onun yanına yaklaşıp ellerini kendi elleri arasına aldı. Kızın alnı nemli ve çok sıcak, elleri ise nemli ve çok soğuktu. Jude onun ellerini çevirdi. Gördüğü şey onu şoke etti. Marybeth'in iki eli de çürümüş gibi kurumuştu, beyazdı ve buruşuktu; sadece sağ eli değil. Sağ eli daha kötüydü, başparmağı tamamen çürümüş, tırnağı kopmuştu. Her iki avucunda da iltihabın kırmızı çizgileri ön kollarına kadar yükseliyordu.

"Sana ne oluyor?" diye sordu Jude sanki cevabı bilmiyormuş gibi. Anna'nın ölüm hikâyesi Marybeth'in derisine kazınmıştı.

"O artık bir şekilde benim bir parçam oldu. Anna. Sanırım, bir süredir onu içimde taşıyorum." Bunun Jude'u şaşırtması gerekirdi ama hiç şaşırmadı. Anna ve Marybeth'in birleştiklerini, bütünleştiklerini sezmişti. Marybeth'in aksanı tıpkı Anna'nın köylü aksanı gibi olduğu zaman anlamıştı. Marybeth'in tıpkı Anna gibi saçlarıyla oynayışı bir işaretti. Marybeth devam etti. "Onu durdurabilmek için dünyamıza geri gelmesine yardım etmemi istiyor. Geçiş kapısı benim. Bana böyle söyledi."

"Marybeth," diye başladı Jude ama diyecek başka bir şey bulamadı.

Marybeth gözlerini kapatıp gülümsedi. "İşte benim adım bu. Diline dolama sakın. Ya da boş ver, dolansın. Bu adı söylemen hoşuma gidiyor. Tamamını söylemen... sadece Mary kısmını değil."

"Marybeth," dedi Jude, kızın ellerini bırakıp sol kaşının altını öptü. "Marybeth." Sol yanağını öptü. Bu kez Marybeth zevkle titredi. "Marybeth." Jude onun ağzını öptü.

"Bu benim işte. Olmak istediğim kişi. Mary. Beth. Tek bir kız fiyatına iki kız alıyormuşsun gibi... Ah, belki de şu anda gerçekten iki kız alıyorsun. Anna benim içimdeyse..." Marybeth gözlerini açtı. "Benimle sevişirken belki onunla da sevişiyorsun. Bu çok güzel bir alışveriş değil mi, Jude? Çok ucuza gelmedim mi?"

"Bugüne kadar yaptığım en iyi alışveriş," dedi Jude.

"Bunu sakın unutma," dedi Marybeth ve onu öptü.

Jude kapıyı açıp köpeklere çıkmalarını söyledi; bir süre Jude ve Marybeth arabanın içinde yalnız kalırlarken, köpekler garajın beton zemini üzerinde uzandılar.

36

Jude köpeklerin havlamalarıyla uyandı; aklına gelen ilk şey hayalet oldu. *Hayalet geliyor.*

Köpekleri yine arabaya almıştı, Angus ve Bon arka koltukta ayağa kalkmışlar, pencereden dışarıya, çirkin bir sarı Labradora bakıyorlardı. Dişi Labrador kuyruğunu havaya kaldırmış, art arda Mustang'e havlamaktaydı. Angus ve Bon da hevesli ifadelerle ona bakıyor, arada bir onlar da havlıyordu. Marybeth yüzünü ekşiterek yolcu koltuğunda döndü, artık uyanmıştı ama daha uyumak istiyordu.

Jude köpeklerine seslerini kesmelerini söyledi. Hayvanlar onu dinlemediler.

Ön camdan dışarıya bakınca gökyüzünde bakır bir delik gibi parlayan güneşi gördü. Suratına gelen bu parlaklığa bir küfür savurdu ama daha gözlerini korumak için elini kaldıramadan otomobilin önüne bir adam çıktı ve başı güneşi bloke etti.

Jude belinde bir alet kemeri olan genç adama baktı. Tipik bir köylüydü, güneşten fazlasıyla esmerleşmişti. Adam Jude'a kaşlarını çattı. Jude ona el sallayıp başıyla selam verdikten sonra arabanın motorunu çalıştırdı. Radyo üzerindeki saatin ışığı yanınca, sabahın yedisi olduğunu gördü.

Marangoz kenara çekilince Jude garajdan çıktı ve marangozun park hâlindeki kamyonetinin yanından dolandı. Sarı Labrador havlayarak garaj yolu boyunca peşinden geldi ama sonra bahçenin kenarında durdu. Oradan çıkarlarken Bon son bir kez dişi köpeğe havladı. Jude Jessica'nın evinin önünden geçti. Henüz kimse çöpü çıkarmamıştı.

Hâlâ zamanı olduğuna karar verip Jessica Price'ın arazisinden ayrıldı. Önce Angus'u, sonra da Bon'u yürüttü, kent merkezindeki dükkândan çay ve çörek aldı. Marybeth ilkyardım çantasındaki gazlı bezle sağ elini yeniden sardı. Sol elinde herhangi bir yara yoktu. Jude bir Mobil istasyonundan benzin aldıktan sonra istasyonun kenarındaki boşlukta park edip atıştırmaları yediler. Sade hamur tatlılarını köpeklere verdi.

Tekrar Jessica'nın evine döndüler; evden yarım blok ötede, sokağın karşı tarafında park etti. İnşaat alanından epey uzaktaydılar. Uyandıklarında ona dikkatle bakan işçiye görünmek istemiyordu.

Saat yedi buçuğu geçmişti; Jessica'nın bir an önce çöpü çıkaracağını umuyordu. Orada kaldıkları sürece dikkat çekmeleri çok mümkündü. Siyah bir Mustang içinde siyah kıyafetlere bürünmüş, dövmeleri ve yara izleri olan iki kişi... Soygun yapacakları bir yeri gözetleyen iki hırsıza benziyorlardı. Az ilerideki sokak lambası direğinde bir tabela vardı: SEMT NÖBETÇİLERİ.

Jude hazırdı ama beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Acaba marangoz onu tanıdı mı, diye merak etti; oraya başkaları geldiği zaman ne söyleyecekti? *Hâlâ inanamıyorum. Judas Coyne'a benzeyen bu adam garajın içinde uyuyordu. O ve son derece seksi bir kadın. Ona o kadar çok benziyordu ki neredeyse imza isteyecektim.* Ama sonra Jude yapacakları şeyden sonra bu marangozun onları teşhis edebilecek bir kişi daha olduğunu düşündü. İnsan bu kadar ünlü olunca yasadışı bir hayat sürmek çok zor oluyordu.

Hapishanelerde uzun süre kalmış olan rock yıldızlarını düşündü. Rick James... üç yıl mı yatmıştı? İki mi? Ike Turner en az birkaç yıl yatmıştı. Ledbelly cinayetten mahkûm olup on yıl taş kırdıktan sonra vali ve ailesine güzel bir gösteri yapıp affedilmişti. Eh, diye düşündü Jude, eğer kozunu iyi oynamazsa, o üçünden daha fazla hapis yatabilirdi.

Hapishane onu korkutmuyordu. İçeride fazlasıyla hayranı vardı.

Jessica Price'ın garaj yolunun sonundaki garaj kapısı açıldı. On bir, on iki yaşlarında, sarı saçlı sıska bir kız bir çöp tenekesini yolun kenarına getirdi. Kız Anna'ya o kadar çok benziyordu ki Jude'un

içi titredi. Sivri çenesi, sarı saçları ve mavi gözleriyle sanki Anna seksenli yıllardaki çocukluğundan çıkmış, bugünün parlak güneşli sabahına gelivermişti.

Kız çöp tenekesini bıraktıktan sonra bahçeyi kat edip evin ön kapısından içeriye girdi. Annesi hemen içerideydi. Kız kapıyı açık bırakınca Jude ve Marybeth annesini ve kızını birlikte görebildiler.

Jessica Price, Anna'nın olduğundan daha uzun boyluydu, saçları biraz daha koyuydu ve ağzının kenarlarında sık dudak bükmenin neden olduğu çizgiler vardı. Üzerinde manşetleri fırfırlı, bol bir köylü gömleği, çiçek desenli buruşuk bir etek vardı. Jude kadının özgür ruhlu bir çingene gibi görünmeye çalıştığını tahmin etti; ama yüzünde özenle ve ustaca yapılmış bir makyajı vardı. Açık kapıdan gördüğü kadarıyla ev pahalı görünen mobilyalarla ve ahşap lambrilerle döşenmişti. Burası bir medyuma değil, zengin bir yatırım bankacısına aitmiş gibi görünüyordu.

Jessica kızına bir sırt çantası verdi –parlak pembe renkli bu çanta kızın rüzgârlığıyla, lastik ayakkabılarıyla ve bahçedeki bisikletle uyumlu bir renkteydi – ve onun alnına bir öpücük kondurdu. Küçük kız dışarıya çıkıp kapıyı kapattı ve bahçeden ayrıldı. Jude ve Marybeth'in bulunduğu sokağın karşısındayken, onlara baktı. Birisinin bahçesindeki çöpleri görmüş gibi burnunu kırıştırdıktan sonra köşeyi döndü ve görüş alanından çıktı.

Kız gözden kaybolduğu an Jude gerginleşti ve terlemeye başladı. "Hadi, başlıyoruz." Tereddüt etmesinin ve biraz daha düşünmeye zaman harcamasının tehlikeli olacağını biliyordu. Arabadan çıktı, Angus da onu takip etti. Marybeth arabanın diğer tarafından çıktı.

"Burada bekle," dedi Jude.

"Asla."

Jude arabanın bagajına gitti.

"İçeriye nasıl gireceğiz?" diye sordu Marybeth. "Kapıyı çalıp 'Selam, seni öldürmeye geldik,' mi diyeceğiz?"

Jude bagajı açıp bijon anahtarını çıkardı ve ucunu açık bıraktığı garaj kapısına doğru tuttu. Sonra bagaj kapağını kapatıp sokağın

karşı tarafına yürümeye başladı. Peşinden gelen Angus bir bacağını kaldırıp birisinin posta kutusuna işedi.

Hâlâ erkendi ve güneş Jude'un ensesini pişiriyordu. Bijon anahtarının bir ucundan tutup kolunun iç tarafına getirdi ve gövdesinin yanında gizledi. Arkasında araba kapısı kapatıldı. Bon koşarak yanından geçti. Marybeth ona yetişmek için nefes nefese kalmıştı.

"Jude. Jude. Neden onunla konuşmayı denemiyoruz? Belki bize yardım etmesi için ikna edebiliriz. Ona hiçbir zaman Anna'ya bir zarar vermek istemediğini söylersin. Asla onun intihar etmesini istemediğini söylersin."

"Anna intihar etmedi, bunu ablası da biliyor. Olay bununla ilgili değil. Hiçbir zaman da olmadı." Jude birkaç adım arkasından gelen Marybeth'e bakınca, onun şaşkın bakışlarıyla karşılaştı. "Bu işte bizim ilk başta tahmin ettiğimizden çok daha fazla bir şey var. Bu hikâyedeki kötü adamların bizler olduğunu sanmıyorum."

Köpekler iki yanında garaj yolunda yürüdü. Evin ön kısmına, beyaz dantelli perdeleri olan pencerelere ve arkasındaki gölgelere baktı. Jessica'nın onları görüp görmediği belli değildi. İki kapılı, vişne renkli, üstü açılabilen bir otomobilin bulunduğu garaja girdiler. Üzerinde HYPNOIT yazılı bir özel plakası vardı.

Jude iç kapıyı bulup kulpunu çevirdi ve başını eve doğru eğip kulak verdi. Radyo açıktı. Son derece sıkıcı bir ses, son borsa haberlerini aktarıyordu. Sonra kapının öbür tarafında, karolar üzerinde yürüyen birinin topuk seslerini duydu ve hemen geri çekildi; ama geç kalmıştı, kapı açılıyordu ve Jessica Price oraya geliyordu.

Neredeyse Jude'a çarpacaktı, önüne bakmıyordu. Bir elinde otomobil anahtarları, diğerindeyse çirkin renkli bir çanta vardı. Kadın başını kaldırırken, Jude onu gömleğinden tutup kapıdan içeriye itti.

Jessica gerilerken ayağı burkuldu ve bir ayağı ayakkabıdan çıktı. Elindeki çantayı bıraktı; Jude yere düşen çantayı ayağıyla kenara itti.

Jude onu evin arka kısmındaki mutfağa kadar iteledi; o anda Jessica'nın bacakları tutmaz oldu, yere düşerken bluzu yırtıldı, düğmeleri havaya savruldu. Düğmelerden biri Jude'un sol gözüne isabet etti. Canı yanmış, gözü sulanmıştı.

Jessica dengesini bulmak için mutfağın ortasındaki masanın kenarına tutundu. Mutfak tezgâhı tam arkasındaydı ve yüzü hâlâ Jude'a dönüktü. Elini arkaya uzatıp bir tabak kaptı ve bunu Jude'un kafasında kırdı.

Jude bunu hissetmedi; tabak kirliydi, içindeki ekmek kırıntıları ve yumurta parçaları havaya savruldu. Jude bijon anahtarının ucundan tutup Jessica'nın sol dizkapağına indirdi.

Kadın sanki iki bacağı birden altından çekilmiş gibi yere devrildi. Kalkmak için çabalarken Angus onun üzerine atladı ve pençeleriyle göğsünü tırmaladı.

Marybeth,"Kalk onun üzerinden," diyerek Angusu tasmasından tutup sertçe geri çekti. Angus geriye yuvarlandı, bir an öyle kaldıktan sonra tekrar ayağa kalktı.

Angus bir kez daha Jessica'ya saldırmaya yeltendi ama Marybeth onu tuttu. Bon da içeriye daldı, bir an Jessica'ya baktıktan sonra parçalanmış tabağın yanına gitti ve ekmek kırıntılarını yemeğe başladı.

Mutfak tezgâhı üzerindeki radyoda konuşan ses, "Çocukların kitap kulüpleri ebeveynlerin gözdesi oldu," diyordu. "Kitaplar sayesinde çocuklarını video oyunlarındaki, televizyon programlarındaki ve sinemalardaki çirkin seks sahnelerinden ve şiddet görüntülerinden koruyabiliyorlar."

Jessica'nın bluzu beline kadar yırtılıp açılmıştı. Şeftali renkli, dantelli sutyeni her soluk alıp verişinde titreyen memelerinin üstünü açıkta bırakıyordu. Dişlerini gösterdi –sırıtıyor muydu?– kanla lekelenmişlerdi.

Jessica, "Beni öldürmeye geldiysen, bil ki ölmekten korkmuyorum," dedi. "Öbür tarafta üvey babam kollarını açmış beni bekliyor olacak."

"Eminim, sen de bunu dört gözle bekliyorsundur," dedi Jude. "Anladığım kadarıyla ikiniz çok sıkı fıkıymışsınız. Ta ki Anna yeterince büyüyüp senin yerine onu düzmeye başlayana kadar."

37

Jessica'nın gözkapaklarından biri seğiriyordu ve kirpiklerinden bir ter damlası düşmek üzereydi. Siyaha yakın koyulukta ruja boyanmış dudakları dişleri görünecek kadar aralanmıştı ama artık bu bir sırıtma değildi. Öfke ve şaşkınlığın yüzüne yansımasıydı.

"Sen onun hakkında konuşmaya layık bir insan değilsin. Senden daha pislikleri ayağının altına aldı o."

"Bu dediğinde kısmen haklısın," dedi Jude. "Bana bulaştığınız zaman ikiniz de batağa girdiniz. Söylesene, ona yaptıklarını anlatmasına engel olmak için üvey babanın Anna'yı öldürmesine yardım ettin mi? Kardeşin kanlar içinde ölürken onu seyrettin mi?"

"Bu eve dönen kız benim kardeşim değildi. Ona benzer hiçbir yanı yoktu. Sen onunla işini bitirdiğinde o çoktan ölmüştü. Onu mahvettin. Bize dönen kızın içi zehirle doluydu. Söyledikleri şeyler, tehditleri. Üvey babamızı hapse gönderdi. Beni hapse gönderdi. Oysa Craddock onun o nankör kafasındaki saçının teline bile zarar vermemişti. Craddock onu severdi. O çok, çok iyi bir adamdı."

"Üvey baban küçük kızları düzmeyi seviyordu. Önce seni, sonra da Anna'yı. Her şeyi biliyorum."

Jude'un başı dönüyordu. Lavabonun üzerindeki pencereden içeriye güneş geliyordu, hava sıcak ve boğucuydu, Jessica'nın yasemin tadındaki parfümünün kokusu vardı. Mutfağın biraz ötesindeki sürgülü cam kapı aralıktı ve oradan arka veranda görünüyordu. Uzun tüylü gri bir kedi oradaki masanın üzerine çıkmış, tüylerini kabartarak onları seyretmekteydi. Radyodan gelen ses bir arı kovanından çıkan vızıldamaya benziyordu. İnsanı uyutabilecek kadar rahatlatan bir sesti.

Jude radyoya baktı, sesini kesmek için bijon anahtarıyla vurmak istedi. Derken radyonun yanındaki fotoğrafı görünce radyoyu parçalamaktan vazgeçti. On santime sekiz büyüklüğündeki resimde Craddock sırıtıyordu. Üzerinde siyah takım elbisesi vardı, gümüş dolar büyüklüğündeki düğmeleri parlıyordu. Bir eli selam vermeye hazırlanır gibi fötr şapkasının üzerinde, diğeri geniş alnı ve mavi gözleriyle Jessica'nın Anna'ya çok benzeyen kızının omzundaydı. Küçük kızın güneşten esmerleşmiş yüzünde en küçük bir duygu ifadesi yoktu, çok yavaş inen bir asansörde bekleyen birine benziyordu. Bu ifadesizliği onu Anna'ya en çok benzeten şey oldu; Anna'nın depresyonunun tavan yaptığı anlardaki gibiydi. Bu benzerlik Jude'u huzursuz etti.

Jessica onun dikkati başka yere çevrilmişken, yerde sürünerek aralarına biraz mesafe koymaya çalışıyordu. Jude bir daha onun bluzundan tutup çekince bir düğme daha havaya uçtu. Jessica'nın gömleği artık omuzlarından aşağıya sarkıyordu, beline kadar açılmıştı. Jude kolunun tersiyle alnındaki teri sildi. Söyleyecekleri henüz bitmemişti.

"Anna bana hiçbir zaman çocukken taciz edildiğini açıkça söylemedi ama bunun belli olduğundan korkuyor, benim sormamam için büyük gayret sarf ediyordu. Sonra, bana yazdığı son mektupta artık sır saklamaktan usandığını ve buna daha fazla katlanamayacağını söylüyordu. İlk bakışta bu bir intihar mektubu gibi görünüyor. Aslında neyi kastettiğini, o güne kadar sır diye sakladığı gerçeği anlatmak istediğini anlamam epey zaman aldı. Üvey babasının onu trans hâline sokup ona her istediğini yapabildiğini... Adam mahirdi, bir süreliğine unutmasını sağlayabiliyordu ama yapmış olduğu şeylerin anısını tamamen silemiyordu. Depresyona girdiği zamanlarda anılar yüzeye çıkıp duruyordu. Nihayet ergenlik yaşlarındayken durumun farkına vardı ve üvey babasının neler yapmakta olduğunu anladı. Yıllarca ondan kaçmaya çalıştı ve kaçtı da. Ne var ki ben onu bir trene bindirip geri gönderdim ve yine üvey babasıyla karşı karşıya geldi; onun ne kadar yaşlı ve ölüme ne kadar yakın olduğunu gördü; artık hiçbir şeyden kaçması gerekmediğine karar verdi.

"Böylece Craddock'un ona yapmış olduğu şeyleri anlatmakla tehdit etti. Değil mi? Herkese anlatacağını, onu mahkemeye vereceğini söyledi. İşte bu nedenle Craddock onu öldürdü. Onu bir kez daha trans hâline soktu ve küvette damarlarını kesti. Kafasını iyi ettikten sonra onu küvete soktu, damarlarını kesti ve Anna kanlar içinde ölürken onu seyredip..."

"Onun hakkında konuşma," diye haykırdı Jessica. "O son gece korkunçtu. Anna'nın ona söylediği şeyler çok kötüydü. Ona tükürdü, onu öldürmeye kalkıştı, o yaşlı, cılız adamı merdivenden aşağıya itmeye çalıştı. Hepimizi tehdit etti. Reese'i bizden uzaklaştıracağını söyledi. Seni, paranı ve avukatlarını kullanarak üvey babamı hapse göndereceğini söyledi."

"Yani, Craddock sadece yapmak zorunda olduğu şeyi yaptı, öyle mi?" dedi Jude. "Kendini savunmuş oldu."

Jessica'nın yüzünde bir anlık bir ifade belirip kayboldu. Bir anlığına ağzının kenarı seğirerek çirkin bir gülümsemeye dönüşüyormuş gibi göründü. Oturduğu yerde doğruldu. Tekrar konuşmaya başladığında sesi ders verir gibiydi. "Kardeşim hastaydı. Aklı karışmıştı. Uzun zamandan beri intihar eğilimi vardı. Anna küvette bileklerini kesti; böyle yapacağını neredeyse herkes biliyordu, bundan farklı bir şey söyleyen kimse bulamazsın."

"Anna farklı söylüyor," dedi Jude ve Jessica'nın yüzündeki şaşkınlık ifadesini görünce, devam etti. "Son zamanlarda her türlü ölü insandan haberler alıyorum. Bana hiç mantıklı gelmemişti. Bana musallat olması için bir hayalet göndermek istediysen, neden Anna'yı göndermedin? Eğer onun ölümü benim suçum idiyse, neden Craddock'u gönderdin? Üvey baban *benim* yapmış olduğum bir şey yüzünden peşime düşmedi. *Kendi* yapmış olduğu şey için..."

"Ona çocuk tacizcisi diyorsun ama sen kendini ne sanıyorsun? Arkandaki o orospuyla aranızda kaç yaş farkı var? Otuz mu? Kırk mı?"

"Ağır ol," dedi Jude bijon anahtarını sımsıkı tutarak.

"Üvey babam bizden istediği her şeyi hak ediyordu," diye devam etti Jessica; susamıyordu. "Ben bunun hep farkındaydım. Kızım da

farkındaydı; ama Anna her şeyi berbat ve korkunç bir hâle getirdi ve Reese'e hoşuna gitmeyen bir şey yapmadığı hâlde ona tecavüzcüymüş gibi davrandı. Sırf senin gözüne girmek için, onu tekrar sevmen için Craddock'un son günlerini cehenneme çevirecekti. Gördüğün gibi, bu da senin insanları ailelerine düşman ettirmene yol açtı. Burnunu sokarak..."

"Of, Tanrım," dedi Marybeth. "Bu kadın tahmin ettiğim şeyi söylüyorsa, bu benim hayatımda duyduğum en kötü konuşma."

Jude dizini Jessica'nın bacakları arasında sokup yaralı sol eliyle sırtını yere bastırdı. "Yeter artık. Eğer üvey babanın nelere layık olduğu ve hepinizi ne kadar çok sevdiği hakkında tek kelime daha işitirsem kusacağım. Şimdi söyle bana, üvey babandan nasıl kurtulabilirim? Onu nasıl uzaklaştırabileceğimi söyle, buradan çekip gidelim ve bu konu kapansın."

"Takım elbiseye ne oldu?"

"Ne önemi var ki?"

"Yok oldu, değil mi? Ölü adamın elbisesini satın aldın ama artık yok; o hâlde ondan kurtuluşun da yok. Bütün satışlar nihaidir. İade kabul edilmez, özellikle de mal hasar görmüşse. İş bitti. Sen ölüsün. Sen ve yanındaki orospu. Craddock her ikiniz de toprağı boylayana kadar durmayacaktır."

Jude öne uzandı ve bijon anahtarını onun ensesine dayayıp bastırdı. Jessica nefes almakta zorlanıyordu. "Hayır," dedi Jude. "Bunu kabul etmiyorum. Daha iyi bir yol olmalı veya – Dokunma bana." Jessica onun kemer tokasını çekiyordu. Jude onun temasıyla irkilerek bijon anahtarını boğazından çekti. Jessice gülmeye başladı.

"Hadi. Zaten gömleğimi çekip çıkardın. İki kız kardeşi de düzdüm diyebilmeyi istemez misin? Eminim, sevgilin de bunu seyretmek için can atıyordur."

"Dokunma bana."

"Bunu diyene bak. Sert erkek. Ünlü rock yıldızı. Benden korkuyorsun, üvey babamdan korkuyorsun, kendinden korkuyorsun. Güzel. Korkman gerek. Öleceksin. Kendi ellerinle. Gözlerindeki ölüm işaretlerini görebiliyorum." Marybeth'e baktı. "Senin gözlerinde de

var, hayatım. Sevgilin kendisini öldürmeden önce seni öldürecek. Keşke ben de orada olup bunu görebilsem. Nasıl yaptığını görmek isterdim. Umarım seni keser, umarım senin o küçük fahişe suratını doğrar..."

Bijon anahtarı yine Jessica'nın boğazındaydı ve Jude var gücüyle bastırıyordu. Jessica'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve dili ağzından dışarıya çıktı. Dirsekleri üzerinde doğrulmaya çalıştı ama Jude onu sertçe yere itip kafasını yere çarptı.

"Jude," dedi Marybeth. "Yapma, Jude."

Jude onun nefes alabilmesi için bijon anahtarını biraz geri çekti. Jessica bir çığlık attı. İlk defa çığlık atıyordu. Jude onun sesini kesmek için bijon anahtarını yine bastırdı.

"Garaj," dedi Jude.

"Jude."

"Garaj kapısını kapat. Yoksa bütün sokaktan duyulacak."

Jessica onun suratını tırmalamaya çalıştı. Jude geriye uzanıp onun pençe şeklini almış ellerinden kurtuldu. İkinci defa kafasını yere çarptı.

"Bir daha çığlık atarsan seni burada döve döve öldürürüm. Şimdi bu aleti boğazından çekeceğim ve konuşmaya başlasan iyi edersin. Bana bu hayaleti nasıl uzaklaştırabileceğimi söyleyeceksin. Onunla doğrudan haberleşebiliyor musun? Ouija tahtası veya onun gibi bir şeyle? Ona benden uzak durmasını sen söyleyebilir misin?"

Jude baskıyı azaltınca, Jessica yine kulak tırmalayan ve sonunda kahkahaya benzeyen bir çığlık attı. Jude onu susturmak için karın boşluğuna çok sert bir yumruk atarak soluğunu kesti.

"Jude," dedi arkasında duran Marybeth bir daha. Garaj kapısını kapatıp geri gelmişti.

"Daha sonra."

"Jude."

"Ne?" dedi dönüp ona öfkeyle bakarak.

Marybeth'in bir elinde Jessica'nın parlak renkli çantası vardı; görmesi için bunu Jude'a uzattı. Ancak bu bir çanta değil, kenarında Hillary Duff'un bir fotoğrafı olan bir beslenme çantasıydı.

Jude hâlâ Marybeth'e ve yemek kutusuna bakarken – kızın neden bunu görmesini istediğini anlamamıştı – Bon göğsünün en derinliklerinden gelen bir kükremeyle havlamaya başladı. Jude köpeğinin neye havladığını görmek için başını çevirirken metalik bir klik sesi duydu; birisi bir tabancanın horozunu kaldırmıştı.

Jessica'nın kızı verandadaki sürgülü cam kapıdan içeriye girmişti. Elindeki *revolver*i nereden bulduğunu Jude bilmiyordu. Uzun bir namlusu, fildişi kakmaları olan çok büyük bir Colt 45'likti ve o kadar ağırdı ki kız bunu zor bela doğrultabiliyordu. Kakülleri altından bakarken üst dudağı terle parlıyordu. Konuştuğu zaman çıkan ses Anna'nın sesiydi ama asıl şaşırtan şey kızın son derece sakin oluşuydu.

"Kalk annemin üzerinden," dedi.

38

Radyodaki adam, "Florida'nın bir numaralı ihracat ürünü nedir?" diye sordu. "Portakal diyebilirsiniz ama yanılmış olursunuz."

Bir an için odadaki tek ses bu adamınki oldu. Marybeth yine Angus'u tasmasından tutmuş, zapt etmeye çalışıyordu. Hayvan büyük bir hevesle ve kuvvetle öne fırlamak istiyor, Marybeth de ona engel olmak için büyük bir efor sarf ediyordu. Angus hırlamaya başladı; kolayca anlaşılabilir bir tehdit mesajıydı. Onu duyan Bon da art arda havladı.

İlk konuşan Marybeth oldu. "O tabancayı kullanman gerekmeyecek. Gideceğiz. Hadi, Jude, buradan gidelim. Köpekleri de alıp gidelim."

"Onlara dikkat et, Reese!" diye haykırdı Jessica. "Buraya bizi öldürmeye geldiler."

Jude, Marybeth'e bakıp başıyla garaj kapısını işaret etti. "Gidelim buradan." Ayağa kalkmak için tezgâha tutundu. Sonra da kıza bakarak onunla göz teması kurdu; tabanca hâlâ yüzüne doğrultulmuştu.

"Sadece köpeğimi almak istiyorum," dedi. "Sizi daha fazla rahatsız etmeyeceğiz. Bon, gel buraya."

Bon, Jude ile Reese arasında durmuş, havlamayı sürdürüyordu. Jude, Bon'un tasmasını tutmak için kız doğru bir adım attı.

"Sana yaklaşmasına izin verme!" diye haykırdı Jessica. "Elinden tabancayı almaya çalışacak!"

"Yaklaşma," dedi küçük kız.

"Reese," dedi Jude güven sağlamak için kızın adını kullanarak. Jude psikolojik ikna yöntemleri hakkında az çok bilgi sahibiydi. "Bunu

bırakıyorum." Bijon anahtarını kıza gösterdikten sonra tezgâhın üzerine koydu. "Tamam mı? Şimdi senin bir tabancan var, ben silahsızım. Sadece köpeğimi almak istiyorum."

"Hadi gidelim, Jude," dedi Marybeth. "Bon arkamızdan gelir. Bir an önce buradan gidelim."

Marybeth artık garajın içindeydi ve kapı eşiğine doğru bakıyordu. Angus ilk defa havladı.

"Gel bana, Bon," dedi Jude, ama Bon ona aldırmadığı gibi, Reese'e doğru sıçradı.

Reese'in omuzları sallandı, bir an için tabancayı köpeğe doğru tuttuktan sonra tekrar Jude'a çevirdi.

Jude Bon'a doğru bir adım daha attı, neredeyse tasmasını tutabilecek kadar yaklaşmıştı.

"Uzak dur ondan!" diye haykırdı Jessica; Jude gözünün kenarıyla bir anlık bir hareket gördü.

Yerde sürünen Jessica, Jude arkasını döndüğünde ayağa kalkıp onun üzerine çullandı. Jude onun elinde beyaz bir şeyin parıltısını gördü ama suratına gelene kadar ne olduğunu anlayamadı. Kırılan porselen tabağın hançer gibi sivri parçasıydı. Jessica bunu Jude'un gözüne saplamak istedi ama Jude son anda başını çevirince bu hançer yanağına saplandı.

Jude sol kolunu kaldırıp kadının çenesine bir dirsek attı. Yanağına saplanan tabak parçasını çıkarıp yere attıktan sonra diğer eliyle tezgâhın üzerinde duran bijon anahtarını aldı ve Jessica'nın boynuna indirdi. Kadının gözleri yuvalarından çıkacak gibi oldu.

"Hayır, Jude!" diye bağırdı Marybeth. "Yapma!"

Jude eğilip dönünce küçük kızın gözlerinin dehşetle büyümüş olduğunu gördü; o anda silah patladı. Kulakları sağır edici bir ses çıktı. İçinde beyaz çakıl taşları ve birkaç dal yapay orkide bulunan bir vazoyu isabet aldı ve vazonun parçaları havaya savruldu.

Küçük kız geriye doğru sendeledi. Topuğu halının kenarına takıldı, az kalsın düşecekti. Bon onun üzerine atladı ama Reese toparlanmıştı; köpek onu yere devirecek kadar sert bir şekilde üzerine atlayınca tabanca bir kez daha ateş aldı.

Kurşun Bon'un karnına isabet etti; hayvan tepe taklak savrularak lavabonun altındaki dolaba çarptı. Gözleri yukarıya kaymıştı, sadece akı görünüyordu. O anda içindeki siyah dumandan köpek, Bon'un ağzından fırladı ve odayı kat ederek dışarıdaki verandaya doğru gitti.

Masada oturan kedi onun gelişini görünce ciyakladı ve tüyleri dimdik oldu. Siyah duman hafifçe masaya sıçrarken kedi kenara kaçtı. Gölge Bon kedinin kuyruğunu hafifçe ısırıp peşinden yere atladı. Bon'un ruhu yere inince yoğun bir güneş ışınının içinden geçti ve gözden kayboldu.

Jude siyah gölge köpeğin gözden kaybolduğu yere bakarken donakalmış bir hâldeydi, yapabildiği tek şey hissetmekti. Şoke eden bir hayranlık ve merak hissiyle dolmuştu. Muhteşem ve ebedi bir şeye tanık olmuştu.

Sonra Bon'un cansız bedenine baktı. Karnındaki yara korkunçtu, bağırsakları dışarıya fırlamış, pembe dili ağzından dışarıya sarkıyordu. Bir kurşunun bu kadar büyük bir yara açması akla sığmıyordu, sanki hayvanın bütün bağırsakları dışarıya çıkarılmıştı. Duvarlara, dolaplara, Jude'un üzerine, her yere kan sıçramıştı. Onu o hâlde görmek Jude'u perişan etti.

Gözlerini küçük kıza çevirdi. Yanından geçerken siyah duman köpeği o da gördü mü, acaba diye geçirdi içinden. Neredeyse bunu soracaktı ama konuşamadı. Reese dirsekleri üzerinde doğrulmuştu, tabancası Jude'a çevriliydi.

Kimse konuşmadı, kimse hareket etmedi ve o sessizliğin içinde radyonun iç bayıltan sesi duyuldu. "Aylar süren kuraklıktan sonra Yosemite Parkı'ndaki yabani atlar açlıktan kırılıyorlar; uzmanlar hızla önlem alınmazsa çoğunun öleceğinden korkuyorlar. Eğer onu vurmazsan, annen ölecek. Sen öleceksin."

Reese'in radyodaki adamın söylediklerini işittiğini gösteren bir tepkisi yoktu; belki de duymuştu ama algılamamıştı. Jude radyoya doğru baktı. Bunun yanındaki fotoğrafta Craddock'un eli hâlâ Reese'in omzundaydı ama artık gözleri ölüm işaretleriyle örtülüydü.

"Yaklaşmasına izin verme," dedi radyodaki ses. "Buraya ikinizi de öldürmeye geldi. Vur onu, Reese. Vur onu."

Jude'un radyoyu susturması gerekiyordu; daha önce içindeki dürtüye uyup onu parçalamadığına pişman oldu. Tezgâha doğru dönerken ayağı yerdeki kanın üzerinde kaydı ve dengesini kaybetti. Reese'in üzerine doğru sendelerken kızın gözleri korkuyla büyüdü. Jude onu sakinleştirmek için sağ elini kaldırdı ama son anda bijon anahtarının elinde olduğunu fark etti. Sanki bunu kıza vurmak için kolunu kaldırmış gibi oldu.

Kız tetiği çekti ve kurşun bijon anahtarına isabet edip sekti ve Jude'un işaretparmağını kopardı. Yüzüne sıcak kan fışkırdı. Başını eğip eline ve kaybolan parmağına bakarken tıpkı siyah köpeğin kayboluşuna tanık olduğu zamanki şaşkınlıkla donakaldı. Gitar tellerinde notaları basan eliydi. Neredeyse parmağının tamamı kopmuştu. Kalan parmaklarıyla hâlâ bijon anahtarını tutuyordu. Elinden bırakınca alet yere düştü.

Marybeth onun adını haykırdı ama sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi. Kulaklarının çınlaması yüzünden kızın sesini zor işitiyordu. Başı fena hâlde döndüğü için oturma ihtiyacı hissetti; ama oturmadı, ağır adımlarla geriye doğru Marybeth ve garaj yönünde yürümeye başladı.

Mutfak yanmış barut ve sıcak metal kokuyordu. Jude sağ elini tavana doğru kaldırdı. İşaretparmağının çotuğu çok da şiddetli kanamıyordu. Kanın avucundan kolunun içine doğru yavaşça damlayışı onu şaşırttı. Acısı da çok kötü değildi. Hissettiği şey rahatsız edici bir ağırlık, çotuğunun üzerinde toplanan bir basınçtı. Kesilen yüzünü hiç hissetmiyordu. Yere bakınca ardında kan damlalarından oluşan bir iz bıraktığını gördü.

Sanki kafasına bir balık kavanozu geçirmişti, görüşü büyütülmüş ve çarpıtılmış gibiydi. Jessica Price dizleri üzerinde durmuştu, boğazını tutuyordu. Yüzü sanki çok şiddetli bir alerjik reaksiyon geçiriyormuş gibi kızarmış ve şişmişti. Jude gülecek gibi oldu. Kim ensesine indirilen metal bir boruya alerjik olmazdı ki? Sonra aklına son

üç gün içinde iki elini de kesmiş olduğu geldi ve neredeyse buna gülecekti. Artık gitarı ayaklarıyla çalmayı öğrenmek zorundaydı.

Reese patlayan silahın dumanı içinden fal taşı gibi açılmış – neredeyse özür diler gibi – gözlerle ona bakıyordu. Tabanca yerde, ayakları dibindeydi. Jude sol elini ona doğru salladı; bununla ne ifade etmek istediğine emin değildi. Herhalde iyi olduğunu ifade etmek istemişti. Kızın yüzü bembeyazdı. Bu olaydan sonra hiçbir zaman kendini iyi hissetmeyecekti; oysa onun hiçbir suçu yoktu.

Marybeth koluna girdi. Garajdaydılar. Hayır, garajdan çıkmış kızgın güneşin altına gelmişlerdi. Angus ön ayaklarını göğsüne dayayınca Jude az kalsın düşecekti.

"Rahat bırak onu!" diye bağırdı Marybeth ama sesi hâlâ çok uzaklardan geliyormuş gibiydi.

Jude oturmak istiyordu, garaj yolunun ortasında, güneşin yüzünü ısıttığı yerde...

"Hayır," dedi Marybeth, Jude kendini yere bırakırken. "Hayır. Arabaya gidiyoruz. Hadi." İki eliyle onu kolundan tutup ayakta kalmasını sağladı.

Jude sendeleyerek ona yaslandı, bir kolunu omzuna dayadı ve birlikte garaj yolunda yürüdüler. Mezuniyet balosundan sarhoş bir hâlde çıkmış iki genç gibiydiler. Jude bir kahkaha atınca Marybeth ona korkarak baktı.

"Jude. Yardımcı olmalısın. Seni taşıyamıyorum. Eğer düşersen bir daha kalkamazsın."

Kızın sesindeki endişe Jude'u etkiledi. Derin bir nefes alıp ayaklarındaki botlara baktı ve atacağı adımlara odaklandı. Ayakları altındaki asfalt tehlikeliydi, kendini sarhoş kafayla bir trambolin üzerinde yürüyormuş gibi hissetti. Altındaki zemin sallanıyor, gökyüzü eğilip bükülüyordu.

"Hastaneye," dedi Marybeth.

"Hayır. Nedenini biliyorsun."

"Mecbursun..."

"Değilim. Kanamayı durduracağım." Marybeth'e kim cevap veriyordu? Kendi sesine benziyordu.

Başını kaldırınca Mustang'i gördü. Etrafındaki dünya fırıl fırıl dönüyor, parlak yeşil çiçek bahçelerini, Marybeth'in dehşet içindeki yüzünü görüyordu. Kız o kadar yakınındaydı ki burnu onun siyah saçlarına dayanmıştı. Onun tatlı kokusunu duymak için derin bir nefes aldı ama burnuna yanmış barut ve ölü köpek kokusu geldi.

Otomobile ulaşınca Marybeth onu yolcu koltuğuna oturttu. Sonra arabanın önündeki Angus'u tasmasından tutup sürücü tarafındaki kapıya doğru çekti.

Kapıyı açmak üzereyken Craddock'un kamyonu hızla garajdan dışarıya çıktı; Craddock direksiyondaydı. Kamyonet garaj yolundan bahçeye girdi, tel çite çarpıp onu yıktı ve yola çıktı.

Marybeth Angus'u bıraktı ve Craddock'un kamyoneti Mustang'in yan tarafına çarpmadan hemen önce karnının üzerinde kayarak kendini arabanın kaputuna attı. Bu çarpmanın şiddeti Jude'un yolcu tarafındaki kapıya fırlamasıne ve Mustang'in dönerek arka kısmının yola, ön tarafının kaldırımın üzerine savrulmasına neden oldu. Öyle şiddetliydi ki Marybeth motor kapağından fırlayıp yere düştü. Kamyonet, arabaya çarptığında acı bir sesle karışık garip bir çatırtı duyuldu.

Kırık cam parçaları yola saçıldı. Jude başını kaldırıp bakınca Jessica'nın vişne renkli, üstü açılabilir otomobilinin Mustang'in yanında olduğunu gördü. Kamyonet görünmüyordu. Zaten hiç orada olmamıştı. Hava yastığı açılmıştı ve Jessica iki eliyle başını tutarak oturuyordu.

Jude telaş gibi bir his duyması gerektiğinin farkındaydı ama çok sakindi, aklı uyuşmuş gibiydi. Kulakları tıkanmıştı; açılması için birkaç kez yutkundu.

Yolcu tarafındaki kapıdan çıkıp Marybeth'in durumunu görmek için baktı. Marybeth kaldırımda oturuyordu. Endişe edecek bir şey yoktu. İyi görünüyordu, o da Jude gibi sersemlemiş bir hâldeydi, gözlerini kırpıştırıyordu. Jude arkasına dönüp Jessica'nın arabasına baktı. Sürücü tarafındaki pencere inmişti - veya yola savrulmuştu - ve Jessica'nın eli oradan sarkıyordu. Kadının vücudunun geri kalanı gözden uzak bir yerlere yığılmıştı.

Bir yerden bir çığlık sesi geldi. Küçük bir kızın annesine haykırmasına benziyordu.

Ter - ya da kan - Jude'un sağ gözüne damladı ve yaktı. Bunu silmek için hiç düşünmeden sağ elini kaldırdı ve işaretparmağı çotuğunu kaşının üzerinden geçirdi. Elini sıcak ızgaraya sokmuş gibi hissetti. Duyduğu acı kolundan yukarıya, göğsüne kadar yükselerek başka bir şeye dönüştü; nefes darlığı ve göğüs kemiğinde buz gibi bir karıncalanma oldu.

Marybeth yalpalayarak Mustang'in ön kısmına geldi ve sürücü tarafındaki kapıyı açtı. Kucağında çok büyük bir sırt çantası varmış gibi görünüyordu. Bu çantadan bir şey damlamaktaydı. Hayır, bu bir sırt çantası değildi. Angus'tu. Marybeth sürücü koltuğunu öne çekip hayvanı arka koltuğa bıraktıktan sonra kendisi arabaya girdi.

Marybeth motoru çalıştırırken Jude döndü; köpeğinin durumuna bakmak istemiyordu ama mecburdu. Angus başını kaldırıp kan çanağı olmuş ıslak gözlerle ona bakarken inliyordu. Arka bacakları fena hâlde ezilmişti, bir bacağından kırmızı bir kemik fırlamıştı.

Jude bir ona bir Marybeth'e baktı. Kızın sağ elindeki sargı kanlar içindeydi. İkisinin de elleri haşattı. Bu iş sona erdiğinde birbirlerine kancalarla sarılacaklardı.

"Şu üçümüzün hâline bak," dedi Jude. "Tam bir tablo olmuşuz." Öksürdü. Göğsünde hissettiği batma hissi azalıyordu.

"Bir hastane bulacağım."

"Hastane olmaz. Doğruca otoyola çık."

"Hastaneye gitmezsek ölebilirsin."

"Hastaneye gidersek kesinlikle ölürüm... Sen de. Craddock bizi orada kolayca öldürür. Angus hayatta olduğu sürece kurtulma ihtimalimiz var."

"Angus ne yapaca..."

"Craddock köpekten korkmuyor. Köpeğin *içindeki* köpekten korkuyor."

"Sen ne diyorsun, Jude? Hiçbir şey anlamıyorum."

"Yola devam et. Parmağımın kanamasını durdurabilirim. Alt tarafı tek bir parmak. Sen devam etmene bak. Batıya doğru." Kanamayı yavaşlatmak için sağ elini havaya kaldırdı. Artık düşünebiliyordu. Nereye gittiklerini düşünmesi gerektiğinden değildi. Gidebilecekleri tek bir yer vardı.

"Batıda bok mu var?" diye sordu Marybeth.

"Louisiana," dedi Jude. "Evim."

39

New York'tan beri yanlarında bulunan ilkyardım çantası arka koltuğun altındaydı. İçinde küçük bir rulo gazlı bez, toplu iğneler ve parlak poşetler içinde Motrin hapları vardı. Jude önce poşeti dişleriyle yırttı ve su olmadan altı tanesini yuttu. Yetmemişti. Eli hâlâ kızgın bir demir tutar gibi yanıyordu.

Ama duyduğu acı sayesinde kafasındaki sisler dağılmaktaydı ve onu gerçek dünyada tutuyordu. Otoyol, art arda önlerinden geçtikleri yeşil yol tabelaları, takırdayan klima...

Jude zihninin ne kadar süre açık kalacağına emin değildi ve o süreyi bazı şeyleri açıklamak için kullanmak istedi. Sıkılı dişleri arasından kesik kesik konuşuyor, yaralı elinin üzerini sargıyla örtüyordu.

"Babamın çiftliği Louisiana sınırının tam karşısındaki Moore's Corner'da. Oraya varmamız üç saat bile sürmez. Üç saatte kan kaybından ölecek değilim. Babam hasta, bilinci gelip gidiyor. Orada yaşlı bir kadın var, lisanslı bir hemşire ve evlilik bağıyla halam olur. Babama bakıyor. Maaş karşılığı. Morfin var. Babamın sancıları için. Köpekleri de var. Galiba – lanet olsun. Ah, lanet olsun. İki köpek. Benimkiler gibi Alman kurtları. Vahşi mi vahşi hayvanlar."

Gazlı bez kayınca bunu ataşlarla tutturdu. Ayak parmaklarıyla iterek botlarını çıkardı. Sağ elinin üzerine bir çorap geçirdi. Diğer çorabı bileğine sarıp kan dolaşımını engellemeyecek kadar sıkı bir düğüm attı. Çoraplı eline bakarken, acaba işaretparmağım olmadan akor basabilecek miyim, diye düşündü. Kaydırarak da çalabilirdi. Ya da çocukken yaptığı gibi, sol elini kullanırdı. Bunu düşününce yine gülmeye başladı.

"Kes artık," dedi Marybeth.

Jude dişlerini kenetleyerek gülmesini bastırmaya çalıştı; histerik bir hâle geldiğini anlıyordu.

"Sence bu kadın bizi polislere ihbar etmez mi? Senin bu yaşlı halan? Sence sana bir doktor çağırmak istemez mi?"

"Hayır, bunu yapmaz."

"Neden?"

"Bunu yapmasına izin vermeyeceğiz."

Bunu üzerine Marybeth bir süre hiçbir şey söylemedi. Hızını yüz kilometrede sabitleyerek, arabayı sürmeye devam etti. Direksiyonu buruşmuş, beyazlaşmış yaralı sol eliyle tutuyordu ve iltihaplanmış sağ eliyle hiç dokunmuyordu.

Sonunda, "Bu işin sonunu nasıl görüyorsun?" diye sordu.

Jude'un buna verecek bir cevabı yoktu. Onun yerine Angus acıklı bir sızlanmayla karşılık verdi.

40

Jude peşlerinde polisler veya ölü adamın kamyoneti var mı, diye ikide bir arkasına bakıyordu; ama sabah vakitlerinde bir ara başını yan pencereye dayayıp gözlerini kapadı. Lastiklerden tek düze, hipnotize edici bir ses geliyordu. Daha önce hiç takırdamayan klima arada bir takırdıyor bu da uyku getirici bir etki yapıyordu. Fanların döngüsel titreşimi de cabasıydı.

Mustang'i toplamak için aylarını vermişti ama Jessica Price bir anda onu yine hurdaya çevirmişti. Kadın ona ancak folk şarkılarındaki karakterlerin başına gelebilecek kötülükler yapmıştı. Arabasını haşat etmiş, köpeğini yaralamış, onu evinden sürmüş ve kanun kaçağı durumuna düşürmüştü. Neredeyse komik sayılabilecek bir durumdu. Bir parmağının kopmasının ve yarım kilo kan kaybetmesinin insanın mizah anlayışına iyi geleceği kimin aklına gelirdi ki?

Ama hayır. Komik değildi. Bir daha gülmemesi gerekiyordu. Marybeth'i korkutmak, kafayı üşüttüğünü düşünmesini istemiyordu.

"Aklın başında değil, Jude," dedi Jessica Price. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Sakinleşmen lazım. Sana seni rahatlatacak bir şey vereyim, sonra konuşuruz."

Kadının sesini duyunca Jude gözlerini açtı. Jessica'nın evindeki üst kat koridorunda, bir hasır koltukta oturuyordu. Üst katı hiç görmemiş, evin o kadar içine hiç girmemişti ama yine de nerede bulunduğunu hemen anladı. Lambrili duvarlardaki büyük, çerçeveli fotoğraflardan tanımıştı. Bunlardan biri sekiz yaşlarındaki Reese'in mavi bir perde önünde çekilmiş okul resmiydi. Kız diş telleri görülecek şekilde gülümsüyordu. Çok şirindi.

Diğer portre daha eskiydi, renkleri biraz solmuştu. Dimdik duran, geniş omuzlu bir yüzbaşıydı, uzun ve dar suratı, gök mavisi gözleri ve geniş, ince dudaklı ağzıyla Charlton Heston'a benziyordu. Craddock kameraya kibirli bir ifadeyle bakmaktaydı.

Jude'un sol tarafındaki koridorda geniş bir merdiven vardı. Anna basamakların yarısını çıkmış, Jessica da hemen arkasındaydı. Anna'nın yüzü kızarmıştı, çok sıskaydı, bileklerinin ve dirseklerinin eklemleri derisinden fırlamış gibiydi ve elbisesi üzerine çok bol geliyordu. Makyajı, siyah ojeleri, küpeleri ve burun halkaları yoktu. Beyaz bir gömlek, pembe spor şortu ve bağları çözülmüş tenis ayakkabıları vardı. Saçları haftalardan beri fırçalanmamış veya taranmamış gibi görünüyordu. Çok bakımsız ve kötü görünüyor olması gerekirdi ama öyle değildi. Jude ahırda Mustang üzerinde çalışırken birlikte oldukları o yaz günündeki kadar güzeldi.

Onu görünce Jude bir duygu fırtınası yaşadı; şok ve hayranlık bir aradaydı. Bir anda bu kadar duyguya zor katlanabiliyordu. Belki de bu kendisini çevreleyen gerçekliğin de kaldırabileceğinden daha yoğun bir duyguydu. Görüş alanı içindeki dünya eğilip bükülüyor, görüşü bulanıklaşıyordu. Salon *Alice Harikalar Diyarında*'dan fırlamış gibi bir koridora dönüştü, koridorun bir ucunda ancak bir kedinin geçebileceği kadar küçük kapılar vardı; diğer ucundakilerse çok büyüktü. Craddock'un portresi gerçek boyutlarında büyüyordu. Merdivendeki kadınların sesleri birbirine karışarak anlaşılmaz hâle geldi. Tıpkı pikabın fişi aniden çekildikten sonra yavaşlayan bir plağı dinlemek gibiydi.

Jude tam Anna'ya seslenmek üzereydi, onun yanına gitmeyi her şeyden çok istiyordu ama dünya bir anda yamulunca sırtını koltuğa dayadı. Bir an sonra görüşü düzeldi, koridor normal görünümünü aldı ve Anna'yla Jessica'nın seslerini yine işitebilmeye başladı. O anda etrafındaki görünüşün kolayca değişebileceğini fark etti. Kıpırdamaması, ani hareket etmemesi lazımdı. Bunu yapmak ve olabildiğince az hissetmesi gerekiyordu; sadece seyredecekti.

Anna küçük ellerini yumruk yapmış, hızla basamakları çıkarken ablası ona yetişmeye çalışıyor; düşmemek için tırabzana tutunuyordu.

"Anna, bekle!" dedi Jessica ve kardeşinin gömlek kolunu tutmaya çalıştı. "Kendinde değilsin..."

"Hayır. Bana dokunma." Hızla kolunu çekti.

Anna sahanlığa varınca iki basamak aşağıda duran ablasına baktı. Jessica'nın üzerinde ipekli bir eteklik ve kahverengi bir bluz vardı; boynundaki tendonlar görünüyordu. Yüzünü buruşturmuş hâliyle otuz yaşından çok ellisine merdiven dayamış biri gibiydi. Yüzü, özellikle de şakakları griydi, ağzının kenarları kırışmıştı.

"Sen... hayal görüyorsun, o korkunç fantezilerinden birini yaşıyorsun. Neyin gerçek neyin gerçek olmadığını bilmiyorsun. Bu hâlinle hiçbir yere gidemezsin."

"Bunlar hayal ürünü mü?" dedi Anna elindeki zarfı göstererek. "Bu resimler?" Zarftan çıkardığı fotoğrafları Jessica'ya doğru tuttuktan sonra yere attı. "Tanrım! Bu senin kızın. Daha on bir yaşında."

Jessica ayaklarının dibine düşen fotoğraflardan irkildi. Jude, Anna'nın bir resmi tekrar zarfa koyduğunu gördü.

"Neyin gerçek olduğunu biliyorum," dedi Anna. "Belki de ilk defa..."

"Craddock," dedi Jessica zor duyulur bir sesle.

Anna devam etti. "Gidiyorum. Beni bir dahaki görüşünde yanımda onun avukatları olacak. Reese'i almak için."

"Sence *o* sana yardım edecek mi?" dedi Jessica. *O* mu? Jude'un kendisi hakkında konuştuklarını anlaması hemen olmadı. Sağ eli kaşınmaya başlamıştı. Sanki bir böcek ısırmış gibiydi.

"Elbette yardım edecek."

"Craddock," dedi Jessica bir daha, bu defa biraz daha yüksek sesle.

Jude'un sağ tarafındaki bir kapı açıldı. Craddock'u göreceğini sanmıştı ama bu Reese'ti. Kız kapı eşiğinden etrafına bakındı; Anna'nın altın sarısı saçlarının bir teli gözlerinin üzerine düşmüştü. Onun hayretle bakan gözlerini görmek Jude'un yüreğini paraladı. Bazı çocuklar hiç görmemeleri gereken şeyleri görüyorlardı ama yine de ona yapılmış olan şeyler kadar kötü değildi.

"Bu iş açığa çıkacak, Jessie," dedi Anna. "Hepsi. Çok memnunum. Bunu anlatacağım. Umarım hapsi boylar."

"Craddock!" diye haykırdı Jessica.

Sonra Reese'in odasının tam karşısındaki kapı açıldı ve uzun boylu, zayıf bir adam koridora çıktı. Craddock gölgede kaldığı için arada bir taktığı tel çerçeveli gözlüğü dışında yüzü belli olmuyordu. Gözlük camları koridordaki zayıf ışığı yansıtmaktaydı. Arkasındaki odada çalışan klimanın takırtısı nedense Jude'a tanıdık geldi.

"Ne bu şamata?" diye sordu Craddock.

"Anna gidiyor," dedi Jessica. "New York'a, Judas Coyne'a dönecek ve onun avukatlarını..."

Anna üvey babasına baktı. Jude'u görmüyordu. Tabii ki, görmeyecekti. Yanakları öfkeyle kızarmıştı ve titriyordu.

"...ve polisleri getirip herkese senin Reese'e..."

"Reese burada, Jessie," dedi Craddock. "Sakin ol."

"... ve bazı resimler bulmuş," dedi Jessica o an ilk kez kızına bakarak.

"Demek bulmuş, ha?" dedi Craddock gayet sakince. "Anna, yavrum. Bu kadar öfkeli oluşuna üzülüyorum. Ama bu hâlinle gecenin bu saati evden kaçman çok yanlış olur. Gel, yanıma otur ve seni rahatsız eden şeyi konuşalım. Belki seni yatıştırabilirim. Bana bir fırsat verirsen, eminim bunu yapabilirim."

Anna o anda ses çıkaramadı. Gözlerinde korku vardı. Craddock'a, Reese'e ve tekrar ablasına baktı.

"Benden uzak dursun," dedi Anna. "Yoksa onu öldürürüm."

Jessica, "Gidemez," dedi Craddock'a. "Henüz zamanı değil."

Zamanı değil mi? Jude bunun ne anlama geldiğini kestiremedi. Jessica daha konuşulacak şeyler olduğunu mu düşünüyordu? Oysa Jude konuşma faslının bittiğini sanmıştı.

Craddock yan gözle Reese'e baktı. "Odana git, Reese." Kıza güven vermek için elini başına götürdü.

"*Ona dokunma!*" diye haykırdı Anna.

Craddock'un eli havada kaldı, sonra yanına indi.

O sırada bir şey değişti. Koridorun karanlığında Jude, Craddock'un yüz hatlarını göremiyordu ama vücut dilinde belli belirsiz bir değişiklik fark etti; omuzlarının duruşu veya başını yana eğişi olabilirdi.

Craddock sonra gözlerini Anna'dan ayırmadan Reese'le konuştu. "Hadi, hayatım. Bırak şimdi yetişkinler konuşsun. Gece oldu ve küçük kızlar ayak altında dolaşmadan yetişkinler konuşacak."

Reese önce Anna'ya, sonra annesine baktı. Anna ona başını sallayıp "Hadi, Reese," dedi. "Sadece yetişkinler konuşacak."

Küçük kız başını eğip odasına gitti ve kapısını kapattı. Bir an sonra yüksek sesli bir müzik başladı. Davullar, elektrogitar ve neşe içinde haykıran çocukların sesi duyuluyordu. Bu, Jude'un listelere girmiş Kidz Bop versiyonu olan "Put You in Yer Place" adlı parçaydı.

Craddock bu gümbürtüyle irkildi, yumruklarını sıkıp "O adam," diye tısladı.

Anna ve Jessica'ya doğru gelirken tuhaf bir şey oldu. Merdivenlerin tepesindeki sahanlığa akşam güneşi vuruyordu ve Craddock üvey kızlarına yaklaşırken ışık yüzünü aydınlattı; yanak kemikleri ve ağzının kenarındaki çizgiler göründü; ama gözlük camları kararda ve gözleri siyah daireler arkasında gizlendi.

"O adamdan ayrılıp evimize geldiğinden beri aynı insan değilsin," dedi Craddock. "Sana ne oldu anlayamıyorum, sevgili Anna. Çok kötü zamanlar geçirdin – bunu kimse benden daha iyi bilemez – ama sanki bu Coyne denen adam senin mutsuzluğunu almış ve tavan yaptırmış. Öyle ki, seninle konuşmaya çalıştığım zaman beni duymuyorsun bile. Seni bu kadar perişan ve aklı karışmış bir hâlde görmek bana acı veriyor."

"Aklım karışmış değil ve senin sevgilin de değilim. Seni uyarıyorum, bana bir metre daha yaklaşırsan, pişman olursun."

"On dakika," dedi Jessica.

Craddock onu susturmak için parmaklarını şaklattı.

Anna önce ablasına, sonra Craddock'a baktı. "Beni zorla burada tutabileceğinizi sanıyorsanız, yanılıyorsunuz."

"Kimse sana istemediğin bir şeyi yaptıracak değil," dedi Craddock, Jude'un yanından geçerek. Yüzü buruşmuş, rengi solmuş ve bembeyaz tenindeki çiller görünmüştü. Ayaklarını sürüyerek iki büklüm yürüyordu. Jude onun omurgasında kalıcı bir eğrilik olduğunu tahmin etti. Ölü hâliyle daha iyi görünüyordu.

"Coyne sana iyilik mi yapacak sanıyorsun?" diye devam etti Craddock. "Hatırladığım kadarıyla seni evden kovdu. Mektuplarına cevap yazdığını da sanmıyorum. Sana daha önce yardım etmedi, şimdi neden edecek ki?"

"Nasıl yardım edeceğini bilmiyordu. Ben de bilmiyordum; ama şimdi biliyorum. Ona senin yaptıklarını anlatacağım. Senin hapsedilmen gerektiğini söyleyeceğim ve o da seni kodese tıkmak için avukatlarını seferber edecek." Jessica'ya baktı. "Onu da... tabii önce onu tımarhaneye kapatmazlarsa... Bence fark etmez, yeter ki onu Reese'ten uzak tutsunlar."

"Baba!" diye bağırdı Jessica ama Craddock *kes sesini* anlamında başını salladı.

"Seni görmek isteyeceğini mi sanıyorsun? Kapısını çaldığın zaman seni içeriye mi alacak? Eminim, şu anda başka birisiyle iş pişiriyordur. Bir rock yıldızı karşısında eteklerini kaldıracak pek çok kız vardır. Ona başka bir yerde bulamayacağı herhangi bir şey veremezsin. Hatta, başını şişirmenden de kurtulmuş olur."

Bu sözler üzerine Anna'nın yüzünde acılı bir ifade belirdi ve omuzları düştü. "Başka birisiyle olup olmaması önemli değil. O benim dostum."

"Sana inanmayacaktır. Kimse sana inanmayacak, çünkü bu doğru değil, hayatım. Tek kelimesi bile." Craddock ona doğru bir adım attı. "Yine aklın karışıyor, Anna."

"Evet," dedi Jessica hemen.

"O resimler bile senin düşündüğün gibi değil. İzin verirsen sana bunu açıklayabilirim. İstersen sana yardım..."

Çok fazla yaklaşmıştı. Anna ona doğru bir hamle yaptı. Bir elini onun suratına götürüp gözlüğünü kaptı ve onu parçaladı. Hâlâ zarfı

tuttuğu öbür elini Craddock'un göğsüne dayayıp onu itti. Craddock bağırarak sendeledi, ayak bileği burkuldu ve merdivenin diğer tarafına düştü.

Craddock'un sıska poposu üzerine düşmesiyle bütün koridor sarsıldı. Doğrulmaya çalışırken Anna topuğunu onun omzuna dayayıp iterek sırtını yere yapıştırdı. Öfke içinde titriyordu.

Jessica bir çığlık atarak son birkaç basamağı çıktı, Anna'nın yanından geçip üvey babasının yanına koştu.

Jude ayağa kalktı. Daha fazla oturamazdı. Dünyanın yine yamulmasını, bir sabun köpüğü gibi genişlemesini bekledi ve öyle de oldu. Başı ayaklarından metrelerce, kilometrelerce uzaktaymış gibiydi. Öne doğru ilk adımını atınca kendisini neredeyse hiç ağırlığı olmayan, suyun dibindeki bir dalgıç gibi hissetti. Koridorda ilerlerken etrafındaki havanın normal şekline ve boyutlarına dönmesini istedi ve öyle de oldu. Demek ki iradesiyle bir şeyi istemesi işe yarıyordu. Eğer dikkatli olursa, onu saran sabun köpüklerini patlatmadan hareket edebilecekti.

Eli acıyordu, her ikisi de, sadece sağ eli değil. Sanki boks eldiveni büyüklüğünde şişmiş gibilerdi. Bu acı ritmik dalgalar hâlinde, nabzıyla eş zamanlı zonklamaktaydı. Craddock'un odasındaki klimanın takırtısıyla karışarak saçma sapan bir koro oluşturuyordu.

Ümitsizce Anna'ya oradan ayrılmasını, o evden çıkmasını söylemek istiyordu. Ne var ki gördüğü bu rüyanın yumuşak dokusunu yırtmadan önündeki sahneye giremeyeceğinin farkındaydı. Hem zaten geçmiş geçmişte kalmıştı. Tıpkı Bammy'nin kardeşini kurtaramaması gibi, birazdan olacakları da değiştirebilmesi mümkün değildi. Olacakları değiştiremiyordu ama tanık olabiliyordu.

Anna neden üst kata çıktı diye merak ederken, herhalde ayrılmadan önce bir valize elbiselerini koymak istemiştir diye düşündü. Anna üvey babasından ve Jessica'dan korkmuyordu, artık onun üzerinde herhangi bir güçleri olduğunu düşünmüyordu; güzel ve ölümcül bir özgüvendi.

"Bana yaklaşma dedim," dedi Anna.

"Bunu o adam için mi yapıyorsun?" diye sordu Craddock. O ana

kadar yumuşak bir sesle ve kibarca konuşmuştu. Artık sesinde en küçük bir yumuşama veya kibarlık yoktu. "Onu tekrar kazanabileceğini mi sanıyorsun? Ona sürünerek gidip salya sümük üvey babanın ne korkunç şeyler yaptığını, hayatını mahvettiğini anlatınca sana acıyacak mı sanıyorsun? Bahse girerim yaşlı bir adamı, hastalandığında ve aklını kaçırdığın zamanlarda seni koruyan ve kollayan adamı yere devirdiğini böbürlenerek anlatmak istersin. Sence şimdi burada olsaydı ve bana saldırışını görseydi, seninle gurur mu duyardı?"

"Hayır," dedi Anna. "Ama bunu görseydi, mutlaka gurur duyardı." Bir adım yaklaşıp Craddock'un suratına tükürdü.

Craddock irkildi ve sanki suratına çamaşır suyu püskürtülmüş gibi boğuk bir inleme sesi çıkardı. Jessica ayağa kalktı, ellerini pençeleyecek gibi bükmüştü ama Anna onu omzundan tutup yere, üvey babalarının yanına devirdi.

Tepelerinde dikildi; biraz önceki kadar olmasa bile hâlâ titriyordu. Jude çekinerek onun omzuna uzanıp sargılı sol eliyle sıktı. Nihayet ona dokunmaya cesaret edebilmişti. Anna bunu fark etmedi bile. Eli kızın omzuna dokununca bir an için gerçeklik biçim değiştirir gibi oldu ama arka plandaki seslere, o anda duyduğu müziğe odaklanarak her şeyi normale döndürdü.

"Aferin, Florida," dedi kendini tutamayıp. Dünyanın sonu gelmedi.

Anna başını iki yana salladı. Bitkin bir sesle, "Ben senden korkuyordum," dedi.

Jude'un elinden sıyrılıp koridorun sonundaki bir odaya gitti, içeriye girip kapıyı kapadı.

Jude bir ses duyup başını eğdi. Çorap içindeki sağ elinden kan damlıyordu. Üzerindeki Johnny Cash ceketinin gümüş renkli düğmeleri parlıyordu. O ana kadar ölü adamın takım elbisesini giymiş olduğunun farkında değildi. Elbise cuk diye üzerine oturmuştu. Jude karşısındaki sahneyi nasıl görebildiğini bir an bile düşünmemişti ama şimdi bu sorulmamış sorunun cevabını buldu. Ölü adamın elbisesini ve ölü adamı satın aldığı zaman onun geçmişini de satın almıştı. Bu anlar artık ona aitti.

Jessica üvey babasının yanında diz çökmüştü, ikisi de nefes nefeseydiler ve Anna'nın odasının kapalı kapısına bakıyorlardı. Jude odanın içinde açılıp kapanan çekmecelerin ve dolabın sesini duydu.

"Gece oldu," dedi Jessica. "Nihayet gece oldu."

Craddock başını salladı. Sol gözünün altında, Anna gözlüğünü alırken tırnağıyla çizdiği yerde bir sıyrık vardı. Burnunun yanında bir kanama vardı. Craddock elinin tersiyle bunu silince, yanağı boyunca kırmızı bir leke kaldı.

Jude holdeki büyük pencereye doğru baktı. Hava kararmak üzereydi, gökyüzü koyu bir lacivert renge bürünmüştü. Ufukta, ağaçların ve çatıların ötesinde güneşin az önce battığı yerde koyu bir kırmızılık vardı.

"Ne yaptın?" diye sordu Craddock. Sesi hâlâ öfkeyle titriyordu.

"Onu birkaç kez hipnotize etmeme izin verdi," dedi Jessica. "Geceleri rahat uyuması için. Ona bir öneride bulundum."

Anna'nın odasında kısa bir an sessizlik oldu. Derken Jude bir bardağın tıngırtısını, bir şişenin bardağa temasını ve bir gargara sesi duydu.

"Ne önerisi?" diye sordu Craddock.

"Ona bir kadeh içki için en uygun zaman geceleridir, dedim. O günü atlattığı için bir ödül. Üst çekmecesinde bir şişe bulundurur."

Anna'nın odasında ürpertici bir sessizlik sürüyordu.

"O şişeden içince ne olacak?"

"Şişedeki cinin içinde fenobarbital var," dedi Jessica. "Son günlerde bunun sayesinde onun deliksiz uyumasını sağladım."

Anna'nın odasında bir bardağın yere düşme sesi duyuldu.

"Aferin sana," dedi Craddock. "Bir şeyler yapacağını biliyordum."

"Onun unutmasını sağlamalısın, fotoğrafları, bulmuş olduğu *her şeyi*. Az önce olan her şeyi. Hepsini unutturmalısın."

"Bunu yapamam," dedi Craddock. "Uzun zamandan beri bunu yapamıyorum. Anna gençken, bana daha çok güvenirken... Belki sen..."

Jessica başını iki yana sallıyordu. "Onu o şekilde uyutamıyorum. Bana izin vermiyor, denemedim değil. Uykusuzluğu için onu son

kez hipnotize ettiğim zaman ona Judas Coyne'la ilgili sorular sordum, ona yazdığı mektuplarda ne yazdığını ve seninle ilgili herhangi bir şey söyleyip söylemediğini sordum; ama sorularım fazla kişiselleştiği, bana anlatmak istemediği bir şey olduğu zaman o herifin şarkılarından birini söylemeye başlıyordu. Hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Bunu Coyne yaptı," dedi Craddock üst dudağı kıvrılarak. "Kızı mahvetti. Bize düşman etti. Kendi istediği şeyler için onu kullandı, bütün dünyasını harap etti, sonra da bizim hayatımızı harap etsin diye buraya gönderdi. Kapımıza postayla bomba yollasaydı bari."

"Ne yapacağız? Onu durdurmanın bir yolu olmalı. Bu hâliyle evden ayrılmamalı. Dediklerini duydun. Reese'i benden alacak. Seni de alacak. Seni ve beni tutuklayacaklar ve birbirimizi mahkeme salonları dışında hiç göremeyeceğiz."

Craddock'un solukları yavaşlamıştı; yüzünde düşmanlık saçan bir ifade vardı. "Bir konuda haklısın, kızım. Anna bu evden çıkamaz."

Jessica bu sözlerin anlamını hemen kavrayamadı. Sonra şaşırmış ve aklı karışmış bir ifadeyle üvey babasına baktı.

"Anna'nın durumunu herkes biliyor," dedi Craddock. "Her zaman çok mutsuz olduğunu, hayatının nasıl sonlanacağını herkes biliyor. Bu günlerde küvette bileklerini keseceğini..."

Jessica başını iki yana sallayıp ayağa kalkmak için davrandı ama Craddock onun bileklerini tutarak tekrar dizleri üzerine oturttu.

"Cin ve o ilaç işe yarar," dedi Craddock. "Çoğu insan intihar etmeden önce birkaç kadeh içkiyle birlikte bir miktar hap alır. Bu şekilde korkularını ve duyacakları acıyı bastırırlar."

Jessica hâlâ başını iki yana sallıyordu, dehşet içinde büyümüş gözleri artık üvey babasını görmüyordu. Nefes nefese kalmıştı.

Craddock tekrar konuştuğu zaman sesi son derece sakindi. "Buna şimdi engel olmalısın. Anna'nın Reese'i buradan götürmesini istiyor musun? On yılını hapiste geçirmek istiyor musun?" Jessica'nın bileklerini sımsıkı tutup yüzü yüzüne yaklaşana kadar kendine çekti. Jessica başını sallamayı bıraktı. "Bu durum senin suçun değil.

Coyne'un. Bizi böyle köşeye sıkıştıran o heriftir, anladın mı? Bizi parçalamaya çalışan bu yabancıyı bize o gönderdi. Bizim Anna'mıza ne oldu bilmiyorum. Çok uzun zamandan beri gerçek Anna'yı görmüş değilim. Senin birlikte büyümüş olduğun Anna öldü. Bunu Coyne yaptı. Anna'nın bileklerini o kesseydi, aynı şey olurdu; ama bunun hesabını verecek. İnan bana. Şimdi, derin bir nefes al ve beni dinle. Bu işten sıyrılacağız. Hayatındaki her kötü durumdan olduğu gibi bundan da seni kurtaracağım. Şimdi bana güvenmelisin. Derin bir nefes al. Şimdi bir daha... Daha iyi hissediyor musun?"

Jessica'nın mavi gözleri büyümüştü, kendinden geçmiş bir hâldeydi. Art arda derin nefesler aldı.

"Bunu yapabilirsin," dedi Craddock. "Yapabileceğini biliyorum. Reese için ne gerekiyorsa yapabilirsin."

"Gayret edeceğim," dedi Jessica, "ama bana ne yapacağımı söylemen lazım. Ben düşünemiyorum."

"Önemli değil. Ben ikimizin yerine düşünürüm," dedi Craddock. "Yapman gereken tek şey kendini toparlayıp küvete sıcak su doldurmaktan ibaret."

"Peki. Tamam."

Jessica bir kez daha kalkmak için davrandı ama Craddock bileklerinden çekerek biraz daha yanında kalmasını sağladı.

"İşini bitirdiğin zaman," dedi Craddock, "alt kata in ve benim eski sarkacımı al. Anna'nın bilekleri için bana bir şey gerekecek."

Bunu dedikten sonra bileklerini bıraktı. Jessica o kadar hızlı kalktı ki bir an dengesini kaybedip duvara tutunmak zorunda kaldı. Bir süre üvey babasına büyülenmiş gibi baktıktan sonra solundaki bir kapıyı açıp banyoya girdi.

Craddock küvete dolan suyun sesini duyana kadar yerde kaldı. Sonra ayağa kalktı ve Jude'la omuz omuza durdu.

"Seni yaşlı orospu çocuğu," dedi Jude. Sabun köpüğünden dünya büyüyüp küçülüyordu. Jude dişlerini kenetleyip bunu eski hâline getirdi.

Craddock'un ince dudakları çirkin bir şekilde gerilmişti. Kollarının arkasındaki derisi sallanıyordu. Ağır ağır Anna'nın odasına

yürürken sendeliyordu; yere mıhlanmak hasar bırakmıştı. Kapıyı iterek içeri girdi. Jude da peşinden yürüdü.

Anna'nın odasında iki pencere vardı, fakat ikisi de evin arka tarafına, güneşin batmış olduğu yöne bakıyordu. Oda şimdiden karanlıktı. Anna yatağın ucunda oturmuştu, yerde, iki ayağının arasında boş bir bardak vardı. İçinde aceleyle atılmış birkaç çamaşırı olan sırt çantası şiltenin üzerindeydi ve içinden bir kırmızı kazağın kolu sarkıyordu. Anna'nın yüzü ifadesizdi, ön kollarını dizlerinin üzerine dayamış, donuk gözleri boşluğa bakmaktaydı. İçinde Reese'in resmi olan zarfı – kanıtını – unutmuş gibiydi. Onu bu hâlde görmek Jude'un canını yakıyordu.

Jude yatağa, onun yanına oturdu. Altındaki somya gıcırdadı ama bunu ne Anna ne de Craddock fark etti. Jude sol elini Anna'nın sağ elinin üzerine koydu. Kesilmiş olan sol eli hâlâ kanıyordu, sargısı lekeliydi ve gevşemişti. Bu ne zaman başlamıştı? Artık çok ağır ve sancılı olan sağ elini bile kaldıramıyordu. Elini kaldırmayı düşünmek bile başını döndürmüştü.

Craddock üvey kızının önünde durdu ve tartar gibi yüzüne baktı. "Anna? Beni duyuyor musun? Sesimi duyuyor musun?"

Gülümsemeye devam eden Anna hemen cevap vermedi. Sonra gözlerini kırpıştırıp "Ne?" dedi. "Bir şey mi dedin, Craddock? Ben Jude'u dinliyordum. Radyoda. Bu benim en sevdiğim şarkıdır."

Craddock dudaklarını büzdü. "O adam," dedi yine tükürür gibi. Zarfı bir ucundan tutup Anna'nın elinden çekti. Sonra pencerelerden birine gidip panjuru indirdi.

"Seni seviyorum, Florida," dedi Jude. Konuştuğu sırada etrafındaki oda kabardı, o sabun köpüğü patlayacak kadar şiştikten sonra yine küçüldü.

"Seni seviyorum, Jude," dedi Anna.

Bunu duyan Craddock yerinde sıçradı, merak içinde arkasına baktı. "Sen ve o adam yakında yine birlikte olacaksınız. İstediğin şey buydu ve bu gerçekleşecek. Bunu ben sağlayacağım. Mümkün olan en kısa zamanda sizleri birleştireceğim."

"Geber, pis herif," dedi Jude ve o zaman oda şişerek biçimi değiş-

ti; Jude ne yaparsa yapsın onu normal hâline getiremedi. Duvarlar kabararak içe doğu göçtü.

Odanın içindeki hava sıcaktı, egzoz ve köpek kokuyordu. Jude arkasında bir sızlanma sesi duyunca dönüp baktı ve yatağın üzerinde, Anna'nın sırt çantasının yanında yatan Angus'u gördü. Hayvan zor nefes alıyordu ve gözleri sararmıştı. Bir bacağından sivri uçlu kırmızı bir kemik çıkıyordu.

Jude dönüp yine Anna'ya baktı ama bu defa yatağın üzerinde oturan kişi Marybeth'ti. Yüzü kirliydi ve sert bir ifadesi vardı.

Craddock bir panjuru daha indirince oda biraz daha kararda. Jude diğer pencereden dışarı baktı ve otoyolun kenarındaki yeşil alanı, palmiye ağaçlarını ve ÇIKIŞ yazılı yol tabelasını gördü. Elleri zonkluyor, klima bir uğulduyor, bir vızıldıyordu. Jude ilk kez bunu nasıl işitebildiğini merak etti. Yaşlı adamın odası koridorun sonundaydı. Bir şey tıklamaya başladı, bir dönüş sinyali gibi tekrar ediyordu.

Craddock diğer pencereye gidip Jude'un otoyolu görmesine engel olduktan sonra buradaki panjuru da indirdi. Anna'nın odası tamamen kararmış, gece olmuştu.

Jude tekrar bir eli direksiyonda olan Marybeth'e baktı. Gösterge panelinde dönüş sinyali art arda yanıp sönmekteydi. Jude bir şey söylemek için ağzını açtı, ne diyeceğini bilemiyordu, şöyle bir şey...

41

"Ne yapıyorsun?" Kendi sesini tanıyamadı. Marybeth çıkış rampasına yönelmişti ve oraya varmak üzereydi. "Burası değil ki."

"Son beş dakika boyunca seni sarstım ama uyanmadın. Komaya falan girdiğini sandım. Burada bir hastane var."

"Yola devam et. Uyandım artık."

Marybeth son anda tekrar otoyola saptı; arkasındaki araçtan öfkeli korna sesleri geldi.

Jude, "Nasılsın, Angus?" diyerek arkasına baktı. Koltukların arasından uzanıp bir ayağına dokununca Angus'un gözlerinde bir canlanma oldu. Dilini uzatıp Jude'un parmaklarını yaladı.

"Aferin, oğlum," diye fısıldadı Jude. "Aferin, oğlum."

Sonra dönüp koltuğuna yaslandı. Sağ eline geçirmiş olduğu çorabın yüzü kırmızıydı. Ağrısını dindirecek bir şeye ihtiyacı vardı; bunu radyoda bulabileceğini düşündü. Açma düğmesine bastı ve kanal aramaya başladı. Parazit sesleri arasında Hank Williams'ın askeri yayınına denk geldi ama ses çok cılızdı.

Derken çok net yayın yapan bir kanal çıktı. Bu Craddock'tu.

"Deponda bu kadar çok benzinin olduğunu sanmıyordum, evlat." Kapılardaki hoparlörlerden gelen sesi dostçaydı. "Pes etmek nedir bilmiyorsun. Genellikle buna çok değer veririm ama şimdi öyle değil, tabii. Anlarsın." Bir kahkaha attı. "Benim için her yer makbuldür. Çoğu insan asla pes etmeyeceğini düşünür ama bu doğru değildir. Çoğu insanı, çoğu insanı uyuştur, hatta kaliteli uyuşturucular ver, tam anlamıyla transa sok ve yanarak ölmekte olduklarını söyle... Sesleri kısılana kadar su için haykırırlar. Bunu durdurmak

için her şeyi yapabilirler. Aklına ne gelirse... İşte bu insan doğasıdır; ama bazı insanlarla bağ kuramazsın –çocuklarla ve kaçıklarla– trans hâlinde olsalar bile... Anna hem çocuktu hem kaçıktı. Ona kendini kötü hissettiren her şeyi unutturmaya çalıştım. Çok iyi bir kızdı. Bir sürü şey için, hatta senin için bile kendini paralaması beni üzüyordu; ama onu bir türlü tam anlamıyla hipnotize edemedim; oysa acılarına son verebilirdim. Bazı insanlar acı çekmeyi tercih ediyorlar. Seni sevmesinden belli... Sen de aynısın. Seni çabucak hâlletmek istiyordum. ama illaki işi uzatacaksın. Şimdi de neden diye merak ediyorsun; kendine bir sor bakalım. Arka koltuktaki o köpek son nefesini verince sen de öleceksin ve bu hiç de kolay olmayacak. Üç gün bir köpek gibi yaşadın, şimdi de bir köpek gibi öleceksin, yanındaki şıllık da aynı akıbete..."

Marybeth radyoyu kapattı ama kendiliğinden yine açıldı.

"... benim küçük kızımı bana düşman edip bunun hesabını vermeyeceğini mi sanıyordun..."

Jude ayağını kaldırıp topuğunu gösterge paneline indirdi. Panel parçalandı. Bir anda Craddock'un sesi kayboldu ve kulakları sağır eden bir bas sesi çıktı. Jude radyoya bir tekme daha atarak parçalayınca, ses tamamen kesildi.

"Ölü adam konuşmak için gelmedi, dediğimi hatırlıyor musun?" dedi Jude. "Sözümü geri alıyorum. Son zamanlarda sırf bunun için geldiğini düşünüyorum."

Marybeth cevap vermedi. Otuz dakika sonra Jude yine konuştu ve ona bir sonraki çıkışa gitmesini söyledi.

İki şeritli bir eyalet otoyolunda ilerlediler; yolun iki tarafında yarı tropikal bir orman vardı. Jude'un çocukluğundan beri kapalı olan bir açık hava sinemasının önünden geçtiler. Delik deşik olmuş devasa perdesi yolun üzerinde yükseliyordu. Çoktandır kapalı olan New South Motel'in ve hâlâ açık olan bir benzin istasyonun yanından geçtiler. Güneşten fazlasıyla esmerleşmiş iki şişman adam oturdukları yerden onları seyrettiler. Gülümsemediler, el sallamadılar, sadece biri öne uzanıp yere tükürdü.

Jude ona otoyolun sol tarafından çıkmasını söyledi, alçak tepe-

lere doğru uzanan bir yolu izlediler. Öğlen sonrası ışıkları kızılımsı, tuhaf bir alacakaranlık rengindeydi. Jude gözlerini kapadığı zaman bu rengi görürdü; baş ağrısının rengiydi. Batıdaki bulutlar karanlıktı, fırtına belirtisiydi. Rüzgâr palmiyelerin tepelerini dövüyor ve alçak meşe dallarından sarkan İspanyol yosunlarını sallıyordu.

"Geldik," dedi Jude.

Marybeth garaj yoluna girerken rüzgâr şiddetini artırdı ve ön cama iri yağmur damlaları düşmeye başladı. Çok kuvvetli bir sağanaktı ama uzun sürmedi.

Ev alçak bir tepenin üzerindeydi. Jude otuz yıldan beri buraya gelmemişti ve o ana kadar New York'taki evinin çocukluğunun geçtiği bu eve ne kadar çok benzediğinin farkında değildi. Sanki geleceğe doğru on yıl sıçramış ve New York'a döndüğünde kendi çiftliğini bakımsız ve harap hâlde görmüş gibiydi. Karşısındaki hurda ev fare renginde grileşmişti, çatıdaki siyah kiremitlerin çoğu yamuktu veya yerleri boştu. Jude bakarken bir kiremit rüzgârın şiddetiyle havaya uçtu.

Evin bir yanında içi boş kümes göründü; kapısı rüzgârın etkisiyle açılıp kapanıyordu. İlk katın pencerelerinden birinde cam yoktu ve çerçevesine zımbalanmış naylon örtü dalgalanıyordu. Burası hep onların nihai durağı olmuştu, Jude bunu şimdi anlıyordu. Yola koyuldukları andan beri buraya yönelmişlerdi.

Marybeth eve uzanan toprak patikada ilerledikten sonra Mustang'i park etti. İkisi de garaj yoluna bakarlarken Craddock'un kamyonetinin projektörleri tepenin altında belirdi.

"Of, Tanrım," dedi Marybeth; hemen araçtan çıkıp Jude'un tarafına yürüdü.

Garaj yolunun altındaki kamyonet bir an durduktan sonra tepeyi tırmanmaya ve onlara doğru gelmeye başladı.

Marybeth kapısını açınca Jude neredeyse dışarıya düşecekti.

Marybeth onu kolundan çekip "Ayağa kalk ve eve gir," dedi.

"Angus..." dedi Jude dönüp köpeğine bakarak.

Angus başını ön ayakları üzerine dayamıştı; kan çanağı olmuş kederli gözleriyle Jude'a baktı.

"Ölmüş," dedi Marybeth.

"Hayır," dedi Jude; kız mutlaka yanılıyordu. "Nasılsın, oğlum?"

Angus hiç kıpırdamadan ona baktı. Arabanın içine giren rüzgâr içi boş bir karton bardağı uçurdu, Angus'un tüylerini kırıştırdı. Angus buna aldırmadı.

Angus'un bu şekilde, sessiz sedasız ölebilmesi mümkün görünmüyordu. Daha birkaç dakika önce canlıydı; Jude'un bundan şüphesi yoktu. Belki Angus kıpırdar, başını kaldırır ümidiyle Mustang'in yanında bekledi. Marybeth bir kez daha kolundan çekince, ona direnecek gücü bulamadı ve peşinden yürüdü.

Ön basamaklara birkaç adım kala dizleri üzerine düştü. Neden düştüğünü anlayamadı. Bir kolu Marybeth'in omzundaydı, kız onun beline sarılmıştı ve uflaya puflaya onu sürüklüyordu. Arkasında ölü adamın kamyonetinin kavşakta durduğunu işitti. Lastiklerinin altındaki çakıllar gıcırdıyordu.

Hey, evlat, diye seslendi Craddock sürücü tarafındaki açık pencereden. Jude da Marybeth de durup arkalarına baktılar.

Kamyonet Mustang'in yanındaydı, gümüş düğmeli siyah takım elbisesi içindeki Craddock direksiyondaydı. Sol kolunu pencereden sarkıtmıştı. Camın kıvrımından yüzü seçilmiyordu.

Burası senin mekânın mı, evlat? dedi Craddock gülerek. *"Burasını nasıl bırakabildin?"*

Pencereden sarkıttığı elindeki hilal biçimindeki ustura parlıyordu.

O kızın gırtlağını keseceksin ve bunu yaptığına memnun olacak. Bir an önce bitsin diye. Benim küçük kızlarımdan uzak durmalıydın, Jude.

Jude kapı kulpunu çevirince Marybeth omzuyla iterek kapıyı açtı ve karanlık hole girdiler. Marybeth ayağıyla kapıyı kapattı. Jude kapının yanındaki pencereden dışarıya son kez baktı, kamyonet gitmişti. Garaj yolunda sadece Mustang vardı. Marybeth onu çevirerek tekrar harekete geçmesini sağladı.

Yan yana, birbirlerine tutunarak koridorda yürüdüler. Marybeth'in kalçası bir sehpaya çarparak devirdi. Bunun üzerinde duran bir telefon yere düştü ve almacı yuvasından çıktı.

Koridorun sonunda mutfağa açılan bir kapı vardı; burada ışık yanıyordu. Bütün evde gördükleri tek ışık buydu. Dışarıdan bakınca pencereler karanlıktı ama içeriye girdikten sonra öndeki holde gölgeler ve merdivenin tepesinde mağaraya benzeyen bir loşluk görünüyordu.

Çiçek desenli bir bluz içindeki bir kadın kapı eşiğinde belirdi. Bukleli beyaz saçları vardı ve gözlük camları hayretle bakan mavi gözlerini gülünç denecek kadar büyük gösteriyordu. Jude çok uzun zamandan beri görmemiş olduğu hâlde Arlene Wade'i ilk bakışta tanıdı. Kadın onu son gördüğünde de şimdiki gibi sıskaydı ve yaşlı görünüyordu.

"Bu ne demek oluyor?" diye bağırdı. Sağ eli boynundaki haça gitti. Kapıdan geçmeleri için yana çekilirken, "Tanrım, Justin," dedi. "Tanrı aşkına, sana ne oldu böyle?"

Mutfak sarılara bürünmüştü. Sarı döşeme muşambası, sarı mutfak tezgâhı, sarı beyaz kareli perdeler, lavabonun yanındaki bir sepette kurumaya bırakılmış papatya desenli tabaklar... Jude bu manzaraya bakarken kafasının içinde birkaç yıl önce Coldplay grubunun hit olan parçası geldi; şarkı her şeyin sarı oluşu hakkındaydı.

Evin dışarından kasvetli görünüşünün yanında mutfağın bu denli canlı renklerle kaplı ve son derece bakımlı oluşu onu şaşırttı. Çocukken bu mutfak hiç böyle güzel olmamıştı. Mutfak annesinin çoğu zamanını TV seyrederek, patates soyarak veya fasulye yıkayarak geçirdiği bir yerdi. Kadının ruhsal tükenmişliği, duygusal bitkinliği bu odayı boğucu bir yer hâline getirirdi; burada alçak sesle konuşulur, mutsuz görünmek gerekirdi.

Ama annesi öleli otuz yıl olmuştu ve mutfak artık Arlene Wade'indi. Bu evde bir yıldan uzun bir süredir yaşamaktaydı ve muhtemelen uyumadığı zamanların çoğunu burada geçiriyordu. Telefonda arkadaşlarıyla sohbet eden, akrabalarına börek pişiren ve ölmekte olan bir adama bakan yaşlı bir kadındı. Ne var ki oda biraz fazla sıcaktı ve Jude'un başını döndürüyordu. Marybeth onu mutfak masasına doğru yönlendirdi. Jude sağ koluna kemikli bir pen-

çenin battığını hissetti; kol kasını tutan Arlene'in parmaklarının bu kadar kuvvetli oluşuna şaşırdı.

"Elinde bir çorap var," dedi Arlene.

"Parmaklarından biri koptu," dedi Marybeth.

"O hâlde, burada ne işiniz var?" dedi Arlene. "Onu hemen hastaneye götürmeliydin."

Jude bir iskemleye çöktü. Kımıldamadan oturduğu hâlde hâlâ başı dönüyor, odanın duvarları yanından kayarak geçiyor ve iskemlesi öne doğru uçuyordu. Marybeth onun yanındaki bir iskemleye oturdu, dizleri onunkilere çarpıyordu. Yüzü ter içindeydi, saçları darmadağın olmuş, sarkan birkaç saç teli terli yüzünün iki yanına yapışmıştı

"Köpekleriniz nerede?" diye sordu Marybeth.

Arlene, Jude'un bileğini saran çorabı çıkardı ve yarayı incelemeye başladı. Marybeth'in sorusunu tuhaf bulduysa da bunu hiç belli etmedi, tüm dikkatini ellerine vermişti.

"Köpeğim şurada," dedi başıyla odanın bir köşesini işaret ederek. "Görebileceğiniz gibi bana karşı çok koruyucudur. Çok vahşi bir hayvandır, onu kızdırmayın."

Jude ve Marybeth o köşeye baktılar. Yaşlı ve şişman bir rottweiler bir hasır sepetin içindeki yastıkta oturuyordu. Sepet ona küçük geldiği için pembe, tüysüz götü kenardan sarkmıştı. Başını hafifçe kaldırıp onlara baktıktan sonra iç geçirerek yine başını eğdi.

"Eline böyle bir şey mi oldu," diye sordu Arlene. "Seni bir köpek mi ısırdı, Justin?"

"Babamın Alman kurtlarına ne oldu?" diye sordu Jude.

"Epeyden beri köpeklerle ilgilenemiyor. Clinton ve Rather'ı Jeffery ailesine gönderdim." Arlene, Jude'un elindeki çorabı çıkarıp altındaki sargıyı görünce dehşet içinde kaldı. Sargı kanla sırılsıklam olmuştu. "Kim daha önce ölecek diye babanla aptalca bir yarışa mı girdin?" Sargıları açmadan o eli masanın üzerine koyup onun sargılı sol eline baktı. "Bu elinde de eksik bir şey var mı?"

"Hayır. O elimi fena kestim."

"Sana bir ambulans çağıracağım," dedi Arlene.

Mutfak duvarındaki telefonu aldı. Telefondan kulak tırmalayıcı bir gürültü çıkınca, hemen almacı yuvasına bıraktı.

"Holdeki telefonumu düşürüp parçaladın," diyerek evin ön kısmına gitti.

Marybeth, Jude'un eline bakıyordu. Jude elini kaldırınca masada kırmızı bir el izi bırakmış olduğunu gördü ve hemen eski yerine indirdi.

"Buraya gelmemeliydik," dedi Marybeth.

"Gidecek başka bir yer yoktu."

Marybeth dönüp Arlene'in şişman rotweilerine baktı. "Bu köpeğin bize yardım edeceğini söyle bana."

"Peki. Köpek bize yardım edecek."

"Ciddi misin?"

"Hayır."

Marybeth ona sorgular gibi baktı.

"Bağışla," dedi Jude. "Köpekler hakkında seni biraz yanlış bilgilendirmiş olabilirim. Her köpek bize yardım edemez. Bana ait olmaları gerekiyor. Her cadının siyah bir kedisi olduğunu biliyor muydun? Bon ve Angus da benim için öyleydiler. Onların yerini hiçbir köpek alamaz."

"Ne zaman bu sonuca vardın?"

"Dört gün önce."

"Neden bana söylemedin?"

"Angus nalları dikmeden önce ben kan kaybından ölmeyi umuyordum. O zaman sen kurtulurdun. O zaman hayalet seni bırakmak zorunda kalırdı. Bizimle olan meselesi bitecekti. Kafam biraz daha iyi çalışsaydı, elimi bu kadar iyi sarmazdım."

"Kendini ölüme bırakırsan durum düzelecek mi sanıyorsun? Craddock'a istediği şeyi verirsen, her şey yoluna girecek mi sanıyorsun? Lanet olsun. Onca yolu senin kendini öldürmeni seyretmek için mi geldim?"

Arlene mutfak kapısının eşiğinden onlara baktı; kaşlarını çatmış-

tı. "O telefonda bir arıza var. Sinyal alamıyorum. Gelen tek ses yerel bir AM istasyonu, bir çiftlik programı. Bir adam hayvan kesimi hakkında bilgi veriyor. Galiba rüzgâr hatlardan birini kopardı."

"Benim bir cep telefonum var..." diye başladı Marybeth.

"Benim de var," dedi Arlene, "ama telefon buralarda çekmiyor. Hadi, Justin'i yatıralım, ben de onun sağ eline ne yapabileceğime bakayım. Sonra arabaya atlayıp yolun ötesindeki McGee'lern evine gider, oradan telefon ederim."

Arlene aniden ikisinin arasına girdi ve Marybeth'in bileğini tutup onun sargılı elini tuttu. Sargılar kurumuş kanla kahverengi olmuştu. "Siz ikiniz ne halt ediyorsunuz?"

"Başparmağım," dedi Marybeth.

"Onun kopan parmağıyla takas etmeye mi çalıştın?"

"Sadece mikrop kaptı, o kadar."

Arlene sargılı eli bırakıp sargısız olan sol eline baktı. Bembeyazdı ve derisi buruşmuştu. "Ben hiç böyle iltihaplanma görmedim. Her iki elinde de var... Başka bir yerinde var mı?"

"Hayır."

Elini Marybeth'in alnına götürdü. "Sen yanıyorsun. Tanrım. Her ikiniz de. Hayatım, sen benim odamda dinlenebilirsin. Justin'i de babasının yanında yatırırım. İki hafta önce babasını yakından kollamak için oraya ekstra bir yatak koymuştum. Hadi bakalım, iri çocuk. Biraz daha yürümen lazım. Hadi, kalk."

"Hareket etmemi istiyorsan, el arabasını getir, beni onunla taşı," dedi Jude.

"Babanın odasında morfinim var."

Marybeth kalkıp Jude'un kolunu tuttu.

"Sen olduğun yerde kal," dedi Arlene. Başıyla köpeğin ardındaki bir kapıyı işaret etti; eskiden dikiş odası olan burası şimdi küçük bir yatak odasıydı. "Hadi, gel ve burada dinlen. Ben onunla ilgilenirim."

Jude, "Merak etme," dedi Marybeth'e. "Arlene bana bakar."

"Craddock'u ne yapacağız?" diye sordu Marybeth.

Jude'un çok yakınında duruyordu, Jude öne uzanıp yüzünü onun saçlarına dayadı ve başının tepesini öptü. "Bilmiyorum. Keş-

ke bu iş başladığında benimle birlikte olmasaydın. Fırsatın varken neden beni bırakıp gitmedin? Neden bu kadar inatçısın?"

"Dokuz aydan beri yanındayım," dedi Marybeth; ayak parmaklarının ucunda yükselerek kollarını onun boynuna sararken ağzı onunkini aradı. "Galiba inatçılığın bana bulaştı."

Bir süre birbirlerine sarılarak öylece kaldılar.

42

Jude ondan bir adım geri çekilince, Arlene onu döndürüp yürütmeye başladı. Jude kadının onu merdivene götüreceğini, oradan da babasının yattığını varsaydığı ana yatak odasına yönlendireceğini sanıyordu ama mutfaktan çıkıp arka salona, Jude'un eski yatak odasının bulunduğu yere doğru ilerlediler.

Tabii, babası orada, ilk kattaydı. Jude kadınla yapmış olduğu telefon görüşmelerinden birinde Martin'i alt kata, Jude'un eski yatak odasına taşıyacağını söylediğini hatırladı. Böylece merdiveni inip çıkmak zorunda kalmadan ona bakmak daha kolay olacaktı.

Jude dönüp son bir kez Marybeth'e baktı. Kız Arlene'in yatak odası kapısının eşiğinde durmuş, onu seyrediyordu. Gözleri ateşle parlamıştı. Babasının evinde Marybeth'ten bu kadar uzakta olmak Jude'un hiç hoşuna gitmiyordu. Bir daha hiç bir araya gelemeyeceklerini düşünmek çok da uzak bir ihtimal değil gibiydi.

Odasına giden koridor dar ve yamuktu, duvarları belirgin bir şekilde eğrilmişti. Telleri paslanmış ve dışa doğru şişmiş bir tel kapıdan geçtiler. Buradan içinde üç domuzun bulunduğu bir ahır görünüyordu. Domuzlar bilgece bakışlarla onlara baktılar.

"Hâlâ domuzlar mı var?" dedi Jude. "Onlara kim bakıyor?"

"Sence kim bakar?"

"Neden onları satmadın?"

Arlene omuz silkip "Baban hayatı boyunca domuzlara baktı. Yattığı yerden onları işitebiliyor. Herhalde ona nerede olduğunu hatırlamasını sağlar, diye düşündüm. Sence budalalık mı bu?"

"Hayır," dedi Jude.

Arlene, Jude'un eski yatak odasının kapısını açtı ve göz yaşartacak kadar mentol kokan, boğucu sıcaklıktaki odaya girdiler.

"Bekle," dedi Arlene. "Dikişlerimi kaldırayım."

Jude'u kapıya yaslanmış hâlde bırakıp duvarın yanındaki yatağa gitti. Jude odanın karşısına bakınca, babasının yatmakta olduğu karyolayı gördü.

Martin Cowzynski'nin gözleri çizgi hâlindeydi, ağzı esner gibi açıktı. Elleri sıska pençelere benziyordu, sararmış tırnakları yamuktu ve sivriydi ama bir hayli kilo kaybetmişti, Jude onun şu anda ancak elli kilo olabileceğini tahmin etti. Hırıltılı nefesler almasına rağmen şimdiden ölmüş gibi görünüyordu. Çenesinde beyaz köpükler vardı. Arlene onu tıraş ediyordu. İçinde köpük olan kâse ve tahta saplı bir fırça komodinin üzerindeydi.

Jude otuz dört yıldır babasını görmemişti; şimdi onu bir deri bir kemik hâlde, kendi ölümünü hayal eder durumda görmek başını döndürdü. Martin'in nefes alıyor olması nedense daha kötü gibiydi. Ölmüş olsaydı, şimdi ona bakmak daha kolay gelecekti. Jude ondan o kadar uzun bir süre nefret etmişti ki şimdi başka bir duygu için hazırlıklı değildi. Merhamet. Korku. Korkunun kökü merhametin içindeydi. Karşısında yatan adam için merhamet gibi bir his duyacağı aklının köşesinden bile geçmemişti.

"Benim burada durduğumu görebiliyor mu?" diye sordu Jude.

Arlene, babasına baktı. "Sanmıyorum. Günlerden beri herhangi bir şeyin görünüşüne tepki vermedi. Tabii, aylardan beri konuşamıyor ama kısa bir süre öncesine kadar bir şey istediği zaman yüz ifadesiyle belli ediyordu. Onu tıraş etmemden hoşlanıyordu, bu nedenle ben de hâlâ onu her gün tıraş ediyorum. Sıcak suyu yüzünde hissetmeyi seviyordu. Belki hâlâ bundan hoşlanıyordur." Arlene susup yataktaki adama baktı. "Onun bu şekilde ölüşünü seyretmek beni üzüyor ama belli bir aşamadan sonra bir insanı hayatta tutmak kötü bir şey. Ben buna inanıyorum. Zamanı geldiğinde ölüler kendilerine ait olanı yanlarına almak isterler."

"Ölüler bunu yaparlar," dedi Jude.

Arlene'in elinde tuttuğu şeye baktı; diğer karyola üzerinden al-

mış olduğu dikiş takımıydı. İçinde yüksükler, dikiş iğneleri ipliklerin bulunduğu kalp şeklinde bir şeker kutusuydu. Bu kutu babasının annesine hediyesiydi. Arlene kutunun kapağını kapatıp iki karyola arasına, yere bıraktı. Jude dikkatle onu izledi ama tehditkâr bir harekette bulunmadı.

Sonra Jude'u dirseğinden tutup boş yatağa getirdi. Komodinin yan tarafına vidalanmış mekanik bir kolun üzerinde bir lamba vardı. Arlene lambayı açınca Jude bu ani parlaklığa karşı gözlerini kapadı.

"Eline bir bakayım."

Yatağın yanına alçak bir tabure koyduktan sonra oturdu ve bir pensle sargıyı açmaya başladı. İlk kat açılırken Jude'un eline soğuk bir kaşıntı yayıldı, sonra da olmayan parmak sanki ateş karıncaları tarafından ısırılıyormuş gibi yanmaya başladı.

Arlene yaranın içinde birkaç yere bir iğne batırdı; Jude küfrediyordu. Sonra elinden bileğine doğru yükselen çok rahatlatıcı bir soğukluk başlayarak onu bir buzdan adam hâline getirdi.

Oda bir kararıyor, bir aydınlanıyordu. Jude'un alnındaki ter hızla soğudu. Sırtüstü yatıyor ama ne zaman bu pozisyona geçtiğini hatırlamıyordu. Sağ elinin çekiştirildiğini hissetti. Arlene parmak çotuğuna bir şeyler yapmaktaydı, ya sıkıştırıyordu ya içinden kanca geçiriyordu ya da yarayı dikiyordu. Jude, "Kusacağım," dedi. Kadın yanına bir tas getirene kadar kendini tuttuktan sonra tasın içine kustu.

Arlene işini bitirdikten sonra onun sağ elini göğsünün üzerine koydu. Üst üste sardığı sargılarla Jude'un eli eski hâlinin üç katı büyümüş, küçük bir yastık gibi olmuştu. Jude sersemlemişti, şakakları zonkluyordu. Arlene lambayı onun gözlerine tutarak yanağındaki kesiği inceledi. Ten rengi bir sargı bezi bulup bunu özenle Jude'un yanağına yapıştırdı.

"Epey kan kaybetmişsin. Kan grubunu biliyor musun? Ambulans gelirken doğru kanı getirmelerini sağlayacağım."

"Lütfen, Marybeth'e bak."

"Niyetim oydu zaten."

Ayrılmadan önce lambayı kapatınca tekrar karanlığa dönmek Jude'u rahatlattı.

Jude gözlerini kapadı, tekrar açtığı zaman bir dakika mı, yoksa bir saat mi geçtiğini bilmiyordu. Arada bir patlayan rüzgârın uğultusu veya camları döven yağmur dışında babasının evi daima sessizdi. Acaba Arlene ambulans çağırmaya gitti mi, Marybeth uyuyor mu, diye merak ediyordu. Acaba Craddock evin içinde, kapının ardında oturmuş bekliyor olabilir miydi? Başını çevirince babasının ona baktığını gördü.

Babasının ağzı açıktı, kalan nikotin lekeli birkaç dişi ve hastalıklı diş etleri görünüyordu. Martin'in gri gözlerinde hayret vardı. İki adam birbirlerine bir metre uzaklıktaydılar.

"Sen burada değilsin," dedi Martin hırıltılı bir sesle.

"Konuşamıyorsun sanıyordum," dedi Jude.

Babası gözlerini kırpıştırdı; oğlunu duyup duymadığı belli değildi. "Ben uyandığımda gitmiş olacaksın." Ses tonu neredeyse bunu istediğini ifade ediyordu. Hafifçe öksürmeye başladı. Ağzından tükürükler püskürürken göğsü içine doğru çöktü.

"Yanılıyorsun," dedi Jude. "Sen benim kâbusumsun, ben seninki değilim."

Martin birkaç dakika daha ona hayretler içinde baktıktan sonra gözlerini yine tavana çevirdi. Jude zorlukla soluk alan, yüzünde kurumuş tıraş kremiyle yatan bu yaşlı adamı bir süre daha seyretti.

Babası neden sonra gözlerini kapadı; çok geçmeden Jude da aynı şeyi yaptı.

43

Jude onu neyin uyandırdığını hemen anlayamadı ama başını kaldırınca Arlene'in yatağın ayakucunda durmakta olduğunu gördü. Ne kadar zamandan beri orada olduğunu bilmiyordu. Kadının üzerinde parlak kırmızı bir yağmurluk vardı, kapüşonu başındaydı. Yüzünde robot gibi boş bir ifade vardı, Jude'un bu ifadenin korku olduğunu anlaması hemen olmadı. Kadın gidip geldi mi, yoksa hiç gitmedi mi bilmiyordu.

"Elektrik kesildi," dedi Arlene.

"Öyle mi?"

"Dışarıya çıkmıştım, tekrar içeriye girdiğimde elektrik kesilmişti."

"Anlıyorum."

"Garaj yolunda park etmiş bir kamyonet var. Orada öylece duruyor. İçinde kim var, göremedim. Belki bize yardım çağırabilir diye ona doğru yürümeye başladım ama sonra korktum. İçindeki kimseden korktum ve tekrar eve döndüm."

"O adamdan uzak dur."

Kadın sanki Jude hiçbir şey söylememiş gibi devam etti. "Tekrar içeriye girdiğimde elektrik yoktu ama telefondaki o saçma konuşma devam ediyordu. İlahi yolda nasıl ilerleneceğini anlatan dinsel bir şeydi. Ön odadaki televizyon açıktı; oysa açık olmaması lazımdı, çünkü elektrik yoktu. Haber programında bir haber vardı ve senin hakkındaydı. Hepimiz hakkında. Hepimizin nasıl öldüğü hakkında... Çiftlik evini gösteriyordu. Benim cesedimi bir çarşafla örtüyorlardı. Kim olduğum açıklanmadı ama çarşaftan sarkan elimi ve bileziğimi gördüm. Garaj yolunu sarı şeritle kapamışlardı ve her yerde

polisler vardı. Dennis Woltering senin hepimizi nasıl öldürdüğünü anlatıyordu."

"Hepsi yalan. Bunların hiçbiri olmayacak."

"Sonra artık dayanamayıp televizyonu kapattım ama yine açıldı, bir daha kapatıp fişini duvardan çıkardım ve nihayet kapandı. Benim gitmem lazım, Justin. Komşulardan telefon edip bir ambulans çağıracağım. Gitmem lazım... ama o kamyonetin etrafından geçmeye korkuyorum. O kamyoneti kim kullanıyor?"

"Karşılaşmak istemeyeceğin biri. Benim Mustang'imi al. Anahtarları içinde."

"Hayır, sağ ol. Onun arkasında ne olduğunu gördüm."

"Öyle mi?"

"Kendi arabamı alacağım."

"O kamyonetten uzak dur. Gerekirse bahçenin karşısına gidip çitin içinden geç. O kamyonetten uzak durmak için ne gerekiyorsa yap. Marybeth'i kontrol ettin mi?"

"Evet."

"Nasıl?"

"Uyuyor. Zavallı çocuk."

"Haklısın."

"Hoşça kal, Justin."

"Dikkatli ol."

"Köpeğimi de yanımda götürüyorum."

"Tamam."

Arlene kapıya doğru bir adım attıktan sonra durdu. "Sen yedi yaşındayken Peter amcanla birlikte seni Disneyland'e götürmüştük. Bunu hatırlıyor musun?"

"Korkarım, hayır."

"Fillerin dönüşlerini gördüğün ana kadar senin bir kez bile güldüğünü görmemiştim. Bu çok hoşuma gitmişti. Seni gülerken görünce, mutlu olmak için bir fırsatın olacağını hissettim. Bu hâle gelmiş olduğuna üzülmüştüm. Simsiyah kıyafetler içinde şarkılarında birbirinden kötü şeyler söylemen... Kahroluyordum. O fillere gülen çocuğa ne oldu?"

"Açlıktan öldü. Ben onun hayaletiyim."

Arlene başını salladıktan sonra elini kaldırıp veda etti ve kapıdan dışarıya çıktı.

O gittikten sonra Jude evin içindeki seslere kulak verdi; rüzgârın ve yağmurun sesi duyuluyordu. Bir yerde tel bir kapı çarparak kapandı. Arlene çıkarken kapamış olabilirdi veya dışarıdaki tavuk kümesinin kapısı çarpıyordu.

Yüzünün yanında Jessica Price'ın kesmiş olduğu yerin sıcaklığı dışında ciddi bir acı duymuyordu. Solukları yavaş ve düzenliydi. Gözleri kapıda, Craddock'un görünmesini beklemekteydi. Sağ tarafında hafif bir vuruş sesi duyana kadar gözlerini kapıdan ayırmadı.

O tarafa baktı. Kalp şeklindeki kutu yerde duruyordu ama içinde bir şey takırdıyordu. Derken kutu sanki altından birisi itmiş gibi hareket etti. Kapağına içinden bir darbe daha vuruldu ve bir köşesi açıldı.

Kutunun içinden dört sıska parmak çıktı. Bir vuruş daha olduktan sonra kapak tamamen açıldı ve içinden Craddock çıktı. Kutu kapağı kafasının üzerinde soytarı şapkası gibi kalmıştı. Kapağı attı ve tek bir hareketle kendini yukarıya çekerek beline kadar dışarıya çıktı. Sadece yaşlı değil, ölü olan bir adam için inanılmaz çevikti. Bir dizini yere dayadıktan sonra, ayağa kalktı. Siyah pantolonunun ütü yerleri hiç bozulmamıştı.

Dışarıdaki domuz ahırından domuzların ciyaklamaları duyuluyordu. Craddock elini dipsiz kutunun içine sokup fötr şapkasını çıkardı ve başına geçirdi. Gözlerindeki çizgiler dans ediyordu. Craddock dönüp gülümsedi.

"Nerede kaldın?" diye sordu Jude.

44

İşte buradayız, sen ve ben, yolumuzun üzerinde kimse kalmadı, dedi ölü adam. Dudakları kıpırdıyor ama sesi çıkmıyordu; o ses sadece Jude'un kafasının içinde vardı. Karanlıkta siyah ceketinin gümüş düğmeleri parlıyordu.

"Doğru," dedi Jude. "Eğlencenin bir ara bitmesi gerekiyordu."

Hâlâ savaşıyor. Harika değil mi? Craddock elini Martin'in ayak bileği üzerine koydu ve çarşafın üzerinden elini gezdirdi. Martin'in gözleri kapalıydı ama ağzı açıktı ve hırıltılı seslerle soluk alıyordu. *Binlerce kilometre yol aldık ama sen hâlâ aynı şarkıyı söylüyorsun.*

Craddock'un eli Martin'in göğsüne gitti. Bunu farkında olmadan yapıyor gibiydi, bir kez olsun yaşlı adama bakmamıştı.

Müziğini hiçbir zaman sevmedim. Anna o kadar yüksek sesle dinlerdi ki normal bir insanın kulakları kanayabilirdi. Burasıyla cehennem arasında bir yol olduğunu biliyor musun? Ben o yoldan geçtim. Defalarca. Bak, ne diyeceğim... o yolda tek bir radyo kanalı var ve sadece senin müziğin çalınıyor. Sanırım, bu şeytanın günahkârları cezalandırma biçimi. Bir kahkaha attı.

"Kıza dokunma."

O, hayır. Biz gece yolunda giderken o bizim aramızda oturacak. Zaten buraya kadar geldi. Artık onu geride bırakamayız.

"Bak, sana söylüyorum, Marybeth'in bu işte hiç rolü yok."

Sen bana hiçbir şey söyleyemezsin, evlat. Ben sana söylerim. O kızı ellerinle boğarak öldüreceksin ve ben de seyredeceğim. De bakayım. Nasıl olacakmış?

Jude, *söylemeyeceğim,* diye düşündü içinden ama tam o sırada

ağzından, "Onu boğarak öldüreceğim, sen de seyredeceksin," kelimeleri çıktı.

Şimdi benim sevdiğim şarkıyı söylüyorsun.

Jude önceki gün Virginia'daki motelde uydurduğu şarkıyı, parmaklarının nasıl en doğru akorları bulduğunu ve bunu çalarken nasıl sakinleştiğini hatırladı. Kendi görünmeyen ses duvarı içinde bütün dünyadan soyutlanarak huzur duyduğunu hatırladı. Bammy ona ne demişti? Sen şarkı söylemeyi bırakırsan, ölüler kazanır. Jessica'nın söyledikleri kulağında çınladı: Anna trans hâlindeyken, yapmak istemediği şeylerden kurtulmak, işitmek istemediği sesleri duymamak için şarkı söylüyordu.

Kalk ayağa, dedi ölü adam. *Tembelliğin sırası değil. Öbür odada yapacak işin var. Kız bekliyor.*

Ama Jude onu dinlemiyordu. Kafasının içindeki müziğe odaklanmıştı, sanki bütün enstrümanlarla çalınıyormuş gibi işitiyordu. Ölü adam ona bir şeyler söylüyordu ama Jude aklını yeni şarkısına verirse, onu tamamen yok sayabiliyordu.

Mustang'deki eski radyosunu, çıkarıp attıktan sonra bir XM ve DVD-Audio disk çalıcısını düşündü. Özgün radyosunun bir AM alıcısı vardı, yüzü yeşil bir ışıkla parlar, arabanın içini bir akvaryuma benzetirdi. Jude bu radyonun kendi şarkısını çaldığını hayal etti, elektrogitarı ve kendi sesini duyabiliyordu. Bu kanallardan biriydi. Diğerinde ölü adamın sesi Güneyli aksanıyla konuşuyordu ama ses parazitliydi ve zaman zaman kayboluyordu.

Craddock ona kalkmasını söylemişti. Jude bunu yapmamış olduğunu fark etti.

Sana ayağa kalk, dedim.

Jude kımıldadı... ama sonra kendini durdurdu. Hayalinde sürücü koltuğunda oturmuş, ayaklarını pencereden dışarıya sarkıtmış, radyoda kendi şarkısı çalıyor, dışarıda cırcır böcekleri vızıldıyordu. Kendisi de mırıldanmaktaydı; biraz detone bir sesle de olsa, bu onun yeni şarkısıydı.

Sana söylediklerimi duyuyor musun, evlat? diye sordu ölü adam.

Jude ne söylendiğini anlayabiliyordu, çünkü onun dudaklarının hareketini görmüştü. Oysa onu gerçekten işitebildiği yoktu.

"Hayır," dedi Jude.

Craddock sırıttı. Bir eli hâlâ Jude'un babasının üzerindeydi, elini Martin'in göğsüne götürdü, sonra da boynunda durdu. Rüzgâr ve yağmur damlaları pencere camlarını dövüyordu. Derken rüzgâr kesildi ve bunu izleyen sessizlikte Martin inledi.

Jude bir an için babasını unutmuştu – aklı hayalinde çaldığı yeni şarkısındaydı – ama inleme sesi dikkatini o yana çekti. Martin'in gözleri açıktı ve korku içinde Craddock'a bakıyordu. Craddock ona döndü, sırıtması kaybolmuş, yüzüne dalgın bir ifade gelmişti.

Nihayet Jude'un babası hırıltılı bir sesle konuştu. "O bir haberci. Ölüm habercisi."

Ölü adam tekrar Jude'a baktı; gözlerindeki siyah çizgiler oynaşıyordu. Dudakları kıpırdadı ve bir an sesi Jude'un içinden söylediği şarkıya rağmen işitildi.

Belki sen benim sesimi engelleyebilirsin, dedi Craddock, *ama o bunu yapamaz.*

Craddock, Jude'un babasının üzerine eğilip ellerini onu iki yanağına koydu. Martin'in solukları hızlanarak sığlaşmıştı, panik içindeydi. Gözleri kırpıştı. Ölü adam uzanıp ağzını Martin'in ağzının üzerine dayadı.

Martin kendini yastığına doğru bastırdı, sanki Craddock'tan uzaklaşmaya çalışır gibi topuklarıyla kendini geri itti. Ümitsizce son bir nefes aldı ve ölü adamı içine çekti. Bir anda olan bir şeydi, bir sihirbazın elindeki eşarbı kaybetmesine benziyordu. Craddock buruştu, tıpkı bir çikletin elektrik süpürgesi hortumuna çekilmesi gibiydi. Cilalı ayakkabıları Martin'in boğazından geçen son şey oldu. Bir an için boynu kabarıp şişer gibi oldu – tıpkı bir yılanın avını yutarken kabarmasına benziyordu ama sonra Craddock'u tamamen yuttu ve boğazı eski hâline döndü.

Martin öğürdü, öksürdü, bir daha öğürüp öksürdü. Kalçaları yataktan yükselerek sırtı yay gibi gerildi. Bu sahne Jude'un aklına or-

gazmı getiriyordu. Martin'in gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi, dilinin ucu dişlerinin arasında titreşiyordu.

"Onu tükürsene, Baba," dedi Jude.

Martin onu duymamış gibiydi. Tekrar yatağın içine gömüldü ve sanki üzerinde oturan birini atmak istiyormuş gibi bükülüp kalkıyor, ağzından boğuluyormuş gibi ıslak sesler çıkıyordu. Alnında mavi bir damar belirdi, dudakları büzüldü.

Sonra yine yavaşça şiltenin üzerinde yayıldı. Çarşafa sımsıkı yapışmış olan yumrukları açıldı. Gözlerinde ürpertici bir kızıllık vardı; kan damarları çatlamış, göz akını kırmızıya çevirmişti. Boş bir ifadeyle tavana bakıyordu. Dişlerinde kan lekeleri vardı.

Jude onun hareket etmesini beklerken soluk almakta zorlanıyordu. Doğrulup ayaklarını yere dayadı. Babasının ölmüş olduğundan kuşkusu yoktu. Jude'un elini bodrum kapısında ezen, annesinin göğsüne pompalı tüfek dayayan, çiftlik evini yumrukları, bel kemeri ve kahkahalarla yöneten ve Jude'un sık sık onu kendisinin öldürdüğünü hayal ettiği adam... Ne var ki Martin'in ölümünü seyretmesinin de bir bedeli vardı. Sanki az önce yine kusmuş gibi midesi yanıyordu, sanki içinden bir şey, bırakmak istemediği bir şey zorla çıkarılmış gibiydi. Bu öfke olabilirdi.

"Baba?" dedi Jude karşılık almayacağını bildiği hâlde.

Ayağa kalktı, başı dönüyordu. Öne doğru bir adım attı, destek almak için sargılı sol elini komodine dayadı. Her an dizlerinin bağı çözülecekmiş gibi geliyordu.

"Baba?" dedi Jude bir daha.

Babası başını ona doğru kaldırdı ve kızıl gözlerini oğluna dikti. *Justin*, dedi fısıltıyla. Bir deri bir kemik kalmış yüzünde ürpertici bir gülümseme belirdi. *Evlat. Ben iyiyim. Yaklaş bana. Hadi, bana sarıl.*

Jude ona yaklaşmadığı gibi bir adım da geri çekildi. Bir an hiç nefes alamadı. Sonra tekrar nefes alabilince, "Sen babam değilsin," dedi.

Martin'in dudakları açıldı ve hastalıklı diş etleri ile kalan birkaç sararmış dişi göründü. Sol gözünden bir kan damlası akarak elmacık kemiğine kadar indi. Craddock'un gözlerinden kızıl gözyaşları damlıyordu; tıpkı Jude'un Anna'yı son gecesinde hayal ettiği gibiydi.

Martin doğrulup tıraş köpüğü kâsesinin yanındaki usturaya uzandı. Ceviz sapı olan usturaydı. Jude bunun orada olduğunu bilmiyordu, onu kâsenin yanında görmemişti. Bir adım daha geri çekildi. Bacakları babasının karyolasının kenarına çarpınca şiltenin üzerine oturdu.

O sırada babası üzerindeki çarşaftan sıyrılıp ayağa kalktı. Tıpkı bir kertenkele kadar çabuk hareket etmişti. Beyaz, lekeli bir külot dışında çıplaktı. Beyaz kıllarla kaplı memeleri titreşiyordu. Martin topuğunu kalp şeklindeki kutunun üzerine koyup onu ezerek yamyassı etti.

"Gel buraya, evlat," dedi babası Craddock'un sesiyle. "Baban sana nasıl tıraş olunacağını göstersin."

Bileğini çevirince ustura sapından ayrıldı ve Jude ondan yansıyan suratını gördü.

Martin Jude'un üzerine atılıp usturayı ona savurdu, fakat Jude ayağını uzatıp yaşlı adamın ayak bilekleri arasına soktu. Aynı anda kendini yana atınca, Martin öne doğru düştü. Ustura Jude'un gömleğini ve kolunu sıyırdı. Jude kendini karyolanın ayakucuna doğru attı.

Oda onların soluk sesleri ve rüzgârın uğultusu dışında neredeyse sessizdi. Babası yatağın öbür tarafına geçti ama o sırada Jude kapıya doğru sürünmekteydi.

Koridor boyunca, domuz ahırına açılan tel kapıya kadar ilerlemişti. Domuzlar bu sahneyi görmek için birbirlerini itiyorlardı. Domuzların heyecan çığlıklarını duyan Jude arkasına bakınca Martin'in tepesinde dikildiğini gördü.

Babası üzerine çöktü ve usturayla Jude'un suratını doğramak için kolunu kaldırdı. Jude sargılı sağ eliyle babasının çenesine sert bir darbe indirdi ama o anda elinin acısıyla haykırdı.

Babasını tuttuğu gibi tel kapıya itti. Martin tel kapıya çarpınca alt kısmındaki tel koptu ve buradan dışarıya düştü. Domuzlar kaçıştılar. Kapının altında merdiven olmadığı için Martin bir metre yükseklikten yere çakıldı.

Dünya sallandı, karardı, neredeyse kaybolacaktı. *Hayır*, dedi

içinden Jude, *hayır, hayır*. Suyun derinliklerine çekilmiş, nefesi tükenmeden önce yüzeye doğru çıkmaya çalışan bir adam gibi bilincini geri kazanmaya çabaladı.

Dünya tekrar aydınlandı, bir ışık damlası büyüyerek yayıldı ve gözlerinin önüne bulanık şekiller geldi ama zamanla netleşti. Hol sakindi. Dışarıda domuzlar homurdanıyorlardı. Jude'un yüzündeki ter soğumaktaydı.

Kulakları çınlarken, bir süre dinlendi. Kendini hazır hissettiğinde duvara doğru uzandı ve sırtını dayayarak oturma pozisyonu aldı.

Sonra sırtını duvarda kaydırarak ayağa kalktı. Parçalanmış tel kapıya baktı ama babasını göremedi. Herhalde evin yan tarafında yatıyor olmalıydı.

Jude tel kapıya gitti, kendisi de domuz ahırına düşmemek için çerçevesine tutundu. Bacakları fena hâlde titriyordu. Martin'i boynu kırılmış bir hâlde yerde görmek ümidiyle öne doğru uzandı ama o anda babası ayağa kakıp tel kapıdan uzanarak Jude'un bacağını yakaladı.

Jude bacağını kurtarmaya çalışırken iki büklüm oldu ve dengesini kaybederek mutfağın içine devrildi.

Martin yırtık tel kapıdan geçip dört ayak üzerinde sürünerek Jude'un yanına geldi ve üzerine çöktü. Usturayı Jude'un suratına indirecekken Jude sol elini kaldırdı ve ustura onun ön kolunu kemiğine kadar kesti. Kan fışkırdı. Çok fazla kan.

Jude'un sol avucu sargılıydı ama parmakları serbestti. Babası bir darbe daha için usturayı havaya kaldırdı, fakat indiremeden Jude parmaklarını Martin'in kızıl gözlerine soktu. Ustura Jude'un yüzünün önünde sallandı, fakat deriye temas etmedi. Jude var gücüyle babasının başını geriye çekerken yeterince zorlarsam boynunu kırabilir miyim, diye ümitlendi.

Martin'in başını gidebildiği kadar geriye çektiği sırada bir mutfak bıçağı babasının boynunun yanında saplandı.

Marybeth üç metre ötede, mutfak tezgâhının yanında duruyordu; duvardaki rafta bıçaklar vardı. Jude'un babası ona bakmak için başını çevirdi. Bıçağın sapının etrafından köpük hâlinde kan sızı-

yordu. Martin elini uzatıp yarayı tutmaya çalıştı ama sonra hırıltılı bir nefes aldı ve yana doğru serildi.

Marybeth raftan iki bıçak daha aldı. İlkini yere düşen Martin'in sırtına sapladı. Martin'den sadece soluma sesi çıktı. Marybeth elindeki ikinci bıçakla ona yaklaştı.

"Ona yaklaşma," dedi Jude. "Öleceği falan yok."

Ama Marybeth onu duymadı, Martin'in tepesinde dikildi. Jude'un babası başını kaldırıp ona bakarken bıçağı suratına indirdi. Martin'in ağzı bir ucundan diğerine kadar kesildi.

Marybeth ona vururken, Martin de usturalı eliyle ona vurdu ve sağ dizinin üzerinde derin bir yara açtı.

Marybeth yere düşerken Martin ayağa kalktı ve kızı karnından tutarak kaldırıp mutfak tezgâhına attı. Marybeth son bıçağını sapına kadar Martin'in omzuna sapladı ama bunun hiçbir yararı olmadı.

Marybeth yere düştü, hâlâ boynundaki bıçaktan kan fışkıran Jude'un babası kızın üzerine çöktü ve bir kez daha usturasını yüzüne savurdu.

Marybeth yaralı eliyle hafifçe boynunu tuttu. Parmakları arasından kan akıyordu. Boğazında derin bir kesik vardı. Yana doğru kayınca başını yere çarptı. Yattığı yerden Jude'a bakıyordu. Yüzünün yan tarafı kanlar içindeydi.

Jude'un babasının serbest eli hâlâ boğazındaki bıçağın sapını tutuyor, parmaklarıyla onu tartıyor ama çıkarmak için hiçbir şey yapmıyordu. Bir iğne yastığı gibi olmuştu, omzunda bir bıçak, sırtında bir bıçak vardı ama sadece boynundakiyle ilgileniyordu, gövdesinde saplı diğerlerini fark etmemiş gibiydi.

Martin sürünerek Marybeth'ten ve Jude'dan uzaklaşırken önce kolları dermansız kaldı ve başı yere düştü; çenesi dişleri takırdayacak kadar sert bir şekilde yere çarptı. Kendini yukarıya çekmek istedi, neredeyse bunu başaracaktı ama sağ kolu direnemeyince yana doğru yuvarlandı. Jude'un uzağındaydı. Jude buna memnun oldu, Martin ölürken bir kez daha onun yüzünü görmek zorunda kalmayacaktı.

Marybeth konuşmaya çalışıyordu, dili ağzından dışarı çıktı ve

dudaklarının üzerinde gezindi. Gözleriyle yaklaşması için Jude'a yalvarıyordu. Gözbebekleri siyah noktalar hâline gelmişti.

Jude dirsekleri üzerine ona doğru yaklaştı. Marybeth bir şey fısıldıyordu. Öksüren, boğulma sesleri çıkaran babasının çıkardığı seslerden onu duyması zor oluyordu.

"Onun işi... bitmedi," dedi Marybeth. "Yine gelecek... Onu asla yok edemeyeceğiz."

Jude onun boğazındaki kesiğe bastırabileceği bir şey bulabilmek için etrafına bakındı. Fırının üzerinde bir bulaşık bezi gördü ve hemen bunu aldı.

Marybeth onun yüzüne bakıyordu ama Jude kızın onu görmediğini, uzakta bilinmeyen bir yere bakıyor olduğunu hissetti.

"Anna'yı işitiyorum... bana sesleniyor. Bir kapı... yapmak zorundayız... onu içeriye almalıyız. Bize bir kapı yap. Bir kapı yap... ben onu açayım."

"Konuşma artık," dedi Jude; kızın başını kaldırıp rulo yaptığı bulaşık bezini boğazına bastırdı.

Marybeth onun bileğini tuttu. "Öbür tarafa geçtikten sonra... kapıyı açamam. Bunu şimdi yapmam lazım. Ben öldüm. Anna öldü. Sen... bizi... kurtaramazsın," dedi. Çok fazla kan akıyordu. "Biz. Seni. Kurtaralım."

Jude odanın karşı tarafında bir öksürük ve öğürme sesi duydu. Babasının boğazına bir şey kaçmıştı. Jude bunun ne olduğunu biliyordu.

Hayretler içinde Marybeth'e baktı. Kızın yüzünü tutuyordu. Onu koruyacağına söz vermişti ama şimdi Marybeth boğazı kesilmiş hâldeydi ve Jude'u koruyacağını söylüyor, zor bela nefes alıyor ve titriyordu.

"Yap onu, Jude," dedi Marybeth. "Yap onu."

Jude, kızın ellerini kaldırıp boğazında kalsın diye bulaşık bezinin üzerine dayadı. Sonra dönüp kızdan akan kan gölünün ucuna kadar süründü. Yeni şarkısını mırıldanıyordu. İnsan ölüler için nasıl kapı yapabilirdi ki? Bunun resmini yapmak yeterli olur muydu? O çizimi neyle yapabileceğini düşünürken yerdeki kırmızı el izlerini gördü.

Parmağını Marybeth'in kanına batırıp yerde bir çizgi çizmeye başladı.

Yeterince uzun olduğuna karar verdikten sonra, ilkine dik açılı yeni bir çizgiye başladı. Parmak ucundaki kan kurumuştu. Yavaşça Marybeth'e ve etrafındaki kan gölüne doğru döndü.

Marybeth'in arkasına bakınca Craddock'un kendini babasının ağzından çıkarmakta olduğunu gördü. Craddock'un suratı gerginlikle kasılmıştı; bir eli Martin'in alnında, bir eli onun omzundaydı. Belinin olduğu yer ezilerek kalın bir halat hâline gelmişti. Bu halat Martin'in ağzını dolduruyor, boğazına kadar iniyordu.

Öleceksin, dedi ölü adam. *O şıllık ölecek, sen öleceksin ve birlikte gece yolculuğuna çıkacağız sana şarkı söylemeyi öğreteceğim.*

Jude elini yerdeki kana batırıp iyice ıslattıktan sonra başını çevirdi. Hiçbir şey düşünmüyordu, bir makine gibi öne sürünüp bir daha çizmeye başladı. Kapının üst kısmını bitirdikten sonra Marybeth'e doğru ilerleyerek üçüncü çizgiye başladı. Biçimsiz bir çizgiydi, bazı yerleri kalın, bazı yerleri silikti.

Kapının altı o kan gölüydü. Jude buna uzanırken Marybeth'in yüzüne baktı. Kızın tişörtünün önü kanla sırılsıklamdı. Yüzü ifadesizdi, Jude bir an çok geç kaldığını, kızın öldüğünü sandı ama sonra Marybeth'in gözleri kıpırdadı ve donuk bakışlarla onu seyretti.

Craddock hüsran dolu çığlıklar atmaya başladı. Tek bacağı hariç kendini dışarıya çekmişti ve ayağa kalkmaya çalışıyordu ama ayağı Martin'in boğazında bir yere takılmış, onun dengesini bozuyordu. Hilal şeklindeki usturası elindeydi, parlak zinciri sallanıyordu.

Jude bir kez daha ona arkasını döndü ve çizmiş olduğu kandan kapıya baktı. Uzun, yamuk kırmızı çerçevesini anlamsızca inceledi, içinde birkaç kızıl el izi olan boş bir kutuydu. Henüz tam değildi, başka ne gerekir diye düşündü. Derken aklına geldi; bunu açmak için bir şey olmazsa, ona kapı denmezdi. Öne doğru süründü ve bir kapı kulpu mahiyetinde bir daire çizdi.

Craddock'un gölgesi üzerine düştü. Hayaletlerin gölgesi olur muydu? Jude yorulmuştu, düşünmek zor geliyordu. Kapının üzerinde diz çöktüğü anda diğer tarafına bir şeyin vurduğunu hissetti.

Hâlâ deli gibi esen rüzgâr yerdeki muşambadan yukarıya çıkmaya çalışır gibiydi.

Kapının sağ kenarında parlak, beyaz bir çizgi belirdi. Diğer tarafına yine bir şey vurdu; yerin altında mahsur kalmış bir dağ aslanı gibiydi. Üçüncü kez vurdu, her bir vuruş büyük bir gürültü çıkarıyor, evi sarsıyordu. Jude dirseklerinin dermansız kaldığını hissetti, artık o pozisyonda kalmasına gerek yoktu, üstelik çok fazla efor harcıyordu. Kendini yana doğru, kapının ötesine yuvarlayıp sırtüstü yattı.

Craddock, Marybeth'in tepesinde dikilmişti; üzerinde ölü adamın takım elbisesi vardı, yakasının bir kenarı eğrilmişti ve şapkası başında değildi. Sanki neredeyse içine düşeceği gizli bir ambar kapağıymış gibi, ayaklarının dibindeki elle çizilmiş kapıya kuşkuyla baktı.

Bu nedir? Ne yaptın?

Jude konuştuğu zaman kendi sesini tanıyamadı. "Ölüler kendilerine ait olanları yanlarına almak isterler, Craddock. Er geç bunu yaparlar."

Şekilsiz kapı kabardı, sonra yerin altında kayboldu, sonra yine kabardı. Neredeyse nefes alır gibiydi. O ışık çizgisi tepesine doğru kaydı, göz kamaştıracak bir parlaklıktaydı. Köşeden dönüp kapının diğer yanına doğru devam etti.

Rüzgâr her zamankinden daha şiddetli eserek delici bir ses çıkarıyordu. Bir an sonra Jude bunun dışarıdaki rüzgâr olmadığını, kanla çizilmiş kapının kenarlarından kaynaklandığını anladı. Dışarıya doğru esmiyor, o beyaz çizgilerin arasından *içine* doğru emiliyordu. Jude'un kulakları tıkanırken aklına bir uçağın çok hızlı iniş yapışı geldi. Mutfak masası üzerindeki kâğıtlar uçuştu. Marybeth'in boş bakan yüzü etrafındaki kan gölü üzerinden ince dalgacıklar geçti.

Marybeth'in sol kolu kan gölü üzerinden kapı eşiğine doğru uzanmıştı. Jude'un bakmadığı bir sırada gövdesini yana çevirip bir kolunu uzatmıştı. Eli Jude'un kapı kulpu olarak çizdiği kırmızı dairenin üzerindeydi.

Bir yerlerde bir köpek havladı.

Bir saniye sonra yere boyanmış olan kapı açıldı. Marybeth'in

bunun içinden düşmesi gerekirdi –vücudunun yarısı bunun üzerindeydi – ama öyle olmadı. Bunun yerine havada kaldı. Yerin tam ortasında yamuk bir paralelkenar, açık bir tuzak belirdi ve çevresini göz kamaştıracak bir ışığa boğdu.

Alttan gelen o ışığın yoğunluğunda oda sanki bir fotoğrafın negatifi gibi oldu, beyazlar ve düz gölgeler... Marybeth o ışık düzlemi üzerinde duran siyah, hatları belirsiz bir figür hâlindeydi. Onun tepesinde dikilmiş olan Craddock kollarını kaldırmıştı, yüzünü korumaya çalışıyordu. Mutfak masası üzerindeki kâğıtlar hâlâ uçuşuyordu ama artık hepsi siyahlaşmıştı ve bir karga sürüsünü andırıyordu.

Marybeth yan dönüp başını kaldırdı ama artık o Marybeth değildi, Anna'ydı. Gözleri ışıkla parlıyordu ve yüzünde çok ciddi bir ifade vardı.

Neden? diye sordu Anna.

Craddock tısladı. *Geri dön. Geri çekil.* Usturasını savurdu. Bunun bağlı olduğu altın zincir havada gümüş renginde bir ateş izi bıraktı.

Derken Anna o ışıldayan kapının alt kısmından ayağa kalktı. Jude onun kalkışını görmemişti. Bir an yerde yatarken, bir anda ayaktaydı. Zaman sıçraması olabilirdi ama artık zamanın bir önemi kalmamıştı. Jude o müthiş ışıktan gözlerini korumak için elini kaldırdı ama ışık her yerdeydi. Elinin kemiklerini görebiliyordu, kemiklerini sarmalayan bal rengi derisini. Yaraları, yüzündeki kesik, işaretparmağı yerindeki çotuk acıyla zonkluyordu ama aynı zamanda çok da heyecan vericiydi; Jude korku, sevinç ve şaşkınlık içinde haykıracak gibiydi. Tam anlamıyla vecd hâline girmişti.

Anna, Craddock'a yaklaşırken *Neden?* diye sordu bir daha. Craddock zinciri ona savurdu, ucundaki ustura kızın sağ gözünün köşesinden ağzına kadar inen bir kesik açtı ama bu sadece Craddock'un yüzüne bir ışık huzmesi vurdu ve ölü adam duman tütmeye başladı. Anna ona doğru uzandı. *Neden?*

Anna onu kolları arasına alırken Craddock çığlık atarak kızın göğsünde bir kesik açtı ama buradan çıkan ışık adamın yüz hatlarını

ve dokunduğu her şeyi sildi. Öyle yüksek sesle inledi ki Jude kulak zarlarının patlayacağından korktu.

Anna, *Neden?* dedikten sonra ağzını onunkine dayadı. Arkasındaki kapıdan siyah köpekler fırladı; Jude'un köpekleriydi, duman ve gölge hâlindeki, dişleri mürekkep rengindeki köpekler...

Craddock debeleniyor, Anna'yı üzerinden itmeye çalışıyordu ama Anna onunla birlikte geriye, kapıya doğru düşüyordu. Köpekler ölü adamın ayakları etrafında koşuştururlarken şekilleri değişiyor ve yün yumakları hâline geliyorlardı; karanlık ipler gibi görünen köpekler bacaklarına sarılıp adamı ölü kıza bağladılar. Craddock diğer taraftaki parlaklığın içine çekilirken Jude onun kafasının arkasının yerinden koptuğunu gördü; kenarları mavi olacak kadar yoğun bir beyaz ışık huzmesi yükselip tavandaki alçının köpüklenerek kabarmasına neden oldu.

Hepsi birlikte açık kapının içine düştüler ve gözden kayboldular.

45

Daha önce mutfak masası üzerinde uçuşan kâğıtlar hafif bir hışırtıyla eski yerlerine indiler. Bunu sessizlik içinde izleyen Jude hafif bir mırıltı, melodik bir nabız gibi bir sesin farkına vardı. Bunu kemiklerinin içinde hissediyordu. İnsana ait olmayan bir müziğe benzeyen bu ses yükselip alçalıyordu ama kötü değildi. Jude buna benzer ses veren hiçbir enstrüman görmemişti. Otomobil lastiklerinin asfalt üzerindeyken çıkardığı seslerden birini andırıyordu. Bu müziği teninde de hissedebiliyordu. Yerdeki yamuk dikdörtgenden çıkan ışığa aitti. Jude gözlerini kırpıştırırken, Marybeth'in nereye gitmiş olduğunu merak etti. Aklından "Ölüler kendilerine ait olanı yanlarına almak isterler" sözü geçerken ürperdi.

Hayır. Biraz önce, o kapıyı açarken ölmüş değildi. Jude onun hiçbir iz bırakmadan bu dünyadan ayrılmış olabileceğini kabullenemiyordu. Yerde süründü. O anda odadaki hareket eden tek şey oydu. Az önce olanlardan sonra bu odanın dinginliği dünyalar arasında açılan delikten daha inanılmaz bir şeydi. Jude'un canı yanıyordu, elleri ve yüzü acıyor, göğsünde buz gibi sıcak bir batma hissediyordu; ama kaderinde bu öğlen sonrası bir kalp krizi geçirmek var idiyse, o ana kadar çoktan geçirirdi. Etrafını saran o mırıltı dışında sadece kendi soluklarının ve yeri kazıyan parmaklarının sesi vardı. Bir ara Marybeth'in adını seslendi.

Işığa yaklaştıkça ona bakmak zorlaşıyordu. Gözlerini kapadı ama hâlâ önündeki odayı görebiliyordu; ışık sanki gümüş renkli ipek bir perde arasından kapalı gözkapaklarına sızmaktaydı. Gözbebekleri arkasındaki sinirler nabzıyla birlikte titreşiyordu.

O kuvvetli ışığa dayanamayıp başını yana çevirdi ve öne doğru sürünmeye devam etti. Ellerini indirene kadar açık kapının kenarına geldiğinin farkında değildi; burada tutunabileceği hiçbir şey yoktu. Marybeth – ya da Anna mıydı? – o açık kapının üzerinde havada kalmıştı ama Jude idam sehpasındaki kapaktan içeriye düşen bir mahkûm gibi aşağıya düştü; o ışığın içine dalarken çığlık atacak zamanı bile bulamadı.

46

Ağırlıksız bir gövdenin düşme hissini midesinin dibinde ve saç köklerinde hissediyor, artık ışığın o kadar yoğun olmadığının farkında. Gözlerine siper etmek için bir elini kaldırıyor ve tozlu sarı bir güneş ışığı görüyor. Güneşin açısından öğlen vakti olduğunu ve bir şekilde artık Güney'de olduğunu anlıyor. Yine Mustang'in içinde, yolcu koltuğunda oturuyor. Anna direksiyonda ve bir şarkı mırıldanıyor. Motordan sağlıklı bir gümbürtü çıkıyorr. Mustang çok iyi durumda.

İkisi de konuşmadan birkaç kilometre yol aldıktan sonra Jude bu yolun 22 numaralı Eyalet Otoyolu olduğunu anlıyor.

"Nereye gidiyoruz?" *diye soruyor neden sonra.*

Anna sırtını geriye yaslıyor; iki eli de direksiyonda. "Bilmiyorum. Sadece geziyoruz işte. Nereye gitmek istiyorsun?"

"Fark etmez. Chinchuba Landing'e ne dersin?"

"Orada ne var?"

"Hiçbir şey. Sadece oturup müzik dinleyecek ve manzarayı seyredecek bir yer. Ne dersin?"

"Kulağa cennet gibi geliyor. Biz herhâlde cennette olmalıyız."

Anna bunu dediği zaman Jude'un sol şakağı sancımaya başlıyor. Keşke bunu söylemesiydi, diyor içinden. Cennette falan değiller. Böyle şeyler duymak istemiyor.

Bir süre çatlaklı, iki şeritli asfalt üzerinde ilerliyorlar. Sonra Jude sağ taraftaki kavşağı görüp işaret ediyor ve Marybeth tek kelime etmeden Mustang'i o yöne çeviriyor. Yol toprak, her iki yanındaki sık dizili ağaçlar yeşil ışıklı bir tünel oluşturmuş. Gölgeler ve titreşen gü-

neş ışığı Marybeth'in yüzüne vuruyor. Kocaman kaslı arabanın direksiyonunda kendinden emin ve sakin bir görünüşü var. Hayatından memnun, aklında sadece Jude'la birlikte müzik dinleyecekleri bir yere park etmek var.

Sanki Jude o soruyu yüksek sesle sormuş gibi, ona dönüp mahcup bir ifadeyle gülümsüyor. "Seni uyarmaya çalıştım, değil mi? Bir tanesinin fiyatına iki kız."

"Uyarmıştın."

"Hangi yolda olduğumuzu biliyorum," *diyor Marybeth son günlerde edindiği Güneyli aksanından en küçük bir iz olmadan.*

"Sana söyledim. Chinchuba Landing'e giden yol."

Marybeth ona neredeyse acır gibi bir bakış gönderdikten sonra sanki Jude hiçbir şey söylememiş gibi devam ediyor. "Cehennem. Bu yol hakkında işittiğim onca şeyden sonra çok daha kötü olacağını sanmıştım. Hiç de kötü değilmiş. Hatta güzel bile denebilir. Adı geceyolu olan bir yolda insan hiç değilse gece olmasını bekliyor. Belki sadece bazı insanlar için gecedir."

Jude'un başına bir ağrı daha saplanıyor. Kızın her şeyi karıştırdığını, bulundukları yer hakkında yanıldığını düşünmek istiyor. Marybeth yanılıyor olabilir. Gece olmadığı gibi, buna yol demek bile zor.

Bir dakika sonra engebeli toprak yolda sarsılarak ilerliyorlar. Bir söğüt ağacının altındaki soluk renkli bir kamyonet enkazının yanından geçiyorlar; açık duran motor kapağının içinde otlar bitmiş. Jude buna şöyle bir bakıp başını çeviriyor.

Bir sonraki virajdan sonra yolun iki tarafı palmiye ağaçları ve çalılıklarla kaplı. Marybeth yavaşlıyor. Çimenlerle kaplı bir açık alanın ilerisinde çamur renkli Pontchartarin Gölü var; rüzgârla kıyıya vuran dalgaları cilalı çelik renginde. Kör edici bir beyazlıkta olan gökyüzü Jude'u biraz şaşırtıyor. Bırak güneşin nerede olduğunu bilmeyi, göğe bakmak bile imkânsız. Jude başını çevirip gözlerini kısarak eliyle örtüyor. Sol şakağındaki sancı artmış, nabzıyla birlikte zonkluyor.

"Hay lanet," *diyor.* "Göğe bak."

"Ne güzel, değil mi?" *diyor Marybeth'in gövdesi içindeki Anna.* "Çok ötesini görebiliyorsun, sonsuzluğun içini görebiliyorsun.

"Bir bok görebildiğim yok."

"Evet," *diyor Anna ama direksiyonun başında hâlâ Marybeth var.* "Gözlerini o manzaradan koruman lazım. Oraya bakamazsın. Henüz değil. Sizin dünyanıza dönüp bakmakta zorluklar yaşıyoruz. Gözlerimizin üzerindeki siyah çizgileri fark etmiş olabilirsin. Bunları yaşayan ölülerin güneş gözlüğümüş gibi düşün." *Bunu bir kahkaha sesi izliyor. Marybeth'in kahkahası.*

Açık alanın kenarında arabayı park ediyor. Pencereler kapalı. Jude'un burnuna güneşte pişmiş çalıların ve otların tatlı kokusu geliyor. Bunların yanı sıra gölden gelen bataklık kokusu da var.

Marybeth ona doğru uzanıp başını onun omzuna dayayıp kolunu beline doluyor; bu defa konuştuğunda yine kendi sesi var. "Keşke seninle geri dönüyor olsaydık, Jude."

Jude birden buz kesiyor. "Ne demek bu?"

Marybeth sevgiyle onun yüzüne bakıyor. "Hey, az kalsın başarıyorduk, değil mi, Jude?"

"Kes artık," *diyor Jude.* "Hiçbir yere gitmiyorsun. Benim yanımda kalacaksın."

"Bilmiyorum," *diyor Marybeth.* "Çok yorgunum. Geri dönüş çok uzun ve bunu başarabileceğimi sanmıyorum. Yemin ederim, bu araba benzin niyetine benim bir kısmımı kullanıyor. Tükendim."

"Böyle konuşma."

"Biraz müzik dinleyecek miydik?"

Jude torpido gözünü açıp bir teyp çıkarıyor. Yeni şarkılarından oluşan bir tanıtım koleksiyonu, özel bir koleksiyon. Marybeth'in bu parçaları dinlemesini istiyor. Pes etmediğini bilmesini istiyor. İlk parça "Ölülerin Şerefine İçelim". Gitar kırsal bir ilahi tarzında çalınıyor, hüzünlü bir parça. Of, başı çok ağrıyor, artık iki şakağı birden zonklamakta. O kahredici ışığı yayan gökyüzüne lanet olsun.

Marybeth doğruluyor ama o artık Marybeth değil, Anna. Gözleri gökyüzüyle, ışıkla dolu. "Bütün dünya müzikten oluşur. Bizler bir lirdeki telleriz. Çınlarız. Birlikte şarkı söyleriz. Bu çok hoştu. Rüzgâr yüzüme gelirken... Sen şarkı söylerken ben de seninle söylüyorum, hayatım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Kes artık," *diyor Jude. Anna yine direksiyona oturup arabayı vitese geçiriyor.* "Ne yapıyorsun?"

Marybeth arka koltuktan uzanıp Jude'un elini tutuyor. Artık Anna ve Marybeth ayrılmış durumda, günlerden beri ilk kez iki farklı insan olmuşlar. "Gitmek zorundayım, Jude." *Koltuğun üzerinden uzanıp ağzını Jude'un ağzına dayıyor. Titreyen dudakları soğuk.* "Senin ineceğin yere geldik."

"Bizim ineceğimiz yer," diyor Jude; *Marybeth elini çekmeye çalışırken onu bırakmayıp kemiklerini hissedene kadar sıkıyor. Onu bir kez daha öptükten sonra,* "Birlikte ineceğimiz yer. Birlikte."

Mustang zemindeki çakılları çıtırdatarak yola devam ediyor. Ön koltuk kuvvetli bir ışıkla dolmuş, arabanın arkasındaki dünya görünmüyor, sadece içi... Gözbebeklerinin ardındaki acı azalmış. Marybeth'in eli hâlâ elinde. O bırakmazsa, hiçbir yere gidemez; ama... of... o ışık o kadar kuvvetli ki... Otomobilin müzik setinde bir sorun var, çalan şarkısı bir gidip bir geliyor ve kalın sesli yabancı bir müziğin içinde boğuluyor. Jude bunu iki dünya arasına düştüğü zaman duymuştu. Marybeth'e bir şey söylemek istiyor, hem ona hem kendine vaatlerini yerine getiremediği için özür dilemek, onu çok sevdiğini söylemek istiyor ama sesini kaybetmiş, gözlerinde o ışık, kafasının içinde o uğultu varken düşünemiyor. Kızın eli hâlâ elinde, elini art arda sıkıyor, ona söylemek istediği şeyleri bu temasla ifade etmeye çalışıyor. Marybeth de onun elini sıkıyor.

O ışık içinde bir ateş böceği gibi parlayan Anna'nın başını direksiyondan çevirip ona gülümsediğini görüyor; Anna ona uzanıp elini onunkinin ve Marybeth'in eli üzerine koyuyor. O anda, "Arkadaşlar, galiba bu kıllı orospu çocuğu doğrulmaya çalışıyor," *diyor.*

47

Jude sol gözüne tutulan bir oftalmoskobun acı veren beyaz ışığına karşı gözlerini kırpıştırdı. Doğrulmaya çalıştı ama birisi elini göğsüne bastırmış, onu yerde tutmaktaydı. Sudan çıkmış balık gibi soluk almak için debeleniyordu. Anna'ya Pontchartrain Gölü'ne balık tutmaya gidebiliriz demişti. Yoksa bunu Marybeth'e mi demişti. Artık bunu bilmiyordu.

Oftalmoskop çekilince Jude boş gözlerle küf lekeli mutfak tavanına baktı. Akıl hastaları bazen iblisleri dışarıya çıkarmak için kendi kafalarında delikler açarlarmış. Jude bu dürtüyü anlıyordu. Kalbinin her atışı yeni bir darbeydi, gözlerinin ve şakaklarının ardındaki sinirleri zorluyordu. Yaşamanın cezasıydı.

Pembe suratlı bir erkek domuz ona doğru eğilip pis pis sırıtarak, "Vay canına," dedi. "Bunun kim olduğunu biliyor musun? Judas Coyne."

Başka birisi, "Şu boklu domuzları odadan çıkarabilir miyiz?" dedi.

Domuz dışarıya atılırken öfkeli sesler çıkardı. Düzgün kıyafetli, keçi sakallı ve müşfik gözlerle bakan bir adam Jude'un görüş alanına girdi.

"Bay Coyne? Lütfen, hiç hareket etmeyin. Bir hayli kan kaybetmişsiniz. Sizi bir sedyeye yerleştireceğiz."

"Anna," dedi Jude titrek ve hırıltılı bir sesle.

Genç adamın mavi gözlerinde acı ve özür diler gibi bir ifade belirdi. "Kızın adı bu muydu?"

Hayır. Hayır, Jude yanlış bir şey söylemişti. Kızın adı o değildi

ama Jude bunu düzeltemedi, nefesi yetmiyordu. Sonra üzerine eğilen adamın kızdan söz ederken geçmiş zaman kullanmış olduğunu anladı.

Onun yerine Arlene konuştu. "Kızın adının Marybeth olduğunu söylemişti." Öbür tarafından uzanıp Jude'a baktı. O da Marybeth'ten söz ederken geçmiş zaman kullanmıştı. Jude bir kez daha doğrulmaya çalıştı ama keçi sakallı acil servis görevlisi ona engel oldu.

"Ayağa kalkmaya çalışma, hayatım," dedi Arlene.

Yakınında bir takırtı duyunca dönüp baktı ve bir grup insanın bir sedyeyi koridora sürüklediklerini gördü. Sedyeye iliştirilmiş içi kanla dolu bir serum torbası bir metal çubuğun ucunda sallanıyordu. Jude gereksiz yattığı yerden sedyedeki kişiyi göremiyordu, sadece kenardan sarkan eli görünüyordu. Marybeth'in avucunu buruşturan iltihap hiçbir iz bırakmadan kaybolmuştu. Küçük, ince eli sedyenin hareketleriyle sallanıyordu. Sedyeyi süren acil servis görevlilerinden biri başını eğince Jude'un onlara baktığını gördü. Marybeth'in sarkan elini tutup vücudunun yanına koydu. Görevliler birbirleriyle alçak sesle konuşarak sedyeyi dışarıya çıkardılar.

"Marybeth?" dedi Jude cılız bir fısıltıyla.

"Onun gitmesi gerekiyor," dedi Arlene. "Senin için de bir ambulans gelecek, Justin."

"Gitmesi mi?" diye sordu Jude. Gerçekten anlamıyordu.

"Onun için burada başka bir şey yapamıyorlar, hepsi bu işte. Onu götürecek araç geldi."

HAYATTA

48

Yirmi dört saat boyunca Jude bir ayıldı, bir bayıldı.

Bir keresinde uyandığı zaman özel odasının kapı eşiğinde avukatı Nan Shreve'in durmuş, Jackson Browne ile konuşmakta olduğunu gördü. Jude bu adamla yıllar önce Grammys ödül töreninde karşılaşmıştı. Törenin ortasında işemek için erkekler tuvaletine gitmiş, bitişik pisuarda işeyen Jackson Browne'u görmüştü. Sadece başlarıyla birbirlerini selamlamışlar , tek kelime bile konuşmamışlardı. Onun şimdi Louisiana'da ne işi olabilir, diye düşündü. Belki New Orleans'ta bir işi vardı ve Jude'un neredeyse öleceğini duymuş ve geçmiş olsun demeye gelmişti. Belki de bir sürü rock and roll müzisyeni onu ziyarete geleceklerdi. Jackson Browne'un üzerinde mavi bir ceket ve kravat, kemerinde altın rozeti ve kılıfı içindeki tabancası vardı. Jude gözlerini kapadı.

Zamanın nasıl geçtiğini bilemiyordu. Bir kez daha uyandığında yanında başka bir rock yıldızı oturmaktaydı: Dizzy. Yüzü AIDS nedeniyle çökmüş, gözlerinin üzeri siyah çizgilerle kaplanmıştı. Elini uzattı, Jude o eli tuttu.

Gelmek zorundaydım, dostum. Sen hep yanımdaydın," dedi Dizzy.

"Seni gördüğüme çok sevindim," dedi Jude ona. "Seni özlüyordum."

"Pardon?" dedi yatağın diğer tarafındaki hemşire. Jude onun orada olduğunu bilmiyordu. Dizzy'yi görmek için döndüğü zaman elinin hava kalmış olduğunu fark etti.

"Kimle konuşuyordunuz?" diye sordu hemşire.

"Eski bir arkadaşım. Öldüğünden beri onu görmemiştim."

Kadın burnunu çekti. "Morfin dozunu ayarlamamız lazım."

Daha sonra Angus odaya girdi, biraz dolaştıktan sonra yatağın altında kayboldu. Jude ona seslendi ama hayvan oradan çıkmadı, yatağın altında kalıp kuyruğunu yere vurdu. Jude'un kalp atışlarına uyan bir tempoda vuruyordu.

Sırada hangi ölmüş veya ünlü kişi gelecek, diye düşünürken gözlerini açtı ve odada tek başına olduğunu gördü. Slidell'in dış kesimlerindeki hastanenin dördüncü veya beşinci katındaydı. Pencerenin ötesinde Pontchartrain Gölü görünüyordu, sahilinde bir sürü vinç vardı, paslı bir petrol tankeri doğuya doğru ilerlemekteydi. Jude ilk kez suyun hafif tuzlu kokusunu duyduğunu fark etti. Ağladı.

Kendini kontrol edebildiğinde hemşireyi çağırdı. Onun yerine kederli, kan çanağı gözleri olan, kafası kazınmış siyahi bir doktor geldi. Alçak sesle Jude'a durumu hakkında bilgi verdi.

"Bammy'yi arayan oldu mu?" diye sordu Jude adamın sözünü keserek.

"O kim?"

"Marybeth'in büyükannesi," dedi Jude. "Eğer kimse onu aramadıysa, ona benim haber vermem gerekir. Olanları Bammy'nin bilmesi lazım."

"Bize o kadının soyadını, telefon numarasını veya adresini verirseniz, hemşirelerden birinin onu aramasını sağlarım."

"Onu ben aramalıyım."

"Çok kötü şeyler yaşadınız. Bence şu andaki ruh hâlinizle onu ararsanız kadını çok telaşlandırırsınız."

Jude adama baktı. "Kadının torunu öldü. Dünyada en çok sevdiği insandı. Sizce bu haberi bir yabancıdan almak onu daha mı az telaşlandırır?"

"İşte bu nedenle aramayı bizim yapmamız lazım," dedi doktor. "Ailesinin işitmesini istemediğimiz bir şey bu. Akrabaları ilk defa aradığımızda olumlu haberler üzerine odaklanmayı tercih ederiz."

Jude o anda hâlâ çok hasta olduğunu fark etti. Bu konuşma yüksek ateş nedeniyle gerçekdışı gibi oluyordu. Başını iki yana sallayıp

gülmeye başladı. Sonra yine ağladığını fark edip titreyen elleriyle yüzünü sildi.

"Olumlu haberler üzerine odaklanmak mı?" diye sordu.

"Haber daha da kötü olabilirdi," dedi doktor. "Hiç değilse şimdi stabil durumda. Kalbi sadece birkaç dakikalığına durdu. İnsanların daha uzun süre ölü kaldığı oluyor. Bence sadece..."

Ama Jude ötesini işitmedi.

49

Jude koridorlarda koşuyordu; bir seksen beş boyunda, 120 kiloluk elli dört yaşındaki bu adamın arkası açık hastane geceliğinden tüysüz kıçı görünüyordu. Doktor da onun yanında koşmaktaydı, hemşireler etrafında toplanmışlar, onu tekrar odasına yönlendirmek istiyorlardı; ama Jude hâlâ kolundan sarkmakta olan serum torbasıyla koşmaya devam etti. Zihni açıktı, tamamen uyanmıştı, elleri acımıyordu ve rahat soluk alabiliyordu. Kendini şaşırtacak kadar iyi bir sesle Marybeth'in adını seslenmekteydi.

"Bay Coyne," dedi doktor. "Bay Coyne, o kadın yeterince iyi durumda değil... Siz de değilsiniz..."

Bon koşarak Jude'un yanından geçip bir sonraki köşede durdu. Jude adımlarını hızlandırıp başka bir koridora girdiğinde Bon'un altı metre ilerideki çift kapılı bir odaya girdiğini gördü. Kapı hemen arkasından kapandı. Üzerindeki ışıklı tabelada Yoğun Bakım yazılıydı.

Kısa boylu, tıknaz bir güvenlik görevlisi önüne çıktı ama Jude onun yanından dolandı, adam ona yetişmek için koşmak zorunda kaldı. Jude, Yoğun Bakım odasının kapısını itip içeriye girdi. O anda Bon gözden kayboldu.

Jude köpeğinin peşinden gitti ama Bon görünürlerde yoktu. Marybeth odadaki tek yataktaydı, boğazında siyah dikişler, burun deliklerinde hava tüpleri vardı; yanındaki makinelerden bip sesleri çıkıyordu. Jude onun adını seslenerek odaya girerken, şişmiş, çizgi hâlindeki gözlerini açtı. Hırpalanmış yüzü çok soluktu ve bir deri bir kemik hâlindeydi. Onu bu hâlde gören Jude'un yüreği burkuldu.

Yatağın kenarına oturup onu kollarının arasına aldı. Yüzünü onun yaralı boynuna, saçlarına dayadı, kokusunu duymak için derin nefesler aldı. Marybeth'in bir eli kalktı ve sırtına dokundu. Jude onu öperken dudakları soğuktu ve titriyordu.

"Öldün sandım," dedi Jude. "Anna'yla birlikte Mustang'in içindeydik, senin öldüğünü sandım."

"Of", diye fısıldadı Marybeth. "Ben arabadan çıktım. Devamlı arabaların içinde olmaktan usandım. Jude, sence eve dönerken uçakla gidebilir miyiz?"

50

Kapı açıldığında Jude uyuması gerektiği hâlde uyumuyordu. Acaba hangi ölü şahıs veya bir rock yıldızı veya bir hayvanın ruhu geldi diye görmek için yanına döndü ama gelen Nan Shreve'ydi. Kadının üzerinde ten rengi bir etekle bir ceket vardı. Topuklu ayakkabıları elinde, parmak uçlarında yürüyerek odaya girdi ve kapıyı arkasından sessizce kapattı.

"Gizlice girdim," dedi Nan ona göz kırparak. "Henüz burada olmamam gerekiyor."

Nan ufak tefek, sıska bir kadındı ve başı ancak Jude'un göğsüne kadar geliyordu. Sosyalleşme özürlüydü, gülümsemeyi bilmezdi. Kendini zorlayıp sahte bir gülümseme çıkardığı zaman bu ifadesi ne karşısındakine güven ne iyimserlik ne de sıcaklık hissi verirdi. Kırk altı yaşındaydı, evliydi, iki çocuğu vardı ve yaklaşık on yıldır Jude'un avukatıydı; ama dostlukları kadın yirmi yaşındayken başlamıştı. Nan o günlerde de gülümsemeyi bilmediği gibi bunun için bir gayret de göstermezdi. O zamanlarda hırçın bir kızdı ve Jude ona Nan demezdi.

"Selam, Tennessee," dedi Jude. "Neden burada olmaman gerekiyor ki?"

Nan yatağa doğru bir adım atarken tereddüt içindeydi. Jude ona Tennessee demek istememişti, ağzından kaçmıştı. Çok yorgundu. Kadının gözkapakları titreşti ve bir anlığına gülümsemesi onu her zamankinden daha mutsuz gösterdi. Sonra tereddüdü geçti ve yaklaşıp yatağın kenarındaki iskemleye oturdu.

"Quinn'le lobide buluşmak için sözleştik," dedi Nan ayakkabıla-

rını giyerken. "Olanları soruşturmakla görevli detektif. Ne var ki geç kaldı. Otoyolda korkunç bir kaza olmuş, bunun yanından geçerken onun arabasını yolun kenarında gördüm; muhtemelen eyalet polislerine yardım etmek için durmuş olmalı."

"Beni neyle suçluyorlar?"

"Neden herhangi bir şeyle suçlanacaksın ki? Baban... Jude... sana baban saldırdı. Her ikinize de saldırdı. Şansın varmış, ölmedin. Quinn sadece ifadeni almak istiyor. Ona babanın evinde neler olduğunu anlat, ona gerçeği anlat." Nan onun gözlerine bakarak, tıpkı bir annenin çocuğuna talimat verişi gibi konuştu. "Babanın gerçekle ilişkisi kopmuştu. Bu olağan bir şey. Hatta bunun bir adı bile var: Yaşlılık öfkesi. Sana ve Marybeth Kimball'a saldırdı ve o kadın babanı öldürerek ikinizi de kurtardı. Quinn'in duymak istedikleri bundan ibaret. Gerçekten olduğu gibi..." Konuşmanın son anları artık dostça olmaktan çıkmış, yüzüne yapıştırdığı o sahte gülümseme kaybolmuştu. Jude yine o buz gibi bakışlı, taviz vermeyen Tennessee'yle birlikteydi.

Başını salladı.

Nan devam etti. "Quinn parmağının koptuğu o kazayla ilgili sorular sorabilir. Köpeğinin öldüğü o kaza. Köpek arabanın içinde miydi?"

"Anlamıyorum," dedi Jude. "Benimle Florida'da olanlarla ilgili konuşmak istemiyor mu?"

Nan'ın gözkapakları hızla titreşti ve bir an ona aklı iyice karışmış bir ifadeyle baktı. Sonra o soğuk bakışı daha da soğudu. "Florida'da bir şey mi oldu? Bilmem gereken bir şey mi, Jude?"

O hâlde Florida'da onun tutuklanması için bir emir yoktu ama bu mantıksızdı. Bir kadına ve çocuğuna saldırmış, ona ateş etmişlerdi; ama eğer Florida'da polisçe aranan birisi olsaydı, Nan'ın bundan haberi oldurdu ve şimdiden savunma planını yapardı.

Nan devam etti. "Baban ölmeden önce onu görmek için güneye geldin. Çiftliğine varmadan az önce bir kaza geçirdin. Yol kenarında köpeğini yürütürken ikiniz de vuruldunuz. Akla sığmayan bir olaylar zinciri ama bunlar oldu işte. Başka hiçbir şey mantıklı değil."

Kapı açıldı ve Jackson Browne odanın içine baktı. Boynunda Jude'un daha önce fark etmediği bir doğum lekesi vardı; üç parmaklı bir el şeklinde kırmızı bir lekeydi.

"Bay Coyne? Hâlâ bizimle misiniz?" Gözleri Jude'la Nan arasında gidip geliyordu. "Plak şirketiniz hayal kırıklığına uğrayacak. Sanırım, şimdiden bir *tribute** albümü planlıyorlardır." Öksürene kadar kahkahayla güldü, gözleri yaşarmıştı. "Bayan Shreve, sizi lobide bulamadım." Bunu gülerek söylemişti ama gözlerinde suçlar gibi bir ifade vardı. "Danışma masasındaki hemşire de sizi görememiş."

"Onun yanından geçerken el salladım," dedi Nan.

"İçeriye girsene," dedi Jude. "Nan benimle konuşmak istediğini söyledi."

"Seni tutuklamam lazım," dedi Detektif Quinn.

Jude'un nabzı hızlandı ama konuştuğu zaman sesi sakin ve telaşsızdı. "Ne için?"

"Son üç albümün," dedi Quinn. "İki kızım var ve duvarlar sarsılana kadar bunları en yüksek sesle çalıp duruyorlar ve neredeyse aile içi şiddet suçu işleyecek hâle geliyorum, ki bunlar benim taparcasına sevdiğim kızlarım..." İç geçirerek kravatıyla kaşının üstünü sildikten sonra yatağın ayakucuna geldi ve Jude'a elindeki son meyveli şeker ikram etti. Jude bunu almayınca, şekeri ağzına atıp çiğnemeye başladı. "İnsan bazen delirecek gibi olsa da çocuklarını çok seviyor."

"Haklısın," dedi Jude.

"Sadece birkaç sorum var," dedi Quinn ceket cebinden bir not defteri çıkararak. "Babanın evine varmadan öncesiyle başlamak istiyoruz. Başınızdan bir vur kaç olayı geçmiş. Sizin ve hanım arkadaşınız için kötü bir gün... Sonra da babanın saldırısına uğramışsınız. Tabii, sizin görünüşünüze ve o adamın sağlık koşullarına bakılacak olursa,,, bilmiyorum, muhtemelen sizi çiftliğini soymaya gelen bir katil sanmıştır. Kötü bir ruh. Yine de hâlâ anlayamadığım bir şey

---

* Ölmüş veya müziği bırakmış bir sanatçının çalışmalarını onları anmak amacıyla derleyen konsept albümler. *—yhn*

var; parmağının koptuğu o kazadan sonra neden bir hastaneye gitmedin?"

"Babamın evine çok uzakta değildik ve halamın orada olduğunu biliyordum. Kendisi sertifikalı bir hemşiredir."

"Öyle mi? Bana size çarpan arabayı anlatsana."

"Bir kamyonetti," dedi Jude. "Bir pikap." Yan gözle başını sallayan Nan'a baktıktan sonra derin bir nefes alıp yalanlarına başladı.

51

Nan odadan çıkmadan önce kapı eşiğinde duraksadı ve dönüp Jude'a baktı. Yüzünde yine o gergin, yapmacık gülümseme vardı.

"O kız gerçekten çok güzel, Jude," dedi Nan. "Seni seviyor. Senin hakkında konuşurken belli oluyor. Onunla konuştum. Çok kısa bir süreliğine... ama anlaşılıyordu. Adı Georgia, değil mi?" Nan'ın gözlerinde mahcup, acılı ve sevecen bir ifade vardı. Sanki bu sorunun cevabını bilmek istediğine emin değil gibiydi.

"Marybeth," dedi Jude. "Adı Marybeth."

52

İki hafta sonra Danny'nin anma töreni için New York'a döndüler. Marybeth boynunu saran siyah bir eşarp takmıştı ve buna uyan siyah dantelli eldivenleri vardı. Rüzgârlı ve soğuk bir öğlen sonrasıydı ama çok sayıda insan katılmıştı. Görünüşe bakılırsa Danny'nin sohbet ettiği, birlikte dedikodu yaptığı veya telefonda gevezelik ettiği herkes oradaydı ve yağmur başlamasına rağmen kimse ayrılmadı.

53

İlkbaharda Jude yeni bir albüm kaydetti, çoğu akustik parçalardı. Şarkıları ölüler ve gece yolculukları hakkındaydı. Gitarları başkaları çalıyordu. Jude ritim verebiliyordu ama sol eliyle akor veremediği için ancak bu kadarını yapabiliyordu.

Yeni CD iyi satış yaptı. Jude turneye çıkmadı. Bunun yerine üçlü bypass ameliyatı oldu.

Marybeth, High Plains'deki bir spor salonunda dans dersleri veriyordu; dersleri çok kalabalık oluyordu.

54

Marybeth yerel bir oto mezarlığında hurda bir Dodge Charger bulup üç yüz dolar ödeyerek bunu eve getirdi. Jude ertesi yazı bahçesinde kan ter içinde bu aracı toplamakla geçirdi. Göğsünün tam ortasındaki parlak dikiş izi dışında her yanı güneşten esmerleşmişti. Marybeth daima onu kapıda bekler, evde yaptığı bir bardak limonatayla karşılardı. Bazen de soğuk limonata ve motor yağı tadında bir öpücük takas ederlerdi. Jude bu öpücüklere bayılırdı.

55

Ağustos sonlarında bir öğlen sonrası Jude ter içinde eve girdiğinde telesekreterde Nan'dan gelen bir mesaj buldu. Nan ona bir haberi olduğunu ve herhangi bir zamanda onu geri arayabileceğini söylemişti. Jude onun ofisini aradı. Nan'ın sekreteri bağlantıyı yaparken Danny'nin eski masasının kenarına tünedi.

"Korkarım, bu George Ruger denen kişi hakkında sana söyleyecek pek bir şeyim yok," dedi Nan sadede gelerek. "Bu adamın adı geçen yıl içinde herhangi bir cezai soruşturmada geçiyor mu, diye bilmek istemiştin. Hayır, geçmiyor. Belki onunla neden ilgilendiğin hakkında biraz daha bilgi verirsen..."

"Hayır. Önemli değil," dedi Jude.

Demek ki, Ruger yetkililere herhangi bir şikâyette bulunmamıştı; Jude buna şaşırmadı. Eğer adam Jude'a dava açacak olsaydı veya onu tutuklatmaya çalışsaydı, şimdiye kadar bunu öğrenmiş olurdu. Zaten Nan'ın herhangi bir şey öğreneceğini beklememişti. Ruger, Jude'un ona yaptığı şey hakkında konuşamazdı, çünkü o zaman Marybeth daha ortaokul öğrencisiyken onunla yatmış olduğu ortaya çıkardı ve bu riski göze alamazdı. Jude'un hatırladığı kadarıyla yerel siyasette önemli bir figürdü. Tecavüzle suçlanan birinin etkili bir bağış kampanyası yürütmesi çok zordu.

"Jessica Price konusunda biraz daha şanslıydım," dedi Nan.

"Öyle mi?" dedi Jude. Kadının adını duymak bile midesini altüst etti.

Nan tekrar konuştuğunda sesi pek inandırıcı değildi. "Bu Price çocuğu tehlikeye atmak ve cinsel taciz suçlamasıyla soruşturma al-

tında. Düşünebiliyor musun, kendi çocuğuna? Birisi bir kaza ihbarı yaptıktan sonra polisler evine gelmişler. Price saatte yetmiş kilometre hızla evinin tam önündeki başka birinin aracına çarpmış. Polisler geldiğinde onu direksiyon başında baygın hâlde bulmuşlar. Kızı da evin içindeymiş, elinde bir tabanca, yerde ölü bir köpek varmış."

Nan, Jude bir şey söyler diye durdu ama Jude'un söyleyecek bir şeyi yoktu.

Nan devam etti. "Price'ın arabasıyla çarptığı kişi oradan gitmiş. Kimse onu bulamamış."

"Price onlara kendi hikâyesini anlatmamış mı?"

"Hikâyesi yokmuş. Polisler küçük kızı yatıştırdıktan sonra elindeki tabancayı almışlar. Bunu ait olduğu yere bırakmak için gittiklerinde içinde fotoğraflar olan bir zarf bulmuşlar; bir tabanca kutusunun kadife astarı içinde gizliymiş. Kızın Polaroid resimleri. Cinsel içerikli. Bu resimleri annesinin çekmiş olduğunu kanıtlayabiliyorlarmış. Jessica Price on yıla kadar hüküm giyebilir. Kız da sadece on üç yaşında. Ne korkunç şey, değil mi?"

"Gerçekten öyle," dedi Jude.

"İnanabiliyor musun? Bütün bunlar – Jessica Price'ın araba kazası, ölü köpek, fotoğraflar – hepsi de babanın Louisiana'da öldüğü gün gerçekleşmiş."

Jude yine sessiz kaldı, sessizlik daha güvenliydi.

Nan devam etti. "Jessica Price avukatının tavsiyesi üzerine tutuklandığından beri yasal sessiz kalma hakkını kullanmış. Bence akıllılık etmiş. Orada başka kim var idiyse, o da şanslıymış. Köpekli olan kişi..."

Jude almacı kulağına dayadı. Nan o kadar uzun bir süre sessiz kaldı ki bir an hat mı kesildi, diye düşündü. Neden sonra hâlâ onun hatta olduğunu anlayınca, "Hepsi bu kadar mı?" diye sordu.

"Bir şey daha var," dedi Nan. "O sokakta çalışmakta olan bir marangoz, o gün orada içinde kuşkulu bir çift olan siyah bir otomobil görmüş. Dediğine göre arabanın sürücüsü Metallica grubunun solistine tıpatıp benziyormuş."

Jude buna bir kahkaha attı.

56

Kasımın ikinci hafta sonunda Dodge Charger tamponuna bağlı teneke kutuların tangırtısı eşliğinde Georgia'daki bir kilisenin bahçesinden çıktı. Bammy parmakları ağzında, ıslık çalıyordu.

57

Bir sonbaharda Fiji'ye gittiler. Bir sonraki sonbaharda Yunanistan'a... Sonraki ekimde Hawaii'deydiler, her gün kumsalda on saat kaldılar. Bir sonraki yıl gittikleri Napoli daha da güzeldi. Oraya bir haftalığına gittiler ama bir ay kaldılar.

Evliliklerinin beşinci yıldönümünde hiçbir yere gitmediler. Jude eve köpek yavruları almıştı ve onları bırakmak istemiyordu. Serin ve yağmurlu bir gün Jude postasını almak için yeni köpekleriyle birlikte garaj yolunda yürüdü. Bahçe kapısının önündeki posta kutusundan zarfları çıkarırken, soluk renkli bir kamyonet hızla yoldan geçerek sıçrattığı zifosla sırtını ıslattı. Jude buna bakmak için döndüğü zaman yolun karşısında onu seyreden Anna'yı gördü. Göğsünde şiddetli bir batma hissetti ve soluğu daraldı.

Kız gözlerine düşen sarı saçını itti; Jude o zaman onun daha kısa boylu ve Anna'ya göre daha atletik yapılı olduğunu gördü. On sekiz yaşlarında herhangi bir kızdı. Kız ona el sallayınca Jude ona yanına gelmesini işaret etti.

"Merhaba, Bay Coyne," dedi kız.

"Reese, değil mi?" dedi Jude.

"Evet." Başında bir şapka yoktu ve saçlarıyla kot ceketi sırılsıklamdı. Yavru köpekler ona doğru atılınca, kız gülerek geri çekildi.

"Jimmy," dedi Jude. "Robert. Uslu durun. Kusura bakma. Henüz onları eğitemedim. İçeriye gelmez misin?" Kız titriyordu. "Sırılsıklam olmuşsun. Ölüme yakalanacaksın."

"Bu yakalanma mı oluyor?" diye sordu Reese.

"Evet. Çevremizde kötü bir salgın gibi; er geç herkes yakalanıyor."

Kızı evin içine, karanlık mutfağa doğru götürdü. Tam ona buraya nasıl gelebildiğini soracakken merdivende bulunan Marybeth orada kim var diye sordu.

"Reese Price," dedi Jude. "Florida, Testament'ten. Jessica Price'ın kızı."

Bir anlık sessizlikten sonra Marybeth merdivenden inip son basamakta durdu. Jude kapının yanındaki düğmeye basarak ışıkları açtı.

Ortalık aydınlanınca Marybeth ve Reese hiç konuşmadan birbirlerine baktılar. Marybeth'in yüz ifadesini okumak zordu. Reese onun yüzüne ve boğazındaki hilal biçimindeki yara izine baktıktan sonra kollarıyla gövdesine sarıldı. Üzerinden sular damlıyordu.

"Jude," dedi Marybeth. "Git de ona bir havlu getir."

Jude alt kat banyosundan bir havlu alıp getirdi. Mutfağa döndüğünde çaydanlık ocağın üzerindeydi, Reese masada oturmuş Marybeth'e onu yoldan alıp New York'tan getiren Rus değişim öğrencilerini anlatıyordu.

Marybeth ona sıcak çikolata, kızarmış peynir ve bir sandviç hazırlarken Jude da Reese'le tezgâhta oturmaktaydı. Marybeth sakindi, bir abla gibi Reese'in anlattıklarına gülmekteydi. Sanki bir kurşunla kocasının parmağını koparan bu kızı ağırlamak en doğal şeymiş gibi davranıyordu.

Konuşma daha çok iki kadın arasındaydı. Reese arkadaşlarıyla buluşmak ve 50 Cent'i ve Eminem'i dinlemek için Buffalo'ya gidiyordu. Daha sonra Niagara'yı göreceklerdi. Arkadaşlarından biri eski bir yüzen ev satın almıştı ve altı kişi bunun içinde yaşayacaklardı. Teknenin tamir edilmesi gerekiyordu, niyetleri tamir edip yüzen evi satmaktı. Boyama işinden Reese sorumluydu. Bir kenarına güzel bir duvar resmi yapmayı düşünüyordu, bunun için birkaç taslak hazırlamıştı. Sırt çantasından bir resim defteri çıkarıp çalışmalarını gösterdi. Göze çarpan resimlerdi; çıplak kadınlar, gözleri olmayan yaşlı adamlar ve gitarlar birbirleriyle örtüşen modeller oluşturuyordu. Eğer tekneyi satamazlarsa, pizza veya dövme işine gireceklerdi. Reese'in dövmeler hakkında epey bilgisi vardı ve kendi üzerinde uy-

gulamıştı. Gömleğini sıyırıp göbek deliği üzerinde kendi kuyruğunu yiyen ince bir yılan dövmesini gösterdi.

Jude ona Buffalo'ya nasıl gideceğini sordu. Reese Penn İstasyonu'na dönmek için otobüs parası kalmadığından kalan yolu otostopla gideceğini söyledi.

"O yolun beş yüz kilometre olduğunu biliyor musun?" diye sordu Jude.

Reese hayretler içinde ona baktı. "Haritaya bakınca bu eyalet o kadar da büyük görünmüyor. Beş yüz kilometre olduğuna emin misiniz?"

Marybeth onun boşalan tabağını alıp lavaboya koydu. "Aramak istediğin kimse var mı? Ailenden birisi? Telefonumuzu kullanabilirsin."

"Hayır, ha'nfendi."

Marybeth buna güldü. Acaba daha önce kimse ona ha'nfendi demiş midir diye merak etti Jude.

"Ya annen?" diye sordu Marybeth.

"Annem hapishanede. Umarım oradan hiç çıkmaz." Reese başını eğip uzun bir saç telini tutarak bunu parmağına doladı. Jude, Anna'nın bunu yapışını yüzlerce kez görmüştü. "Annemi düşünmek bile istemiyorum. O ölmüş gibi kabulleneceğim. Onun gibi birisi kimsenin başına gelmesin. Lanetlidir. Eğer ileride onun gibi bir anne olacağımı düşünseydim, hemen kendimi kısırlaştırırdım."

Reese içeceğini bitirdikten sonra Jude bir yağmurluk giyip kıza onu otobüs istasyonuna götüreceğini söyledi.

Bir süre konuşmadan yol aldılar; radyo kapalıydı, ön cama vuran yağmur damlaları ve Charger'ın sileceklerinin dışında hiç ses yoktu. Jude bir an ona bakınca kızın koltuğu yatırmış olduğunu ve gözlerinin kapalı olduğunu gördü. Kot ceketini çıkarıp bununla üstünü örtmüştü. Uyuyor gibiydi.

Ama bir an sonra tek gözünü açıp Jude'a baktı. "Anna Teyzem'i gerçekten seviyordunuz, değil mi?"

Başını salladı. Silecekler bir oraya bir buraya savruluyordu.

Reese devam etti. "Annem yapmamış olması gereken bazı şeyler

yaptı. Unutmak için sol kolumu feda edebileceğim şeyler. Bazen düşünüyorum da... Anna Teyzem annemin yapmakta olduğu bazı şeyleri öğrendi – annemin ve üvey babası Craddock'un – ve bu yüzden de intihar etti. Çünkü bildiği şeylerle yaşamaya devam edebileceğini sanmıyordu. Zaten onun çok mutsuz olduğunu biliyorum. Sanırım, küçükken onun da başından kötü şeyler geçti. Bana da olan şeyler gibi."

Hiç değilse Reese annesinin yapmış olduğu her şeyi bilmiyordu. Jude dünyada hâlâ biraz merhamet kaldığı sonucuna vardı.

"Elinize yaptığım şey için özür dilerim," dedi Reese. "Gerçekten. Bazen rüyamda Anna Teyzem'i görürüm. Onunla birlikte gezeriz. Buna benzeyen ama rengi siyah eski bir otomobili var. Rüyalarımda o kadar mutsuz değil. Arabayla geziyoruz. Radyoda sizin müziğinizi dinliyor. Bizim eve gelme nedeninizin bana zarar vermek olmadığını söyledi. Bana yapılanlara göz yumduğu için annemden hesap soracakmışsınız. Sizden özür dilemek istiyorum ve umarım mutlusunuzdur."

Jude başını salladı ama karşılık vermedi; sesine güvenemiyordu.

Birlikte istasyona girdiler. Jude onu bir bankın üzerine oturttuktan sonra gişeye gidip Buffalo'ya bir bilet aldı. Bunu ve iki yüz doları bir zarfın içine koydu; bir kâğıt parçasına telefon numarasını ve yolda bir sıkıntısı olursa onu arayabileceğini yazdı. Kızın yanına gelince ona elden vermeyip sırt çantasına tıkıştırdı; hemen bakıp parayı geri vermesini istemiyordu.

Reese onunla birlikte sokağa çıktı; yağmur şiddetini artırmış, hava iyice kararmaya yüz tutmuştu. Jude ona veda etmek için dönünce, Reese parmakları üzerinde yükselip onun yanağına bir öpücük kondurdu. Jude o ana kadar onu bir genç kadın olarak algılamıştı ama öpücüğü bir çocuğun koşulsuz, masum bir öpücüğüydü. Onun hiçbir korunması olmadan yüzlerce kilometre yolculuk yapacağı düşüncesi Jude'u endişelendirdi.

İkisi de aynı anda kendisine iyi bakmasını söylediler ve buna güldüler. Jude onun elini sıktı ama hoşça kal demekten başka söyleyecek bir şeyi yoktu.

Eve döndüğünde hava kararmıştı. Marybeth buzdolabından iki şişe bira çıkardıktan sonra bir şişe açacağı bulmak için çekmeceleri karıştırdı.

"Keşke Reese için bir şeyler yapabilseydim," dedi Jude.

"O kız sana göre biraz fazla genç," dedi Marybeth. "Çüküne hâkim ol, tamam mı?"

"Yahu, ben öyle bir şey kastetmedim."

Marybeth güldü, sonra bir bulaşık bezini onun yüzüne dayadı. "Kurulansana. Islak hâlinle zavallı bir evsize benziyorsun."

Jude saçlarını kurularken Marybeth bir bira açıp onun önüne koydu. Jude'un hâlâ surat astığını görünce bir kez daha güldü. "Hadi ama Jude, arada bir sana sataşmasam hayatında hiç heyecan olmayacak." Mutfak tezgâhının diğer tarafında durup ona sevgiyle baktı. "Her neyse, ona Buffalo için bir otobüs bileti ve... ne? Ne kadar para verdin?"

"İki yüz dolar."

"Bak işte, onun için bir şey yapmışsın, hem de fazlasıyla. Başka ne yapacaktın ki?"

Jude masada oturmuş, önüne konan biraya bakıyordu. Çok yorgundu ve hâlâ ıslaktı. Otoyoldan büyük bir kamyon veya bir yolcu otobüsü hızla geçip gitti. Kafesteki yavru köpeklerin heyecanlı sesleri duyuluyordu. "Umarım başarır," dedi.

"Buffalo'a ulaşmayı mı? Neden başaramasın ki?"

"Haklısın," dedi Jude, her ne kadar bunu kastettiğinden emin olmasa da.

Kalp Şeklinde Teşekkürler

Son bir kez bu fazlasıyla melodramatik *power ballad* için çakmaklarınızı havaya kaldırın ve *Kalp Şeklindeki Kutu*'nun hayata geçmesinde bana çok yardım eden dostlarıma teşekkür etmeme izin verin. Bu geminin dümenini özenle, sağduyuyla ve incelikle tutan menajerim Michael Choate'a teşekkürler. Jennifer Brehl'a romanımın redaksiyonu için harcadığı yoğun emek ve son taslakta bana rehberlik ettiği, özellikle de *Kalp Şeklinde Kutu*'ya şans verdiği için çok şey borçluyum. Maureen Sugden da romanımın redaksiyonu için olağanüstü bir iş çıkardı. Lisa Gallagher, Juliette Shapland, Kate Nintzel, Ana Maria Allessi, Lynn Grady, Rich Aquan, Lorie Young, Kim Lewis, Seale Ballenger, Kevin Callahan, Sara Bogush ve William Morrow'da bu kitaba katkıda bulunan herkese teşekkür ederim. İngiltere, Gollancz'daki Jo Fletcher'in de bu kitapta az emeği yoktur, ona da minnettarım.

Dostlukları ve hevesleri için Andy ve Kerri ve joehillfiction.com web sitemi kuran Shane... Var olun. Ebeveynlerime ve kardeşlerime zaman ayırdıkları, düşüncelerini paylaştıkları, destekleri ve sevgileri için ne kadar minnettar olduğumu anlatamam.

Leonara ve oğlanlara da sonsuz teşekkürler. Leonara taslaklarımı defalarca okudu, Jude, Marybeth ve hayaletler hakkında benimle konuştu. Başka bir deyişle: Milyonlarca sayfa okudu ve hepsini de harika bir şekilde elden geçirdi. Sağ ol, Leonara, en iyi arkadaşım olduğun için çok şanslıyım.

Hepsi bu kadar, gösterime geldiğiniz için hepinize teşekkürler. İyi geceler, Shreveport!

"Son sayfayı çevirdikten sonra da etkisi süren, korkutucu bir roman. Çok sevdim!"
—*Neil Gaiman*

Bram Stoker En İyi İlk Roman Ödülü
Locus En İyi İlk Roman Ödülü

Joe Hill istikrarlı ve her yapıtı modern bir korku klasiği olan nadir yazarlardan biri. İlk romanı *Kalp Şeklindeki Kutu* ise Hill'in muhtemelen kaleme aldığı en rahatsız edici eser.

Death-metal efsanesi Judas Coyne ürkütücü şeylerin koleksiyonunu yapıyordu: yamyamlar için yemek kitabı, kullanılmış bir cellat ilmiği, snuff filmler... Ancak sahip olduğu hiçbir nesne internetten satın aldığı son şey kadar eşsiz ya da korkunç değildi: kalp şeklindeki siyah bir kutuda kargolanan bir ruh. Kutudaki ruh kemikli elinde tuttuğu zincire asılı bir jiletle Judas'ı her an ve her yerde takip ediyor ve doğru ânın gelmesini bekliyordu.

Kadife kutudaki ruh asla peşini bırakmayacak...

www.ithaki.com.tr
ithaki
9 786052 652350
/ithakiyayinlari
www.ithakiyayingrubu.com